

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Süreğimdeki Arzu

ELOISA JAMES

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

Dzida75

Pegasus Yayınları: 468
Bestseller Roman: 190

YÜREĞİMDEKİ ARZU

ELOISA JAMES

Ozgun Adı: DUCHESS BY NIGHT

Editör: Sibel Yıldız

Bilgisayar Uygulama: Meral Gök

Kapak Uygulama: Y. Bora Ülke

Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaası

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok.

No: 1/3-A Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: Şubat 2012

ISBN: 978-605-5360-96-2

PEGASUS YAYINLARI © Türkçe Yayın Hakları, 2010

Copyright © 2008, ELOISA JAMES

Bu kitabın Türkçe yayın hakları ONK Ajans aracılığıyla InkWell
Management LLC'den alınmıştır.

Yayınevinden yazılı izin alınmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 27/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ELOISA JAMES

YÜREĞİMDEKİ ARZU

İngilizceden Çeviren:

ÖZGÜ ÇELİK

PEGASUS YAYINLARI

Önşöz

Düşes'in Adaleti

15 Aralık 1873

İdari Bölge Mahkemesi

Berrow Düklüğü

Duruşma Hâkimi Reginald Truder

"Ben ikisiyle birden evlenmek istemedim!"

"Mesele," dedi Düşes öne doğru eğilerek, "iki kere evlenmekte değil, birincisi henüz hayattayken ikinci bir kocayla evlenmek."

"Ee, ben Avery'nin ölmesini istemiyordum," diye izah etmeye çalıştı Loveday Billing. "Ben John'la evlenmek istiyordum, hepsi bu. Kendime mâni olamadım. Çok yorgun ve yalnızdım... o da bir akşam benimle birlikte oturuyordu."

Hâkim homurdandı. Loveday onun uyandığını sandı ama hâkim yine horlamaya başlamıştı.

Berrow Düşesi'nin bakışlarında merhamet vardı ama Loveday'a karşı başını sallıyordu. "John'la evlendiğinizde, hâlâ Avery yani Bay Mosley'nin karısıydınız."

Loveday boynunu büktü. “Avery beni üç sene önce terk etti,” dedi. “Artık beni isteyip istemediğini bilmiyordum çünkü benim çok aptal olduğumu söylüyordu.”

Düşes ilk bakışta göze çarpmayan bir güzelliğe sahipti, tıpkı bir papaz karısı gibi. Elbisesi siyah ama parlaktı. Saçları da güzeldi. Zarif hanımların yaptığı gibi saçları başının tepesinde kıvrılıp toplanmıştı. Gözlerinde öyle bağışlayıcı bir ifade vardı ki Loveday birdenbire her şeyi itiraf etmek istedi. Annesinin mutfağından kek çalmış, küçük bir kıza dönmüştü.

“Avery Mosley’yle gerçekten evlenmedim,” dedi. Gözünün ucuyla Avery’nin hızla başım çevirdiğini gördü. “Avery’le evlendiğim zaman ben zaten evliydim. Ve onunla gerçekten evlenmedim çünkü Usher isimli papaz, bir İrlandalıydı ve o bana bu evliliğin gerçek olamayacağını gizlice söyledi.”

Avery büyük ihtimalle bu haber üzerine sandalyesinden düşmüştü fakat Loveday bütün dikkatini Düşes’e vermişti. “Babam beni ilk defa, on iki yaşımdayken evlendirdi.”

“On iki mi?”

Düşes biraz muztarip görünüyordu, bu yüzden Loveday açıklamaya başladı. “O kadar da kötü değildi. Gelişmiştim, artık kocaman bir genç kızdım... yani durum o kadar da kötü değildi.”

“Adı nedir?”

“Adı Bay Buckley’ydi. Ancak öldü. Bay Buckley ölünce Harold Eccles’la evlendim.”

“Bay Eccles da ölmüş olamaz ya?” Düşes’in sesinde merak vardı.

“Borcu yüzünden hapis yatan bir insan ne kadar canlı sayılabilirse... Londra’ya her gidişimde onu ziyaret ederim. Adamı iki şapka şeridi, bir ceket için mahkûm ettiler. Neredeyse on bir senedir hapiste.

“Bu yüzden ben de...” doğru söylemek için bir an duraksadı, “...Mösyö Giovanni Battista’yla evlendim. O bir İtalyan’dı, beni ülkesine götüreceğini söylüyordu. Ancak bana sadece bir çift eldiven verdi ve sonra çekip gitti.”

“Sonra da Bay Mosley mi geldi?” diye sordu Düşes.

Loveday başını salladı. “Bunu yapmamalıydım,” dedi. “Yapmam gerektiğini biliyorum. Ancak ne yapacağımı bilmiyordum, o da teklif edince... Ama sonra gitti.”

“Zor bir durumdaydınız,” dedi Düşes. “Doğru anladıysam, ilk kocanız ölmüş, ikincisi hapiste, üçüncüsü İtalya’ya gitti, dördüncüyle evliliğiniz hakiki değildi, beşincisi ise...”

“Bana ve bebeklere bakacak kimsem yok çünkü İtalyan adamdan sonra babam benimle görüşmeyi kesti.”

“Çocuk da mı var?” Düşes masaya saçılmış olan sayfalara uzun uzun baktı. “Bu dilekçelerde çocuklardan bahsedilmiyor.”

John’un yanında duran şık Londralı cevap verdi. “Bu, meseleyle alakalı görülmedi, Sayın Düşes. Müvekkilim belgelerde de ifade edildiği gibi onunla iyi niyetle evlendi. Şunu da belirtmek isterim ki, bu mahkeme son derece usule aykırı. Hâkim Truder’ı uyandırsak nasıl olur?”

Düşes onu duymamazlıktan geldi. Loveday, Londralıya Berrow’da bu işlerin böyle yürüdüğünü söyleyebilirdi. Truder ayaşın tekiydi ama bu işi tıpkı eskiden olduğu gibi Düşes’le beraber yaptıkları için sorun olmuyordu, Berrow’a bu kadarı yetiyor da artıyordu.

Düşes tekrar Loveday’e dönerek, “Çocuklar kimin?” diye sordu.

Loveday ümitsizce, “Hepsinin aslında,” dedi. “Hepsinden çocuğum var. John hariç tabii çünkü onunla çok kısa bir süre önce evlendim.”

Düşes, “Dört çocuğunuz mu var?” diye sordu.

“Beş tane. Hani şu hapiste olan Harold’dan iki tane var.”

Mahkemede bir an sessizlik oldu. Loveday, Jonh'un ayaklarını hareket ettirdiğini fark etti. Keşke... ama artık çok geç kalmıştı.

Düşes, "Siz aslında Bayan Eccles'sınız," dedi.

Loveday başını salladı. "Ne kadar haklı olduğunuzu biliyorum, Bayan Düşes."

Yanımdaki adam, "Sayın Düşes," diye tısladı.

Loveday itaatkâr bir ifadeyle, "Sayın Düşes," dedi. "Ama Harold hapiste."

Düşes locaya baktı, Loveday de. John mavi gözleriyle onları izliyordu. Her zamanki gibi küçük, sinirli ağzıyla Avery de oradaydı.

Düşes, "Bu suçlamayı niçin yaptınız, Bay Mosley?" diye sordu.

Avery kelimeleri peş peşe sıraladı. Özetle, Loveday hakkında söylediği o kadar sözden sonra onu geri istiyordu.

Düşes bir müddet ona baktı. Sonra tekrar Loveday'e döndü. "Paranız var mı?" diye sordu.

Loveday, "Hayır," dedi. "Kocamın verdiğiinden başka param yok."

Bir anlık sessizlik oldu, sonra Düşes daha yumuşak bir sesle, "Babanız hâlâ hayatta mı, Bayan Eccles?" diye sordu.

"Evet ama..." Sustu.

Düşes kollarını bağladı. Ne kadar da hoş görünüyordu. "Hasta, değil mi?"

Loveday, "Öyleymiş," diye fısıldadı.

"Babanız size bir miktar para bırakabilir, değil mi?"

Loveday tekrar John'un mavi gözlerine baktı. Kendini aptal gibi hissediyordu. "Avery bu yüzden beni geri istiyor. Değirmen için... Sanırım John da bana bu yüzden evlenme teklif etti. Değirmen için."

John ayağa kalkıp gitti, bu onun niyetini ortaya koyuyordu.

Ardından Avery de gitti. Loveday ağlamaya başladı ve sonra Düşes, "Bu kadar çok adamla evlenmekle hata ettin, Loveday."

Loveday burnunu çekerek, "Biliyorum," dedi.

"Hâkimden seni beraat ettirmesini isteyeceğim. Ama bir daha evlenmeyeceksin. Bay Eccles'ı da kefaletle hapisten kurtar ve sonra da onunla beraber yaşa."

Loveday, "Olur," diyerek söz verdi.

Düşes uzanıp hâkimi dürttü. Hâkim bir iki horultudan sonra uyandı. Düşes ona bir şey söyledi, hâkim bir horultu daha çıkarıp, "Dava düşmüştür!" dedi. Sonra da koltuğunun arkasına kendini bıraktı.

Loveday bir anlık bir şaşkınlıktan sonra serbest kaldığını anladı. Ama Düşes onunla görüşmek istiyordu. Öne doğru yürüdü, Düşes onun elini tuttu. Ona bir peri masalı anlattı: Bay Eccles –yani hapis-teki Harold–, Loveday'e bir prenses gibi muamele edecekti çünkü o bir değirmen sahibi olacaktı.

Loveday'in gülümsemekten ağzı kulaklarına varmıştı. Bu düşes, dünyanın en tatlı, en güzel kokan kadınıydı. Tuhaf bir konuşma şekli ve aptalca düşünceleri vardı ama insan elinde olmadan onu seviyordu. Özellikle de böyle oturmuş Loveday'in –öyle olmasa da herkesin aptal olduğunu söylediği Loveday'in– elini tutarken.

Nihayet Düşes, Harold'ı hapisten hemen çıkarması için ona beş sterlin verdi. Harold'ın kefareti, mahkeme masrafları da dâhil en fazla bir iki sterlindi. Bu sebeple, Loveday paranın kalan kısmını geri vermek istedi ama Düşes almadı.

O esnada hâkim tekrar uyandı. Dehşetli bir gaz sıkıntısı çekiyor gibi bir hali vardı. Bunun üzerine Düşes, normal bir insanmış gibi Loveday'e gülümsedi ve ikisi beraber mahkeme salonundan çıktılar.

Loveday Billing hayatında hiç bu kadar mesut olmamıştı.

Bir düşer ondan hoşlanmış ve onu beraat ettirmişti, artık bu ne demekse, bir de üstüne üstlük ona nasihat vermişti.

O da bu nasihati yerine getirdi.

Birinci Bölüm

Külkedisi Balo İçin Giyinip Kuşanır

Ve Peri Vaftiz Annesi

Balkabağı Yerine Ona Kaz Getirir

6 Ocak (On İkinci Gece) 1784

Bir Maskeli Balo

Beaumont Dükü'nün Kır Malikânesi

Çocuk masalları, daima iyi karakterli olmasalar da büyüleyici olan dullarla doludur. Kızları, koca ayaklarını ve sivri dillerini ondan almış olsalar da Külkedisi'nin üvey annesi bile, büyük ihtimalle prensin balosu için göz kamaştırıcı bir elbise giyecektir.

Berrow Düşesi Harriet, kocası öldükten kısa bir zaman sonra, bir cazibeli dullar olduğunu bir de zavallı Loveday Billing gibi çok fazla çocukla geçim mücadelesi veren dullar olduğunu fark etmişti. Bir tarafta bütün gece genç erkeklerle dans eden dullar var, diğer tarafta da yüzlerine zorla tebessüm edilen kılıksız dullar...

Harriet kendisinin nasıl bir dul olduğu konusunda düşünmek istemiyordu. Çocuksuz ve büyük bir eve sahip olmasına rağmen o ikinci gruba giriyordu.

Kocası iki sene önce ölmüştü. Şimdi ne genç ne de yaşlı adamlar onunla dans etmek için sıraya giriyordu. Tanıdıklarının gözlerinde hata acı bir parlaklık vardı ve sanki keder bulaşıcı bir şeymiş gibi, onu selamladıktan sonra yanından kaçıveriyorlardı.

Denek insanın kocası intihar edince, o da direk itici bir dul oluyordu.

Bu bir bakıma onun hatasıydı. Beaumont Düşesi'nin kıyafet balosunda habersiz olarak bulunuyordu ancak cazibeli bir karaktere uygun olarak giyinmiş miydi? Ya da en azından kötü bir karaktere...

Arkadaşı Jemma (bahsi geçen Beaumont Düşesi), "Sen hangi kılığa büründün?" diye sordu.

"Bir ninni karakteri. Hangisi olduğunu tahmin edebilir misin?" Harriet'in üzerinde hizmetçisinin kâhyadan aldığı, annelerin giyeceği tarzda sade, pamuklu bir gecelik vardı. Altına üç tane eteklik giymiş, korsesinin içine de dört tane çorap koymuştu. İyice göstermek için omuzlarını öne doğru eğdi.

Jemma, "İri göğüslü bir ninni karakteri," dedi. "Çok iri göğüslü. Epey iri..."

Harriet, "Anne göğsü," diye sözün gerisini tamamladı.

"Anne gibi değil, daha ziyade balıketinde bir kadın gibi görünüyorsun. Misafirlerimizden birisi seni bir köşeye çekip sarkıntılık ederse hiç şaşımam. Yatağa giden yolu aydınlatmakla ilgili bir ninni yok muydu?"

Harriet biraz kederli bir şekilde, "Yatağa gittiğim falan yok," dedi. "Kimse de bana sarkıntılık etmiyor. Sen hangi karaktersin?"

Jemma'nın elbisesi açık pembeydi ve pudralanmamış, koyu altın sarısı saçlarıyla mükemmel bir uyum içerisindeydi. Eteklerine ipekten küçük gelincikler dikilmiş, saçlarına da gelincikler ilâştirilmişti. Hem zarif hem de vahşi bir havası vardı.

"Periler Kraliçesi Titania."

"Ben Anne Kaz'ım. Bu da aramızdaki farkı açıkça ortaya koyuyor."

Jemma onun kolunu yakalayarak, "Neden bahsediyorsun sen!" diye kızdı. "Şu haline bak, hayatım. Sen Anne Kaz olamayacak kadar genç ve tazesin."

Harriet, "Kimse beni tanımaz," diyerek kolunu Jemma'dan kurtarıp yatağın üzerine oturdu. "Beni tombul, beyaz bir hayalet sanırlar."

Jemma gülmeye başladı. "Öldürülmüş bir aşçının hayaleti. Hayır, eğer Anne Kaz olduğunu belli edecek bir emare bulursan, herkes kostümünün esprisine hayran kalacak. Lord Pladget'i görsen! VIII. Henry olmuş; beline bir şömine paspası sarmış, kocaman görünüyor."

"Ben de kocaman görünüyorum, en azından üst tarafım."

"Kaz!" dedi Jemma. "Tabii ya, sana bir kaz lazım ve ben hangi kaz olduğunu biliyorum!"

"Aa... ama..."

İki dakika sonra Jemma elinde bir kazla döndü.

Harriet bezgin bezgin, "Bu gerçek mi?" diye sordu.

"Öyle de denilebilir. Galiba ölü. Genellikle evin güney salonunun duvarında uçar. Kayınvalidemin duvarlara ölü hayvanlar asmak gibi marazi bir dekorasyon merakı vardır da... Bu gece bu kazı kullanabilirsin hayatım, sonra onu serbest bırakırız, daha güzel bir yere uçar gider, olmaz mı?"

Harriet tereddütle kazı aldı. İçi doldurulmuş olduğu için, boynu uçarken olduğu gibi dik duruyordu.

Jemma, "Kolunun altına sıkıştırıver," dedi. Harriet ayağa kalkıp öyle yapmaya çalıştı. "Öyle değil. Başını yukarı çevir de, kulağına bir şey fısıldayan bir arkadaş gibi görünsün."

Harriet hayvanın parlak gözlerine baktı. "Bu pek de cana yakın bir kaz değil." Kolundan atlayıp birisini galalayacak gibi duruyordu.

Jemma, "Cana yakın kaz olmaz," dedi. "Ben gidip Isidore'un kostümünü ne yaptığına bakayım. Biraz önce gittiğimde iki hizmetçisi homumalı bir çabayla iki elbiseyi birbirinden ayırıyordu. Isidore kraliçe olacağını söylüyor ama bana sorarsan, o salona bir örtüye sarılmış halde girecek."

Harriet, "Isidore niçin Cosway Düşesi unvanından faydalanmıyor?" diye sordu.

"Dün gece Del'Fino'lu Leydi Isidore olarak ilan edildi."

"Bence Isidore dükün yüzünü görmedi. Kocasını yani... Gördüyse bile seneler önce beş dakikalığına görmüştür. O yüzden kendi unvanını kullanıyor ama bu gece o Palmyra Kraliçesi."

Harriet kazı elinden bırakarak, "Keşke bana bir On İkinci Gece kostüm partisi tertip ettiğini haber verseydin," dedi. "Ben de kraliçe olurdum."

"Baksana, kraliçeler üzerilerine pek bir şey giymiyorlar, o yüzden sen bu şekilde daha rahat edeceksin. Haber vermediğim için affedersin hayatım ama böyle son dakika organizasyonu yapmak daha eğlenceli oluyor. İnsanların kostüm arayarak evin çevresinde koşuşturmaları görülecek bir şey. Uşak aklımı kaçırıyor! Eğlenceli bir şey bu."

Jemma bunları söyledikten sonra, Harriet'i kazla beraber bırakıp odadan ayrıldı.

Kendine acımak saçmaydı. Hâkim Truder'ın mahkemesinde daha zor hayatlar yaşayan insanlarla karşılaşılıyordu. Geçen ay yarım kavanoz hardal ile altı portakal çalan bir kız yargılanmıştı. Truder uykusundan uyanıp zavallı çocuğa ağır iş cezası vermek istemişti, sersem adam.

Ancak onun, Harriet'in, portakal çalmasına gerek yoktu. O bir düşüştü; nispeten daha gençti; sağlığı yerindeydi...

Ve yalnızdı.

Kazın üzerine bir damla gözyaşı düştü ve Harriet dalgın dalgın onun tüylerini okşadı.

O ne kraliçe olmak istiyordu ne peri ne de Palmyra. O kendine bir koca istiyordu.

Tıpkı Loveday'in dediği gibi, akşam onunla oturacak birisi...

İkinci Bölüm

Göğüslerin Mühim Rol Oynadığı An

Palmyra Kraliçesi Zenobia başını arkaya atarak güldü. Emanet bir biçimde göğüslerine tutunan yakası kendiliğinden açıldı. Karşısındaki şık adam, Bartholomew Panayırı'ndaki bir Çingene dansçısı gibi bir eli havada, parmaklarının ucunda döndü. Zenobia tekrar güldü, iki elini havada savurarak onu taklit etti.

Palmyra Kraliçesi'nin elbisesi son derece yetersizdi.

Harriet, sahici bir dostun Zenobia'ya –daha bilinen ismiyle Isidore'a– dikkat etmezse göğüslerinin balo salonunda meydana çıkacağı uyarısında bulunacağını düşündü.

Ancak Harriet salonun bir kenarındaki bir koltuğa sıkışmıştı, Isidore ise baştan çıkarmakla meşgul olduğu adamdan gözlerini ayırmıyordu. Ama baştan çıkarmak onun için doğru bir ifade sayılmazdı. Harriet, Isidore'un iffetli olduğunu düşünürdü. Isidore'un canı sıkılıyordu, o kadar. Harriet bir türlü onun dikkatini çekmiyordu. Sanki görünmez bir kadındı; salondaki erkeklerin çoğu için görünmez olduğu açıktı.

Anne Kaz kılığındaki dullar, korselerinin içine ne kadar destek koyarlarsa koysunlar, yarı çıplak kraliçeler kadar ilgi görmüyorlardı.

Isidore'un el kadar korsesi ise üzerinde değerli taşlar parlayan tavus kuşu tüyleriyle süslenmişti.

Kesacısı, tavus kuşu gözleri kaz gözlerinden daha fazla tutuluyordu. Mesela Lord Beesby gözlerini Isidore'un korsesinden alamazken, Harriet'in kazı erkekleri kendisinden uzaklaştırıyordu. Yanında vatan kazın başı koltuktan aşağı sarkmış, küçük parlak gözleri yere bakıyordu.

Isidore bir kere daha elleri havada bir şekilde döndü. Bir saç buklesi özenle yapılmış topuzundan düştü. Etrafında dans edenler, Isidore'un kalçasının sallanışına bakarken kendi adımlarını şaşıyorlardı. Isidore'un vücut hatları, kırmızı dudakları ve Beesby'ye âdeta bir kral gibi gülümsemesi İngilizlere hiç benzemiyordu. Bunlar İtalyan atalarından aldığı özellikler olacaktı. İngiliz kadınlarının çoğu Harriet gibi görünür ve hissederdiler: bodur ve anaç.

Aslında Harriet'in kendini anaç hissetmesi için bir sebep yoktu çünkü çocuk sahibi değildi. Bu noktada ona yaklaşma ihtimali olan tek adam Georgie Porgie idi.

Harriet dudağını ısırırdı. Georgie Porgie'ye bile razıydı. Dul kaldığında, evlilik camiasına ilk girildiğinde olduğu gibi, dansa kaldırılmamanın gururu nasıl incittiğini yaşamayan bilemezdi. İnsan bunları yaşadıkça öğreniyor.

Lord Beesby çılgınca dans ediyordu. Eli tıpkı bir Çingene kralı gibi hâlâ havada, eşinin karşısında zıplayıp duruyordu. Lord'un dansı, Harriet'a uzun kulaklı, sevimli köpeği Bayan Crema'yı hatırlatıyordu. Eğer Beesby'nin bir kuyruğu olsaydı, onu sevinçle sallardı. Aştan büyülenmiş, âdeta mest olmuştu. Dansın kuralına göre çoktan eş değiştirmiş olmaları gerekirken, Isidore'la ikisi eş değiştirmekten kaçınmışlardı ve dans onlarsız devam etmişti.

Birdenbire, Harriet'in gözüne hiddetle çifte doğru yürümekte olan Leydi Beesby ilişti. Isidore'un kostümü tam bir felaketti. Harriet

ayağa fırladı, Isidore'un görüş alanına girerek başıyla Leydi Beesby'nin tarafını işaret etti.

Isidore, ona doğru gelen topluca kadını görünce geri çekilerek, "Lord Beesby, bu yaptığınız ayıp!" diye bağırıldı.

Hülyalar içinde olan Lord Beesby, onu duymayarak neşe içinde bir dönüş daha yaptı.

Isidore bağırarak bir şeyler daha söyledi; Lord Beesby gözlerini kırıştırmaya başladı ve bir dönüş figürünün tam ortasında duruverdi. Isidore ona şiddetli bir tokat attı.

Balo salonuna birdenbire sessizlik hâkim oldu. "Bana önce resmen kur yapıyorsunuzuz!" Isidore bir İtalyan opera şarkıcısı edasıyla bağırıyordu. "Bana bu şekilde yaklaştıktan sonra, ne cüretle beni reddedersiniz!"

Jemma birdenbire belirerek Isidore'un beline sarıldı. Üzerine yüklenerek, "Ne yazık ki Lord Beesby namuslu bir adamdır," dedi.

Isidore gevşek elini alnına koyarak, "Ah, ben bu darbeyi nasıl atlatacağım!" diye ağlıyordu.

Jemma onu dans pistinden çabucak uzaklaştırdı. Harriet neredeyse alkışlayacaktı.

Karısı yanına geldiğinde, Lord Beesby hâlâ olduğu yerde, ağzı bir karış açık bir şekilde dikiliyordu. Neredeyse Harriet bile adama saygı duymaya başlayacaktı. Evli bir adamı genç bir afetle dans pistinde baştan çıkarmak kolaydı ancak aynı adama o afeti herkesin gözü önünde reddettirmek yetenek isterdi.

Leydi Beesby kocasına gülümsedi. Bu onun kocasına karşı gündür –belki de yıllardır– gösterdiği ilk sevgi muamelesiydi. Sonra da topuğunun üzerinde dönerek peşinde ufalmış, şaşalamış kocasıyla dans pistinden uzaklaştı. Bu görüntü Harriet'a, şişko cadı Rebecca'nın birdenbire parlayıp hışımla ortamdan uzaklaşmasını hatırlatmıştı.

Rebecca'nın genellikle peşinde bir yavrusu olurdu. Ya da... Harriet durdu.

Aklından köpek ve domuzlar geçiyordu. Kendinden sıkılmıştı. Bata, fakir ve melankolikti.

Gözlerinin dolduğunu hissediyordu. Ama gözyaşlarından da bıkmıştı. Benjamin iki sene önce ölmüştü. O öldüğünde ve daha sonra hep ağlamıştı. Bir insanın bu kadar ağlayabileceğini hiç düşünmezdi. Şimdi fark ediyordu ki acı, hiddet ve küçük düşmenin verdiği karmaşık duygulardan dolayı ağlıyordu.

Kocasını gitmişti, o ise hâlâ hayattaydı.

Anne Kaz kostümüne bürünmek onu geri getirmezdi. Fare gibi salonun bir köşesinde oturmak da onu geri getirmezdi. Hiçbir şey onu getirmezdi.

Ancak elinden ne gelirdi? Dulların edepli davranması gerekirdi. Bununla beraber, o bir düşesti. Benjamin'in yeğeni, şu anki Berrow Dükü henüz on bir yaşında olduğu ve Eton'da yaşadığı için Harriet daha zengin bir dul olamamıştı. O bir düşes, bir dul ve yirmi yedi yaşında bir kadındı: Hangisinin daha üzücü olduğuna bile karar veremiyordu.

Güçlkle yutkundu. Saçları beyazlayıp omuzları çöktükçe görüntüsünün silikleşmesine tahammül edebilecek miydi? Başka kadınların cazibe ve güzelliklerini kullanışlarını seyrederken, o şişko domuzları, sadık köpekleri mi düşünecekti? Ne kadar sadık olursa olsun, köpek köpektir...

Ömrünü anne kılığıyla balo salonlarının kuytu köşelerine saklanarak mı geçirecekti?

Bir şey yapması şarttı. Hayatını değiştirmeliydi! Düşüncelerine hazzı da dâhil etmeliydi.

Aklına birdenbire gelen haz sözcüğü, kızgın bir günde ona serinlik veren bir yağmur damlası gibi tesir etmişti. Isidore, Beesby'le flört ederek eğleniyordu. Adam danslarına bayılmıştı.

İşte haz buydu.

Artık o da hazzı düşünebilirdi.

Kendi hazzını...

Üçüncü Bölüm

Hazzın Coğrafyası İnceleniyor

Harriet diğer odaları ümitsizce aradıktan sonra, Beaumont Düşesi ile Cosway Düşesi'ni –yani Jemma ile Isidore'u– nispeten küçük bir salonda buldu. Her köşede bir çift baş vardı; biri kadın biri erkek. İnsanlar bahardaki bülbüller gibi her kanepede bir çift olmuşlardı. Ya da bunun bir kostümlü balo olduğu düşünülürse, denizci ile Saba Melikesi gibiydiler.

Harriet yüzüne Anne Kaz tebessümünü yerleştirerek, “Ay, çok affedersiniz! Peki, o halde ben... şöyle geçeyim, değil mi?” gibi anlamsız şeyler mırıldanıyordu. Sarı salona girdiğinde, denizci onun yüzüne bile bakmadı. Yüzü Saba Melikesi'nin yüzüne öyle bir sevecenlikle ve hâkimane eğilmişti ki Harriet'in yüreği burkuldu.

O, Benjamin'le, hiç... olur mu hiç? Onlar evli bir çiftti. Evli çiftler balolarda öpüşmezler.

Benjamin onu hiç böyle öpmüş müydü? O hızlıca ve şefkatle öperdi. Harriet'in, köpeğini öptüğü gibi.

Harriet nihayet Jemina ile Isidore'u küçük bir oturma odasında buldu. Isidore onu görür görmez, "Beni kurtardın!" diye haykırdı. Yoksa Levdi Beesby beni kahvaltı niyetine yerdi."

Jemina, koltuğunun yan tarafına göz ucuyla bakarak, "Hayatım, gel yanıma otur; canım çok sıkkın," dedi. Ateşin önünde oturuyorlardı.

Harriet, küçük kanapelerin etrafından dolaştı ve birdenbire durdu. Hiç hoşlanmadığı birisi, Villiers Dükü, şöminenin hemen solundaki kanepede uzanıyordu. Bir düello yarasının enfeksiyonu yeni yeni iyileşiyordu ve yüzü zayıf ve soluktu. Bu halde bile, Harriet onu gördüğü anda, kendini dünyanın en cazibesiz, tıknaz dulu gibi hissetti. Villiers Dükü'nün ropdöşambırı eflatun işlemeli, kenarları küçük siyah lalelerle süslü İtalyan ipeğindendi. Zarif, kışkırtıcı ve son derece güzeldi.

"Özür dilerim, Sayın Dük," dedi. "Dairenizden çıktığınızı bilmiyordum."

Villiers kelimeleri uzatarak, "Ayağa kalkıp İspanyol dansı yapma tehdidinde bulundum," dedi, "bunun üzerine, aksi hizmetçim eğlenmeye katılmama değilse de yakın olmama izin verdi."

Harriet beş dakika sonra kalkmak niyetiyle dimdik oturdu. Başının ağrıdığını, ateşin onu aşırı derecede bunalttığını söyleyebilir ve balo salonunda birisiyle buluşacağı şeklinde bir bahane uydurabilirdi. Villiers'tan kaçmak için her şeyi yapardı.

Isidore, "İçeriye girdiğinde," dedi, "ben de tam bir skandal yaratmaya karar verdiğimi anlatıyordum, Harriet."

Harriet, "Bayan Beesby'ye çok ayıp oldu," dedi.

Isidore güldü. "Beesby'yle değil hayatım. O sadece eğleneydi. Hayır, ben gerçek bir skandal yaratmak istiyorum. Kocamı İngiltere'ye dönmeye mecbur edecek bir skandal."

Jemina, "Kendi gayrimeşru geçmişimi örnek olarak vermek istemiyorum," dedi, "ama kocam benim skandallarım yüzünden kalkan bir kere bile İngiltere'den Fransa'ya gitmemiştir. Hem senin kocan Uzakdoğu'da bir yerde, değil mi?"

Harriet ona hak verdi. Sarhoş bir hâkime yardım ederken, kadınların sebep olduğu skandalları içeren sayısız davayla karşılaşmıştı. Bu kadınların kocaları, genellikle onları kurtarmak için komşu duvaklıktan bile gelmezlerdi. Diğer yandan, Berrow Düklüğü'nün idarî bölge mahkemesinde dük ve düşeslerin davaları görülmezdi ki büyük ihtimalle bir dük itibarını düşünürdü.

Villiers gülerek, "Cosway'a acıyorum," dedi. "Jemina bu salonda satranç takımın var mı?"

Jemina başını iki yana salladı. "Hayır. Hem biliyorsun ki doktor bana satrancı yasakladı. Ateşinin düşmesi lazım, bu yüzden beynini böyle karışık oyunlarla yormamalısn."

Villiers, "Benim için satrançsız bir dünyanın kıymeti yok," diye azlandı.

"Yaşamaya bile değmez."

Harriet dalgın dalgın, "Benjamin de öyle düşünürdü," dedi. Kocasını bir satranç oyununu kaybettikten sonra intihar etmişti.

Oyunu Villiers'a karşı oynamıştı.

Odada kimsenin nefes bile almadığı bir sessizlik oldu. Sonra Jemina, "Keşke Benjamin burada olsaydı da bizimle satranç oynasaydı," dedi.

Villiers yüzünü ateşe döndü ve hiçbir şey söylemedi fakat Harriet onun kekeleyerek af dileyişinin hatırasıyla beraber şiddetli bir utanç duydu. Villiers ateşler içinde yanarken, Jemina'nın evine kadar gelecek, sırf Benjamin'i intihara sürükleyen oyunu kazandığı için ondan tat dilemişti.

Harriet aceleyle, "Ben onun... ölümünü kastetmemiştim," deyiverdi. "Sadece şunu söylemek istedim; eğer doktor, Benjamin'e satranç oynayamayacağını söyleseydi..."

Villiers araya girerek, "Koskoca bir ay," dedi.

"Benjamin'ciğim de çok bozulurdu. Deliye dönerdi."

Jemma, "Sanırım ben de deliye dönerdim," dedi.

Villiers, "O zalim İskoç doktor, en azından bizim, oyunumuza devam etmemize müsaade edebilirdi," diye sızlandı. "Günde bir hamle... Bunun küflenene beynime ne zorluğu olacaktı ki?"

Harriet, "Gerçekten bir ay satranç oynayamayacak mısın?" diye sordu.

Jemma, "O kadar da kötü değil ," dedi. "Kitap okuyabilirsin. Ama satrançla ilgili kitaplar değil tabii."

Villiers, "Bir ay müddetle," dedi.

Sesi kurşun gibi ağır bir can sıkıntısı ve ıstırapla yüklüydü, hatta bu o kadar belli oluyordu ki Harriet kendini gülümsemekten alıkoynamadı. "Başka uğraşlar bulursunuz."

Isidore, "Kadınlar, şarap ve şarkı," diye tavsiyede bulundu. "Klasik erkek meşgaleleri."

"Ben şarkı söyleyemem."

Harriet, "Sen şarabımı yudumlarken, güzel kadınlar, tercihen deniz kızları şarkı söyleyecekler," dedi. Etrafını sirenlerle çevrili halde hayal etmek Villiers Dükü'nün hoşuna gitmişti. Eğer o da bir siren olsaydı, onun gemisini batırmaya çalışırdı.

Villiers gözlerini kapatarak, "Eğer tanıdığınız deniz kızları varsa bana gönderin," dedi. "Şu anda kadın kovalayacak halim yok, ne yüzgeçlisini ne de yüzgeçsizini."

Bembeyaz görünüyordu. Harriet ondan nefret etmesine rağmen, şimdi ona karşı bir yakınlık duyuyordu.

Isidore, "Buldum! Seni benim planımda kullanacağım," diye haykırdı.

Villiers gözlerini bile açmadan, "Olmaz," dedi. "Benim planlarla işim olmaz!"

Isidore, "Yazık," dedi. "Hâlbuki düşesinin kötü şöhretli Villiers Dükü'yle gönül eğlendirdiğini haber alması, beceriksiz kocamı buraya getirirdi. Cosway'in avukatı geçenlerde onun Etiyopya'da bir yerde olduğunu söyledi. Mavi Nil'in kaynağını bulmuş. Aferin ona!"

Jemma, "Ama Dük senin adını kurtarmak için gelirse zavallı Villiers bir düello daha yapmak zorunda kahr," dedi. "Kocan muhtemelen yamyam kabileleriyle savaşılmaya alıştı, Isidore."

Villiers, "Yamyam kabilelere özenecek halim yok," derken sesi öyle sinirli çıktı ki hepsi gülmeye başladı.

Isidore, "O halde bana senin şöhretine sahip birisi lazım," dedi.

Harriet, "Ciddi olamazsın!" diye haykırdı. "Skandal çıkararak gerçekten kocamı geri döndürebileceğini düşünüyor musun?"

Isidore tek kaşını kaldırıp hafifçe gülümseyerek ona baktı. "Niçin olmasın? Yüzünü unuttuğum bir adamla evliyim. Benim nerede olduğum umurunda değil ve ona gönderdiğim tek bir mektuba bile cevap vermedi ama mektuplarımı aldığından eminim."

"Mektuplar buradan Mavi Nil'e giderken kaybolabilir."

"Bazen ona gönderdiğim özel mektuplardaki hususlarla alakalı olarak Londra'daki avukatlarından bir not alıyorum. Bıktım bu vaziyetten. Ben Cosway Dükü'yle evliyim ve gerçek bir düşes olmak istiyorum."

Villiers gözlerini açarak, "Cosway niçin İngiltere'den uzak duruyor?" diye sordu. "Sen o kadar korkunç musun?" Ona göz ucuyla dikkatlice baktı.

O anda Harriet, "Sen neden onun yanına gitmiyorsun?" diye sordu.

Isidore küçümseyerek, “O bir kâşif,” dedi. “Beni deve sırtında, Mavi Nil’i arayarak dolaşırken düşünebiliyor musun?”

Harriet kendini gülmekten alamadı. Kendisi –mecbur kalırsa– bir devenin sırtına çıkabilecek, kuvvetli bir tipti. Isidore ise bir orkide kadar egzotik ve nazikti.

Jemma, “Annesi onu getiremiyor mu?” diye sordu.

Isidore, “Beceremediğini söylüyor,” dedi. “Hiçbir kuvvetin onu eve getirtemeyeceğini, onun en inatçı çocuğu olduğunu söylüyor.”

Jemma, “Ben Leydi Cosway’le çok defa karşılaştım,” dedi. “Eğer ısrar ederse, Kral Edward’a bile dediğini yaptıracak bir kadın. Ben olsam onu oğlunun peşine takardım.”

“Ben de öyle düşünüyorum. Onun olanları ölçüp biçip oğlunu dönmeye ikna etmesini ümit ediyorum.”

Harriet, “Kocan İngiltere’ye en son ne zaman geldi?” diye sordu.

“On sekiz yıl önce. On sekiz! Sırf bu sebepten ondan boşanabilirim.”

Villiers, “Kocalık görevini ihmal etmesini de sebep olarak gösterebilirsin,” diye tavsiyede bulundu.”

“Ancak ben aptal değilim! Düşes olmak olmamaktan çok daha iyidir. Ben Avrupa’da yaşadım. Paris’e Jemma’yı ziyarete gittim ve en sevdiğim şehir olan Venedik’te uzun süre kaldım. Ama artık yetişkin bir kadın olarak hayatıma başlamak istiyorum. Ve bunu da bu yarım hayatın içine sıkıştırmaya niyetim yok!”

Harriet ona şaşkın şaşkın bakıyordu. Isidore âdeta onun kendi kendine düşündüğü şeyleri aynen dile getiriyordu.

Isidore, “Dürüst olmak gerekirse,” diye devam etti, “tek başıma uyumaktan sıkıldım. Eğer Cosway vaktimi beraber geçirmek istemeyeceğim, berbat bir adam çıkarsa... o zaman onu bırakıp İtalya’ya dönerim. Ama en azından, bu tılsımlı bekâretten kurtulmuş olurum. Hatta bir çocuğum bile olabilir.”

Harriet şoke olmuş, Villiers ise gözlerini kocaman açmıştı. “Bekâret mi dedin?”

Jemma, “Isidore, bilerek kışkırtıyorsun,” dedi eline yakut rengi bir likör kadehi vererek. “Bizi şoke etmeye çalışıyorsun. Dehşet içinde kaldığımdan şüphen olmasın, o yüzden biraz insafa gel.”

Villiers da şaşkınlıkla, “Bekâret bir kadının en değerli varlığıdır,” dedi.

Jemma sertçe, “Saçmalık,” diye karşılık verdi. “Burada hepimiz birbirimizle oldukça samimi olduğumuz için, beyinsiz bir bakirenin işe yaramaz bir mahlûk olduğunu söylemekten çekinmiyorum.”

“Ah ama beyni olan bir bakire de yakutlardan daha pahalıdır.”

Isidore, “Ben de güzelim, dikkatinizi çekerim,” dedi.

Villiers, “Gösteriş senin adın,” dedi. Bunu söylerken gülümsüyordu. “Anladığım kadarıyla, kocanın aklına onun düklüğünü miras alacak bir kuş beyinli doğurman ihtimalini sokmak istiyorsun.”

Jemma, “Daha da mühimi,” diye söze girdi, “bunu annesinin aklına sokmak. Çünkü Cosway Düklüğüyle ilgilenseydi, yıllar evvel eve gelirdi.”

Harriet, “Gerçekten bekâretini verecek misin?” diye sordu. Başka bir kadının da yalnızlığa göğüs gerdığını –bir de bunu, Harriet’ta olmayan bir cesaretle yaptığını– görmek çok ilginçti. Isidore, balo salonunun bir köşesinde doldurulmuş bir kazın üstüne oturup ağlayacak kadın değildi.

Isidore muzip bir şekilde, “Daha karar vermedim,” dedi. “Bu kararı kocamın ne kadar zamanda döndüğüne bakarak vereceğim. Benim kudretli bir adama ihtiyacım var.”

Villiers, “Çocuğuna babalık etmesi için mi?” diye sordu. “İzninizle bunun çok ilginç bir sohbet olduğunu söyleyeceğim. Hiç bu kadar duygusuzca planlanan bir zina görmemiştım.”

Isidore, "Onun skandal konusunda kudretli olmasını tercih ederim," dedi. "Senin gibi birisi, Villiers. Eğer seninle flört etseydim, ay sonunda haber ta Afrika'ya kadar ulaşırdı. Harriet, sen İngiltere'nin Villiers'la beraber en ahlaksız adamının kim olduğunu bilirsin."

"Aa... Villiers aslında ahlaksız değildir," dedi.

Villiers gözlerini açtı. "Beni şaşırtıyorsunuz, Düşes. Gerçekten şaşırtıyorsunuz."

"Nedenini bilmiyorum. Esasında, hiçbir zaman sıradanlığın sınırlarının dışına çıkmadınız."

Villiers, "Gayrimeşru çocuklarım var," derken biraz yaralanmış görünüyordu.

"Tam bir asalet timsali," diye karşılık verdi Harriet.

Villiers, "Birdenbire eksikliklerimin farkına vararak aşâğılık duygusuna kapıldım," dedi. "Kepaze bir adam değilmişim. Sıradanmışım. Gururum yaralandı."

Harriet duymazlıktan geldi. "Cemiyetimizde ilginç adam yok."

Villiers, "Aman ne fena," diye mırıldandı.

Isidore, "O halde sana göre İngiltere'nin en rezil adamı kimdir?" diye sordu.

Harriet, "Lord Strange, tabii," dedi.

Isidore kaşlarını çatarak, "Lord Strange mi? Lord dediğin adam cemiyettendir."

Villiers, bir bardak suyu yudumlarken, "Strange değil," dedi. "Strange İngiltere'nin en zengin adamıdır. Bir vakitten sonra kral ona unvan verdi. Ne de olsa, adam İngiliz ekonomisini kurtarıp duruyor. O isterse bir düküğü bile satın alabilirdi ama bana söylediğine göre, Lord Strange' ismi hoşuna gittiği için bu unvanı kabul etmiş."

Harriet, "Garip, çok zeki ve hakikaten çarpıcı bir adam," dedi. "Londra'nın hovardalarından olduğunu iddia edip de opera şarkıcılarının peşinden koşan adamlar gibi değil..."

Villiers homurdanıyordu.

Harriet, "Mimariye büyük ilgi duyuyor, denilene göre, eğik Pisa Kulesi'nin bir benzerini kendisi için inşa etmiş," diye devam etti.

Isidore, "Ben aslını gördüm," dedi. "Bu Lord Strange, şöhretini kusurlu İtalyan mimarisini kopyalamakla mı elde etmiş?"

Harriet, "Şöhreti, beraber yaşadığı çeşit çeşit ahlaksız insandan geliyor," dedi.

Villiers, "Aktörler ve aktrisler," diye ekledi. "Sokakları ve mahkemeleri işgal edenler. Mucitler. Âlimler. Ülkede ne kadar ilginç insan varsa hepsinin bir noktada onun evine uğradığını iftiharla anlatıyor."

Harriet, "Doğru," dedi. "Ben de devletin yahut bir üniversitenin üst kademesinde görevli birisinin onun evine gidip geldiğini okumuştum."

Isidore, "O kadar parayı nasıl kazanmış?" diye sordu. "Tüccar mı?"

Villiers, "A, hayır, babası çok itibarlı bir baronetti," diye cevap verdi. "Yaşlı bir kartala benzerdi. Seneler önce ailesinde bir sorun yaşandı. Annesi miydi ne... kafesten kaçtı. Kız kardeşi de olabilir. Belki de halasıydı. Strange bir asilzadedir ama onu uğrak yerlerde göremezsiniz. Sonu gelmez bir ev partisi verirken, canı nereye isterse oraya gider."

Jemma, "Onu ziyaret etmeyi çok isterim," dedi. "Strange'in hediyelik eşya dükkânına sattığı çok güzel bir vezir biblosunu satın aldım. Kendi ifadesiyle, eğer onu ziyaret etmeye cesaret edersem bana takımın bütün taşlarını vereceğini söz verdi."

Isidore, "Harikulade!" dedi. "Hemen oraya gideyim!"

Jemma, "A... ama..." dedi.

Isidore, "Ama ne?" diye onu susturdu. "Bak, ben bir skandal yaratmak istiyorum ve bu adam da bu iş için biçilmiş kaftan. O hoppa kadınlar ve tiyatrocularla haşır neşir olacak, çok da güzel vakit geçireceğim. Bu esnada ev sahibine deli gibi kur yapacak ve ta kocamın kulagina kadar gidecek bir skandal yaratacağım."

Harriet, "Strange'e mi kur yapacaksın?" dedi. "Ona kur yapmayı bırak, sırf Fonthill'in kapısından içeriye girmen bile İngiltere'deki itibarını mahvedebilir. Kimse ona kur yapmaz."

Isidore, "O niyeymiş?" diye sordu. "Çok mu çirkin? Ben herkese kur yaparım! Yeter ki..." burnunu kınıştırdı, "Lord Beesby'den kısa olmasın. Hoşlanma numarası yapamayacağım bazı vücut yapıları var da..."

Harriet, "Yok yok, aslında epey yakışıklıdır," dedi.

"O zaman hiç kaçırmam. Ona herkesin gözü önünde kur yapacağım."

Harriet, "Ama o flört etmez," diye anlattı. "Anladığım kadarıyla, bu adam kadınlarla yatağa giriyor ama onlarla eğlenmiyor."

Isidore, "Benimle flört edecek," diye karşı çıktı. "Flört etmeyen adam, daha benimle tanışmamış demektir. İş onunla yatağa girmem ihtimalini aklına sokmak, *voilà!*"

Harriet güldü. "Senin derslerini görmeyi çok isterdim!"

Isidore sırtarak, "O zaman benimle gelmelisin," dedi.

"Ben mi? Böyle bir şeyi hayatta yapamam. Sen de Fronthill'e gerçekten gidecek değilsin. Olacak şey değil. Yani bu bizim için olacak şey değil."

Isidore kızarak, "Biz mi?" dedi. "Biz dediğin, Beesby gibi kısa boylu sersemlemler ile kocam gibi uzun boylu, ilgisiz adamlar. Bu biz dediğinden ne hayır gördük ki?"

Jemma, "İtibarlı olmak insanın iyiliğinedir," dedi.

Isidore, "Sen nereden biliyorsun?" diye sordu. "Sen seneler önce kocanı terk ettin, Jemma. Onu İngiltere'de bırakıp Paris'e gittin. Şimdi bana bunca sene itibarını düşündüğünü söyleme! Marie Antoinette'in bile katılmaktan tereddüt ettiği partiler verdin..."

Jemma, "Ama daima katılırdı," dedi.

Isidore, "Ancak sen senelerce âdet, gelenek tanımadın," dedi. "Şimdi bana İngiltere'de gitmeye cesaret edemediğin bir ev olduğunu mu söylüyorsun? Niçin? Orada sana ne olabilir ki? Bir aktöre vurulup farklı sınıftan bir adamla ilişkiye girmekten mi korkuyorsun?"

"Şey..."

Ancak Isidore daha yeni başlıyordu. "Çünkü aslında ima ettiğin bu!" derken dili İtalyan aksamına kayıyordu. "Hepiniz Strange'in kepaze olduğunu ve basit bir baronet oğlu olduğu için bizden birisi olmadığınızı söylüyorsunuz. Çünkü bizim gibi bir soylu yahut düşes değil!"

Harriet etrafına bakındı. O ana kadar hepsinin birer düşes olduğunu fark etmemişti, Villiers hariç, o düktü.

Isidore sert bir biçimde, "Hepimiz öyle bir atmosferde yaşıyoruz ki arabasının kapısında düklük arması olmayan adamlarla flört edemeyiz," dedi. "Sen, Jemma, yarı çıplak ve şehvet düşkün erkeklerle dolu partiler vererek Paris'i karıştıran sen, dük değil diye Strange'i beğenmiyorsun!"

Jemma, "Sorun senin meydana koyduğun şekilden biraz daha karışık, Isidore," dedi. "Erkekler düşeslerle unvanları için flört ederler. Sana ilgi gösterdiklerinde, bunun ardındaki ikiyüzlülüğü göreniyorsan aptalsın. Hiçbir erkek seni öperken, senin unvanını aklından çıkarmaz; hele de bu, dünyanın en yüksek unvanıysa."

"Buna inanmıyorum!"

Jemma, "Sen de hiçbir zaman unvanımı tam olarak unutamazsan," dedi merhametsizce, "ancak seninle aynı unvanı taşıyanlarla beraber olduğunu bunun gibi bir odada unutabilirsin. Lord Strange'in büyük bir asalet unvanıyla doğmuş olması, flört etmelerinin yaratacağı rezaleti iki katına çıkaracaktır ama bu senin hoşuna gider. Herhalde, ben sana arkadaşlık edemem. Benim rezaletlere karnım tok."

"Niçin?"

"Kocam benden böyle olmasını rica etti. Beaumont'un Lordlar Kamarası'nda birçok sorumluluğu var, karısının dile düşmesini istemiyor. İnan bana, Isidore, Fonthill'e giden dile düşer."

Isidore, "Güzel!" dedi. "Ben de zaten dile düşmek istiyorum. Hem en kayıncı yazayım da planlarımı anlatayım, sonra Cosway'in avukatına da yazıp Strange'in adresine benim için para göndermesini isteyeyim."

Villiers sırtarak, "Bence, bir kadın bekâretini vermeyi aklına koyunca güdülerini zapt edemiyor," dedi. "Tıpkı..."

Jemma, "O cümleyi tamamlama," dedi.

Villiers, "Strange'in evine davetliyim ve bu partiden sonra oraya gitmeyi planlıyordum," dedi, "ama seni oraya götüremem. Yani sadece seni götüremem. Yanına bir refakatçi bulman lazım."

Isidore, "Hamimi iki sene önce, yirmi bir yaşına girdiğimde bıraktım," diye karşılık verdi. "Ortada koca aday da yoktu. Ben de teyzemi Galler'e geri gönderdim. Yalnız geleceğim."

Villiers, Jemma'ya baktı. "Lütfen ateşi başına vurmuş arkadaşına söyle, Strange'in evine refakatsiz ve davetsiz gidemez."

Isidore derhal, "Her ne kadar unvanımı kullanmasam da ben bir düşesim," diye karşılık verdi. "Cosway Düşesi'nin giremeyeceği ev yoktur!"

Villiers, "Strange unvanları sevmez," dedi. "Seni Leydi Del'Fino olarak takdim edelim."

Jemma başını salladı. "Ben gelemem, Isidore. Gerçekten gelemem."

Harriet, "Onu ben götürürüm," dedi.

Kendi ağzından dökülen bu sözlerle şaşırılmıştı.

Bir anlık bir sessizlik oldu. Diğer üçü dönüp ona baktılar.

Isidore, "Sen mi?" dedi.

Jemma, "Isidore'un sözlerini ciddiye alma," dedi. "Planlarımı varın sabah hatırlamaz bile."

Isidore, "Hiç de değil," diye itiraz etti.

Harriet, "Niçin gitmeyeyim?" dedi. "Villiers Dükü ikimize eşlik ederse kapıdan çevrilmeyiz."

Villiers kısa bir kahkaha attı. "Sizin de benim kadar ateşiniz çıkmış olacak."

Jemma, "Sen gidemezsin, hayatım çünkü sen benim gibi, hovarda değilsin," dedi. "Isidore gibi hovarda olmaya da aday değilsin."

Harriet, "Hovarda değilsem bile," dedi, "başka bir şey de değilim. Kimse beni tanımaz çünkü çok uzun zamandır taşrada yaşıyorum. Ben de Isidore gibi düksüz bir düşesim. Ama bizim adımın çıkması kimsenin mesleğini etkilemeyecek."

Jemma dehşet içinde, "Herkes seni tanır!" dedi. "Sen bizim sevgili Harriet'ımızsın."

Harriet açıkça, "Ben evliliği boyunca ve daha sonra, taşrada yaşayan, bodur bir dulum," dedi. "Kocam kendini öldürdü ve cemiyet-teki insanların bir kısmı beni bu sebeple suçlarken, geri kalanlar da balime acıyor. Hal böyleyken, benim Strange'in evine gidip gitmemle kimse alakadar olmaz."

Villiers, "Kimse Benjamin'in intiharından seni sorumlu tutmuyor," dedi. "Beni suçluyorlar. Tanrı biliyor ya, hakları da var."

Harriet hafifçe tebessüm etti. "Hayat onun hayatıydı ve karar da kendisininindi. Başkasını suçlamaya gerek yok."

Villiers elini uzatınca şaşaladı. Ancak Harriet elini tuttu. Başka bir şey söylemeye gerek yoktu. Villiers gibi sivri dilli ve rahatsız edici birisinin elinin böyle rahatlatıcı olmasına şaşmıştı.

Isidore, "Kocan ne zaman canına kıydı?" diye sordu. "Bilmediğim için beni affet. Ben buraya geleli sadece birkaç ay oldu."

Harriet, "İki buçuk yıl önce," dedi. "Artık yasta değilim ve istediğim partiye katılabilirim."

Isidore, "O zaman bana refakat etmeni çok isterim," dedi.

Jemma, "İkinizi Fonthill'de düşünemiyorum," diye haykırdı. "İşitiğime göre, Lord Strange'in ev yaşantısı uzun bir baküs âlemiymiş."

Isidore aniden, "Harika!" dedi. Isidore, Harriet'in gözüne kavgaya atılmaya hazır gibi görünüyordu.

Jemma başını salladı. "Harriet eğlencege..."

"Harriet kesinlikle geceye uygun giyinmemiş," diye araya girdi Villiers.

Harriet kıyafetlerine baktı. Anne Kaz kıyafeti içinde olduğunu unutmuştu. Ama böyle partiye katılmasında ne mâni vardı? "Gitmek istiyorum. Üzerimdeki bir gecelik. Yatak odasına giden yolu neredeyse yaralamışım."

Villiers'in gözlerinde alaycı bir tebessüm vardı.

"İkiniz de kostümümüzü giyebiliriz. Ben kendimi aktris olarak tanıttığımı." Isidore muzipçe sırtıyordu.

Villiers başını sallıyordu. "Lord Strange'in evinde herkes böyle giyinir ve kimse bu konuda açıklamaya gerek duymaz. Drury Lane

Tiyatrosu ona ait, yani evi aktörden geçilmiyor. Kostümlü gitmek bence iyi bir fikir," dedi Harriet'a. "Takma isim de iyi olur."

"Isidore'un ki gibi bir elbise mi? Olmaz." Göğüslerini ancak kapatan bir bez parçası giyemezdi.

Villiers, "Hayır," dedi. "Daha kapalı bir şey. Dedğim gibi o unvan sevmez, o yüzden kapısında iki tane düşes görmek istemez."

Harriet hafiften aşağılık hissi duydu. Tabii Villiers onu Isidore'un ki gibi açık bir kıyafetin içinde görmek istemiyordu. "Ne önerirsin? Erkek kılıfına gireyim mi?"

Şaka yapmıştı.

Isidore gülerek, "O kadar cesur olamazsın," dedi.

Villiers, "Leydi Berrow'un cesaretini ispata ihtiyacı yok," dedi. "Lütfen üzerinde gecelik, koltuğunun altında kazla baloya geldiğini unutma. Aziz Yorgi ejderhayla dövüşürken bile böyle bir cesaret göstermemiştir. Yine de emin değilim..." Düşünceli bir tavırla Harriet'in göğsüne baktı.

Harriet başını kaldırarak elini geceliğinin bol kollarının içine soktu ve tortop edilmiş bir yün çorap çıkardı, sonra bir tane daha. Ardından üçüncüyle dördüncüyü de...

Sonra da kumaşı göğsünün üzerinde düzeltilti. Sakin bir tavırla, "Bence," dedi, "benden çok iyi erkek olur."

"Hakikaten," dedi Villiers. "Fena fikir değil."

Dördüncü Bölüm

Günah ve Gümüş Kutular

Ocak 1784

Fonthill

Lord Strange'in Kır Malikânesi

Eugenia Strange, "Onun mavi saç pudrası hoşuma gitmiyor," dedi. "Baba, beni dinliyor musun? Bugün saç kırmızı pudrayla kaplı, dün de maviydi. Bence kırmızı ona daha çok yakışıyor. Sen ne dersin, baba?"

"Kesinlikle." Yakın arkadaşlarının Jem dediği Justinian Strange sekiz yaşındaki kızının sözlerini onaylarken, bir yandan da masasının üzerindeki mimari çizimi inceliyordu.

"Augusta ona ne yaptı biliyor musun baba? Onu dolaba kilitledi. Etrafının aptal erkeklerle sarılmış olması ona ısırdap veriyormuş. Onu ancak arabasının iç kaplamasını sarı ipekle yenilemeye söz vermesi kaydıyla dışarı çıkardı. Bu kaplama işi ona iki yüz pounda mal olacak. Ama Augusta pırlanta küpelerinin üç yüz pound ettiğini söylüyor. Küpeleri ona Bay Cornelys vermişti. Augusta'ya Bay Cornelys'i de dolaba kilitledi mi, diye sordum ama onu kilitlememiş."

Jem, bütün gün üzerinde çalıştığı çizimden başını kaldırarak, “Tamam,” dedi. “Eugenia, balo salonuna yüksek bir döşeme koyma fikrine ne dersin? Ustaca değil mi?”

Kız masanın etrafını dolaşıp babasının yanına geldi. Parmağını tam doğru yere koyarak, “Bu mekanizma platformu yükseltmeye mi varıyor babacığım?” diye sordu.

“Aynen.”

“Niçin?”

Heyecansız bir tavrıyla, “Niçin mi? Çünkü çok çarpıcı olur,” dedi. “Yemek vakti geldiğinde masa birdenbire ortaya çıkacak.”

Ancak kızı başını sallıyordu. “Çarpıcı olması yetmez babacığım. Bay Hodes da çarpıcı görünmek için mavi saç pudrası kullanıyor ama bu renk ona hiç yakışmıyor.”

Jem kızını kendine doğru çekti. Saç buklelerini öperken, “Sen benim mantığımsın,” dedi. “Bugün mürebbiyenle beraber vakit geçirdin mi?”

Eugenia soruya cevap vermedi ama, “Baba, Bayan Mahon’un on dört gümüş filigran desenli kutu getirdiğini biliyor musun?” diye sordu. “Onları yanından ayırmıyor.”

“Bayan Mahon, *Dilenci Operası*’nın yeni başrol oyuncusu, değil mi? Ben daha kendisiyle tanışmadım. Bayan Mahon bu on dört kutunun içinde ne saklıymış?”

“Aşk mektupları. Bence onun on dört tane koruyucusu var, az da değil. Bayan Linnet bana Drury Lane Tiyatrosu’nda oynarken prensin ona on gece için on çift pırlanta küpe hediye ettiğini söyledi. Ben de pırlanta küpeleri gümüş kutulara tercih ederim.”

Jem, koltuğuna yaslanarak, “Çok akıllıca bir düşünce,” dedi. “Bir kutunun değeri ancak birkaç pounddur, Eugenia ama bir pırlanta çok

pahalıdır. Gerçi ben senin hiçbir zaman koruyucu edinmeyeceğini umuyorum. Ben sana istediğin küpeyi alırım.”

Eugenia’nın hokka burnu ve sevimli kestane gözleri annesininkilere benziyordu ama bunların dışında babasının kopyasıydı, yani bir çocuğa yakışmayan bir çehreye sahipti. Jem aynada kendisine baktı. Her zamanki gibi görünüyordu; soluk renkli, cansız. Bir yandan, zarif göründüğünü de düşünüyordu. Sahip olduğu atmaca tipi elmacık kemikleri otuzlarındaki bir erkeğe yakışırdı ama doğrusu küçük bir kızda garip duruyordu. İnsan bu elmacık kemiklerine bakınca, büyüdükçe biraz daha yumuşamalarını umuyordu.

Bugün Eugenia’da garip görünen başka bir şeyler daha vardı. Babası göz ucuyla ona bakarak, “Üzerindeki nedir?” diye sordu.

“Binici elbisesi. Ama altına ipek jüpon giydim çünkü pembe renk bu koyu renkli şayağa çok yakışıyor. Bak baba.” Kendi etrafında dönmünce, koyu renkli elbisesinin altındaki pembe jüponu dalgalandı. Pembe giyince daha şen oluyorum. Buraya da bu gülleri ilıştirdim, bu fular da rengi yumuşatıyor, bak.”

“Mürebbiyen elbisen hakkında ne düşünüyor?”

“Bugün görüşmedik. O âşık, biliyorsun ya.”

“Bilmiyordum. Kime âşık?”

“Uzun zamandır sana hayran, baba.”

Jem şaşkın şaşkın ona baktı. “Bana mı?”

“Bence çok fazla oyun seyretmiş. Senin onu keşfedeceğine ve benim artık annesiz bir çocuk olmayacağıma inanmıştı. Benim annesiz bir çocuk olduğumu söyleyip duruyor ve ben annemin eksikliğini duymadığımı ne kadar söylesem de anlamıyor.”

Jem mürebbiyeye acıdı. Eugenia’nın gerçekçiliği birçok hayalin sönmesine yol açıyordu, buna çarpıcı, yüksek zemin de dâhildi.

“Ama senin onu fark etmeyeceğini nihayet anladım.”

Jem, "Ben onun farkındayım," diye itiraz etti. "Değil miyim?"

"On gün ortadan kaybolduğunda fark etmedin, baba. Saçı ne renk?"

"Bayan Warren'in saç mı?" Durdu.

"Sen ona hiç alıcı gözüyle bakmadın, baba."

"Olur mu hayatım!" Kendini suçlu hissediyordu. "Onu ben işe aldım, değil mi? Senin Fransızca ve matematikteki gidişatını konuştuk."

"O matematikten nefret ediyor. Benimle beraber öğreniyor. Açıkçası pek de kolay öğrendiğini söyleyemem."

"On günlüğüne evden ayrıldığını bana neden söylemedin?"

Eugenia sakın bir tavırla, "Ben de biraz dinlenirim diye düşündüm," dedi.

"Tabii sana söyleyecektim ama sonra geri geldi. Şimdi de bir uşağa âşık olmuş."

Jem, "Benden çok daha iyi bir seçim," dedi. "Hangisine?"

Eugenia babasının omzuna yaslanarak, "Kalın kaşlı olan," dedi.

Jem, Eugenia'yı uzun bacakları yere değerek kucağına oturttu. Yine de tüy kadar hafıftı. Bebekken o kadar zayıftı ki, Jem onun bir kuşunki kadar ince ve hafif kemiklere sahip olduğundan şüpheleniyordu.

Eugenia, başını göğsüne dayayıp yüzünü yukarı kaldırarak, "Sen de birisine âşık olacak mısın, baba?" diye sordu.

"Benim aşkım sensin, miniğim," dedi. "Bir erkek için bu aşk yeterli."

Eugenia, "Ev güzel kadınlarla dolu," dedi.

"Doğru."

"Eminim çoğu senin kendileriyle ilgilenmeni isterdi."

"Maalesef, böyle şeyler istemekle olmuyor."

"Annem de senin âşık olmamı isterdi."

Jem kahkahayla güldü. "Nereden biliyorsun, anneni tanı mıyorsun bile."

Eugenia tereddütsüz, "Annem ve ben birbirimize çok benziyoruz," dedi. "Benim hoşlandığım şeylerden muhtemelen o da hoşlanırdı. Bence eğer sen birisini seversen daha mutlu olursun, baba."

Jem kızına, "Aşk, istediğin bir şeyi elde etmenin bir yolu sadece," dedi. "Gümüş kutu gibi mesela. Ben eğer bir aksesuar istersem, satın alırım."

Eugenia, "Bayan Mahon'un gümüş kutu alacak parası yoktur," dedi. "Bir kürkü var ama pabuçları epey eski."

"Çok güzel bir örnek. Gümüş kutu sahibi olmak için âşık oluyor. Neyse ki, benim istediğim kadar gümüş kutu almaya gücüm yeter."

Eugenia neşeyle kıpırdanarak, "Aşk bundan ibaret değildir," dedi. Eugenia Strange, zekâsını ve münazara kabiliyetini babasıyla yarıştırabileceği heyecanlı tartışmalara bayılırdı. "Sen maddiyatla ilgileniyorsun, bu da senin zaafın."

Jem ihtiyatlı bir şekilde, "Neyle ilgileneyim, peki?" diye sordu. En başından beri, kızını zihni açık bir hassasiyetle yetiştirmeyi aklına koyduysa da, bu açıklığa yatak odası meselelerinin dâhil olmasını istemiyordu. Kızı daha çok gençti. Ona bu meseleleri açıklamak zorunda kalması rahatsız edici olurdu.

Eugenia, "Aşk bir gönül meselesidir," dedi. "Shakespeare, hakiki âşıkların arasına hiçbir şeyin giremeyeceğini söylüyor."

Jem, "En az altı ay Shakespeare'den alıntı yapmayacağına söz vermiştin," dedi.

"Alıntı yapmadım ki. Sadece özetini söyledim."

Jem ihtiyatı elden bırakmadan, "Bayan Mahon'un bu tür bir aşktan bahsettiğini sanmam," dedi.

Eugenia, "Ee... tabii, Bayan Mahon cariyeye. Ya da arada sırada cariyeye rolü oynadığını söylemek daha doğru olabilir," diye cevabı yaptı.

"Ne?"

"Ben onu bir oyun karakteri olarak görüyorum. Kütüphanede Eros'un İntikamı diye eski bir oyun metni buldum. Birinci perdede Bacha adında edepsiz bir kadın 'günahı bir dost gibi benimsemek ve günahın kucığına atılmak' istediğini söylüyor."

Jem, kızının mürebbiyesini bir dahaki görüşünde Eugenia'nın okuyacağı kitaplar konusunda ona bazı tavsiyelerde bulunmayı düşünmeye başlamıştı.

Ancak Eugenia nefes bile almadan konuşmasına devam ediyordu. "Bayan Mahon da günahı bir dost gibi görüyor. Zaten başka ne yapabilir ki? Yemek yemesi lazım."

Jem dayanamayarak, "Tabii gümüş kutu da alması lazım," dedi.

Eugenia babasına, "Aşk tam olarak günah demek değildir," dedi. "Gümüş kutularla hiç ilgisi yoktur. Aşkı düşünürken, kalın kaşlı uşağa âşık olan mürebbiyemi göz önüne alabiliriz. Çünkü gördüğün gibi aşkın gözü kördür, babacığım."

"Bu bir alıntı. Alıntı yok demiştik."

"Bu bir aforizma," diye babasını düzeltti. "Birçok oyunda söylenir ama kökeni belirsizdir."

Güzel olan şeydi ki; mürebbiye aldığı maaşı hak ediyordu, zira kıza afrodisma gibi kelimeleri hünerli bir biçimde kullanıyordu. Kötü olan ise... "Ben sadece annene âşık oldum, miniğim. Bu da annem ile babamın evlilik diye diretmesiyle oldu. Yani düğünümde dans etme havalini bırakmak zorundasın."

"Mesele, kendine uygun kadını henüz bulamamış olman," dedi kıza.

"Senin de işaret ettiğin gibi ev güzel kadınlarla dolu. Güzel kadının kaynıyor."

"Güzellik her şey değildir, babacığım."

Jem kızının garip hatlı küçük yüzüne baktı. "Ama ben âşık olmak istemiyorum. Bana göre, sadece âşık olmak isteyen insanlar âşık oluyorlar. Örneğin, mürebbiyen benden hoşlandı ama fırsatını bulunca, bu ilgisini hemen kılı bir uşağa çevirdi."

Kızı bir dakika düşündükten sonra, "Bu çok mantıklı," dedi.

Jem, bu sekiz yaşındaki kızdan takdir görmenin onu bu kadar mutlu etmesinden rahatsızdı.

Eugenia toparlanarak, "Yine de," dedi, "belki de senin eksikğin ne istediğini bilmemektir. İnsanlık hali. Oyun yazarı George Chapman..."

Jem, "Lütfen," diyerek kızının sözünü kesti.

"Alıntı yapmayacaktım ki," diye sızlandı. "Onun bir görüşünü kısaca söyleyecektim."

Jem omuz silkti. Kim derdi ki, uzun oyun metinlerini ezberleyecek kadar mükemmel hafızaya sahip bir çocuk hayatını işgal edecekti? Tabii aktörleri rollerini Fonthill'de ezberlemeye davet etmesi onun kabahatiydi. Ebeveynliğin böyle tuzaklarla dolu olduğunu şimdi daha iyi anlıyordu. Bu saatten sonra aktörleri Fonthill'e almamak da zordu.

Bu esnada Eugenia dizinden atlayıverdi. "Sana bir eş bulmayı kendime görev edinmiş bulunuyorum," dedi.

"Ne?"

"Bir eş!" Kendisi ile Sally'nin karışımı gibi duran bu küçük, sevecen, büyüleyici ve garip kız, kapıda durarak Jem'e dönüp baktı. "Tabii eğer mürebbiyemle ilgili bir kere daha düşünmek istersen?.."

"Hayır," dedi sertçe. "Ben evlenecek kadın istemiyorum, Eugenia."

Ancak Eugenia onu dinlemeden gitmişti.

B şinci Bölüm

Erkekliğin Tarifi ve Detayları
Veriliyor

~ Ocak 1784

Beaumont Dükü'n n Kır Malikânesi

 ay Sohbeti

Villiers Dükü, “Erkekliğin esası,” dedi, “erkek gibi düşünmektir. Bu kadar basit.”

Isidore gülerek, “Ben de aynen böyle tarif ederdim,” dedi. “Basit.”

Villiers ona sert bir bakış attı. “Kabalık bir yana, eğer bir kişi erkek gibi görünüyorsa herkes onun erkek olduğunu düşünür. Eğer birisi senden şüphelenirse işemeye gideceğini söyle. Erkekler, kadınların bu kelimeyi bildiklerini hiç tahmin etmez. Ya da aletinle ilgili bir şey söylersin.”

Harriet, “Neyim?” diye sordu, sonra anlayarak kızardı. “A, tabii. Olur.”

Villiers, “Pantolonunun önüne bir şeyler koysan iyi olur,” dedi.

Jemma, “Böylece, İngiliz erkeklerinin çoğunluğuyla aynı seviyeye gelmiş olursun,” diye ekledi.

Harriet, “Bunlar çok bayağı,” diye şikâyet etti.

Villiers, “Erkekler bayağıdır,” dedi. “Eğer kendini doğuştan ince ve nazik olarak görüyorsan, o zaman hiç erkek pantolonu giymeyi düşünme.”

Harriet hemen, “Kabalaşırım,” diye atıldı.

“Kaba olmayı becerirsen, erkeklik yolunun yarısını almış olursun. Erkekler yatak odası meselelerini açık açık konuşurlar. Biz hiçbir zaman bir çift, *yatakta dans ediyor* demeyiz. Bu ve bunun gibi ifadeler kadınların kullanacağı türden sözcüklerdir. Bizim konuşmalarımıza, bildiğimiz Anglosakson kelimeleri hâkimdir.”

Jemma, “Çoğunlukla kendinden bahset,” diye tavsiyede bulundu. “Bir erkek için kendisinden daha mükemmel bir konu olamaz.”

Harriet’in kafası karışmıştı. “Ama ortada ben diye bir şey olmayacak ki, anlatabiliyor muyum?”

Villiers göz ucuyla ona baktı. “Hayatımı taşrada geçirdin. Sen iyisi mi üvey yeğenim Cope ol. Hiç şehre inmemiş, acayip bir tip. Annesi aşım derecede üzerine düşüyor: Böylece feminenliğine bir bahane bulmuş oluyoruz.”

Harriet, “Ben feminen değilim...” dediye de söylediği şeyin saçmalığını hemen fark etti. “Galiba biraz öyle olacağım.”

“Erkek gibi yürümeyi öğrenmelisin. Ben sana kıyafet bulurum ama yürüme işi mühim. Tütün içebilir misin?”

“Tabii ki hayır. Ama erkek giysisi giyebilirim. Kafes giymekten nefret ediyorum. Kapılara çarpıp duruyorum, tabii insanlara da...”

Isidore, “Saçın ne olacak?” diye sordu. “Saçını kesersen bir daha topuz yaptıramazsın.”

Harriet gülümsedi. “Bu da kendi saçım değil ki.” Eliyle mütevazı buklelerini göstererek, “Bunların çoğunu sabah hizmetçim ilave etti. Kendi saçım omuzlarıma kadar geliyor,” dedi.

Jemma, “Çok akıllıca,” dedi. “Ben de bir parça ilave yaptırmak istiyorum.”

Harriet, “Bence işin zor,” dedi. “Saçının rengi çok güzel bir altın sarısı. Ama benimki mat kahverengi, o yüzden aynısından bulmak kolay.”

“Senin saçın hiç de mat değil!”

Harriet omuzlarını silkti. “Sıcak ütü, lüle ve pudra olduktan sonra kim bilecek? Saçımı düzleştirmeye son verebileceksem erkek olmak hoşuma gider.”

Villiers, “Erkekler saçlarını ne düzleştirir ne de kıvrır,” dedi.

Isidore, “Bazıları yapıyor,” diye söze karıştı. “Saint Albans’ın saçını kıvrıdığından hiç şüphem yok. Ruj da sürüyor.”

Harriet, “Ben yapmam,” dedi.

Villiers, “Zaten ben izin vermem,” dedi. “Eğer bu işi yapıyorsan, düzgün yapacaksın. Yani kendini benim ellerime bırak.”

Jemma gülümsedi. “Ortaya müthiş bir şey çıkacağı kesin, Harriet!”

Harriet dudağını ısırды. Villiers’ı baştan çıkarmaya çalıştıktan ve reddedildikten sonra kendini onun ellerine bırakmak gurur kırıcıydı.

O geceyi hatırlayan sadece kendisi değildi. Villiers’ın siyah gözlerinin derinlerinde ona “yapamazsın” diyen alaycı bir kıvılcım yanıyordu. Bununla beraber, Harriet arabanın içinde onu öptüğünde, Villiers öyle müstehcen bir hareket yapmıştı ki Harriet dayanamayıp ona tokat atmıştı. Villiers onu tutucu, sıkıcı bir taşra kadını olarak tanıyordu.

Şimdiyse, “Böyle aşırınlara hiç gerek yok,” diyordu. “Seni Isidore’un taşrada oturan yaşlı teyzesi olarak da giydirebiliriz. Senden iyi bir refakatçi olur, kimse de seni sorgulamaz.”

Harriet'in göğsündeki öfke onu ateş gibi yaktı. Villiers'ı baştan çıkarmaya çalışırken aptal rolü oynamıştı; Villiers onu elbette küçümseyecekti. Benjamin onun en yakın arkadaşıydı ve Harriet, Benjamin onu fark etsin diye, anlamsız bir ani istekle onu öpmüştü.

Ama taşralı yaşlı teyze de değildi.

"Erkek rolünün altından kalkabileceğimden en ufak bir şüphem yok," dedi. "Tek yapmam gereken, ara sıra pantolonumun önünü düzeltip böylece oraya özenle yerleştirdiğim dolguya dikkati çekmek. Kimse erkekliğimden şüphe duymayacak." Gözlerini Villiers'ın bel altına indirdi.

Villiers, "Çok ayıp," dedi.

Isidore, "Evet, çok ayıp," diye keyifle haykırdı.

Villiers, "Şanslısın, terzim yanımda," dedi. "Seni peruktan çizmeye kadar giydirmeliyiz."

Jemma, "Çizmeler için ölçün alınsın, ben Londra'dan getirtirim," dedi.

Harriet kaşlarını çatarak, "Fonthill'e gitmeden önce mahkemeye dönmem lazım," dedi.

Villiers tek kaşını kaldırdı.

Harriet ona, "Köyümün mahkemesinin başında ayyaşın birisi oturuyor," dedi. "O yüzden eski kanunlara uyuyoruz. O, gece içtiği konyak yüzünden uyuklarken ben de hüküm veriyorum. Yoksa o herkesi ağır cezaya mahkûm eder."

"Peki, şimdiki düğ kim?"

"Eton'da yaşayan, on bir yaşındaki bir çocuk."

Jemma, "Annesini tanırsın, Leydi Brewyn," dedi. "Şimdilerde kendinden yirmi yaş küçük bir adamla Paris'te yaşıyor. Neşe dolu bir kadın.

Harriet, "Ben mirasa yeğenim için bakıyorum," dedi, "bunun içinde bölge mahkemesi de var. En azından yeğenim büyüyene ya da şimdiki hâkim değişene kadar."

Isidore, "Ben mahkemeden dönmeni beklerim," dedi. "Bu sırada, kocama Strange'i ziyaretimi bildiren bir mektup göndereceğim. Afrika'dan dönmenin vakit alacağından eminim."

Villiers, "Bu plan bana çok eğlenceli geldi," dedi.

Jemma, "Arada bir çılgınlık yapmak iyidir," dedi. "Sana da iyi gelecek, Villiers."

Harriet kibarca, "Düğ ekselanslarının şu anda bir düellonun ardından toparlanmak için yatıyor olmasına bakılırsa çılgınlıklar âdeti olmuş," dedi.

Sonra da Villiers'ın kısılmış gözlerine –ve Jemma'nın parıldayan gözlerine– bakarak güldü.

Âdeta yeni bir Harriet olmuştu.

Dul değil.

Sıkıcı değil.

Vahşi bir Harriet, çılgınlık yapan Harriet, hayatı hayal kırıklığı değil, macera olarak gören Harriet.

Altıncı Bölüm

Düşesin Adaleti, İkinci Kısım

1 Şubat 1784

İdari Bölge Mahkemesi

Berrow Düklüğü

Duruşma Hâkimi Reginald Truder

“Sizi doğru anladıysam, Bay Burch, davalı bir berber gibi davranmış.”

Bay Burch, “Sonra da balığımı çaldı!” derken yalvaran gözlerini Düşes’ten ayırmadı. Düşes’in, adaletin yerini bulması hususuna ne kadar ehemmiyet verdiğini işitmişti.

Düşes, “Balığınız,” dedi.

Hâkim, “Ne balığı? Ne balığı!” diye haykırdı. Kıpırmızı olmuş yanakları ve gagaya benzer bir burnu vardı. Hâkimden ziyade, baş ağrısı çeken bir mahkûma benziyordu.

Bay Burch, “Çerçinin karıma gönderdiğini iddia ettiği balık,” dedi. Gözlerini yeniden Düşes’e çevirdi. Tek dinleyenin Düşes olduğu belliydi; hâkim ise küçük bir şişeden içki içiyordu.

Bay Burch, “Sadece balık değil,” diye devam etti. “Önce kendini berber olarak tanıtarak evime rahatça girip çıkmaya başladı. Sonra balığı getirmiş gibi davranarak karımın gümüşçüden gönderdiği gümüş bir kâseyi çaldı.”

“Demek, bu balık sizin değildi?”

“Şey, balık... balık galiba onundu. Zaten geri gelip balığı aldı, karıma da dedi ki...”

Hâkim mahkeme heyetine öfkeyle bakarak, “Ağır ceza,” diye hüküm verdi.

Düşes elini hâkimin koluna koydu. Mırıltılı bir şekilde konuşuyordu ama Tom Burch yine de onu işitti. “Tam olayın iç yüzünü öğreniyordum, Reginald.”

“Hiç sevmem balığı,” dedi.

Harriet tekrar onun koluna hafif hafif vurduktan sonra, “Yani balık hırsızlığını düşebiliriz, Bay Burch, zira davalı size balığı göndermiş, sonra da geri almış. Ancak bu sizin eve girip gümüş kâsenizi çalmak için bir stratejiydi.”

Bay Burch kendinden emin bir şekilde, “Üzerinden çıktı!” dedi. “Suçüstü yakalandı! Tam iş üzerinde! Kâseyle yakalandı!”

“Davalı sizin ondan kâseyi gümüşçüye götürüp üzerini süsletmesini istediğinizi iddia ediyor.”

“Eğer öyleyse –ki değil– niçin kâse yatağının altında duruyordu?”

Hâkim bir yudum daha içtikten sonra, “Ağır ceza,” dedi. “Bu sefer ısrar ediyorum, Düşes’im. Adam bir balık hırsızı.”

Düşes iç geçirdi ve samğa döndü. “Oscar Sibble, bu mahkemeye üçüncü çıkışınız, üçü de çalıntı malları da içeren, oldukça yaratıcı maceralarınız içindi.”

Burch, Sibble’in utanması olan bir adam gibi başını bile eğmediğini fark etti. Adam sırtıyordu. “Kimseye bir şey olmadı ki,” dedi. Burch kâsesine kavuştu.”

Hâkimin gözleri kısıldı. Birdenbire, “Sürün şunu!” diye bağırdı.

Düşes yine kolunu tıptısladı. “Süremeyiz, Reginald. Koloniler savaşta, unuttun mu? Artık insanları oralara sürmüyoruz.”

Hâkim, “O zaman onu açık denize bırakın,” dedi. “Yüzerek gitsin.”

Düşes, “İki haftalık ağır çalışma,” dedi. “Ayrıca Bay Sibble, bu tefeciler hapse girmemenizin tek sebebi kâsenin geri gelmiş olmasıdır. Balığı Bay Burch’ün evine götürmüş, sonra onu oradan çalmış, berber gibi davranmış, gümüş kâseyi almış, epey eğlenmişsiniz. Ama hayat eğlenceden ibaret değildir, Bay Sibble.”

Mahkemede bir anlık bir sessizlik oldu.

“Bir daha bu mahkemeye çıkarsanız emin olun hapse girersiniz.”

Hâkim hararetle, “Uzun süreli,” diye ekledi.

Polis memuru Sibble’i götürdü ve Düşes, Bay Burch’e döndü. “Epey sıkıntı çekmişsiniz, Bay Burch. Bu rezaletler karşısındaki soğukkanlılığınızdan dolayı size takdirlerimi sunuyorum.”

Tom Burch doğruldu. Herkes bir balık yüzünden gümüş kâsesini kaybettiği için ona aptal diyerek yuhalamıştı. Ama Berrow Düşesi onun soğukkanlı davrandığını söylüyordu.

Şapkasını takıp mahkeme odasından çıktı. Tabii ki Düşes gerçek hâkim değildi. Ama Berrow’da ellerindekinin en iyisi oydu ve hiç yoktan iyiydi.

Yolda herkes başıyla ona selam veriyordu.

Yedinci Bölüm

*Bay Strange'in Evine
Tuhaf Misafirler Geliyor*

1. Şubat 1784

Fonthill

Lord Strange'in Malikânesi

Lord Strange ne kadar uğraşsa da uşağını görmezlikten gelmeyi başaramıyordu. Povy günde üç ya da dört defa duyuru yapma ihtiyacı hissediyordu ve Jem her ne kadar evin içinde olup bitenlerle ilgilenmediğini söylese de uşak onu ısrarla bilgilendiriyordu.

Bu yüzden Jem Povy'nin koridordaki ayak sesini işitince başını kaldırmadı ve uşak gelip masasının önünde durunca da kapıya içinden bir sürgü yaptırmayı aklına yazdı.

"Misafirler geldi, Lordum. Belki karşılamak istersiniz."

"Misafirleri her zamanki gibi akşam göreceğim." Geceleyin katalasında iki düşünceyle uyanmıştı: Biri, bir köprü askı düzeneği dıgeriyse bir *madrigal*. Köprüyü karakalemle çizdirmiş, *madrigal*'i de dört parça halinde yazdırmıştı ve genel olarak bakıldığında *madrigal* çok başarılıydı. Köprü çok güzel görünmekle beraber, yük taşıyıcı

kirşilere aşım yük binebileceğini düşünüyordu. Belki kemeri daha aşağı indirirse...

Povy, "Villiers Dükü geldiler," diye bildirdi.

"Villiers kadife elbise severdi, değil mi? O manasız ihtişamdan çok hoşlanır. Söyle ona, kendisiyle akşam yemeğinde görüşeceğiz."

"Yanında Cosway Düşesi var."

Jem başını kaldırdı. "O da kim?"

"Bildğim kadarıyla Cosway Düşesi Colchester'da münzevi bir hayat yaşayan, altmış yaşında bir kadın."

Jem sırtarak, "Vah vah," dedi. "Villiers'ın arkadaşı antika bir taşralı kadın mı yani?"

Povy öksürdü. "Bahsi geçen genç hanımın, şu anki Cosway Dükü'nün, yani sözü edilen düşesin oğlunun karısı olma ihtimali var. Anladığım kadarıyla çok genç yaşta evlenmiş ama evlendikten sonra memleket dışına çıktığı için Debrett's evliliğin gereklerinin tam olarak yerine getirilmediği görüşünde."

Jem, "Yani eksik," derken, köprünün altındaki hattın üzerinden geçiyordu.

"Aynen öyle."

"Sence bu genç hanım müstakbel gelin olabilir mi?"

"Olabilir."

"Ama Villiers yanında süslü püslü bir kadın getirmiş de olabilir. Bu hanımı da yemekte göreceğim, Povy. Villiers ile genç kadını bitişik odalara al."

"Tabii, Lordum. Yanlarında ise Dük'ün bir akraba olarak tanıttığı genç bir adam var, adı Bay Cope."

"Onu da hiç tanımıyorum."

Povy, "Çok genç," dedi. Ses tonundan Povy'nin bu genç adamı Strange'in ev eğlencelerine katılamayacak kadar genç bulduğu belliydi.

"Bu bizim sorunumuz değil, Povy. Yeni sekreterim Bayan DesJardins eve yerleşti mi?"

"Fransız hanımefendi gayet rahat görünüyor, Lordum. Yarına bir eğlence hazırlıyor. Adı da Tahiti Venüs Şöleni."

Jem gülümsüyordu. "Onun eğlencelerimize canlılık katacağını biliyordum. Eğlencelerimiz son zamanlarda çok sönük geçiyordu. Tahiti, şu ülke olan mı?"

Povy kendini zapt ederek, "Bence onunla pek bağlantısı yok, belki orası sıcak bir şehir olduğu için fazla kıyafet giyilmez," dedi. "Bayan DesJardins, Güney Balo Salonu'ndaki şöminelerinde harlı ateşler yakılmasını ve ateşlerin sürekli kuvvetli tutulmasını istedi." Boğazını temizledi. "Arzu ederseniz, Villiers Dükü'ne yarın gece akşam odasına odaya kapatmasını söyleyin. Bayan DesJardins on iki bakiyeden bahsediyordu."

Jem, "On iki mi?" dedi kahkahalarla gülerek. "Mucizeye ihtiyacı var. Evde bir tane bile bakire yok!"

Povy, "Bay Cope..." diye başladı.

Jem gözlerini kıstı.

"Oğlanın çok masum bir ifadesi var."

"Masumiyet ömrün bir dönemidir, kapatılamaz bir leke değildir."

Fakat Povy efendisini senelerdir tanıyordu, o yüzden ona ciddi bir bakış attı. "Bay Cope, Venüs Şöleni'ne hazır değil."

Jem içini çekerek ayağa kalktı. "Ben de aşağıya ineyim. Şu çocuğu bir göreyim. Villiers ahmağı ne diye evime bir masumu getirir ki? Povy, Wilkinson'ı hatırlıyorsun, değil mi? Onun da masum bir celhresi vardı ama aslında öyle değildi."

Povy, "Wilkinson'ın yüzünde çok değişik bir ifade vardı," dedi.

Jem işini bırakmayı hiç istemiyordu ama sırf böyle bir şeyi öğrenmek için Povy'ye dünya kadar para ödüyordu. Evi zaman zaman içinde işlenen günahlarla çalkalanırdı ama müsamaha gösteremediği ve göstermeyeceği tek şey masumiyetin bozulmasıydı. Hiçbir kadın, bunu zevk için yapmadığı takdirde onun evinde Tahitili bir bakireyi oynayamazdı. Bay Cope'un da kendi isteği dışında saflığını kaybetmesine müsaade edemezdi.

Gerçi korunmaya muhtaç bir genç adam pek kalmamıştı. Muhtemelen, Villiers'in genç akrabası sabırsızlanıyordu.

Odadan çıkarken, "Senin hayatında Tahitili bakireleri görmeye can attığın bir dönem olmadı mı, Povy?" diye sordu.

Povy kendini sıkarak, "Hayır," diye cevap verdi.

İsteddiği cevabı alan Jem merdivenlerden aşağı indi.

On beş dakika sonra merasimsiz bir şekilde küçük Gül Salonu'na girdi, bir an durup misafirlerine baktı, sonra da içinden küfretti. Povy zeki, uyanık bir adamdı, ondan şüphe duyduğu için kendinden utandı.

Bay Cope'u ancak bir sözcük tarif edebilirdi: çekici. Ensesinde basit bir atkuyruğu şeklinde toplanmış, çok hafif pudralı, kahverengi kıvrıkcık saçları vardı. Güzel bir ceket giymişti; zaten iyi bir tarzı olmasaydı Villiers'in akrabası olamazdı. Ama gözleri onu ele veriyordu. Bu gözler ince bir güzelliğe sahipti. Bu güzellik de sadece renginden ve prenseslere yaraşır kirpiklerinden değil, daha ziyade tazeliklerinden geliyordu.

Jem kısık gözleriyle Villiers'a bir bakış attı. Bir tuhafılık vardı. Villiers, yanında getirdiği bu Cosway Düşesi'yle yatmıyordu. Kadın güzeldi, âdeta bir tavus kuşu gibi gösterişli ve ihtirashydı ama onun karşısında konuşan Villiers'in gözlerinde en ufak bir arzu okunmuyordu.

Bununla beraber Jem, Villiers'in bu hasta haliyle herhangi birisini arzulayacağından şüphe duyuyordu. Adam yirmi kilo vermiş gibi görünüyordu.

Yusuvarlak gözleriyle Bay Cope, Villiers'in yanında durmuş, Jem'in büyük bir hevesle Girit'ten getirttiği heykele bakıyordu. Mars ile Venüs'ün öpüşmesi müsteheen görünüyordu. Tabii onlar –mitolojide– evlilerdi. Fakat evliliğin fazileti meselesi, Mars'ın üzerinde diğerlerden başka bir şey olmamasının gölgesinde kalıyordu.

Jem, "Villers," diyerek ileriye doğru yürüdü.

Dük arkasına döndü ve hızlı bir hareketle selam verdi. Bu sıkı haliyle bile baştan ayağa bir düktü.

Jem, "Seni yatağa yatırsak daha iyi," diyerek onu selamladı. Villiers'in hasta olduğunu işitmişti ama ölüme bu kadar yaklaştığını bilmiyordu. Bu ona tuhaf bir his verdi, bu yüzden Jem, "Ceset gibi görünüyorsun," dedi.

"Bu iyi halim. Ama satranç oynamam yasak, o yüzden beni neşelendirmek için şu senin şüpheli sihrine güveniyorum."

Jem, "Kendi kendinize eğlenmeniz gerekecek," dedi ve düşes olduğu söylenen kadına dönüp eğildi. "Günaydın, Düşes Ekselansları."

Onun düşes olduğunu hemen anlamıştı. İtalyan tarzına göre giyinmiş, aşırı süslü bir düşesti ama Jem karşısındakinin düşes olduğunu hemen anlamıştı. Ya da müstakbel Cosway Düşesi demek daha doğru olurdu.

Gezi elbisesi vücuduna dikilmiş gibi görüldüğü için eğilerek selam verebilmesi bir mucizeydi.

Jem açık bir sahtelikle, "Çok büyük şeref duydum," dedi. Unvanlı insanlar sevdiği tarzda misafir değildi. Unvanların, bilhassa yüksek unvanların âdeta sahiplerine kepaze sersemler gibi davranma hakkı vermesinden rahatsız oluyordu. Bu düşes de bir iki güne kalmaz huysuzlanır, şoka girer ve muhtemelen, hiddet içinde başı ezilirdi.

Ama düşes ona gülümsedi. Sıcak İtalyan teni ve tatlı dudakları... O zaman Jem'in fikri değişti. Çok fena dudaklardı bunlar, sanki köşesine bir öpücük kondurulmasını bekliyordu.

Bakire olabiliirdi ama sarsılacak bir tipe benzemiyordu.

Bay Cope ise öyle toydu ki âdeta bir okul çocuğu gibi selam verdi.

Jem hayatta nadiren şaşırdı ama şu anda biraz şaşırdığını hissediyordu. Povy'yle beraber enteresan buldukları kişilere evini açtığı için her türlü tutkuyu tanımıştı. Çoğu da ilgisini çekmez, hiçbiri onu şaşırtmazdı.

Ama şimdi şaşırmıştı. Bay Cope'a, bu koca gözlü ve köse delikanlıya karşı içinde –utançla beraber– hissettiği hafif ilgiye şaşırmıyordu. Hem de o bir erkekti. Jem içinde bir tiksinti duydu. İnsan yaşlanınca böyle oluyorsa yaşlanmasın daha iyi, diye düşündü.

Cope'dan uzak durmaya karar verdi.

Birkaç saniye sonra Villiers'a fısıltıyla, “Yanında getirdiğin bu delikanlı kaç yaşında?” diye sordu.

Villiers, “Yirmi iki,” dedi. “Biraz fazla melek yüzlü ama sakın aldanma, Strange.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Kaşarlanmış ahlaksızın tekidir. Kadınları cezbediği için masum rolü oynuyor. Onu bir de kadınlarlayken gör. Şaşırrır kalırsın, gerçekten. Ama iyi bir çocuktur ve çıkarıcılığı yoktur.”

Jem sesini sertleştirerek, “Hiç uğraşma,” dedi. “Bu evin adı çıkmış olabilir, Villiers ama bu çocuğu alıp annesine gönderirsen çok müteşekkirdir olurum.”

Villiers gözlerini kıstı ama Jem bugüne kadar hiçbir dükün isteğine boyun eğmemişti, bundan sonra da böyle bir şey yapmaya niyeti yoktu. Özellikle de İngiltere'de entelektüel kalibresini kendisine denk gördüğü birkaç adamdan birininkine.

“Evimin, masumiyet kaybetme adresi muamelesi görmesinden rahatsız oluyorum.”

Villiers'in sesinde öfke –ve garip bir muziplik– vardı. “Tamam, zampara değil. Yanından bile geçmiyor. Ama yirmi iki yaşında olduğu doğru. Onun da herkes kadar hayatını dolu dolu yaşamaya hakkı var. Bunun en iyi sen anlarsın.”

“Ne demek bu? Şimdiye kadar hayatı nasıldı?”

Villiers, “Annesi tuhaf bir kadındır,” dedi. “Taşrada oturur, oğlunu da yanından ayırmaz.”

Jem Cope'a göz ucuyla bir bakış attı. Düşes'le beraber Venüs ile Mars'ın birbirine dolanmış vücutlarını inceliyorlardı. Bu can alıcı buluşmada, mermer muhteşem bir şekilde tek parça haline gelmişti. Bay Cope'un bu noktayı işaret edişini görünce ağzının ucu yukarı doğru kıvrıldı.

Villiers da aynı yöne baktı. “Hevesli bir öğrenci.”

“Sen onu kurtardın mı?”

“Onun gibi bir şey. Ona hayatı gösterme sözü verdim. Bunun bir zararı yok. Yirmi iki yaşında ve bilmem söylememe gerek var mı ama bakir. Onu Londra'da bir geneleve de götürebilirdim ama seçtiği kıza para vermek zorunda kalınca üzülmesini istemedim.”

Jem bu mantıktan hoşlanmamıştı. Ancak doğru bir mantık olduğunu da inkâr edemezdi. Eğer onun da bir erkek çocuğu olsaydı, evladının geneleve gitmesini asla istemezdi.

“Başka yerlerde bulunabilecek hastalıklar burada da kapılabilir,” dedi uyarırcasına.

“O zaman senin onu doğru yola sevk edeceğine güveniyorum, Strange.” Villiers yüzünü ekşitti. “Yolculuk beni tahmin ettiğimden fazla yordu. İskoç şeytan doktorum bana seyahati yasakladı ama benim sözünü dinlemedim. Ancak haklıymış.”

Villiers'in yüzü bembeyaz, gözlerinin altı mosmordu. Jem başını Povy'ye doğru salladı. "Yat sen," dedi, "ben senin delikanlıya bakarım. Ya şu düşes ne olacak? Ya da yarım düşes mi desem? Ona da göz kulak olayım mı?"

Villiers halsizce tebessüm etti. "Sen misafirlerini korusan daha iyi edersin."

"Vahşi birisi mi?"

"Jemma bir On İkinci Gece partisi vermişti. Beaumont Düşesi'ni tanıyor musun?"

"Bir kere görmüştüm. Onu buraya davet ettim ama cesaret edip gelmedi."

Villiers kibarca, "Belki de gelmek istemedi," dedi. "Biliyorsun, senin evine davet edilmek, herkese göre muhteşem bir olay değil."

"Senin karşı koyamamana sevindim." Söylediğinde samimiydi.

"Düşes, Jemma'nın partisindeki bütün evli adamları etrafında döndürdü. Âdeta eğitilmiş köpekler gibiydiler."

Jem horultu sesiyle güldü. "Aralarında sen yok muydun?"

Villiers, "Şu sıra pek mümkün değil," dedi. "Balo salonuna bile gidemedim ki, yan odada mahzun bir şekilde ziyaretçi bekledim."

Kendisiyle alay ediyordu. Acımak istemiyordu. "Sen de kılıçla aptalca işlere girişmeseydin. Bizden geçti artık."

Villiers bir hadım etme törenini bildirir gibi bir ses tonuyla, "Satranç oynamam yasak," dedi.

"Kim yasakladı?"

"Hayatımı kurtaran İskoç şeytanı Doktor Treglown. Aylardır ateşlenip duruyordum, meğer satrancı fazla kafama takmışım. Doktor ara verip beynimi dinlendirmem gerektiğini söyledi."

"Ah, meleklerle dolu bu evde bulunmak mükemmel bir tedavi olacak. Şu ikisini niye peşinden sürüklediğini bilmesem de senin için onlarla meşgul olacağım."

Villiers, "Onları bitişik odalara yerleştir," dedi.

"Ne?"

Villiers ona baktı. "Seni şaşırtmanın imkânsız olduğunu sanırdım," dedi. "Müsaadenle, ben yatacağım."

Povy onu götürdü. Jem bir an durup hâlâ heykeli seyretmekte olan iki tuhaf tipe baktı. Artık dişi mermer figürün erkeğe karıştığı müstehcen noktaya bakmıyorlardı. Bay Cope parmağını Venüs'ün boynundan aşağı doğru kaydırıyordu.

Burası Jem'in heykelin en sevdiği yeri idi. Venüs yüzünde arzu, sevinç ve keder karışımı bir ifadeyle, başını arkaya atmıştı. Jem'e göre bu heykeli yapan dâhi, evliliğin sevincini –ve ızdırabını– yakalamıştı. Venüs'ün başı geriye düşmüş, vücudu zapt edemediği ama biraz da ıçırıldığı bir zevke teslim olmuştu.

Jem gözlerini Bay Cope'un incecik parmağından zorlukla ayırdı. Gerçekten de kendine bir kadın bulmasının vakti gelmişti.

Eğer yaşlanmak hakikaten böyle bir şeyse, kesinlikle yaşlanmak istemiyordu.

SeKizinci Bölüm

Başarılı Evliliğin Tarifi

Aynı gün yemekten önce

Harriet yatak odasında yalnız başına kalınca kıkır kıkır gülmeye başladı. Gerçekten Lord Strange'in karşısında reverans yapmış ve çıkarabildiği en kalın sesle bir şeyler mırıldanmıştı. Lord onun erkek olduğuna inanmıştı. Harriet onun gözlerinde en ufak bir şüphe dahi görmemişti.

Onu gördüğü an, "Ben yandım," diye düşünmüştü. Daima ağırbaşlı göz kapakları ve alaycı sözleriyle Villiers'ın olağanüstü zeki olduğunu düşünürdü.

Ama Villiers, Strange'le kıyaslanamazdı. Onun yıpranmış, ince bir yüzü vardı ama ağzının kenarlarındaki alaycı çizgiler, kemiklerinin güzelliğini, gözlerinin zapt edilmiş şehvetini, Harriet'a bir tazının patlamaya hazır enerjisini hatırlatan uzun bedenini vurguluyordu. Gözlerindeki dehşetli zekâ ve cazibeyi de ekleyince... Çok çekici bir adamdı.

Ama onu korkutucu yapan zekâsıydı. Villiers'in ona deha demesi boşuna değildi. Gerçekten dâhiye benziyordu. Buna rağmen Harriet'i erkek sanmıştı!

Kendini yatağa bıraktı ve bir an hareketsiz durunca, bacaklarındaki garip hissin pantolondan kaynaklandığını keşfetti.

Sırtüstü yatıp bacaklarını havaya kaldırdı. Bacaklarını hiç böyle açıkta görmemişti. Üzerinde korse, kaşkorse, kafes, jupon ve en üstte bir elbise yokken aynaya hiç bakmamıştı. Demek bütün bunların altında bacakları vardı.

Ancak şimdi bu komik erkek giysilerini giyince bacakları meydana çıkmıştı. Genç bir prense uygun elbiseler ismarlayan Villiers sayesinde pantolonu bacaklarını sarıyor, diz hizasında son buluyordu. Üstten düğmeli pantolonun önünde onu güldüren bir bölüm vardı. Eflatun rengi çoraplar içindeki bacaklarının diz kısımları bile açıktaydı.

Aslında bacakları biçimli ve güçlü görünüyordu. Gerçekten, Harriet daima kadın elbiseleri içinde boğulurken, pantolonla çok rahat etmişti. Vücudu dayanıklı, bacakları kahvaltıdan sonra yürüdüğü kilometrelerce yol sayesinde kashydı.

Benjamin onun bu alışkanlığından hiç hoşlanmazdı. O, Harriet'in bir arabada oturup onun son satranç karşılaşmasının sonucunu beklemesini isterdi. Domuzunun yeni yavrularını görmeye gitmesine kızardı. Ona, "Bu bir düşesin işi değildir," der, sonra da gülerdi. Benjamin çok gülerdi. Onun yürüyüş tutkusundan öyle nefret ettiği falan yoktu. Bacaklarından da.

Ama düşününce, kocası onun bacaklarını hiç bu kadar açık bir şekilde görmemişti. Ara kapı açılınca Harriet öyle hızlı doğrulup oturdu ki başı döndü.

Isidore, "Ben geldim," dedi. "Affedersin, kapıyı çalmadım."

Harriet, "Gel, Isidore," deyip tekrar yattı. "Pantolonuma bakıyordum da."

Isidore içeri girerek, "Pantolonun çok şık," dedi. "Ama ben erkek kılığına girseydim, oval diz tokaları isterdim. Ve hatta tozluklar."

Harriet burnunu kııştırdı. "Çok kadınsı. Mümkün olduğunca erkeksi görünmem gerek."

"Ne garip ki gerçekten erkeksi görünüyorsun, Harriet. Yani elbiseyle tam bir kadın gibi ve çok hoş görünüyorsun ama şu anda bambaşka, değişik bir havan var. Senin erkek kılığına girmiş bir kadın olduğunu anlamak gerçekten imkânsız. Acaba bunu ben de yapabilir miyim?"

"Hayır. Senin hatların çok kadınsı."

Isidore, "Senin hatların da öyle," dedi ısrarla. "Küçük, sivri bir çenen ve kocaman gözlerin var. Kaşlarını nasıl bu kadar koyu yapabildin?"

Harriet, "Villiers'in hizmetçisi kalemle üzerlerinden geçti," dedi. "Adlı Finchley, lüzum olduğunda giyinmeme yardım edecek."

Isidore, "Bunun erkeksi havana katkısı olacaktır," dedi. Daha yakından baktı. "Çenene de bir şey yaptı mı?"

"Sakalım çıkıyormuş gibi görünmesi için şuraya buraya rastgele benekler koydu."

Isidore, "Bu pek iyi olmamış," diye fikrini belirtti. "Gerçi çok genç olduğun için sivilce sanılabilir."

Harriet sakalımsı benekleri bir dahaki sefere koydurmamaya karar verdi.

Isidore, "Bu gece ne giyeceksin?" diye sordu. "Girişte kendinden geçmiş aşk ilahlarını göremeyince hayal kırıklığına uğradım, ya sen? Yani o heykel vardı ama alt tarafı tek parça mermer oluğu için anlamlı hatlarını göremiyorsun."

Harriet anlamlı kısmın Venüs'ün yüzündeki ifade olduğunu düşünüyordu ama bunu söylemedi. Ne de olsa Isidore bir bakireydi. Harriet de bu konuda konuşmak istiyordu. Dirseğine dayanarak doğruldu.

“Gerçekten birisiyle yatmayı düşünmüyorsun, değil mi Isidore?”

Isidore pembeliğini artırmak için yanağını çimdikleyerek, “Olabilir,” dedi. “Eğer gerçekten hoş birisi çıkarsa karşıma... Madem buraya gelip kendimi rezil ettim, bari keyfini çıkarayım.”

Harriet, Isidore’un gözlerine bakarak, “Yapma,” dedi. “Ben daha önce evliydim, ne dediğimi biliyorum. Lütfen öyle bir şey yapma.”

“Niçin?” Isidore elleri kalçasında arkasına döndü. Gözlerinde hakiki bir öfke parıltısı vardı. “Kocamın o yaban ellerde bir hadım gibi dolaştığını söyleyemezsin.”

Harriet, “Hadım mı?” dedi.

Alaycı bir şekilde gülümsedi. “Sen benden de safsın, Harriet.”

“Bazı konularda öyle olabilirim ama ben evliliğin ne olduğunu biliyorum. Evliliği anladım. Ne kadar adaletsizce olursa olsun, kocan senin bakire olmadığını anlayınca çok bozulacaktır.”

“Sonu gelmez seyahatlerinden dönüp de vücudumun durumunu kontrol ederse anlar tabii. Bu gidişle seksen yaşında pörsümüş bir bakire olacağım.”

Harriet başını salladı. “Sezginin doğru çıkacağına inanıyorum, zengin dul düşes oğlunu dönmeye zorlayacaktır. Ancak senin asıl istediğin, iyi bir evlilik yürütmek. O yüzden iffetli olmak en iyisi.”

Isidore, “Bu günlerde kimse evlilikte bunlara önem vermiyor,” dedi. “Jemma’ya bak.”

“Jemma kocasını metresiyle yatakta yakalayana kadar ona tamamen sadıktı. Paris’e ilk taşındığında da senelerce sadık kaldığından ve kocasının gelip onu almasını beklediğinden eminim.”

“Ama Beaumont gidip onu almadı, değil mi? Jemma onun bakire geliniydi ama adam kıymetini bilmedi. Bu da senin evliliğe dair pembe düşüncelerinin gerçeklerden çok uzak olduğunu gösterir.”

Halbuki Harriet’a göre kendisinininki gibi bir evlilikten sonra, insanın evlilik hakkında pembe düşüncelerinin olması çok zordu. “Jemma elinden gelen gayreti gösterdi. Evliliğe tecrübeli girersen yürütememe ihtimalini göze almış olursun. O zaman da pişman olursun işte.”

Isidore, “Bu senin evliliği yürütmekten ne anladığına göre değişir,” dedi. “Benim fikrime göre, iki insan çok fazla çatışmıyorsa ve çocuk yapacak kadar uzun zaman bir arada bulunuyorlarsa, bu başarılı bir evlilik demektir. Başarılı evliliklerde skandal olmaz diye bir kaidе yoktur. Her ne kadar Jemma beni kızdırsa da, Beaumont ile Jemma’nın evliliğine başarılı bir evlilik diyebilirim.”

“Jemma’ya niçin kıızıyorsun?”

Isidore dudağını büzdü. “Ona söylemek istemedim ama kocasının isteklerine boyun eğişi çok saçma. Strange’le satranç oynamak istiyorsa bizimle gelecek. Ben böyle aptalca emirleri kabul edecek biri değilim.”

Harriet tavana baktı. Kendi evlilik tecrübesi olan, arzu ile uzlaşmanın dansını ona anlatması mümkün değildi.

Isidore, Harriet’ın düşüncelerini okumuşçasına, “Senin evliliğin başarılı mıydı?” diye sordu.

Isidore’un hizmetçisi Lucille kapıyı açarak odaya girdi. “Gece için pantolonunuzu giydirmem gerekiyor, Düşes’im,” dedi. Biraz yorgun görünüyordu. “Dük’ün hizmetçisi Bay Finchley bana giymeniz gereken şeylerin listesini verdi. Birazdan gelip kravatınızı bağlayacak.”

Isidore, “Halini görmek için sabırsızlanıyorum!” diyerek hızlıca kendi odasına gitti. Harriet’ı sorusuyla baş başa bıraktı. *Senin evliliğin başarılı mıydı?*

Benjamin’le çocuğu olmamıştı. Kayınvalidesi sırf bunu bile büyük bir başarısızlık olarak görüyordu.

Sonra kocası intihar etti. Bu da bütün Londra'nın, evliliğini hiç tereddütsüz başarısız addetmesine sebep oldu. Eğer iyi, sevecen bir eş olsaydı, kocası kendisini vurmazdı.

Ama...

Hayat bu tip işaretlerden çok daha karmaşıktı. *Senin evliliğin başarılı mıydı?*

“Evet,” dedi kendi kendine.

Benjamin'i sevdim. O da beni sevdi.

O beni uğrunda yaşayacak kadar sevmiyordu ama bana değer veriyordu. Başarılı evliliğin tarifi bu muydu?

Dokuzuncu Bölüm

Matematik Açıları Ve

Ten Rengi İpekler İçindeki Erkekler

Jem çalışma odasına döndükten sonra, kendini bir türlü çizimine veremedi, bu yüzden yabancı yatırımlarından sorumlu yardımcısıyla vorucu bir üç saat geçirdi. Bir İtalyan zeytinliğinin satışına muvafakat etti, bir Flaman guletinin (pamuk fabrikası için Doğu Hindistan'dan pamuk getirmede kullanılacak) satın alınması için onay verdi, yasal korsanlık eyleminin artmasıyla ilgili olarak Lordlar Kamarası'na hitaben yazılan çok sert bir mektubu imzaladı ve gelecek sene ticari gemilerin zırhla kaplanması için bin iki yüz poundluk bütçeyi onayladı.

Nihayet başında bir ağrıyla odasına çekildi. Çabucak banyo yaptıktan sonra giyinip çocuk odasına gitti.

Evin batı kanadı her zamanki gibi evin diğer kısmından ayrılmış durumdaydı. Sarhoş bir misafirin uygunsuz giysileriyle, hatta belki daha beter bir halde yanlışlıkla çocuk bölümüne geçmesine mâni olmak için o kanada açılan bütün kapılar her gün saat ikide kilitlenip başlarına nöbetçiler dikilirdi.

O gelince kapıdaki uşak selam verip kilidi açtı. Jem ona başıyla selam verdi, sonra Eugenia'nın söylediklerini hatırladı. O gerçekten insanlara alıcı gözüyle bakmıyor muydu? Uşağın karmaşık bir peruğu, hantal bir görünüşü, sevimli gözleri vardı.

Öyle olmadığımı bildiği halde, "Adın Roberts mı senin?" diye sordu. "James, Lordum."

"James," dedi, ismi hafızasına kaydederek. James: Peruğu yataktan kalkmış gibi karmakarışık duran, hantal tipli uşak.

Eugenia eteklerini etrafına yayarak ateşin önüne oturmuştu. "Ben de aşağı inebilir miyim?" diye sordu ayağa fırlayarak. "Bak, babacığım!"

Jem birden, "Hayır," diyerek yanma geldi. "Ne çiziyorsun?"

Eugenia, "Hesap yapıyorum," dedi. "Çok eğlenceli, baba. Bu kitap-tan öğrendim. Şuradan bir açı alıp dışarıdakine ekler şuna bölersen, 360 çıkıyor. Bu her seferinde böyle. Ne kadar ilginç, değil mi? Başka neyin 360 çıktığını hesaplamaya çalışıyorum."

Jem çömeldi. Eugenia onun köprü destekleri olarak uğraştığı açılar üzerinde çalışıyordu. "Çok ilginç," dedi. "Bak bu da eğlenceli: Beş kenarlı bir şekli alıyorsun." Kâğıdın üzerine çabucak bir şekli çizdi. "Sonra bütün açıları genişlet. Bu beş dış açının toplamı ne olur?"

"360 mı?"

"İyi tahmin ettin. Hesapla bakalım."

Eugenia kâğıdın üzerine eğilip pirinçten açı ölçeri beceriksizce yerleştirdi.

Jem kızının minik cüssesine uygun bir açı ölçer almayı aklının bir kenarına yazdı. "Mürebbiyen nerede, tathım?"

Eugenia dalgın dalgın, "Aşağı inip yemek yiyebileceğini söyledim," dedi. "O açılardan hoşlanmıyor. Birazdan yukarı çıkar. Bana Chapman'ın Homeros'unu okuyor."

"İlyada destanını mı?"

"Onu bitirdik. *Odysseus*'a geçtik, bunu daha çok beğendim."

"Bazen korkutucu oluyorsun, Eugenia. Farkında mısın?"

Eugenia, sesinde en ufak bir endişe belirtisi olmaksızın, "Sen öyle diyorsan, babacığım," diye karşılık verdi.

Jem dışarı çıkarken, kızına bir oyun arkadaşı bulması gerekip gerekmediğini bir kere daha düşünüyordu. Eugenia hiç yalnızlık çekiyormuş gibi görünmese de çocukların oturup açları birbirine eklemekten ziyade oyun oynamaları lazım gelirdi. Ama kızı mutlu görünüyordu.

Hem zaten ona uygun oyun arkadaşı bulmak, Eugenia'yı ya okula ya da bir akrabaya göndermek anlamına geliyordu. İyi yetiştirilmiş bu küçük hanımın ailesi onu asla Fonthill'e göndermezdi.

Onu başka bir yere göndermesi imkânsızdı, o yüzden bu düşünceyi aklından çıkardı. Yine de bu düşünce ara sıra aklına gelerek onu huzursuz ediyordu. Eugenia onun bu dünyada en sevdiği varlıktı. Onu ne için burada büyütüyordu? İyi bir insan olsa, ona daha doğru bir örnek olmaya çalışır, bütün misafirlerini, ayrıca uşaklarının yarısını kibarca yerlerine ince burunlu, saf ruhlu muhafazakâr tipleri getirirdi.

Mesele, onun ahlaki niteliklere yeterli derecede değer vermemesiydi. Hatta bunları sıkıcı bulurdu.

Bu onun kararsız kaldığı bir meseleydi, bu yüzden Sally'nin ölmesine çok hayıflanıyordu. Fonthill'de iyi bir kadın olsaydı her şey daha kolay olurdu. Ders vermede kadınların üzerine yoktu. Sally onu kurallara uymaya ikna edebilirdi, o da gidip arkadaşlarına bundan dert yazar, olur biterdi.

İşte bir İngiliz evliliği tablosu.

Mesele, onun kendini tatmin etmekte serbest olmasıydı. Zevk

bu işi bayağı –ve genellikle ahlaksızca– ama çok da ilginçti.

Çalışma odasına girince, Povy gecelik raporunu bildirmek için yanına geldi. Jem kendini koltuğa bırakıp bir uşağın verdiği şarap kadehini minnetle aldı.

Bu onun en büyük zevkiydi. Fazla içmezdi ama çoğu akşam en iyi şaraptan küçük bir kadeh tadardı. Tek kaşı havada, Povy'ye baktı.

“*Bertin du Rocheret*’den bir Fransız şarabı. Bunu biftikle ikram edeceğim. Bu akşamki menü; mader şaraplı kaplumbağa çorbası, arkasından *relevé de poisson*; yani şampanyaya yatırılmış somon. Bunlardan sonra da biftek, kuzu pirzola, beşamel soslu horoz ve elma püresiyle servis edilecek kaz tabağı.”

Jem başını salladı.

Povy hepsini ezberlemiş olmasına rağmen bir başka kâğıda geçti. “Yeni misafirlerimiz hakkında bazı yorumlar. Bayan Sandhurst size en içten teşekkürlerini ileterek bu sabah gitti. Sizinle yüz yüze konuşmak istedi ama ben kendisine bunun uygun olmadığını söyledim.”

Jem kaşını kaldırdı. “Bir şey mi var?”

“Doğrusu ben onun Londra’ya bir ebeyle görüşmek için gittiğini düşünüyorum; doğumun çok yakın olduğunu zannetmem ama tabii Bay Sandhurst’e hadiseyi haber vermek mecburiyetinde kalacaktır.”

Jem, “Belli olmaz,” dedi. “Troubridge’i bıraktı mı?”

Povy, “Evet,” dedi. “Troubridge *desolé*³ olduğunu söylüyor ama bütün gün bir hanımla beraber avdaydı.”

“Çok sıkıcı.”

Povy sayfayı çevirdi. “Bayan Moll Davis ile Bay Cooling, *Beş Saatlik Macera* oyunlarını oynuyorlar. Mösyö Batelier, Sör Carteret ve Bay Pedley ise hâlâ buradalar.” Başını kaldırdı. “Sör Carteret Bay Pedley’i Tanca Komitesi’yle ilgili bir meselede, alışılmadık ve ihtiyatsızca bir gayrete sevk ediyor olabilir.”

Jem, “Yaşı ergin,” dedi. “Oxford âlimleri burada mı?”

“Evet, kahvaltıda cam yapımı hakkında hararetli bir münazara vardı, sonra da hep birlikte, geçici bir süre için cam işleme atölyesine çevrilen mandıraya gittiler. Karşıma bir parça bakırla beraber kurşun oksit eklemeyi deniyorlar. İspanyol sefir fikre bayıldı ve bütün gün onlarla beraber mandıradaydı ama tabii bu gece Oyun’da bulunacak.”

Jem, “Mükemmel,” dedi. Şimdi biraz merakı uyanmıştı. “Yarın kütahaneye uğrayayım.”

“Bildiğiniz gibi, geçen hafta donanma memuru buraya üç vagon dolusu ganimet getirdi; Wintersall Dükü yakında bu memuru Oyun’a getirmeyi talep ettiği bir mektup göndermiş. Size sormadan onay verdim.”

Jem, “İyi,” dedi. Son zamanlarda Oyun –ev partisinin can damarı– epey nam salmıştı.

Povy sayfayı çevirerek, “Bu akşam otuz üç kişilik sade bir yemek olacak,” dedi. “Uşağınız çiçek desenli yeleğinizle kolları sarı dantelli ceketinizi hazırladı.”

Jem, “Çok ihtişamlı görünüyor,” dedi, şarabın kadehte dalgalanışını seyrederek.

Povy hafif bir küçümsemeyle, “Evde bir de dük ile düşes var,” dedi. “Fakat Villiers Dükü sıhhati elvermediği için bize katılamayacak. Ateşi yokmuş ama çok halsizmiş. Aşçıya dük hazretlerine *eau de poulet rafraichissant*⁴ hazırlamasını söyledim.”

“Tavuk suyu mu?”

Povy, “En iyi hasta çorbasıdır,” dedi. “Pancar yaprağı, marul ve tavuk; tabii yağı alınmış olarak.”

“Tam bir bilgi küpüsün, Povy.”

1 (Fr.) tavuk suyu (ç.n.)

Povy defterini kenara koydu ve Jem şarabını bitirdi. Akşam konuşmalarının sonunda Povy genellikle misafirler hakkında bir iki değerli bilgi daha kâğıda yazmadığı ipuçları verirdi.

Jem, “Bir meselede tereddütte kaldığını söyleme,” dedi.

“Bay Cope’un Fonthill’deki varlığı beni rahatsız ediyor. Siz daima hiçbir masumiyetin sizin çatınız altında bozulamayacağını söylerdiniz.”

Jem, “Ben de rahat değilim,” deyip son yudumu da aldı, “ama ona göz kulak olacağıma dair Villiers’a söz verdim ve olacağım da.”

“Şüphesiz, birçok kişinin ilgi odağı olacaktır.”

Jem kaşlarını kaldırdı. “Ya?..”

“Bu efemine güzelliğin birçok hayranı olacağına eminim.”

Jem, “O halde küçük tavuğuma iyi bakayım,” diye mırıldandı. “Villiers onu ne diye getirdi sanki.” Duraksadı. “Villiers çocuğu kadınların cana yakınlığıyla tanıştırmak istiyor ama...”

Povy gözünü bile kırpmadı. “Bay Cope’un başka yöne meyli de olabilir.”

Jem, “Seçim kendisine kalmış,” dedi. Bay Cope’u gördüğünde içinde çok ufak da olsa bir arzu kıpırtısı olduğu için kendisine kızıyordu. Bay Cope’a da kızıyordu ama adamın bir suçu yoktu.

Povy, “Cosway Düşesi’nin buraya gelme sebebini önce anlayamadım,” derken sesinde çok hafif bir hayal kırıklığı vardı.

“Beni gerçekten şaşırtıyorsun, Povy. İnsana dair hiçbir şeyin sana yabancı olmadığını sanırdım.”

Povy çok hafifçe tebessüm etti. “Fakat şimdi niyetinin skandal çıkarmak olduğundan şüpheleniyorum. Kocasını memlekete geri getirmek istiyor.”

“Ah.” Jem başını salladı. “İşe yarar.”

“Bugün öğleden sonra yirmi kadar mektup gönderdi. Hepsine de sizin mührünüzü basmamı istedi. İsteseydi yol arkadaşı Villiers

Duk’unun mührünü de rahatlıkla kullanabilirdi, demek ki Fonthill’de olduğunu belli etmek amacıyla sizin mührünüzü istedi.”

Jem, “Bu evde kaynayan skandal çorbası hayırlı bir netice içindeydi,” dedi. “Bu kadar mı, Povy?”

“Yeni sekreteriniz Bayan Caroline DesJardins’le ilgili aklıma bir fikir geldi. Bu hanımın fikirlerinin *outré* olmasından biraz korkuyorum.”

“Bu mümkün mü?”

“Yarınki eğlence için birçok uşağı –fiziği iyi olanları– ‘ilkel adamlar’ olarak görevlendirdi.”

“Nasıl bir şeymiş bu?”

“Ten rengi, ipek bir giysi ve incir yapraklarıyla süslenmiş küçük bir onluk.”

Jem kahkaha attı.

Povy biraz kuruntulu bir şekilde, “İpek vücuda sımsıkı oturacak şekilde dikilmiş,” dedi. “Netice pek kaba duruyor.”

Jem gülerek, “Bunu sabırsızlıkla bekliyorum,” dedi. “Yok, Povy, bence Bayan DesJardins eve renk katacaktır. Paris’te Beaumont Düşesi için anlattığı ziyafet hikâyelerine bayılırdım.”

Povy selam verip çekildi. Jem üst kata çıkıp manşetleri altın dantelli olan ceketini giyerken (çünkü Povy’ye asla itaatsizlik etmezdi), o çalın Fransız tasarımcıları ve maceracı düşesleri düşündü.

Onuncu Bölüm

Lord Strange'i Baştan Çıkarmak İçin Planlar Yapılıyor

Harriet camda kendisine baktı ve çok fazla şampanya içtiğini düşündü. Camda gördüğü akis, genç ve güzel bir erkeğe aitti. Gerçekten *güzel...* Mor renkli bir kadife ceket giymişti, ceketin üzerine en iyisinden krem rengi dantel dökülüyordu. Omuzlardaki küçük apoletler ona biçim veriyordu ve ceket ön tarafta bu sahte erkeğin göğüslerini örtecek şekilde kapanıyordu.

Ancak Harriet aslında yüzüne bakıyordu. Kadın olarak kendini hiç güzel hissetmemişti. Modaya uygun devasa saç stillerinin, kafehan ve kat kat eteklerin, korseseinin göğüslerini yukarı kaldırma ve olduklarından dolgun gösterme tarzının altında ezildiğini hissederdi.

Fakat basit bir pantolonla ceketin içinde, saç kurdeleyle arkasında toplanmış vaziyette yüzü gözü açılmıştı.

Kendisine bakmaya doyamıyordu. Alnının üzerinde yükselen o pudralı bukleler olmayınca yüzü hem narin hem de güçlü görünüyordu. Gerçi bunu söylemek kendisine düşmezdi ama ağzının ne güzel bir şekli vardı. Uşak kaşlarını öyle güzel boyamıştı ki kavisleri gözlerini ortaya çıkaran âdeta zarif birer kanattı. Gözlerinin rengini beğenir

ama vücudunun diğer yerleri gibi ışığı sönerек yorgun kahverengiye donuştuklerini düşünürdü. Ama şimdi ceketinin rengini almışlardı, gözleri sanki mordu. Egzotikti. Her haliyle öncekinden çok farklıydı.

Tek sorun... gerisiydi. Harriet arkasına dönüp oraya bir kere daha baktı.

Kapıya bu halde yürümeyi düşünmüş olmasına bile şaşıırıyordu. Pantolonu vücuduna eldiven gibi oturuyordu. Önden yine idare ederdi ama başını çevirip arkasına baktığında çarpıntılar geçiriyordu. Poposu olduğu gibi meydandaydı.

Yuvarlaktı. Meğer ne kadar da yuvarlak bir poposu varmış. Kendisi bile bunun farkında değildi. Bu zamana kadar o eteklerin, kafeslerin altında gizlenen poposuna doğru hiç düzgün bakmamıştı. Ancak onun da güzel bir poposu vardı.

Erkeklerin popolarını düşünmeye çalıştı ama hiç bu kadar yuvarlak popolu erkek görmemişti.

Yemek salonuna girdiğini herkes fark etmiş miydi? Eğer sırrını keşfettilerse yeniden dev peruklar ve kafes giymek zorunda kalacaktı. Düşüncesiyle bile tüyleri ürperdi. Hayatında ilk defa kendisini böyle güzel, güçlü ve serbest hissederken geriye dönemezdi.

Harriet omuzlarını dikleştirdi. Eğer ona kadın olduğunu söyleyen birisi çıkarsa şiddetle reddedecekti. Bir an pantolonunun ön tarafına biraz daha dolgu ilave etmeyi düşündü.

Erkeklerin giysilerinin nasıl görüldüğünü bir türlü gözünde canlandıramıyordu. Acaba ömründe bir kere bir erkeğin vücuduna dikkatlice bakmış mıydı?

Belli ki bakmamıştı. Belki de organının boyutunu gizli tutsa daha iyi olacaktı, hiç değilse erkek pantolonlarını tetkik edene kadar.

Kalkıp odasından çıktı, merdivenlerin başına gelip de Lord Strange'in aşağıda onu beklercesine durduğunu görünce duraksadı.

Elbette onu beklemiyordu. Herhalde misafirlerini orada karşılıyordu. Sıkı kalçasına oranla omuzları epey genişti. Harriet'in asıl görmek istediği onun kalçalarıydı ama o tirabzana yaslanmış ciddi bir ifadeyle elindeki kâğıdı inceliyordu.

Harriet bütün kuvvetini toplayarak omuzlarını dikleştirip merdivenlerden aşağı indi. Aşağıda Villiers'in öğrettiği gibi ilerideki dizinin önünde bir eliyle jest yaparak uygun bir selam verdi.

Sesini kalınlılaştırarak, "İyi akşamlar, Lordum," dedi.

Lord başını kaldırdı. "Bay Cope." Kâğıdı katladı.

"Salonun yerini gösterirseniz ben de diğer misafirlerinize katılacağım." Koridorun diğer ucundan kulağına kahkaha sesleri geliyordu.

"Ben size eşlik edeyim," dedi. Nedense tedirgin olmuşa benziyordu. Ama onun kadın olmasından şüphe eder gibi bir hali yoktu. Harriet'in içi zafer sevinciyle dolmuştu. Gayriihtiyari koluna girmek için kolunu uzattı, sonra çabucak elini geri çekti. Bereket versin Lord o esnada kâğıdı yelek cebine sokmaya çalıştığı için onun bu hareketini görmedi.

Harriet, "Ne okuyorsunuz?" diye sorarken, omuzları birbirine değmesin diye kenara geçti.

"Londra'dan gelen bir mezat kataloğunu. Bullock isimli bir adam sinek kuşu koleksiyonunu satıyor."

Harriet, "Ne şirin bir isim, sinek kuşu," dedi. Sonra, erkeklerin *şirin* kelimesini kullanmadıklarını düşündü. "Yani isim ilginç... sinek kuşu." Saçmalıyordu.

Lord onun bu aptalca yorumunu duymazlıktan gelerek, "Sinek kuşları Amerika'da bulunan küçük bir kuş türüdür," diye karşılık verdi. "Bu kuşlara özel ilgi duyarım."

"Kaç tane?"

"İki yüz otuz iki."

“Ne çok kuş! Ölü mü?”

Strange ona şöyle baktı. “Ölü tabii. İçi doldurulmuş hayvanlar.”

Harriet ürperdiğini belli etmemeyi becerdi. Şu erkekler, bir şeyleri öldürüp içlerini doldurmayı ne kadar da seviyorlardı. Benjamin bile arada bir satranç tahtasının başından kalkıp omzunda tüfekte ormanda dolaşırdı. “Müthiş!” dedi elinden geldiği kadar coşkulu bir şekilde. “Ben de keklik avını severim.”

Lord’un dudaklarının köşelerindeki alaycı çizgiler derinleşti. Muhtemelen ona gülüyordu ama bir şey söylemedi. Salonun kapısına geldiler ve bir uşak çevik bir hareketle kapıyı açtı. Strange bir an durdu.

“Bay Cope.”

“Lordum.”

“Villiers size göz kulak olmamı istedi. Ben sizi arada yoklamaya çalışacağım ama rahatsız edecek kadar sıra dışı bir şey olursa beni bulmanızı rica edeceğim.”

Harriet parmak uçlarında yükselmiş, sıradışı bir şey görmeye çalışıyordu. “Teşekkür ederim, Lord Strange,” dedi. “Buyurun...” diyerek eliyle kapıyı gösterdi.

Bir ömür kapılardan hep önden geçtikten sonra, bu sefer ona öncelik veriyordu. Böylece poposuna bakabilecekti.

Strange ona bir bakış attı. Bu bakışta Harriet’in anlayamadığı garip bir şey vardı. “Çok saf olmayın.”

“Aksini yapmak için çaba göstereceğim,” dedi soğuk bir şekilde.

“Çok güzel.” Dönüp kapıdan girdi ama netice hüsrandı.

Ceketi kalçalarını kapatıyordu. Ceket tek kelimeyle şahaneydi. Manşetleri parlak işlemeyle ortaya çıkarılmıştı. Manşetlerinin uçlarından mat altın rengi danteller sarkıyordu. Harriet, bu kıyafetin ona bir korsan kralın gösterişli havasını verdiğini düşünerek ürperdi.

Tam da nam saldıgı gibi tehlikeli, yüzü gülmeyen ve katıldığı vızlaşmış âlemlerden yorgun düşmüş bir adama benziyordu. Hiçbir gece şaşırmayan bir tip gibi görünüyordu. Dudaklarının seksi hatları bile hayatın sunabileceği her türlü zevki tattığını söylüyordu.

Ceketinin kalçalarını kapatması kötü olmuştu. Onun pantolonu da Harriet’ininki gibi dardı ama kumaşı daha iyiydi ve bacakları çok daha kaslıydı. Esasında Harriet’m bacakları onunkilerle kıyaslanınca çok çelimsizdi. Şaşılacak şey! Nasıl olmuştu da daha önce erkeklerin bacaklarını fark etmemişti?

Lord Strange ilgisiz gözleriyle arkasına döndü. “Gelin o halde. Villiers sizin erkekliğe adım atmanız gerektiğini söylüyor, benim evim bunun için en uygun yerdir.”

Harriet’m ağzı açık kalmıştı. “Villiers size...”

Lord omuzlarını silkti. “Bunda utanacak bir şey yok. Bir zamanlar hepimiz çocuktuk.” Onu baştan aşağı süzdü. “Annenizin sizi hiç gözünün önünden ayırmadığını biliyorum. Hiç erkek arkadaşınızın olmaması, yürüme ve konuşma tarzınızı izah ediyor.”

“Size anlattı mı?”

“Biz eski dostuz.”

Harriet yutkundu.

“Size yardımcı olacağım,” diyerek arkasını döndü. “Yarın. Yarın, boyunuzdan büyük işlere kalkışmayın. Kaput var mı?”

Harriet boş boş ona bakıyordu. “Efendim?..”

“Kaput,” dedi sabırsızca. “Ne olduğunu biliyorsunuz herhalde?”

Harriet başını sallayınca inleme ile homurdanma arasında bir ses çıkardı. “Yarın anlatırım. Bu gece kimsenin yatağına girmemeye çalışın, anladınız mı?”

“Evet.”

“Öyle kadın gibi de durmayın,” dedi sertçe.

Harriet omuzlarını yukarı çekti. Strange isteksizce, “Tamam böyle,” dedi. “Eskrim biliyor musunuz?”

Harriet yine başını salladı.

“Size yarın eskrim öğretirim. Erkek gibi hareket etmeyi öğrenmeniz lazım, hanım evladı gibi olmaz. Elinize bir silah almanız işe yarayabilir.” Kendisi pek ikna olmuşa benzemiyordu. “Bir de Tanrı aşkına, erkekler birbirlerine bu şekilde gülümsemezler.”

Harriet tebessümünü yok ederek, “Niçin?” diye sordu. Zaten sahte bir tebessümdü ama Lord’un küstah tavrı onu rahatsız etmeye başlamıştı.

“Aylaklara benziyorsunuz,” diye gürlledi.

Harriet şaşkın şaşkın ona bakıyordu.

“Bakın, dezavantajlı durumdasınız.”

Harriet ellerini kalçalarına koydu ama Strange’in küçümseyici bakışlarını üzerine çekti.

“İnanın bana, öylesiniz.”

“Eleştirinizi biraz daha açabilirsiniz.”

“Şöyle söyleyeyim; doğa size haksız muamele etmiş. Sizin bir kabahatiniz yok.”

“Nasıl muamele etmiş? Ne söylüyorsunuz?”

“Kırpikleriniz çok uzun,” dedi ona doğru eğilerek. “Ayrıca siz... siz...” Eliyle vücuduna doğru bir hareket yaptı. “Erkek görünüşüne sahip değilsiniz.”

Harriet göğsünde bir kakhaha balonu patlayacakmış hissiyle dolu olsa da hiddetli bir gurur ifadesi takındı. “Doğanın bana erkeğin rolünü oynamam için gereken her şeyi tamı tamına verdiğine sizi temin ederim.”

“Ben onu kastetmedim,” dedi dehşet içinde.

Harriet, “İyi,” dedi. Sonra da, erkeklerde yüzlerce defa gördüğü hareketi yaparak pantolonunun önünü düzeltti.

Strange, “Bunu yarın konuşuruz,” deyip geriye çekildi. “Villiers var mı mı istedi ben de elimden geleni yapacağım. Ama çok zor bir iş olacak. Sizi bir kadınla tanıştıtararak işe başlayabiliriz sanırım.”

“Ben kendim hallederim.”

Lord gülerek arkasını döndü ve gözleri kalabalığı araştırmaya başladı. Bu insanlar Jemma’nın anlattığı gibi yozlaşmışa benzemiyorlardı. Aslında Jemma’nın On İkinci Gece balosuna katılan insanlardan bir farkları yok gibi görünüyordu. Tabii bunlar kostüm giymemişti ama karşıda çoban kılığında, genç bir hanım vardı. Harriet’in memleketindeki çoban kadınlar karınlarına kadar açık elbise giymezlerdi.

Strange de onun baktığı yere baktı. “İyi seçim,” dedi. “Sizi şiddetli erkeklik sancıları içine sokmaktan mutluluk duyacak bir hanım seçtiniz. Hem de bunu size hastalık bulaştırmadan yapabilir. Ama bu kadar dikkatli bakmayın lütfen. Hiçbir kadın dili dışarı sarkmış bir adamla beraber olmak istemez.”

Harriet yutkundu. Her şey tahmin ettiğinden hızlı geliyordu.

“Haydi.” Lord yürümeye başladı, o da peşinden gitti ve bir saniye sonra kendini bu çoban kızın karşısında buldu. Kızıl saçlı kadının göğüsleri kostümünden fırlayacakmış gibi duruyordu. Aslında tam Harriet’a kendini silik hissettirecek türden bir kadındı.

“Sizi Bayan Nell Veil Gale ile tanıştırayım,” dedi. “Bayan Gale, bu Bay Cope.”

Normalde Bayan Gale gibi bir kadın bir düşesle konuşurken oldukça heyecanlanırdı. Ancak Harriet’a dikkatlice bakacak olursa, onun rakip mi yoksa tehlikesiz bir kadın mı olduğunu hemen anlardı. Sonra Bayan Gale beceriksizce reverans yapar ve daha ilginç, skandalı bilen kadınlarla gülüp eğlenmeye giderdi.

Pakat Bay Cope bir düşes kadar korkutucu değildi ve tabii daha diğindi. Harriet böyle tahmin etti çünkü Bayan Gale –ya da kendisinin tercih ettiği gibi Nell– hemen göğüslerini şaşırtıcı bir tarzda hoplatan, küçük ama karmaşık bir kalça hareketi yapmıştı.

Strange birkaç dakika sonra uzaklaştı ve Harriet kendini Nell’le çoban kostümü hakkında sohbet ederken buldu. Kostüm Nell’in çalıştığı bir oyun içindi.

Keyifli bir sohbetti. Nell’in harika bir yeteneği vardı: Huysuz bir kadının, köpeği Lord Chancellor’un sabahlığına işediği anki sıkıntısını canlandırması Harriet’ı kahkahalara boğdu. Bir müddet sonra, birer kadeh şarap alarak kenardaki bir kanepeye yerleştiler.

Harriet o kadar eğleniyordu ki neredeyse erkek kılığında olduğunu unutmıştı. Ancak bacak bacak üstüne attığında aklına geliyordu. Bu o kadar zevkliydi ki bacaklarını sürekli üst üste atıp tekrar ayırıyordu. Nihayet Nell bacağına bir sorun olup olmadığını sordu.

Harriet, “Hayır,” dedi sesini kalınlaştırmayı unutmuyarak.

Nell yüreklendirircesine, “Burada ilk geceniz olduğu için heyecanlısınızdır,” dedi. “Endişe etmeyin. Beklediğiniz kadar büyük bir şey yok. Ben gözlerimin önünde bir âlem olacağını sanmıştım.”

Harriet, “Hımm,” dedi. “Ben de, tabii.”

Nell, “Tabii, siz erkek olarak böyle bir şeyi dört gözle beklerseniz,” derken gamzeleri sevimli bir şekilde ortaya çıktı.

Harriet, “Pek sayılmaz,” deme cesaretini gösterdi.

Nell, “Galiba aynı yaştayız,” dedi. “Ya da ben biraz daha büyük olabilirim. Ben sizin rehberiniz olayım çünkü siz bu hayata pek hazır görünmüyorsunuz.”

Harriet, “Siz?..” diye sordu.

Nell derhal, “Eğer metres olup olmadığımı soruyorsanız, değilim,” dedi. “Aktrisim. Lord Strange, Hyde Park Tiyatrosu’nun sahibidir ve

onun provaları Fonthill’de yapmayı sever. Anlayacağınız, Lord gerçek uç uç böceklerini evine almaz. İnsanlar her türlü yaramazlığı yaparlardı.” sesini alçaltarak devam etti, “ama para alış verışı yoktur. Farkı anlayabildiniz herhalde.”

Harriet elbette anlıyordu. “Aileniz buraya gelmenize müsaade ediyor mu?”

Nell yine gamzelerini çıkararak, “Ailemden pek kimse yok,” dedi. “Benim iyi bir kız olmadığımı düşünüyorsun, değil mi Harry?” Bay Cope’u hemen bir kenara atmıştı.

Harriet elinde olmadan gülümsedi. Daha önce Nell gibi sevimli bir yaramazla karşılaşmamıştı.

Nell, “Bir metres olmama lüzum yok,” dedi. “Ben çok iyi bir aktörüm. Ben bir erkeğin desteğini istemem; erkekler çok dengesizdir. Londra’ya yeni geldiğiniz için size söylemekte bir sakınca görmüyorum, bir gün başaktris olmak istiyorum. Ama şimdi de kazancım iyi.”

Harriet, “Tahmin ederim,” dedi.

“Burada gerçekten hoşuma giden sadece bir erkek var,” dedi yanına gelerek.

Harriet rahatlayarak hafifçe iç geçirdi. Henüz Nell’den uzaklaşmaya hazır değildi. Edindiği izlenime göre de, Nell’in yatağına almaya niyetlendiği adamın kaçma şansı yoktu.

“O adam Lord Strange. Ancak ona yaklaşmak kolay değil. Ona kendimi sevdirebileceğimden şüphem yok. Bana nasıl baktığını ve nasıl nasil dosdoğru yanıma getirdiğini gördünüz. Bence bana karşı gizli bir ilgi besliyor ama bunu nasıl göstereceğini bilmiyor.”

Harriet, “Onun kendisini ifade edemediğini mi düşünüyorsunuz?” diye sordu şüpheyle. Oysaki ona istediği duyguyu rahatlıkla ifade edebilecek bir adam gibi geliyordu. Hatta Strange’in arzularını

ıfade ediş şeklini düşününce dizlerinin bağının gevşediğini hissetti. Bu adam bir kadına baktığında o kadın... o kadın...

Nell, "Sanırım beni arzuluyor, şaşırmayın ama genç Harry," dedi, "ama ben genç ve güzelim, o ise yaşlı."

"Kaç yaşında?"

Nell, "Otuz iki," dedi. "Ona şu doğum günlerini veren kitaptan baktım, otuz iki yaşında. Çok yaşlı. Bir kızı var, biliyorsunuz ama ben hiç görmedim. Çok zeki bir çocukmuş, hep matematik denklemleriyle uğraşmış."

Strange, Harriet'tan beş yaş büyüktü. Yani onun için otuz iki yaş çok değildi. Bilakis çok iyiydi...

Nell, "Mesele şu ki kadınlarla pek alakası yok," dedi. "Geçen haftadan beri hep onu gözlüyorum."

Harriet, "Kadınlarla hiç ilgilenmedi mi?" dedi. "Ben onun gönül maceralarıyla meşhur olduğunu sanıyordum."

Nell, "Öyle ama niçin bilmiyorum. Ona bakınca âşıkla olduğunu anlamak zor değil," dedi. Nell'in, Harriet'a çok çekici gelen açık sözlü bir konuşma tarzı vardı. Sosyetedeki kadınlar asla böyle konuşmazdı.

Harriet, "Belki âşığı vardır," dedi. "Baksanıza." Strange, kendisinden daha büyük bir kadınla dans ediyordu. Kadın olağanüstü güzeldi.

Nell dudağını büzerek, "Bayan Cummingworth," dedi. "O çok yaşlı. Lord ona şöyle bir dikkatlice baksa eminim kadın kendinden geçer ama o bakmaz. Yüzüne baksanıza. Dinliyor ama umursamıyor. Genellikle de böyledir."

Doğruydı. Harriet, "Ne garip," dedi. "Karısı öleli ne kadar oldu?"

"Sekiz sene. Doğum esnasında ölmüş. Yasını tutar gibi bir hali yok. Ayrıca, Corisande de Grammont'la ilişkisi olduğunu bilmeyen yok."

"Şimdinin Lady Feddrington'u mu?"

"Evet. Artık buraya hiç gelmiyor ama evlenmeden önce Strange'e öyle âşıkmuş ki eğer onunla birlikte olmazsa kendini köprüden aşağı atacağını söylemiş."

"Peki, ne olmuş?"

"Strange onunla yatmış. Ama sonra bir daha o kadınla yatmaya mecbur kalırsa, bu sefer kendisini köprüden aşağı atacağını söylemiş." Nell hafifçe ürperdi. "Bu bir davet. Biliyorum ki –nasıl biliyorsun diye sormayın, biliyorum işte– eğer onunla bir gece geçirirsem beni çevecek."

Harriet, Nell'in çok tatlı ve komik bir aktris olduğunu düşündü. Strange'in bir şekilde kendini Nell'in yatağında bulması halinde sı-kılacağını da düşündü.

Bunu nasıl anladığınıysa tam olarak bilemiyordu.

Nell birden, "Şu kim acaba?" dedi.

Harriet başını kaldırıncı, Isidore'un Lord'un kollarında olduğunu gördü. Nell'e kıyasla, Isidore hareketli ve ateşliydi. Nell hoştu, Isidore ise güzeldi. Ayrıca Isidore'da, seyredene üzerindeki birden çıkartıp atacağı, cüretkâr bir harekette bulunacağı ve karşısındakini opeceğini düşündürecek bir cazibe vardı.

Harriet onu kıskanıyordu. Kendisi Strange gibi bir adamın ilgisini çekemezdi ama Isidore'a karşı koymak mümkün müydü? Değildi.

Nell, "Baksanıza, kadın ona nasıl gülümsüyor!" dedi. "Lord'un böyle manevralara aldanmayacağını birazdan anlar. Strange..."

Sustu.

Isidore'un saç başının tepesinde toplanmıştı ve Harriet'ın yüzü böyle bir saç stilini kaldıramazken, Isidore'un ki daha da çekici görünüyordu. Sanki bir kraliçe salona girmiş ve eşini seçmişti.

Herkes onları seyrediyordu. Lord'un ona gülümsediğini, hemen

Harriet sessizce iç çekti. Tabii, Isidore Lord'la flört etmeye niyeti olduğunu söylemişti. Ve Isidore daha baştan çıkaramayacağı bir erkekle tanışmamıştı.

Demek Lord da onlar gibi bir erkekti.

Harriet gözünün ucuyla Nell'e baktı. Zavallı Nell... ağzı sert, somurtkan bir çizgi halini almıştı.

Nell, "Bu kadının gelişiyle benim bütün şansım uçup gitti," dedi. "Haksızlık. Ben Strange'i güldürebilirim. Ona bir mektup yazmayı düşünüyordum. Ancak mektubu ona nasıl vereceğimi bulamamıştım. Bay Povy'nin kadınların mektuplarını ulaştırmadığı belli. Ama benimki farklı olacaktı! Ben onu kendime âşık edebilirdim, sırf çok zengin olduğu için onu isteyenlerden değilim ben."

Burnunu çekti. "Zenginliği umurumda bile değil."

Harriet onun kolunu okşadı.

Nell, "Onun karakterine vuruldum," dedi. "Niçin bilmiyorum ama onu seyretmekten kendimi alamıyorum. Hele dünya onun eğlencesi için varmış gibi alaycı, eğlenir havası yok mu? Ulaşılamaz bir insan, değil mi? Onun uyanıp bana bakmasını istiyorum. İstiyorum ki..."

Harriet, "Yarın bana eskrim yapmayı öğretecek," dedi.

Nell büyük bir istekle, "Çok şanslısınız," dedi. "Onu elinde kılıçla görmeyi çok isterdim."

Harriet bunun *çift anlamlı söz* olduğunu düşündü ama emin değildi.

Strange dans pistinde Isidore'un önünde eğiliyordu. Isidore ise onu yok sayarcasına sırtını dönerek başka bir adamın kollarına gitti. Tam Isidore'a göre bir hareket. Yanındaki adama onunla ilgilendiğini asla göstermezdi.

Lord bir an kalakaldı. Yüzünden duyguları okunmuyordu.

Nell, "Şuna bak," derken parmaklarıyla Harriet'in kolunu acıttı kadar sıkı. "Gitti. Belki de ilgilenmiyor."

Harriet, "Belki," dedi.

Nell, "Şimdi de Lord Winnamore'la dans ediyor," dedi. "Lord Winnamore tam bir zamparadır, bilmem anlatabildim mi? Duyduğuma göre, Letafetlerden üç kadını aynı anda yatağına almış."

"Letafetler mi?"

Nell burun kıvrarak, "Bir müzik topluluğu," dedi. "Grup sekiz kadından oluşuyor. İtiraf edeyim ki çok güzel şarkı söylüyorlar. Ama zamanlarının büyük kısmını yatakta geçiriyorlar. Yarın Strange'le eskrim mi yapacaksınız?"

Harriet, "Evet," dedi.

"O zaman mektubumu ona iletebilirsiniz."

"Bilmem ki..."

Kolunu tutan parmaklar sıkıldı. "İletirsiniz, iletirsiniz. Gece uymayıp mektubu yazacağım ve yarın sabah kapınıza bırakacağım. İletir misiniz? Lütfen. Arkadaş olarak..."

Arkadaş mı?

Nell, "Karşılığında ben de sizin için bir şey yaparım," dedi. Harriet'in kolunu bırakıp geri çekildi. "Kadınlarla ilgileniyor musunuz?"

Harriet öyle şaşırılmıştı ki ağzı açık kaldı.

Nell başını sallayarak, "O kadar safsınız ki," dedi. "Bu çok makul bir soru. Çünkü bazı erkeklere çekici gelecek bir görünüşünüz var."

Harriet yutkundu. "Öyle mi?"

"Yani siz kadınlardan mı hoşlanıyorsunuz?"

Harriet, "A, tabii canım!" diye bağırdı. "Kesinlikle öyle! Tabii ki. Her zaman."

Nell güldü ama bu hoş bir gülüştü. “Sizin için de bir şey yapacağım, Harry. Siz benim mektubumu Strange’e verin –ve okumasını sağlayın– ben de sizi bir Letafet üyesiyle tanıştırayım. Dost canlısı bir Letafet ile, anlarsınız ya...”

Harriet derhal, “Buna gerek yok,” dedi. “Ben mektubu memnuniyetle iletirim. Nasıl bir şey yazmayı düşünüyorsunuz?”

Nell heyecanlı bir şekilde, “Onu odama davet edeceğim,” dedi. “Erkekler kadınların bu konularda açık davranmasından hoşlanırlar.”

Harriet, Lord’a bir bakış attı. Kendinden geçercesine kakhaha atan, genç bir kadınla dans ediyordu. Genç kadın, çiçeklerle süslenmiş eteğinin üzerinde yakut rengi, büzgülü tül den bir dış etek bulunan, krem rengi, nefis bir elbise giymişti. Harriet bir an kadınca bir özlem duydu.

Nell kıkırdarak, “Ne düşündüğünüzü tahmin edebiliyorum,” dedi. “Ona gücünüz yetmez. O Sophia Grafton. O muazzam derecede müsriftir. Bazen kumaşçıya gider ve bir ipek kumaşa otuz, kırk gine öder, hatta üstüne iki üç parça daha almış. Fazlasını da gizmez hizmetçilerine vermiş. Sadece kendisi için dört tane hizmetçisi var. Düşünebiliyor musunuz?”

Harriet, “Ancak Fonthill’de uç uç böcekleri olmadığını söylemişsiniz?” diye sordu.

Nell, “Etiketlere o kadar takılmayın,” dedi. “Sophia Grafton’u öyle basit bir para teklifiyle asla kazanamazsınız, tabii düşündüğünüz şey buyusa. Bu sıralar Lord Childe’la beraber. Bakın, karşıda bir Letafet üyesi ile konuşuyor.”

Bu Letafet’in başında altı yedi taşlı tokayla süslenmiş dağınık ve kocaman bir topuz vardı.

“Bence Sophia Grafton Strange’den ilgi görürse, Childe’ı yanmış patatesi elinden fırlatır gibi bırakır.”

Harriet, “İşte benim söylediğime geliyoruz,” dedi. “Onu yatağınıza davet eden, basit bir mektup yeterli gelir mi, bilemiyorum. Şüphesiz, Bayan Grafton da böyle bir teklifte bulunmuştur, yazılı ve başka bir şekilde...”

Nell bu sözlerle bozulmuştu. “Ben kendimi Sophia Grafton’la kıyaslanıyorum ki! Hem o kadın yirmi altı yaşında vardır, hatta daha fazla bile olabilir. Eminim gözlerinin etrafı kırışmıştır. Baksanıza. Butun gün kanepede yatıp göğüs geçiren bir tipe benziyor. Yatakta da iyi olduğunu sanmam, teklifsizliğimi mazur gör ama Harry...”

Harriet onun ne demek istediğini çok iyi anlıyordu. “Ancak ben yine de Lord Strange’in birçok teklif aldığını düşünüyorum. Onun dikkatini çekmeniz lazım. Kendinizi göstermelisiniz.”

Nell bir an sustu. “Buldum! Kendimi altın suyuna batırıp her yemeye inciler yapıştırıyım. Lord’un yeni yardımcısı bir Fransız, o bana Fransız kadınların bazen böyle şeyler yaptıklarını söyledi.”

Harriet, “Ama...” dedi şüpheyle.

Nell, “Bir heykel kılığında onun odasına girerim,” dedi. “Sonra da heykel canlanır! Ve hiçbir zaman unutamayacağı şeyler yaparım!” Söylüyordu. “Tıpkı Shakespeare oyunundaki gibi. Shakespeare’in bir oyununda böyle bir mizansen var.”

Harriet, Nell’i gittikçe daha çok seviyordu. Daha önce hiç böyle birisiyle tanışmamıştı. Merakla, “Ne tür şeyler yapmayı düşünüyorsunuz?” diye sordu.

Ama erkek gibi giyindiğini unutmuştu. Nell kakhahalara boğuldu. “Bunları başka bir kadından öğrenirsin, hayatım.”

Harriet, “Bence altın rengi boya yapış yapış ve rahatsız edici olur,” dedi. “Bu arada, benim tecrübesiz olduğumu düşünüyorsunuz ama aslında öyle değil.”

“Ya, Siz basbayağı çapkınısınız, Harry! Görünüşünüzden belli.”

“Demek istiyorum ki bedeninize incileri yapıştırtırsanız, sizinle sevişmek kolay olmaz. Boyalı teni öpmek de öyle.”

Nell dehşet içinde, “Öpmez mi?” dedi.

Harriet, “Dudaklarınızı boyamayacaksınız tabii,” dedi, “ama onun bu şekilde başka yerlerinizi öpeceğinden şüpheliyim.”

Nell somurttu. “Onun unutamayacağı bir gece hazırlamak istiyorum ama tabii kendi zevkimi de düşünmem lazım.”

Harriet, “Onun ilgisini uyandıracak bir mektup yazın,” diye tavsiyede bulundu. “Kim olduğunuzu merak etsin. Bir bilmece veya başka bir şey olabilir.”

Nell, “Bilmece mi?” diye sordu. “Bildiğim tek bilmece, bir tavuk ve yumurtayla ilgili ama onu da unuttum.”

“O halde bilmece değil de bir şiir olabilir, mesela hemen anlatabileceği bir mısra...”

Nell tereddütlü bir şekilde, “Şiirden pek anlamam,” dedi. “Okur, yazarım. Ama şiir biraz...” Harriet’a baktı. “Siz bir şiir yazabilirsiniz.”

“Ama onu isteyen sizsiniz, Nell.”

“Nereden bilecek ki? Hem bence haklısınız. Ona baksanıza...”

Lord hâlâ Sophia Grafton’la dans ediyordu.

Nell, “Sıkılmışa benziyor,” dedi. “Sophia her tarafına inciler yapıştırmış olsa da Strange sıkılmış görünüyor.”

Harriet, Nell’e hak verdi. Strange incili ya da incisiz birçok kadınıyla yatağa girmiş ve ilgisini kaybetmiş bir adama benziyordu. Harriet da Benjamin öldüğünden beri cinselliğe karşı hevesini kaybetmişti. Ama şimdi gözlerini Strange’in kaslı vücudundan alamıyor ve onu düşünüyordu...

Nell, “Umarım gözlerinizdeki bu bakış Sophia’yadır,” dedi. “Aksi halde, gerçekten çok şanssızsınız. Açık sözlülüğümü mazur görün ama Strange’in o tür bir temayülü olduğuna dair bir ima bile işitmedim.”

Harriet üzüntülü görünmeye gayret ederek, “Yani bu hanıma erişemeyeceğimi mi söylüyorsunuz?” dedi.

Nell, “Hiçbir şekilde,” dedi. “Tabii babanızın kırk un fabrikası ya da ona benzer şeyleri varsa başka.”

Harriet başını salladı.

Nell, “O zaman ona bir daha bakmayın bile,” diye tavsiye etti. “Kırıksıklarını düşünün. Bu arada Strange’e yazacağımız mektubu da düşünebilirsiniz.”

Harriet, “Yazacağımız mı?” diye sordu.

Nell, “Yazacağımız, hatta daha ziyade sizin yazacağınız,” dedi. “Düşündükçe tavsiyenizi daha çok tutuyorum, Harry. Mektubu tabii ki siz yazmalısınız çünkü siz ona ilginç, mantıklı ve gizemli bir hava katabilirsiniz. Hâlbuki ben onu sadece yatağıma davet edebilirim. Ama bu da,” diye ilave etti, “çoğu erkekte işe yarar, sizi temin ederim.”

Harriet, “Doğru,” dedi, “ama mektubunuzu yazamam, Nell.”

“Yazarsınız. Yazarsanız, sizi en sevdiğim Letafet üyesiyle tanıştırırım. Adı Kitty, çok tatlıdır. Eğer aktris olsaydı onu kesinlikle kıskanırdım.”

“Yani Letafetler aktris değiller mi?”

“A, hayır. Tam olarak ne yaptıklarını pek sormadım,” dedi sırtarak.

“Ressamların tablolarına modellik yapıyorlar. Eğer paranız varsa, hepsine aynı anda poz verdirebilirsiniz.”

Harriet, “Çıplak mı?” diye haykırdı.

Nell kıkırdadı. “Başka nasıl olacak?”

Hakikaten başka nasıl olacaktı? Lord'un evinde erkek ile kadın arasındaki münasebetlerin ne kadar açık olduğunu görmek şaşırtıcıydı.

"Galiba bazı yerlerini ince tüllerle örtüyorlar. Ama Kitty'den sizin için hususi bir gösteri isteyeceğim. O genellikle Errato'yu oynuyor... Errato'nun ne ilham ettiğini biliyor musunuz?"

Harriet başını salladı.

Nell neşeyle, "Erotik şiiri," dedi. "Bu türü iyi biliyor ve üç dilde şiir okuyabiliyor."

Harriet, "Tamam işte!" dedi.

"Ne?"

"Erotik şiir. Ona küçük şiirler göndereceksiniz. Bu ilgisini çeker."

"Kitty olduğumu düşünürse ilgilenmez. Kitty size uygun bir kadın ama biraz fazla kıkırdıyor. Sanırım Strange..."

Harriet, "Bunu belli ederiz," dedi. "Ancak bunun işe yarayacağını nasıl görmezsiniz? Ona bir müddet günde bir iki şiir gönderir, sonra da bir buluşma yeri ayarlarsınız. O zaman bana anlatmadığınız her şeyi ona yaparsınız, mektuba da ihtiyacınız kalmaz."

Nell, "Harikasınız, Harry!" dedi. "Harika! Ne şanslıyız ki, siz bu tür şiirden anlıyorsunuz. Sanırım erkek olduğunuz için. Kimse bana şiir yazmıyor." Çok hüznü görünüyordu.

"Ben de hiç anlamam," dedi Harriet.

Nell, Harriet'in elini okşayarak, "Ah, üzülmeyin," dedi. "Kitty'ye söylerim size birkaç kitabını ödünç verir. Onların içinden bir şeyler seçersiniz."

"Şiiri siz seçseniz olmaz mı?"

Nell aceleyle, "Çok işim var," dedi. "Sabah erkenden provamız var. Aslında ben artık yatayım. Kitty'ye söyleyeyim de size hemen bu

akşam bir şiir kitabı getirsin. *Odanıza*. Yani iyi düşünün, Harry. Siz de sabahleyin mektubumu iletceksiniz, değil mi?"

Sonra da Harriet'in yanağına bir öpücük kondurup gitti.

On Birinci Bölüm

*“Kız Hâlâ Yatıyor Otlarda,
Ve Bağırıyor Delikanlıya,
‘Bir Daha!’”*

Kitty doğala benzemeyen, kızıla çalan açık sarı saçlı, tatlı mı tatlı bir kızdı. Hanımefendi olmak gibi bir arzusu olmayan ama hayatın tadını çıkarmak isteyen birisine benziyordu.

Bereket versin, Harriet’in kapısına geldiğinde o henüz üzerini çıkarmamıştı. Kitty mest edici bir kıkırdamayla, “Nell ona bir iyilik yapacağınızı söyledi,” dedi. “Oturabilir miyim? Dans etmekten bitkin düştüm.”

Harriet’in yatağına oturdu.

Harriet geri çekilerek sırtını kapıya verdi. “Bana kitap vermeniz büyük incelik.”

“En sevdiklerimden. Erkekler bunu sesli okumama bayılırlar. Erotik şiirin ilham perisi olduğumu biliyorsunuz, değil mi?”

Harriet şaşkın şaşkın bakıyordu. Kitty gerçekten kendisini ilham perisi mi sanıyordu?

Kitty kitabın sayfalarını karıştırmakla meşguldü. “Size bir şiir okunmamı ister misiniz?” Muzip bir tebessümle gözlerini kaldırdı. “Tabii ki bedavaya. Bir bilseniz, kaç kere bana hiç çekici gelmeyen erkeklere okumak zorunda kaldım.”

Tebessümü yüzüne yayıldı. O anda Harriet küçük bir panik dalgası eşliğinde fark etti ki Kitty ona, yani Bay Cope’a romantik duygular beslemekte bir sakınca görmüyordu.

Kitty, “Bu komik bir şiir,” diye kıkırdedi. “Bir erkeğin penisıyla ilgili. Şu mısraya bir bakın: *O bir kalemdir ucunda delik var, kadının iki yapraklı defterine yazar.* Ne zekice değil mi?” Neşeyle güldü. “İki yapraklı defter!”

Harriet ise gergin bir şekilde güldü.

Kitty, “*Boyu posu cüce gibi, yine de gücü tıpkı bir devinki kadar,*” diye okumaya devam etti. “Biliyor musunuz erkekler hakkında yeni bir şey öğrendim. Eğer bir adam cüceyse bunu anlarım.” Ayağa kalkıp Harriet’a doğru kayarcasına yaklaştı. “Bay Cope, size Harry diye hitap edebilirim, değil mi?” Harriet’ın önünde durmuştu ve eliyle onun yanağını okşuyordu. “Teniniz ne kadar pürüzsüz; sanki hiç sakalınız çıkmamış gibi.”

Harriet, “Hımm,” diyerek çabucak geri çekildi. “Çok esprili bir dörtlük, Bayan Kitty.”

Kitty peşinden gitti. “Diyordum ki Harry, ben cüce erkeği anlarım ve sen daha ziyade devlik sınırlarında dolaşıyorsun, haksız mıyım?”

Demek ki ön tarafa o kadar dolgu yapmamak gerekiyordu.

Harriet arkasına dönüp bir şey söylemek üzere boğazını temizledi ama o esnada kapı sertçe çalındı. Arkasına dönünce Lord Strange’i kapıda gördü.

Lord, önce Kitty’ye sonra Harriet’a baktı ve tek kaşını havaya kaldırdı. “Beni şaşırtıyorsunuz, Bay Cope. Gerçekten şaşırtıyorsunuz.”

Kitty, Strange’e gülümsedi. “Harry’ye okuması için kitap verdim, Lord Strange. Özel kitaplığımdan.”

Lord’un gözlerinde anlaşılmaz bir ifade belirip kayboldu ancak Harriet bu ifadeyi yorumlayamadı zira yüzüne ateş bastığı için çok utanmıştı. Erkekler kızarır mıydı? Kızaran bir erkek gördüğünü hatırlamıyordu ama Harry Cope kesinlikle kıpkırmızı olmuştu.

Lord birdenbire, Kitty’ye güzellik uykusuna ihtiyacı olduğunu söyleyerek kolunda tutup onu odadan dışarı çıkardı.

Sonra da kafasını odaya uzattı. “Yüzünüzün kızarmasına bir çare bulana kadar kadınları odanıza davet etmeyin; gerçi isabetsiz zamanlamanız konusunda daha acil bir çare bulmalısınız, anlatabildim mi? Sabaha görüşürüz. Ata bineceğiz.”

Harriet onun despotluğuna sinirlenecekti ama kendisini Kitty’den kurtardığı için ona minnettardı. Kitty biraz daha kalsaydı, onun kalemini eline alıp yazdırmaya çalışacaktı. Tabii elindekinin tortop edilmiş yün çorap olduğunu görünce şaşalayacaktı.

Lucille, Harriet’in dar ceketini ve göğüslerinin üzerine sardıkları geritleri çıkarmasına yardım etti. Nihayet Harriet buharı tüten sıcak küvete girerek rahat bir nefes aldı. “Lucille yatağımın üstündeki şiir kitabını bana verir misin?” diye seslendi.

Lucille kendi kendine söylenerek odanın içinde oradan oraya dolaşıyordu. İki genç kadının işini görmeye alışık değildi, hele de bir tanesi erkek gibi giyinince işler daha da zorlaşıyordu ama Bay Cope için ayrı bir hizmetçi getiremezlerdi.

Harriet, “Dert etme,” dedi. “Sen Isidore’la ilgilen. Ben başkasını çağırır, suyu aldirtırım.”

Lucille elleri kalçasında hışımla arkasına döndü. “Nasıl yapacaksınız onu, Düşesim? Uşak sizi bu gecelikte gördüğü an kadın olduğunuza anlayacaktır.”

Harriet, “Çok sade bir gecelik,” diye itiraz etti. “Erkek de giyebilir.”

Lucille sinirlenerek, “Mesele gecelik değil. Ayakta dikildiğinizde bacaklarımızın nasıl görüldüğünü bilerseniz,” dedi.

“Ya,” dedi Harriet. “Bu kadar zahmet verdiğim için beni affet.”

Lucille, “Ben öbür odaya geçip hanımefendinin geceliğini çıkarayım,” diye karar verdi. “Buyurun, siz kitabınızı okuyun, sonra ben gelir saçınızı yıkarım. Bütün bu çılgınlığın tek kolay yanı bu. Saçınız kısacık olduğu için bir dakikada yıkayıveriyorum.”

Kitabı Harriet’a verdi.

Harriet, “Bir Erkeğin Penis” adlı şiiri geçti. Ne kadar güzel yazılmış olursa olsun, Lord Strange erkekliliğiyle ilgili müstehcen bir şiirle ilgilenmezdi.

Bir sonraki sayfada “Yeşil Çayırda Yürüyüş” adlı bir şarkı bulunuyordu. Görünüşe göre, bu çadırdaki bol bol çuha çiçeği ve beraber uzanmış bir genç kız ile bir delikanlı vardı.

Güzel, fakat...

Delikanlı bir kere yapıyor... genç kız yine istiyor. Harriet okuduğu şeye inanamıyordu. “Ancak kız hâlâ otlarda yatıyor ve delikanlıya bağırıyor, ‘Bir Daha!’”

Evliliği süresince içinde yaşadığı hayattan bambaşka bir dünyayı tanıyor gibiydi. Bu çelişki onu gülümsetti. Benjamin’in altında yatıp *Bir Daha!* diye bağırıyorsa, Benjamin ne yapardı acaba? Hayalini kurmak bile zordu.

Hem ne diye böyle bir şey söyleyecekti ki? Onun anladığı kadınlarla sevişmeye doymayan taraf daima erkek olurdu.

Mesele, evliliğin getirdiği yakınlığın kötü olması değildi. O bu yakınlığı seviyordu. Benjamin’le beraber olmak çok hoşuna giderdi ve onu satranç tahtasından ayırabildiği zamanlar kendini zafer kazanmış gibi hissedirdi.

Bu düşünceyi aklından uzaklaştırıp sayfayı çevirdi. Karşısına erkeklik organıyla ilgili bir şiir daha çıktı. Sonra bir tane daha. Harriet erkeklerin kendi takımlarıyla ilgili şarkılar dinlemek istediklerini düşünmeye başlarken, kadının söyleyebileceği bir şarkıya rastladı. *“Dudakları şarap kırmızısı, yanakları gül gibi, nereye gitse sürükler peşinde bir alay tazeyi.”*

Tabii Strange’in yanakları gül gibi değildi ama bütün tazeleri peşinden koştuğu aşikârdı. Nell taze değildi elbette. Harriet da öyle. Ama işte... nedense bu adam etraftayken Harriet gözlerini ondan alamıyordu.

Az önce kapısında beliriverince Harriet’ın kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi çarpmaya başlamıştı. Lord Strange’in sesi bile diğer erkeklerinkinden daha kalın, daha buğuluydu. Bu harika ses, gözlemindeki çarpıcı zekâyla birleşince...

Harriet’a göre, bir erkekte ses ile gözler bir arada, gül yanaklardan daha çekiciydi.

Okumaya devam etti. Genç kızın sevgilisine –ve sevgilisiyle– yapmak istediğini söylediği şeyler kalp atışlarını yeniden hızlandırmıştı.

Elbette Villiers, ona dokunduğunda –ve Harriet ona tokat attığında– Harriet’ın yaşlı bir kadın olduğunu düşünürdü. Bu mısralara göre kadınlar erkeklerin her yerini öperdi ve erkek de bunu karşılıksız bırakmazdı. Villiers ise sadece dokunmuştu.

Yine de bu şarkı da onun ilgisini çekmezdi. Kadın ile erkeğin mahrem ilişkisine dair bu müstehcen ve aptalca konuşmalar eğlenceliydi ama o Strange’in, Sophia Grafton’la dans ederken yüzünde taşıdığı ifadeyi düşündü ve başını salladı.

Bundan çok daha ince, baştan çıkarıcı, erotik olması lazımdı.

Mektubu kendisi için yazsaydı...

Strange'i baştan çıkarmak için bir mektup yazacak olsaydı, onun zekasına hitap ederdi. Erotik göndermelerle dolu bir şiir yerine ilginç bir mektup yazardı. Onun mektubu açıp üzerinde düşündüğünü gözünün önüne getirdi.

Onu bekletirdi. Bu adam her şeye sahipti. Harriet onu bir baştan çıkarma ve tutku dansına davet ederdi. Sonra...

Harriet silkinip hayallerden uyandı. Ne saçma hayallerdi bunlar! O buraya erkek olarak gelmişti. Ayrıca şu anda kendini pek öyle hissetmese de o ağırbaşlı bir düşesti. Ev sahibiyle ilgili müstehcen hayaller kurmak ona yakışmazdı.

Kafasının içinde kafiyeli sözcüklerle yattı: gece ve eğlence. Hatta daha müstehcenleriyle: çabuk ve çubuk.

Gülümseyerek uykuyakaldı.

On İkinci Bölüm

Erkeklik Yolunda Zorlu Adımlar

6 Şubat 1784

Harriet rüyasında dans ediyordu. Üzerinde erkek kıyafetleri vardı, yani etek ve ksnak olmadığı için daha zarif hareketler yapabiliyordu. Benjamin'le dans ediyordu. Ona, "Neden hiç benden çubuğuna oturmamı istemedin?" diyordu.

Benjamin güldü ve "Ne? O da ne?" dedi.

Harriet anlatmaya çalışırken, Benjamin dostça el sallayıp balkona çıktı.

Harriet, "Dur," dedi, "ben de geliyorum. Konuşmak istiyorum..."

Bir el onu omzundan yakalayarak sertçe sarstı. Harriet gözlerini açtı, başını kaldırdı ve çığlığı bastı.

Strange, "Haydi kalk, genç," dedi.

Harriet, "Peki," deyip yorganı boğazına kadar çekti.

"Ben sabahları idman yaparım, o yüzden eğer sana eskrim öğreteceksem, bu saatleri tercih ederim. Ama önce biraz ata bineriz diye düşündüm." Arkasına dönüp pencereye doğru yürüdü ve perdeleri açtı. "Uşağın nerede? Sabahları hep böyle geç vakte kadar yatar mısın?"

Harriet, "Saat kaç?" diye kekeleydi.

"Altıya geliyor. Mis gibi soğuk bir sabah. Sabah uyuyakalma numarası, tam kadınlara göre, Cope."

Harriet sesini alçaltmayı unutmuyarak, "Ah... evet," dedi.

"Uşağın nerede?"

"Villiers Dükü nezaket gösterip kendininkini bana da gönderdi."

"Tanrı aşkına, Villiers sana ayrı bir uşak tutamıyor mu? Ben bulurum sana..."

Harriet telaşla, "Gerek yok," dedi. "Gerçekten. Evde bir tane uşağım var ama kolunu kırdı, burada kısa bir müddet idare ederim, dük için de mesele değil."

Lord omuz silkti ve kapıya doğru yürüdü. "On dakika sonra aşagıda buluşalım. Gün ışığını kaçırmıyoruz."

Işık mı? Işık mı? Neden bahsediyordu? Harriet yorganını itti ve titredi. Ne de olsa, şubat ayıydı ve pencereden şöyle bir bakınca kar yığınlarını ve sökmekte olan gri şafağı görmek mümkündü. Çabucak ara kapıdan Isidore'un odasına girdi.

"Isidore! Uyan! Strange beni at binmeye götürüyor."

Isidore bir an doğruldu ve Harriet'a baktı, kendini tekrar yatağa bırakıp arkasını dönerek yastığı başının üzerine çekti. Harriet, Lucille'i çağırmak için Isidore'un zil kordonunu çekti.

Lucille onu dizden düğmeli bir keten pantolonun ve bir binici ceketinin içine tıktı. Harriet, aynada arkasını görmeye çalışarak, "Bu ceket niye böyle arkaya ilikleniyor?" diye sordu. En azından poposu meydanda olmayacaktı. Evvelki gece kimse arkasını görmesin diye hep duvar kenarlarında durmuştu.

Lucille, "Eğerde otururken yukarı kaldırabilesiniz diye," dedi. Bir çift çizme bağıyla cebelleşiyordu. Birdenbire başını kaldırdı. "Ah, Duşes, bacaklarınızı açarak oturmanız gerekecek!"

Harriet, "Tamam," dedi. "Genç kızken bir kere binmişim."

"Bana çok tehlikeli geliyor. Atın arkasından kayıp düşüverirsiniz. Şimdi çizmelerinizi giydireyim."

Harriet ayaklarını çizmelerin içine soktu. Burunları yukarı kıvrık çizmeler ağırdı. Lucille kendi kendine, "Şimdi de şu bağları takalım," diye mırıldandı. "Çizmeye takıyorsun, sonra da bacadan geçirip bu şekilde pantolonun üzerine getiriyorsun. Böyle galiba."

Harriet aynaya baktı. "Niçin?"

Lucille, "Bilmiyorum," dedi. "Ama Villiers'ın uşağı Finchley böyle yapmamı söyledi. O çok bilgili bir adamdır, biliyorsunuz."

Harriet, "Eh, artık alt kata inebilirim," dedi. Saçını arkada toplamış ama pudralatmamıştı.

Lucille, "Şapkanız!" dedi. Gardırobu açtı ve bakındı. "At gezintisi için bikorn demişti. Ya da silindir şapka olabilir."

Silindir şapkanın çevresini boydan boya dolaşan bir tereğe ve yan tarafında küçük bir armaya sahipti. Harriet şapkanın çok aptal göründüğünü düşündü ama yine de alıp kafasına oturttu. "Gitmem gerek, yoksa Strange gelip seni burada görecektir."

Lucille, "Odanıza öyle elini kolunu sallaya sallaya girebilmesine çok şaşırdım," diye mırıldandı. "Hemen anlamadığı için çok şanslısınız."

Harriet, "İnsanlar görmek istedikleri şeyi görürler," derken Lucille kadar kendini de inandırmaya çalışıyordu.

"Dışarısı buz gibi. Bakın camlar bile buzlanmış. Bu siyah kravatın üzerine bir tane daha takayım. En azından boynunuzu soğuktan korur, kimse de anlamaz."

Harriet adımlarını dikkatli atıyordu zira çizmeleri ahşap basamaklarda öyle gürültü çıkarıyordu ki bütün ev uyanacak diye korktu. Akşam saat on birde, partinin yeni yeni canlanmaya başladığı sırada odasına kaçtığı için onları uyandırmayı gerçekten hiç istemiyordu.

Strange aşağıda merdiven başında bekliyordu. Koyu kahve olan saçları sabah ışığında parlıyordu. Harriet'in içi çok eğlenceli bir şey yaptığı duygusuyla dolup taşı.

Lord başını yukarı kaldırarak, "Bu kadar sürede bir kadın bile hazırlanır mı, Cope," dedi.

Harriet, "Size de günaydın, Lordum," dedi. Uşak paltolarını giydirmek üzere bekliyordu. Harriet paltosunu giydikten sonra (Villiers'in terzisi daha erkeksi görünmesi için omuzları vatkayla genişletmişti) Strange onu baştan ayağa süzdü.

"Üşüyor gibi bir halin var," diyerek Harriet'i tersledi. "Ve Villiers kadar beyazsın. Birazdan terleyeceğiz."

Harriet hafifçe gülümsedi ve kapıdan çıktı. Dışarıda insanın ta boğazına kadar dolan ve iri buhar bulutları halinde ağzından çıkan, buz gibi soğuk bir hava vardı.

Sevisler tepinen atların dizginlerini tutuyorlardı. Lord'un atı başını arkaya atarak onu selamladı. Omzunun üzerinden, "Darılma delikanlı. Sana beygir değil, kısarak verdim ama bu senin biniciliğinle ilgili herhangi bir mana ifade etmiyor. Bu da çok iyi bir attır."

Diken diken sarı saçları ve çilli bir burnu olan bir delikanlı Harriet'in atını tutuyordu. Harriet atın yanına gidip elini uzatarak atın üfllediği sıcak havayla ısındı. Sonra da eldivenini giydi.

Strange, "Gidelim," diye huysuzlandı.

Harriet onun bazen çok asabi olduğunu düşündü. Atının bel kayışını kontrol ederken Strange'in kendi atma binişine dikkat etti. Ata binen birçok erkek görmüş ama kendisinin de bir gün erkek gibi ata bineceği hiç aklına gelmemişti.

Nihayet sol ayağını üzengiye takıp kendini yukarı doğru çekti. Ardından eyere oturup dizginleri eline aldı.

Arkasına bakmadan ilerlemeye başladı, Harriet'sa atı bırakması için çocuğa işaret etti. Oğlan kenara çekildi ama sonra kısık sesle, "Küstahlığımı mazur görürseniz, dizlerinize kavramanız daha iyi olur," diye onu uyardı.

Harriet temkinli bir biçimde başını salladı ve atıyla buz tutmuş volda ilerlemeye başladı. Güneş parlıyordu ve ışınları tam da Strange'in üzerine geliyordu. Bu vakitlerde, ışığın her bir buzu gümüş rengine çeviren enteresan, canlı bir duruluğu vardı. Buz, atının nallarının altında çıtırıyor ve yol kenarındaki çitlerden sarkıyordu.

Lord omzunun üzerinden, "Bu yolun sonunda dörtlüye gitmeye başlayabiliriz," diye bağırdı.

Dörtlüye mi? Harriet genç kızken annesi at binmeyi kadınlara vakıfmayan bir uğraşı olarak görürdü. Atlara kanepeler kadar değer verilmezdi. Ata binmekten anladıkları, ormanda bir piknik yerine giderken, atlar ürkmessin diye başlarına konulan birer seyisle beraber, vavaş yürüyüşler halinde yaptıkları gezintilerdi. Buz tutmuş yollarda çılgın dörtlüye koşular yoktu.

Harriet atını daha da yavaşlattı ama yine de yolun sonu geldi. Ev sahibini burada yarım çark eden atıyla hoplayıp zıplarken buldu. Strange, "Yahu, Cope," dedi, "evde kalmış teyzeler gibi at sürüyorsun."

Harriet ona kaşlarını çatı, Strange tek kaşını kaldırdı. "Çok erken kalktığın için mi bu kadar sinirlisin? Böyle yaparsan sana erkek olmayı öğretemeyeceğim."

Harriet, "Sanki özel bir kulübe üyeymişsiniz gibi konuşuyorsunuz," dedi ters ters. "Bildğim kadarıyla erkeklığın, kişinin dışarıda buz gibi havayı solumanın ve kaygan bir yolda at koşturmanın şart olduğunu düşünüp düşünmemesiyle hiçbir alakası yoktur."

Strange yüzünde son derece küçümseyici bir ifadeyle, "Korku erkeğe yakışmaz," dedi.

Harriet, “Her nedense, bu erkekliğin şartları listesi uzadıkça uzuyor,” diyerek ona dörtlüyle gitmeyi unutturmaya çalıştı. “Erkek şaftakta kalkar, korkmaz ve... dün gece bana söylediğiniz neydi, Tanrı ağkına... kadınların eteğinde dolaşmaz.”

Strange, “Bak, sen dezavantajlısın,” dedi.

Harriet burnunu havaya kaldırarak, “Bunu daha önce söylemiştiniz,” dedi. “Kabalığınızı dayanılmaz buluyorum.”

“Şuna bak!” diye patladı. “Tam şeye benziyorsun –şey– sen o kelimeyi bilmezsin, o yüzden kullanmayacağım. Ama bu gidişle hiçbir zaman kadın bulamazsın.”

Harriet, “Kitty’nin benim erkekliğimden şüphesi yoktu,” dedi. “Çok yakışıklı olduğumu söyledi.”

“Yakışıklısın,” dedi, sonra da gırtlığından boğuk, garip bir ses çıkardı. “Ama ne bileyim... şu saça bak!”

Harriet ona kaşlarını çatı. “Şapka taktım.”

“Üzerinde sarı şeritler var, tıpkı kadın saçları gibi.”

Harriet, “Sizinkinde de şerit var,” dedi ters ters. “Mauna benziyor.”

Nedense Strange’in yüzü dehşetle donmuştu. Atını döndürüp, “Ben şimdi... sana!..” dedi ve atını dörtlüyle sürmeye başladı.

Harriet alaycı bir şekilde hafifçe güldü. Lord çıldırmıştı. Ama onun atı da dizginlerini çekiyordu, o yüzden Harriet seyis çocuğun söylediği gibi dizlerini sıkı. Garip geliyordu ama bu şekilde en azından eyerin üzerinde durabilirdi.

“Hadi,” dedi atına. “Yürü bakalım.” Dizginleri gevşetti.

Bağıracaktı ama yüzüne çarpan buz gibi rüzgâr nefesini kesmişti. Durmak istedi ama dizginleri çekmek işe yaramıyordu. Atı Strange’i yakalamaya niyetliydi ve belli ki binicisini umursamıyordu. Düşecekti ama dehşetten dizlerini çözemedi. Dizginleri sıkıca tutarak içinden çığlıklar attı. Şapkası uçtu. Kulakları dondu.

At uzun bacaklarıyla yolu âdeta uçarak gidiyordu ve öne doğru her hamlesinde Harriet havaya kalkıyor, ardından eyere küt diye geri oturuyordu. Ah! Ah! Ay!

Soğuktan buğulanmış gözlerinin, kısık göz kapaklarının arasından o şeytan Strange’i nasıl olduysa yakaladığını gördü. Hatta biraz sonra atı onu geçmeye başlamıştı ama o kendi atına eğilerek bağırıyor ve yine öne geçti.

Yolun sonunda Harriet soluk soluğa, atının boynuna çökmüştü. Strange’e bakmadı bile. Eğer o Harriet’in biniciliğiyle ilgili kötü bir şey söylerse boğazına sarılacaktı.

Ama nihayet Strange’e baktığında onun o alaycı sırırtısını bıraktığını gördü. “Fena binici değilsin,” diyordu. “Bu iyi bir şey. Demek ki kısrağın da sana ısınmış.”

Harriet ona dik dik baktı.

O halinden memnun görünüyordu. “Artık dönelim ama maalesef bu sefer yavaş. Hava çok soğuk, atlar fazla terlerse hastalanırlar.”

Harriet içinden şükretti.

Strange dönüş yolunda eskrim hamleleri ve boks maçları gibi şeylerden bahsedip durdu. Harriet onu dinlemiyor, hassas yerlerinin düzelmeyecek şekilde hasar görüp görmediğini düşünüyordu. Vücudunun o bölgesine çok düşküdü ve hırpalanmasını istemiyordu. O anda bacaklarının arasında his kalmamıştı. Bütünüyle uyuşmuştu.

Eve yaklaşırlarken, Harriet kadınlığını yeniden hissetmeye başlamıştı ama nasıl hissetmek!..

Lord atından aşağı atlayıp dizginleri seyise verdi. “On dakika sonra portre galerisinde görüşelim, Cope,” diye haykırdı.

Harriet, “Görüşemeyiz,” dedi.

Strange kaşlarını çatı. Anlaşılan onu bütün gün meşgul etmeyi düşünmüştü.

“Kahvaltı istiyorum.”

Strange’in yüzü aydınlandı. “Tabii ya... Biftek ile bira yeterli.”

Harriet’in cevabını beklemeden eve girdi.

Bira mı? Kahvaltıda bira mı olurmuş? Bu adam tam bir deliydi.

Çilli seyis Harriet’in yanında duruyordu. Çocuğun hoş bir yüzü vardı, o yüzden Harriet vakarı bıraktı. “Bu hayvandan inebileceğimi hiç sanmıyorum,” dedi çocuğa.

Çocuk etrafa bakındı, diğer seyis Strange’in atını götürüyordu ve başka kimse yoktu ama bir uşak ev kapısının iç tarafında durmuş, Harriet’i bekliyordu.

Çocuk kısık sesle, “Sağ bacağınızı bu tarafa geçirin, hanımefendi,” dedi.

“Ne?..”

Çocuk sırttı. “Kimseye söylemem, merak etmeyin.”

Harriet sağ bacağını atm üstünden geçirdi ve cıyakladı. “Ay!”
Arından, “Nasıl anladın?” diye sordu.

“Lord Strange nasıl at bindiğinize dikkat etmemiş,” dedi. “Siz tıpkı kız kardeşlerim gibi biniyorsunuz. İşin sırrı dizlerinizi sıkıp kendinizi biraz eyerin üstünde tutmaktır. Üzengilerden destek almalısınız.”

Uzanıp Harriet’i atın üstünden aldı. Harriet aceleyle etrafına bakındı ama kapıdaki uşak içeriye girmişti ve etrafta onları görecekti kimse yoktu.

Nefes nefese teşekkür etti. “Sana bahşiş verirdim ama çanta taşıyamadığım için paramı nereye koyacağımı bulamadım.”

Seyis güldü. “Erkeklerin giysilerinin içine dikilmiş cepleri olur. Dikkatli bakarsanız görürsünüz. Neyse ki havaya fırlayıp kaba etinizin üstüne düşmediniz.” Biraz tedirgin oldu. “Münasebetsizliğimi affedin, hanımefendi.”

Harriet gülümseyerek, “İnan bana,” dedi, “bana bu insanın kemiklerini yerinden oynatan at gezintilerinden nasıl kurtulacağımı söyleyen adamın birçok kabahatini affedebilirim. Adın ne senin?”

“Nick. Yarın sabah da mutlaka gelirim.”

“Teşekkürler,” diye fısıldadı hararetle ve topallayarak eve doğru yürümeye başladı.

Gerçi yarın tartışmalı bir konuydu. Tekrar yürüyebilirse şanslıydı.

Bir daha ata binecek olursa önüne çorap koymadan binecekti! Gılgılice önünü düzeltti.

Ah!

On Üçüncü Bölüm

Eskrim Keyfi ile Erkeklik Birbirine Karışıyor

Jem girişte Cope'u bekliyordu. Villiers'ın himayesindeki Cope, muhtemelen atının başını okşuyordu ya da bu tarz yapmacık bir şeyle meşguldü. Cope nihayet içeriye girdi ve paltosunu Povy'ye verdi. Biraz gergin görünüyordu.

Güzel. Kasları biraz olsun gelişmişti. Cope daha kaslı olursa bu kadınsı görüntüsünü üzerinden atardı.

"Biftek," dedi, büyük adımlarla kahvaltı odasına doğru yürüyerek. "Haydi, Cope."

Uşak onu durdurdu. "Lord Strange, kahvaltınızı özel yemek odamızda almak isterseniz, Bayan Eugenia size katılmaktan memnuniyet duyacaktır."

Jem erkek misafirlerini Eugenia'yla pek tanıştırmazdı. Ama Cope zampara değildi. Sanki kızına aradığı bir oyun arkadaşydı.

"Olur," dedi ve yönünü değiştirerek yukarıya çıktı. Cope'un peşinden gelmediğini fark edince durdu. "Ne bekliyorsun?"

Cope başını ona doğru kaldırdı. "Bir şey mi dediniz, Lordum?"

"Özel yemek odamda kahvaltı edeceğiz."

Bir de utanmadan sırtıyordu. “Bu benim davetiyem olacak. Daha önce işitmediğim için kusura bakmayın.”

Jem dişlerini gıcırdattı. Cope bu ufak sitemi, âdeta kuş gibi *cık cık* oterek yapmıştı.

Derhal yukarı çıkıp Villiers’a bu ahmağı bir erkeğe dönüştürmenin mümkün olmadığını söyleyecekti. Ama Cope da yukarı çıkıyordu. Ve işin tuhaf yanı, Jem bu çocuğu seviyordu.

Cope’un, dünyanın en tecrübesiz binicisi olduğu her halinden belli olsa da, inatla o yolu atla gelmesi Jem’in hoşuna gitmişti. Hiç şikâyet etmemişti. Ayrıca bu binici ceketıyla o kadar da hanun evladı gibi görünmüyordu. Bazen ışıkların altında narin görünüyordu ama güçlü bir çenesi vardı. Asıl sorun gözleriydi. Erkeklerde hiç kadife kahve gözler olur muydu?

İçinden küftetti ve dönüp merdivenleri çıkmaya devam etti.

Ne diye bir erkeğin gözlerinin rengini düşünmekle vakit harcıyordu ki? Gerçekten aklını kaybediyordu.

Cope, “Odamda elimi, yüzümü yıkayacağım,” dedi. “Sizi nerede bulayım?”

Jem gözlerini devirdi. Elini, yüzünü yıkayacakmış. “Koridorun sonunda, sağ tarafta,” diye bağırdı.

Misafirinin bazı alışkanlıklarının diğer bakımlardan da bulaşıcı olması ihtimali canını sıkırsa da, sonunda o da odasına gidip yüzünü yıkadı. Büyük adımlarla yemek odasına gitti.

Kızı da oradaydı. Koşup babasına sarıldı. Tıpkı Sally gibi sarılıyordu. Karısı eğer insanlar birbirlerine karşı daha nazik ve iyi davranırsalar bütün sorunların çözülebileceğini düşünürdü.

Eugenia sandalyesine doğru fırlayarak, “Beni sırtında taşıdığını hatırlıyor musun, babacığım?” diye sordu.

“Evet. Bay Cope diye bir misafirimiz yemeğe katılacak.”

Eugenia’nın gözleri parlayarak, “Beni hiç beylerle tanıştırmazdın,” dedi. “Su sıçanları konusunda uzman olan şu Oxford profesörü vardı... yoksa Bay Cope da mı bir bilim adamı?”

Jem, “Bildğim kadarıyla değil,” dedi. Uşak kocaman bir biftek parçası ikram etti. Et o kadar az pişmişti ki kesilmiyordu. Jem boş veri gösterdi. “Misafirimiz çok acıkmış. Ona büyük bir parça ver.” kendisi incecik bir dilim aldı. Onun Cope gibi kırmızı kana ihtiyacı yoktu, ayrıca o yumurtayı tercih ediyordu.

Eugenia, “Peki ne yapıyor?” diye sordu.

Jem, “Hiçbir şey yapmıyor,” dedi. “Çoğu erkek hiçbir şey yapmaz.”

Kız kaşlarını çattı. “O zaman ben iyi ki erkek değilim.”

“Kadınlar erkeklerden de beter.”

Eugenia, “Hiçbir şey yapmamaktan daha beter ne var ki?” diye sorarak her zamanki gibi doğru bir noktaya temas etti.

“Tabii kadınlar sırf kendilerini meşgul etmek için bir iş yaparlar.”

“Çok iğneleyicisin baba. Benim gördüğüm kadarıyla çoğu kadın bütün gün çalışıyor. Mesela benim hizmetçimin adı Hannah. Şafaktan karanlığa kadar durmadan çalışıyor. Dantellerin altı aşamada yıkanıldığını biliyor muydun, baba? Ne kadar uzun sürdüğünü hesap et. Benim çoğu elbisemin kenarı dantellidir. Senin de gömleklerin öyle.”

“Ben hizmetçileri kastetmedim.”

“Onlar da kadın babacığım. Ve seni temin ederim, çok çalışıyorlar. Bence en çok çamaşırcı kadınlar çalışıyor. Suyu bakır bir kapta tutuyorlar. Ben temiz çamaşırı çok severim babacığım. Bazen suçluluk duyuyorum.”

Böyle anlarda Jem, Sally’nin ölmüş olmasına çok hayıflanıyordu. “Ben kadınları kastetmiyorum. Hanımefendilerden bahsediyorum. Onlar genellikle pek fazla çalışmazlar.”

Eugenia düşünceli düşünceli, “Ben pek fazla hanımefendiyle tanışmadım,” dedi. Marmelatlı bir kızarmış ekmek aldı ve sonra, “Babaçığım, ben hiç bir hanımefendiyle tanıştım mı?” diye sordu.

“Evet, mürebbiyen bir hanımefendidir. Bayan Patton da öyle. Geçen sene gelmişti, hatırlıyor musun?”

Kapı açıldı ve Cope içeriye girdi. Jem aceleyle, “Kızım Eugenia,” dedi. “Eugenia, bu Bay Cope.”

Jem, Cope’un tabağındaki ete bakışını beğenmişti.

Tereddütsüz, “Ben ondan iki tane yedim,” dedi. “İyi gelir. Arkasından da yumurta.” Uşağa bir işaret gönderdi, uşak derhal Cope’un tabağına iki yumurta sarısı getirdi.

Adam yüreksiz değildi. Besbelli önündeki şeyden hoşlanmamıştı ama buna rağmen çatal bıçağı eline alıp ete saldırdı.

Eugenia gayet düzgün davranarak kendisiyle konuşulmasını bekledi.

Cope ona, “Maalesef küçük kızlar nelerle meşgul olurlar, pek bilmiyorum,” dedi. “Günü nelerle geçirirsin?” Tabii Eugenia için bu davet yeterliydi. Matematik açıları, antika kabini, esnaf kartları koleksiyonu hakkında bir sohbet açtı. “Ama en çok oyun okumayı seviyorum,” diye bitirdi. “Babam Hyde Park Tiyatrosu’nun sahibidir ve topluluğun kostümlü provalarını burada yapmalarını ister. Ben de her şeyi Londra’ya gitmeden önce seyrederim.”

Cope kibarca, “Bakıyorum da oldukça tiyatro sever bir ailesiniz,” dedi.

Bu yorum Jem’in vicdanına dokunmuştu. Eugenia’nın çevresinde aktörlerin dolaşmasına müsaade etmemeli ve okuduğu şeyleri muhakkak denetlemeliydi. Tiyatro babasından miras kaldığında, oyuncularını prova için Fonthill’e davet etmesi muhtemelen pervasızca bir karardı,

özellikle de tüm dikkatini oyuna vermişken. Ne olduğunu anlamadan bu prova işi âdet haline gelmişti.

Uşağa, “İkimize de bira,” dedi. Uşak hemen Cope’a bira servis etti.

Jem birasından bir yudum aldı. Aslında biraya çok fazla düşkün değildi. Aşırılıklarla dolu on seneden sonra, Eugenia’nın, çocuk odasının gürültücü bir eşyası değil de, bir insan olduğunu fark etmesiyle beraber içkiyi bırakmıştı.

Cope birasından küçük bir yudum aldı. Jem, işte ona öğretmem gereken bir şey daha, diye düşündü. Erkekler bu şekilde içki içmezler.

Eugenia, Cope’a, “Babam artık oyunlardan alıntı yapmama izin vermiyor,” diyordu.

Cope tek kaşını kaldırdı. “Yasaklanan alıntı yapmak mı, yoksa oyunlar mı?”

“Mürebbiyesi Eugenia’nın normal konuşmayı unutmasından korkuyor. Söylediği her şey serbest şiir ve başkasına ait.”

Eugenia ciddi bir edayla, “Yanıyorsun, babacığım,” dedi. “Ben ezberlemeyi severim, bir de insanın aklına her an bir parça geliyor.”

Jem, Cope’a, “Mesele sadece hemen her sözünün serbest şiirde olması değil,” dedi. “Seçtiği dörtlüklerdir.”

Eugenia, “En çok eski oyunları seviyorum,” dedi.

Jem, “Eski müstehcen oyunları,” dedi.

“Çok komikler!”

“Geçen gün bana *tatlı menekşe yatakları kızlık zarlarıyla ezildi* ne anlama geliyor diye sorunca, bir ay okumayı yasakladım.”

Cope, “Ya,” dedi.

Jem, Cope’un kendisine sorulan bu hususi soruyu cevaplayamadığını görerek memnun oldu. Sandalyesini geriye doğru itti. “Şimdi biz eskrim dersine başlayacağız, miniğim. Sen odana dön, istersen.”

Eugenia, “Lütfen ben de geleyim,” dedi. “Tek başıma çok yalnızlık çekiyorum.” Çok perişan görünüyordu ama tabii Jem onun repertuarındaki bütün dramatik sahneleri hemen tanıyordu.

Cope, “Ah...” dedi.

Eugenia onun ellerini tutup önüne geçerek, “Odamda yapayalnızam,” dedi. Kirpiklerini kırıştırmaya çalıştı ama Cope bunu komik bulmuştu.

Jem homurdandı ama diğer yandan Cope’la yalnız kalmak da istemiyordu. Tanrı korusun, kendisini yine bir saç rengi tartışmasının içinde bulurdu. Cope’un bir suçu yoktu ama Jem’in hiç bilmediği, bilinmedik bir yanını ortaya çıkarıyordu.

“Tamam,” diye bağırdı. “Ayak altında dolaşmamak kaydıyla bizi seyredebilirsin.”

Batı kanadındaki portre galerisine doğru yürürken bir yandan da arkasında cereyan eden canlı sohbete kulak misafiri oluyordu. Tam Villiers’in tarif ettiği gibi Cope, Londra’ya hiç gitmemiş, dolayısıyla mevcut oyunların hiçbirini görmemişti. Ama Eugenia gibi o da çok okuyordu. Eugenia yasağı ihlal ederek zaman zaman bir iki mısra okuyordu ama Jem yabancıнын önünde onu azarlamak istemedi.

Fakat Cope giderek yabancı olmaktan çıkıyordu.

Jem birkaç sene evvel galerideki bütün tabloları indirtip tavan arasına kaldırtmıştı. Zaten evle beraber satın aldığı portreler kendi akrabalarına değil, ölmüş gitmiş saray adamlarına aitti.

Galerinin uzun koridoruna içi tuhaf eşyalarla dolu camekânlar yerleştirilmişti. Bazı şeyler ona hâlâ enteresan gelirken, çoğu şeyi artık umursamıyordu. Ama bunların hepsini bir yerde toplamak hoşuna gidiyordu; doldurulmuş bir ibis kuşu ve bir Afrika prensinin turuncu, mavi ve yeşil tüyleri olan tacı gibi şeylerin muhafaza edilebileceği tek mekan portre galerisiydi.

Eugenia, Cope’u sergi kabinlerine çekti. Jem bir duvara yaslanıp onları seyretti. Eugenia beş yaşına bastığından beri hiçbir erkek misafiri ona dokunmasına müsaade etmemişti ama Cope’dan küçük bir faza zarar gelmeyeceği nasıl oluyorsa gün gibi aşikârdı. Letafetlerden biriyle bir araya gelse, hiçbir şey becerebileceğe benzemiyordu ama Jem onun adına durumun bu olmaması için dua ediyordu. Hatta Cope eşcinsel bile çıkabilirdi.

Jem bugüne kadar evine bu eğilimde birçok erkeği davet etmişti ve günahın yataktaki eşinin cinsiyetiyle alakası olmadığını biliyordu.

Bu gözlerle Cope korkulacak bir adam değildi. O yüzden Eugenia, onu bir camekândan diğerine sürükler, ona tek boynuzlu atın boynuzunu ve Avustralya’dan beyaz sultan kuşunu gösterirken, Jem başka bir tarafa döndü.

Povy ince kılıçları hazırlatmıştı. Jem ceketiyile çizmelerini çıkararak birkaç hamle denemesi yaptı.

Nihayet, “Haydi başlayalım artık,” diye seslendi.

Cope çizmelerini kendi kendine çıkaramıyordu. Jem çok fazla dudak bükmeden sadece tespitini dile getirdi: Bir erkek kendi işini kendisi görebilmelidir.

Cope cevap vermeden çizmeleriyle cebelleşti ve nihayet bir tanesini çıkarabildi. Eugenia yardıma geldi ve kıkırdamalar, çığlıklar eşliğinde diğer teki çıkarmaya çalıştı. Nihayet Jem sinirlenerek olaya el koydu. Çizmeyi galerinin bir ucuna fırlattı.

“Ceketi de çıkar,” dedi. “Yeleği de.”

Cope ceketini çıkardı ama galerinin soğuk olduğunu öne sürerek yeleği konusunda inat etti.

Jem, “Sen üşüyor musun, Eugenia?” diye sordu.

Eugenia hemen, “Hiç üşümüyorum, babacığım,” dedi.

Jem, Cope’a döndü.

Cope, “Dudakları morarmış,” dedi. “Sırf sizin yanınızda olabilmek için buz kabına dönmeyi göze alıyor.”

Jem kızına yakından baktı ve küfrü bastı. Kapiya gidip uşağa seslenerek derhal kızının pelerin, eldiven ve şapkasının getirilmesini buyurdu. Tabii galerinin içi hafiften serindi ama onlar idman yapacaklardı.

Eugenia’ya, “Daire çizerek koşmaya başla,” diye bağırdı. “Hemen ısın, yoksa odana dönersin.”

Sonra Cope’a döndü. “Eskrim kılıcıyla dövüşmenin püf noktası bileğini bükme. Bir darbeyi bertaraf ederken, bileğini uygun bir şekilde bükerek kılıcı rakibinin kılıcına sürterek vücuduna saplayabilirsin.”

Cope’u süzdü. “Bacaklarını açık tut. Kılıç sağ elinde duracak. Eskrimde mühim olan, güçten ziyade akıldır.” Ona üç temel hamleyi gösterdi.

“Haydi, maç yapalım,” dedi ardından. “Povy maske getirmemiş, o yüzden yüzümü yaralamamaya dikkat et.” Güldü.

Cope irkilmiş gibi görünüyordu ama Jem onun etrafında daire çizmeye başlamıştı. İcini sebebini bilmediği bir huzursuzluğun kapladığını hissediyordu; bu huzursuzluk hissi, Cope’u ilk gördüğü andan itibaren içinde birikmeye devam ediyordu.

Doğrusu, adamın bir suçu yoktu. Ama Jem’in kanı kaynıyor, dövüşmek istiyordu.

Eugenia el çırpıp tezahürat ediyordu. Cope da daire çizmeye başladı. Jem onun gözlerindeki canlanmayı fark etti. Cope birdenbire çocukluktan çıkmış, tehlike kokusu alan, tetikteki bir adama benzemişti.

Güzel.

Bunlar erkek olma yolunda birer adımdı. Kan dökecek hali yoktu.

“Şimdi seni savuşturacağım,” dedi. “Bak, sol kolum ne kadar gergin. Rakibinin vücudunun bütün hareketlerini dikkatle takip etmelisin çünkü böylelikle, o daha hamlesini yapmadan sen bu hamlenin ne olacağını tahmin edebilirsin.” Jem yavaş yavaş *demi-volte* ramli saldırı hamlesine başladı.

Cope şaşırtıcı bir şekilde geri çekilmeyerek kılıcını yukarı kaldırdı ve darbeyi engelledi ama sonra kılıcı elinden kurtularak yere düştü.

Jem kahkahalarla güldü. “Fena değil!”

Cope kılıcını yerden alıp doğruldu. Yüzü kızarmıştı ve gözlerinde olke vardı. “Sert vurdunuz!” dedi.

Jem sırtarak, “Sana bebek muamelesi yapacak halim yok,” dedi. Tekrar dönmeye başlamıştı. “Bir gün büyüüp şafak vakti düello alanında birisiyle buluşabilirsin. Yine aynı hamleyi yapacağım. Hamlemi, dikey değil yatay şekilde geri çevirmeye çalış.”

Cope dudaklarını sıkarak geri çekildi. Jem, işte şimdi kadınsı görüntüsünden sıyrıldı, diye için için sevindi.

“Tamam,” dedi. “Sol omzumu takip et. Biraz tecrübe edinince ne tip bir hamle geleceğini tahmin edebilirsin. Sol omzum gerildiği an nereye nasıl bir darbe indireceğimi hesaplaman gerek.” Bir döner *demi-volte* daha geldi.

Bu sefer Cope kılıcını yatay konuma getirebildi ve darbe kolunu neredeyse yere kadar indirse de kılıcını düşürmedi.

Jem, “Kahretsin ama kuvvetsizsin,” diye eleştirdi.

Eugenia, “Bu pek nazık bir eleştiri olmadı, babacığım,” dedi.

Jem şaşkın şaşkın baktı ve arkasını döndü. “Sen dövüşten uzaktır, miniğim. Bay Cope’un kılıcı yine elinden fırlayabilir.”

Cope nefes nefese, “Onun burada olması sakıncalı,” dedi.

Jem gözlerini kıstı. “Ben çocuğuma göz kulak olabilirim.”

“Siz göz kulak olabilirsiniz ama bu... özel dersi idare edişinizdeki sertliği göz önünde bulundurursak ben kılıcı elimde tutabileceğimi garanti edemem.”

Kim inanırdı? Küçük tavuk âdeta bir horoza dönüşüyordu. Jem, Eugenia'ya döndü ama o babasından önce davrandı.

“Ben kabinin arkasına gideyim, babacığım. Camın arkasından izlerim, kılıçlardan da korunmuş olurum.” Camdan, uzun bir kabinin arkasına koştu.

Jem kılıcını doğru tutuşu bulana kadar evirip çevirdi. “Bay Cope...”

Cope asık suratla, “Bir kere daha,” dedi. “Omzum daha fazlasını kaldırmaz.”

Jem neşeyle, “Yarın sabah yine çalışırsınız, ertesi gün de,” dedi. “Bir iki haftaya sen de hücum hamleleri yaparsın.” Sonra Cope'un kılıcı ne kadar alçakta tuttuğunu görünce ekledi: “Ya da yapamazsın.”

Cope çenesini sıkıp kılıcı kaldırdı.

Jem, “Yine aynı,” dedi. “Omzumu takip et.”

Bu sefer o yukarıdan döner hücum hamlesini yaparken Cope kılıcını düzgün bir şekilde yatay hale getirip Jem'in kılıcını kaydırdı ve onu yaraladı.

Jem kılıcını elinden atarak, “Lanet olası!..” dedi.

Cope gayet sakin bir tavırla kılıcını yere bıraktı. Ardından gelip Jem'in kolundan akan kan damlasına bakarak, “Hay aksi,” dedi. “Keşke koruyucu giysilerimizi giyseydik.”

Jem homurdandı.

Cope sırtıyordu; basbayağı sırtıyordu. “Basit bir bilek hareketi, demiştiniz sanırım.” Sonra Eugenia'ya döndü. “Babanı aşağı indirelim mi? Uşağı yarasına baksın.”

Eugenia, Jem'in koluna eğilmiş bakıyordu. “Bir şey olmamış, babacığım. Bak, kanama durdu. Ama yine de dikkatli olmahsınız. Bay Cope. Babam sizin kadar genç değil.”

Harika. Jem şimdi de bir ihtiyar olmuştu.

Jem hışımla kapıya yöneldi, Eugenia önüne geçti. “Ben artık yukarı çıkayım, babacığım,” diyerek gitti.

Jem arkasından, “Akşam yemeğinden önce yanma uğrarım,” diye seslendi.

Cope da onun arkasından, “A, Lord Strange,” dedi, “müsaadenizle size bir mektup iletmem istendi.”

“Ne?”

Cope katlanmış bir kâğıdı uzattı. Jem kâğıdı açtı ve yoğun parfüm kokusunu dağıtmak için salladı. “Aman Tanrım, bu bir şiir. Hem de tatsız. Bunu sana kim verdi?”

Cope, “Söyleyemem,” diye cevap verdi.

Gözleri gülüyordu. Bir an Jem de kendini sırtırken buldu, sonra kendini toplayarak mektuba döndü.

Yüksek sesle okumaya başladı:

“Karanlık bana haz verir,

Bülbülü de kendinden geçirir.”

Sayfanın arkasını çevirdi. “Bu kadar mı? Sadece iki satır mı?”

Az kaldı Cope'a şiiri kendisinin yazıp yazmadığını soracaktı. Eğer Cope böyle bir şey yazdıysa, Jem şiiri istemiyordu. Belli ki Cope yazmamıştı. Kâğıt parfüme boğulmuştu, Cope ise temiz kokuyordu. Biraz sabun gibi...

Cope'un nasıl koktuğunu bildiği için kendine öyle kızdı ki tek kelime etmeden hışımla galeriden ayrıldı.

On Dördüncü Bölüm

Umulmadık Bir Yerde Doğan Dostluk

“Ee, dansçı kızlarla eğlenmedin mi daha?” Villiers yatağında arkasına yaslanarak oturuyor, böyle güzel bir insan için mümkün olan en bitkin görünüşü sergiliyordu.

Harriet oturdu. “Büyük bir hüsrana, kimse kahvaltıda dans etmedi. Sen nasılsın?”

Villiers yüzünü buruşturdu. “Jemma’nın şu sıkıcı İskoç doktoru Freglown bana seyahat etmememi söyledi ve bunu itiraf etmek bana ne kadar acı verse de adam haklı. Asıl, erkeklik işi nasıl gidiyor?”

Harriet, “Erkek olmak çok yorucu,” derken samimiydi. “At sırtında dolaşmaktan bacaklarım ağrıyor, kılıç dövüşünden de kollarım. Diğer bütün adalelerim de aynı şekilde sızlıyor.”

“Anlaşılan Strange seni erkek yapma emrimi ciddiye almış. Dikkatli olsan iyi edersin; bu akşam seni hafifmeşrep bir kadınla tanıştırebilir. Bu eğitiminin bir parçası.”

Harriet, “Tabii, sana da gelecek mevzu çıkar,” dedi. Sonra mağrur bir havaya büründü. “Şansa bak ki, ben çoktan bana ilgi gösteren bir partner edindim.”

“İnanılır gibi değil! Ah, keşke şu olmaz olası yataktan çıkabilseydim. Bana söz ver, onu elinden kaçırmayacaksın, en azından ben sana kur yapıldığını gözlerimle görene kadar.”

“Uzak durmaya niyetliyim.”

Villiers, “Kolay olmayacak,” dedi. “Strange’in ev partileri ne ilginçtir ki büyük ama samimi olur. Herhalde sen beni görmeye gelmedin.”

Harriet ona baktı. “Neden olmasın?”

“Beni sevmemen için her türlü sebep mevcut.” Bunu kasıtlı söylememişti ama dile gelmeyen çok şey vardı: Onun teklifini reddedip Londra’nın ortasında arabasından indirdiği akşam, kocasının onunla oynadığı satranç oyununu kaybettikten sonra canına kıyması...

“Senden nefret ettim.” Bunu itiraf etmek garip bir şekilde rahatlatıcıydı. “Uzun zaman intikam düşünceleriyle meşgul oldum. Senden nefret etmek, Benjamin’in gitmeyi seçmiş olduğunu kabul etmekten daha kolaydı.”

“Gitmeyi seçmek intihar için tuhaf bir tasvir.”

“Peki, sen bunu başka nasıl tasvir edersin?”

Villiers duraksadı. Gerçekten büyüleyici gözlere sahipti; gece gibi kapkara.

O hemen konuşmayınca Harriet, “Sen intiharın korkaklık olduğunu düşünüyorsun,” dedi.

“Yanlış mı düşünüyorum?”

“Ben de önce öyle düşünüyordum. İlk sene Benjamin’e öfkeliydim: Bu kadar korkak olduğu için, beni yaşayacak kadar sevmediği için, satrançı canına kıyacak kadar çok sevdiği için, bu kadar aptal olduğu için... Ama sonra korkaklığın da bir bakış açısı olduğunu düşünmeye başladım.”

“Cesaretin aksi mi?” Gözlerinde anlayış ama aynı zamanda şüphe vardı.

“Onun gibi bir şey. Benjamin için hayattaki en önemli şey satrançti. Evliyken bu gerçeği kabullenemez, nefret ederdim ama bu boylevdi işte. Yine de hoşgörülü bir insandı ve kendince beni severdi.”

Villiers bir şey söylemedi. Harriet konuşmasına devam etti. “Satranç onun tutkusuydu. Ancak bu oyunda çok iyi olsa da en iyi değildi. Yani bana da öyle çılgınca âşık olduğunu düşünelim...” Sonra anden, “Gülme!” dedi kızarak.

Villiers şaşırarak tek kaşını kaldırdı. “Gülmüyorum ki.”

“Bana yahut başka bir kadına delice âşık olup da karşılık bulmadığı için kendini öldürseydi, ona korkak der miydin?”

Villiers açıkça, “Sadece aptal derdim,” dedi.

“Belki.” Harriet bu tartışmanın nereye varacağını bilmiyordu. Ama korkak diyemezdin,” diye inat etti.

“Bu çok büyük bir tutku olurdu, o kadar büyük bir aşk ki sevdiği insan olmadan yaşamak istemiyor.”

“Evet ve öyle olsaydı, herkes onun acısını kalbinde hissederti. Bununla beraber, insan bir insana değil de başka bir şeye olan aşkıncanın canına kıydıysa, kimse onun acısını derinden hissetmez.”

Villiers, “Ben böyle bir tutkudan kaçtığım için kendimi şanslı hisliyorum,” dedi. “Nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyorum ama araya mesafe koymayı bildim. Ya sen ne yaptın?”

“Ben...” Harriet sustu. “Ben Benjamin’i sevdim. Benimle ilgilenirdi.”

Villiers daha nazık bir şekilde, “O zaman düşündüğüm kadar aptal değilmiş,” dedi.

“Gerek yok.”

“Neye?”

"O usta olduğun, çalışılmış süslü sözleri bana sıralamana. İkimiz de benim kim olduğumu ve erkeklere ne derece çekici geldiğimi biliyoruz. Hele de üzerimdeki bu pantolonla."

"Kendini küçümseme," dedi. "Pantolonunu da. *Derrière*'ine⁶ bakmak bile benim için büyük zevk ve inan bana, benim ciddi anlamda bir kadınla beraber olma arzum nadiren olmuştur."

Harriet, "Benimle beraber olmak hiç istemedin," dedi.

Villiers düşünceli bir tavırla, "İstedim," dedi. "Yıllar önce beni öptüğünde karşılık vermeyi çok istedim. Ancak Benjamin'in benim arkadaşım olduğu gerçeği, ne yalan söyleyeyim, bütün zevki öldürdü."

Harriet perişan bir halde, "Böyle bir şeyi nasıl yapabildim," dedi. "Sadakatsizlik etseydim kendimden nefret ederdim. Onu gerçekten sevdim."

Villiers, "Sanırım öfkeden," dedi. "Başkasını da baştan çıkarmaya çalıştın mı yoksa sadece ben miydim?"

Harriet kızarmıştı. "Sen benim baştan çıkmaya tek yeltenişimdin ama bu benim utancımı azaltmıyor."

"Koltuklarım kabardı."

"Kabarmasın. Seni Benjamin'in yakın arkadaşı olduğun için seçtim, onun benim farkına varmasını o kadar çok istiyordum ki gözümü kararttım. Bir kere olsun, bir satranç maçından önemli istedim."

Villiers başını salladı. Ama sessizliği Harriet'in da bildiği şu gerçeği söylüyordu: Benjamin'in arkadaşıyla beraber olsaydı bile bu onun satrançtan çok sevildiği anlamına gelmeyecekti.

"Evet," dedi canlı bir şekilde, "bu üzücü bir konu. Ne zaman ayaklanırsın?"

Villiers, "Bir iki gün içinde," dedi. "Keşke daha iyi olsam. Bu oyunu uzun müddet sürdürememenden korkuyorum. Burada kalmak istediğinden emin misin?"

Harriet, "Bu pantolonu çok sevdim," derken pantolonuna beğenile bakıyordu. "*Derrière*'imi sergilediği için değil, bana serbestlik sağladığı için. Bir müddet Benjamin'in dulu olarak dolaşmamak bana iyi geldi."

"Bu o kadar kötü bir şey mi?" diye sordu.

"Herkes Benjamin'i severdi. O daima neşeli, daima dost canlıydı, hazırda hep söyleyeceği güzel, nazık bir sözü bulunurdu. Kötüydü çünkü ne insanlar ne de para onun için çok büyük ehemmiyet taşııyordu. Varsa yoksa satranç."

Villiers, "Bu bir hastalık," dedi.

Harriet ayağa kalkarak yukarıdan ona sırtıttı. "Bir aylık satranç vasağı. Bunu intikamım sayıyorum."

Villiers homurdandı. "Kitap okuyorum."

"Umarım satranç kitabı değildir."

"Tom Jones'un Tarihi."

"Tom Jones kim? Politikacı mı?"

"Bu bir roman, tarih kitabı değil. Buraya kadar ördek çalan, bu yüzden idama mahkum edilen ahlaksızın teki olduğunu öğrendik. Romanın uzunluğuna bakılırsa, darağacından kaçması biraz zor olacak. Sen gidip eğlenmene bak. Strange'in ev partileri sırf bunun için düzenleniyor."

Harriet, "Erkek olmak son derece eğlenceli," dedi. "Kadın olmayı denemediyse hiç tahmin edemezsin."

Villiers'in baygın göz kapakları biraz daha kapandı. "Merak etmiyorum."

"Gördüğüm kadarıyla, Strange'in partisi diğer ev partilerinden o kadar da farklı değil, sadece kimsenin sülalesi belli değil. Dans eden kızlar görürsem sana haber yollarım."

"Bir de buraya gelip bana erkeklik işinin nasıl gittiğini anlatır mısın?"

Harriet hafifçe gülümsedi. "Seni kitabımın yüksek ahlak atmosferinden kurtarayım, değil mi?"

"En azından seninle arkadaşlığımı ilerletmek isteyen genç hanımla ilgili gelişmelerden beni haberdar et. Burada sıkıntıdan öleceğim! Şey de yok..."

"Satranç da yok. Söyleyebilirsin, önemli değil. Beyaz veziri aklından çıkaramayan erkeklere alışığım ben. En azından sen evlenip de üç ayrı memleketteki bütün satranç maçlarına katılarak karını ihmal etmedin."

Villiers, "Denemedim sanma," dedi.

"Kısa bir süre Jemma'nın evlatlığıyla nişanlı kaldın, değil mi?"

"Jemma'nın erkek kardeşi için beni terk etti. Sonra Bayan Tatlock diye bir hanımefendiye karşı bir şeyler hissettim ama o da beni vârisim için terk etti." Yarı kapalı gözlerindeki alaycı ifade Harriet'i güldürdü. "Sence bende bir sorun mu var?"

"Satranç illeti. Bir kadını satrançtan daha fazla seveceğine ikna etme kabiliyetsizliği. Villiers, hiçbir kadın, bir takım oyuncaktan sonra gelmek istemez."

"Haklısın galiba. Ee, haydi Bay Cope, git ve cilveleş."

On Beşinci Bölüm

Tahiti Venüs Şölenti

Harriet, "Aşağı inebilir miyim, bilmiyorum," diye inledi. "Her yanım ağrıyor. Kolumu kaldıramıyorum. Popom acıyor."

Isidore biraz telaşlı bir halde, "Mümkün değil, Venüs Şölenti'ne tek başıma gidemem," dedi.

Harriet gülerek, "Aa, Isidore," dedi. "Biraz heyecanlı görünüyorsun."

"Keşke Villiers hasta yatağından kalkabilseydi! Bence numara yapıyor."

"Zannetmem. Bitkin görünüyordu, hem o eğer mecbur olmasa vatacak bir tip değil. Sen niye endişelisin?"

"Lucille bu akşam altı bakirenin bir dans gösterisi sunacağını söyledi. On iki tane olacakmış ama sadece altı kız bulabilmişler."

Harriet alaycı bir şekilde gülümsedi. "Tam da Strange'e göre bir ahlaksızlık."

"Niye öyle söylüyorsun? Ondan hoşlanmadın mı?"

"Tipik erkek işte: küstah, ölçsüz ve ukala. Beni aptal durumuna düşürmeyi çok seviyor. Kılıç dövüşünde onu yaraladığımda görsen ne kadar, bozuldu. Ama koruyucu giysileri giymemize gerek olmalı"

ğını söyleyen de kendisiydi. Her neyse, sen altı bakirenin nesinden korkuyorsun, Tanrı aşkına?”

Isidore, “Aşikâr,” dedi. “Geçen ay burada, bir Fransız aşüftesi burayı ziyaret eden, şeker tüccarı Amerikalı bir baronu da içine dâhil ettiği bir nevi doğaçlama performans sahneye koydu. Bunu seyretmeye hazır değilim.”

Harriet, “Ben de,” dedi. Villiers’in uşağına bağlatacağı kravatı seçip aldı. “Eğer altı bakire yakın arkadaş bulursa biz kalkarız.”

“Belki de bu akşam yemeğimizi odamızda yersek daha iyi olur.”

“Dük Cosway’i Afrika’dan getirtmek için skandal yaratmak isteyen cesur Isidore nerede?”

“Skandal yaratmak başka, altı bakirenin bekâretini kaybedişine şahitlik etmek başka.”

Harriet kendisini tutamayarak güldü. “Ben de seni tecrübe sahibi bilirdim. Hem de çok.”

Isidore hemen belirip kayboluveren tebessümüyle, “Bakma sen öyle davrandığıma,” dedi. “Ben aslında Katolik annemin uslu kuzusuyum. Annem çok korumacıydı. Flört etmeyi severim ama hepsi o kadar.”

“Söz veriyorum, eğer eğlence müstehcenleşirse seni odadan çıkaracağım. Muhtemelen, benim de senin yardımına ihtiyacım olacak.”

Isidore, “Niçin? Peşinde bir erkek mi var?” diye sordu. “Harriet, hiç konusunu bile açmazdım ama Lord Strange’de bir tuhafılık var.” Sesini alçalttı. “Sana öyle bir bakışı var ki...”

Harriet, “Hiç de değil,” dedi. “Beni çok itici buluyor ama Villiers ondan bana göz kulak olmasını istediği için benimle ilgileniyor.”

Isidore şüpheyle, “Bilmiyorum,” dedi. “Sen benim ne demek istediğimi anlıyor musun, Harriet? Strange...”

Harriet onun sözünü keserek, “Asıl benim Kitty’yle başım belada.”
“Kitty mi?”

“Letafetlerden bir kız. Onlarla tanıştın mı?”

Isidore burnunu buruşturdu. “Caliope’la tanıştım. Gördüğüm en iri göğüslere sahip ve o kadar dar bir korse giyiyor ki göğüsleri neredeyse çenesine kadar kabarıyor.”

Harriet güldü.

“Gerçekten! Boynu çok kısa olmalı. Kitty nasıl?”

“Çok güzel, çok tatlı ve... ilgili.”

Isidore kahkahalarla gülmeye başladı. “Sana kur yapıyor!”

Harriet ağrıyan kasları yüzünden yüzünü buruşturarak ayağa kalktı ve aynada kendine baktı. Bu gece siyah ipek pantolon ile kenarlam gümüşü, zincir işlemeli kırmızı bir yelek giymişti. “Sence çok mu şaşılsı giyinmişim? Finchley tek renk giyinemeyeceğimi söylüyor ama bence Fletcher Dükü tek renk giyindiğinde harikulade görünüyor.”

Isidore, “Fletcher’dan başka kimse düz bir takım giymez,” dedi. “Yeleşindeki işlemeyi beğendim. Bu senin Villiers’in himayesinde olduğunu gösteriyor ki bu da önemli. Kimse Villiers’in, Strange’in evine erkek kılığında bir kadın soktuğunu aklına getirmez. Nasıl bir ceket giyeceksin?”

Harriet, “Kadife,” diyerek üzerinde ceket bulunan masaya döndü. “Kırmızı. Benim gibi bir kadına uygun bir renk.”

Isidore, “İlik kenarlarındaki süslemeler pek hoş,” dedi. “Acaba ben nasıl bir erkek olurdum? Çok şık görünüyorsun, Harriet. Kitty’nin sana asılmasına hiç şaşırmadım.”

Harriet kırmızı ceketini giyip kendisine aynada baktı. Bütün adaleleri sızım sızım sızılarken bile –doğruya doğru– iyi görünüyordu.

Isidore omzunun başında bitiverdi. “Alınma ama senden çok hoş bir delikanlı oldu.”

Harriet, “Alınmadım,” dedi. “Sürekli böyle giyinemeyeceğim için uzulüyorum. Saçım beni daima rahatsız ederdi ama böyle arkadan toplamak çok hoşuma gitti”

“Böyle de giyinebilirsin. Daha erkeksi bir tarz sahibi olmak için tırnıklı ve kurdeleli elbiselerden kaçınman yeterli. Yeni bir moda başlatabilirsin!”

Harriet başını salladı ama aynı zamanda gülüyordu. “Ne garip. Hayatımda ilk defa kendimi güzel hissediyorum. Ama hiçbir erkek benimle ilgilenmiyor!”

“Senin sadece bana ait olduğunu söyleyerek Kitty’yi ürkütmemi ister misin? Artık aşağı inmek lazım, Harriet. Yemek çanı çalah bir saat olmuştur.”

Harriet, “Ben Kitty’yi hallederim,” dedi. Çanta ya da şal almadan, odadan elini kolunu sallaya sallaya çıkabilmek çok hoşuna gidiyordu.

Balo salonunun kapısına geldiklerinde, Povy’yi girişte beklerken buldular. Povy, “Eğlence başlamak üzere,” diye fısıldadı. “Arkada durursanız size kısa zamanda oturacak yer ayarlarım.”

Harriet, “Teşekkürler,” dedi. Kapıdan girerken Isidore’a yol vermesi gerektiğini son anda hatırladı. Berrow Düşesi olarak asalet derecesi kendisinden aşağıda olan bütün kadınlardan önce gelmeye alışık: Asalet derecesi ne olursa olsun, bir erkeğin daima kadından sonra geldiğini hatırlamak zordu.

Misafirler yüksek bir sahneye bakan altın varaklı sandalyelerde oturuyorlardı. Harriet ile Isidore en arka sıranın arkasına geçtiler. Salonun bir tarafında muntazam bir bahçeye bakan dar, uzun pencereler bulunuyordu. Bahçe şüphesiz yazın çok güzeldi fakat şu anda pencerelerin altından giren rüzgâr yüzünden, hava kuzey kutbundan birkaç derece daha sıcaktı.

Sahnede genç bir kadın hiddetle göğe bakıyordu. Kolunu uza-
larak bağırdı: “*Yeryüzüne düşmüş, parlak Venüs yıldızı, sana na-
sıl rapımayım?*”

Isidore, “Herhalde donuyordur,” dedi omuzlarındaki şala iyice
sarmarak.

Aktris üzerine cam parçaları dikilmiş, kıvrım kıvrım tül-
den bir elbise giymişti. Saçı açık bırakılmış ve oraya buraya cam boncuklar
serpiştirilmişti.

Harriet, “Çok güzel bir kostüm,” diye fısıldadı. “Saçına bak, nasıl
da parlıyor.”

Isidore, “Titredikçe ışıldıyor,” dedi.

Togaya benzer bir kostüm giymiş, başında taç olan bir aktris
sahneye girdi. “*Ben göğün tanrıçası Venüs. Bana isteğini bildir, gü-
zel kız.*”

Isidore, “En azından biraz şok olmak isterdim,” diye küçümsedi.
“Sanki sarayda kötü bir maskeli baloya gelmişiz.”

Harriet birinin kolunu çekiştirdiğini hissederek dönüp baktı-
ğında, karşısında tatlı tatlı bakan Kitty’yi buldu. “Bize katılın,” diye
fısıldadı. “Size yer ayırdım.”

Lord Strange birdenbire ortaya çıkarak Isidore’la konuşmaya
başladı. Harriet’a selam bile vermemişti, Harriet onlara bakınca da
gözlerini kaldırmadı.

Ama besbelli Harret’in orada olduğunun farkındaydı.

Harriet, Strange’in sözünü keserek, “Isidore,” dedi. Isidore gü-
liyordu ve yüzünde en ufak bir endişe belirtisi kalmamıştı.

Lord Strange, etrafındaki herkesi görünmez kılan cinsten bir
adamdı. Biraz yorgun bir hali vardı ama müthiş bir enerjiyle yanı-
yordu. Harriet’a öyle geliyordu ki...

Ne saçma.

Strange, doğru dürüst bir selam vermeden, “Düşes’i merak etme,” dedi. “Ön sırada benim yanımda oturabilir. Sen Bayan Kitty’yle git.”

Harriet dişlerini gıcırdattı. “Eğer altı bakirenin balesi çok riskli bir hal alırsa Isidore ön sırada rahat edemez.”

Strange, Isidore’a hınzırca bir tebessümle bakiş attı. “Ona kendisi karar verir,” diye mırıldanışında öyle bir samimiyet vardı ki Harriet yüzünün kızardığını hissetti. Isidore, Harriet’ı yakışksız bir aceleyle öperek vedalaştı.

Neşeli bir tavırla, “Sen arkadaşınla git,” dedi.

Kitty yerine dönmüştü ve ona açık açık işaret ediyordu.

Strange, “Ne şanslı adamsın,” diye mırıldandı. Isidore’un koluna girdi. “Bu akşam Bay Cope’un meşgul olacağını düşünüyorum, Düşes.”

Isidore ona gülümsedi. “Unvanımı kullanmıyorum. Lütfen, bana Isidore deyin.”

Harriet dönüp onlara bakmamak için kendini zorlayarak yürüdü. Strange ona göre değildi. Görünüşe göre Isidore’la ilgileniyordu. Bu da Isidore’un işine yarayacaktı.

Onun için ayrılan sandalyenin Nell’in yanında olduğunu görünce içinde hafif bir acıma hissi duydu. Zavalı Nell, Strange’e âşıktı ve bu gidişle yakın zamanda üzülecekti.

Nell heyecanla, “Ona mektubumu verdin mi?” diye fısıldadı.

Sahnede, Venüs bir şeye öfkelenmişti. Bakire, diz üstü çökmüş, “*Senin o muhteşem gözlerinden yayılan ışıltılı görkemden korkuyorum,*” diyordu.

Harriet, “Evet, verdim,” diye fısıldadı.

“Ne dedi? Bu gece odama geliyor mu?”

Nell’in gözleri, Harriet’a baktığında Kitty’nin gözleri nasıl parlıyorsa, öyle parlıyordu. Maalesef hem Nell hem de Kitty yanlış insanlara meylediyorlardı. Mesela şu anda Kitty sahnedeki abartılı

oyunu seyrediyormuş gibi görünmesine rağmen, neredeyse Harriet’ın omuzuna yaslanmıştı.

Harriet, “Biraz gizem yaratmaya çalıştım,” dedi. “Şiirin ilk iki dizesini verdim, yarın iki dize daha vereceğim.”

Nell pek ikna olmuşa benzemiyordu. “Şiir nasıl bir şeydi?”

Harriet, “Karanlık beni mutlu eder,” dedi.

Nell gülümsediğinde, yüzü bir yığın sade hattını hakikaten büyüleyici bir şeye dönüşüyordu. “Çok güzel!” dedi. Sonra uzanıp kulağına fısıldadı. “Kitty’ye senin bir kömür madeninin vârisi olduğunu söyledim, o yüzden ona göre davran!”

Harriet hayretle gözlerini açtı. “Ne yaptın?”

Nell kıkr kıkr gülüyordu. “İhtiyacın yok gerçi. Kız sana fena vurulmuş.” Harriet’ın kulağına eğilerek, “Senin erotik bir güzelliğe sahip bir erkek olduğunu söylüyor. Erotik! Tam da bir erkeğe yakışacak kelime!”

Harriet’ın kalbi duracaktı. O, kadın giysileriyle bile erotik değildi ki... Tam o anda Kitty’nin eli Harriet’ın dizinde dolaşmaya başladı. Az daha sandalyesinden fırlayacak olan Harriet, yüzünü hızla Kitty’ye çevirdi ve Kitty’nin muzır gülümsemesiyle karşılaştı.

Kitty’nin elini alıp dizinden uzaklaştırdı ve dudakını büzdü ama bir şey söylemedi. Harriet dosdoğru sahneye bakarak oyunu izliyor-muş gibi davrandı.

Venüs gitmiş, yerine iki tane daha titreyen, inleyen bakire gelmişti... Lord Strange’in meşhur ev partilerinin bu kadar sıkıcı olduğunu kim tahmin ederdi?

Isidore ile Lord Strange on dakika sonra oradan ayrıldılar ama Harriet’a göre bunun altı kederli bakireyle bir alakası yoktu. Daha ziyade, Isidore sıkılmıştı.

O da sıkılmıştı.

Altı bakireye, altı da aşırı derecede açık giyinmiş delikanlı eklence, Harriet dayanamayarak Kitty'ye, "Müsaadenle," dedi. Tüylerinin diken diken olduğunu fark etmişti.

Kitty, "Sanıyorum, daha ilginç bir sahne başlıyor," diye fısıldadı. Erkek oyuncular çıktığından beri gözlerini sahneden ayırmamıştı.

Harriet kararlı bir şekilde, "Yarın görüşürüz," dedi.

Tam bakirelerden birisi erkek partnerinin kollarına düşerken kaçiverdi. Harriet, en azından biraz ısınabilecekleri için onlar adına sevindi.

On Altıncı Bölüm

Fonthill Randevu Evi

7 Şubat 1784

Ertesi sabah, Jem kapıyı doğru düzgün çalmadan odaya girdi ama Harriet bu defa hazırды. Kalkmış ve giyinmişti, elinde kitapla koltukta oturuşunu gören, onun daha iki dakika önce kendini oraya güç bela attığını düşünemezdi.

Strange birdenbire durarak, "Ah!" dedi.

Harriet sanki erkekler daima odasına böyle izinsiz girerlermiş gibi gülümseyerek ayağa kalktı. "Hazır mısınız, efendim?" diye sorarken, eyerin düşüncesiyle bile poposuna iğneler batıyordu.

"Evet," diye haykırdı.

Yine kızgın görünüyordu. Belli ki Harriet'la ilgili bir şey onu böyle hassas yapıyordu. Harriet merdivenlerden aşağı inerken Benjamin'i düşündü. Benjamin de hep böyle huysuz davranırdı.

Ama ona bir leydinin huysuzluğuyla başkalarının canını sıkıması gerektiği öğretilmişti. Ve senelerce bu şekilde davranmaya alışmıştı; Benjamin'in intiharından dolayı olarak onu suçlu bulanlara hiçbir zaman ters karşılık vermemişti.

Strange, Harriet'a çekici gelen çocukça bir coşkuyla atına atladı.

Belki de atın üstüne yerleştiğinde bacaklarındaki kasların kabarığundan etkilenmişti.

Gayrimeşru ilişkileriyle ün salmış bir partiye katılmanın etkilerinden biri de buydu: Atmosfer insanın dikkatini fiziksel cazibelere yönleltiyordu.

Yolun başına geldiklerinde, Lord üzengilerinin üstünde hafifçe doğrularak atını tırısı kaldırdı. Harriet onu arkadan süzdü ve fikrini değiştirdi. Hissettiği şey etkilenmenin de ötesindeydi.

Hissettiği arzu karşısında âdeta çaresiz kalmıştı. Şiddetli bir arzu... Sanki onu okşamak, ona dokunmak için bir şey yapacakmış gibi.

Ancak o, Strange'in görmeye bile tahammül edemediği kadınsı bir erkekti.

Dizginleri toplayıp o da atını tırısı kaldırdı. Tabii at tırısı kalktığında, eyerin ilk temasıyla Harriet acıdan bağırarak hale geldi. Ama ayaklarını üzengilere geçirerek kalçasını eyerin biraz üstünde havada tutmaya gayret ediyor, en azından bunun biraz faydası oluyordu. At adımlarını genişletip dörtnala koşmaya başlayınca daha da iyi oldu. Harriet atla ters ritimde hoplayarak eyerin darbesini yumuşatıyordu.

Bir müddet sonra atın boynuna doğru eğilip dişlerinde ılık çakın, kulaklarında uğuldayan rüzgârı engelleyerek bu süratli gidişin tadını çıkarmaya başladı.

Strange yolun sonunda onu bekliyordu. Harriet atını yavaşlattı. Göğsü sürekli kalkıp iniyordu.

Strange, "Daha iyi," dedi. Atını çevirdi ve geldiği yolu geri gitmeye başladı.

Harriet, "Tanrı aşkına!" diye söylenerek arkasından baktı. Daha dün, atların dörtnala koşuktan sonra dinlenmeleri gerektiğini söylememiş miydi? Nihayet peşinden gitti. Bir an bile dursa soğuk âdeta

temliklerini sızlattıyordu. Yer ayağının altından kayıyor, donmuş toprak parçaları atın nallarından fırlıyor, ince buz çitirdiyordu.

Çok güzel bir histi bu.

Kalbi hızla çarpıyor, kanı damarlarında coşarcasına akıyordu. Birdenbire, senelerdir kendini bu kadar canlı hissetmediğini fark etti. Benjamin öldüğünden beri, hatta Benjamin ölmeden önce bile... Sanki bu zamana kadar pamukların içinde yaşamış ve birdenbire üzerinden pamuktan örtü kalkmış ve parlak, hayat dolu, renkli, hareketli hayat gözlerinin önüne serilmişti. Bir alakarga çalıdan uçuverdi; çahnın altında zıplayan bir tavşanın kuyruğunu yakaladı.

Strange'in evine giden patikanın başında dizginlere asıldı. At koşudan hoşlanmıştı ve Harriet'in bütün berelerini sızlatan birkaç kaba, sert hareketle yavaşlayarak yürümeye başladı. Ama Harriet Strange'in eviyle ilgilendiği için acısına aldırmadı.

Eve ilk defa dikkatle bakıyordu. Burası bir çocuğun malikâne, tatlı ve normal bir evi birleştirerek çizdiği bir resme benziyordu. Bir kısmı özel Portland taşındandı fakat sağ taraf kulesiz bir ortaçağ kalesinin kalıntısı gibi görünüyordu.

Sonra sola doğru uzanan alçak bir kanat ve bu kanattan bir tekerleğin çubukları gibi çıkan çiçeklikler vardı. Nihayet bir de eğri Pisa Kulesi'nin meşhur kopyası vardı ancak Harriet'in bildiği kadıyla, meşhur İtalyan kulesi bu kadar eğri değildi. Tepesinde ufak bir pirinç çatısı olan bu kule tuğladan yapılmıştı.

Tehlikeli görünüyordu.

Buğulu bir ses, "Kuleme kötü kötü bakıyorsun. Görmek ister misin?" dedi.

"Bunu gerçekten siz mi tasarladınız?"

Tamıştıklarından beri ilk defa, Strange'in gözlerinde cılız bir takdim ya da alaycılıktan başka bir ışık görüyordu.

"Haydi, bir bakalım." Cevap beklemeden atını kemer altına doğru çevirdi.

Harriet donmuş parmaklarını sallayarak dizginleri eline aldı.

Yanına yaklaşıncı, tuğla kulenin ahşap bir kapısı olduğunu gördü. Korkutucu derecede eğimliydi. Aslında tam olarak eğimli denilemezdi: neredeyse devrilmişti. Sert kış rüzgârlarıyla uçurumun kenarından aşağı sarkan bir ağaca benziyordu. Ya da yere düşmek üzere olan bir sarhoş gibiydi.

Kısacası ölüme benziyordu.

Harriet vardığında Strange çoktan atından inmiş kapıyı açıyordu.

Omzunun üzerinden, "Haydi gel," dedikten sonra içeriye girdi.

Harriet attan aşağı baktı. Bu zamana kadar asla tek başına inmemiştir. Leydiler yardım almadan attan inmezdi. Ve sabah kulağına fısıldadığı tavsiyelerle onu yerine oturtan gözde seyisi Nick etrafta yoktu.

Kaslarının ağrısından inleyerek sağ ayağını üzengiden çekti ve aşağı doğru kaymaya çalıştı.

Donmuş toprağa pat diye düştüğü anda, Strange dışarı çıktı.

Harriet hemen ayağa kalktı.

"Sen benim gördüğüm en kötü binicisin," dedi sesinde kızgınlık olmadan. "Ama gözü kara bir binicisin. Annen ata binmene izin vermez miydi?"

Harriet, "Benim annem..." diye başladı ancak birden, Villiers'ın ona taşrada yaşayan, hasta bir anne uydurduğunu hatırladı. "Benim annem attan korkar," dedi. "Dizginleri ne yapayım?"

"Öylece bırak. Benim atlarım çok iyi eğitilmiştir. Bak atım beni nasıl bekliyor. Seninki de öyle yapacaktır."

Harriet dizginleri bırakıp geri çekildi. Akıllı at sıcacık ahırda beklemeyi tercih ederek aceleyle o yöne doğru gitmeye başladı.

Harriet yorum yapma ihtiyacı duymayarak Strange'in yanından yürüyüp geçerken o arkasından ilginç küfürler mırıldanıyordu.

Harriet kulenin içinde birdenbire durdu. İçeride yuvarlak bir oda bulunuyordu ve kule kat kat yükselmek yerine, tavan yükseldikçe yükseliyordu. Harriet sola yatmış tavana bakınca başı döndü.

Odaya şeftali rengi ipekten şeritler asılmıştı. Sadece iki parça mobilya vardı: tüllü, büyük bir yatak ve üzerinde kâğıtlar yığılı, meşe masa.

Harriet'in ağzı açık kalmıştı.

Strange onun yanına gelerek, "İlginç, değil mi?" dedi. "Taşıyıcı kolonları, en ağır yükleri taşıyacak şekilde tasarladım."

Harriet yatağı unutup tekrar yukarı bakarak, "Bu, eğri bir bacaya bakmaya benziyor," dedi.

"Eğer açları ölçersen Cope, yüzde elli ilaveyle aşağı yukarı yüzde altmış üç eğim elde ettim. Ne düşünüyorsun?"

Harriet kendinden emin bir şekilde, "Bence tehlikeli," dedi.

"Tehlikeli değil. Tuğlaların kulenin eğimine karşı ağırlığım çok dikkatli hesap ettim."

"Eminim öyledir. Ama tehlikeli."

"Tehlikeli değil," diyen Lord'un kontrollü sesi, Harriet'a mantıklı başka insanların da aynı şeyi söylemiş olduğunu düşündürdü.

Hizmetçiler buralara gelmek istemiyorlar, ben de onlara anlayış gösteriyorum. Ama tahsilli bir insan, mühendislik bilimiyle bir binayı geometrik olarak istediğimiz her şekilde yapabileceğimizi kabul etmeye mecburdur."

Harriet, "Pencere yok mu?" diye sordu.

"Pencere tuğlaların taşıyıcı özelliklerini bozuyor."

Harriet bunu şöyle yorumladı: Pencere olsaydı kule yıkılırdı.

Strange, “Pisa Kulesi 1170’lerden beri ayakta,” dedi. Gidip duvara çıkmak taşını çıkararak küçük bir kancaya asılı feneri yaktı. Omuzlarına düşen sarı ışık Harriet’a ne kadar üşüdüğünü hatırlattı.

Onun kule inşasındaki dehasını tasdik edecek bir şey söylemeyince Strange ilaveten, “Eugenia’yla yazın burada piknik yaparız,” dedi.

Her an parçalanarak birbirine karışacakmış gibi duran iki tuğlayı incelemekle meşgul olan Harriet birden ona doğru döndü. “Bunu yapmamalısınız.”

“Neyi?”

“Kızınızı bu kuleye asla getirmemelisiniz. Kendi hayatınızı tehlikeye atmak istiyorsanız atın...” *tabii benimkini de*, diye geçirdi içinden ve ekledi, “ama kızınız bu kuleye yüz metreden fazla yaklaşmamalı.”

Lord’un yüzü asılmıştı. “Villiers senin bu zamana kadar annenin kanatlarının altında yaşadığını söyledi. Alınma Cope ama cesur bir erkek olmak istiyorsan annenin sözlerini tekrar etmeyi bırakmalısın.” Harriet’ın sesini taklit etti. “*Çok soğuk. Çok tehlikeli.*”

“Bir çocuğu tehlikeye atmak sizi daha mı cesur kılıyor? Ancak ilginçtir ki hizmetçilerinizi kendi eserinize sokup da hayatlarını tehlikeye atmıyorsunuz. Bunları bir yere yazayım. Demek ki erkeklik, küçük çocukları tehlikeye atmak ama emrindekileri tehlikeden sakınmakla elde edilebilen bir şeymiş.”

Strange hiddetle, “Ahmak!” dedi.

Harriet’ın soluğu kesildi. Bugüne kadar hiçbir erkek ona ahmak dememişti. Şüphesiz, Benjamin de onun ahmak olduğunu düşünürdü ama o, leydilere asla böyle bir şey söylemezdi.

Harriet samimi bir şekilde, “Ahmak olan sizsiniz,” dedi. Yüzündeki gülümseme Strange’i şoka uğrattı. “Bir daha kızınızı bu kuleye sokmayı bırakın, yakınına bile getirmeyin. Onu çok seviyorsunuz. Sonra üzülürsünüz.”

Gözlerinin içine bakıp onun sözlerini ciddiye aldığından emin olduktan sonra buz gibi açık havaya çıktı.

“Son bir şey daha var,” dedi. “Bu oda sanki randevu evi gibi düşünmüş. Kendi evinizde böyle cazibeli bir atmosfer yaratmanız çok yararlı bir düşünce ama çocuğunuzu ne diye buraya getiriyorsunuz?”

Strange’in yüzü hiddetli bir ifadeye büründü. “Burası randevu evi değil.”

“Bu duvar kâğıtlarını kendiniz mi seçtiniz?”

“Hayır...” Sözüünü tamamlamadı.

Harriet zevkten dört köşe olarak, “Ben tahmin edeyim,” dedi. “En son bir sosyete güzelinin yatak odasını döşemiş olan bir Londra marketine yaptırdınız.”

Strange bir şey söylemedi.

“Evet?”

Sıkılmış dişlerinin arasından, “Duvar kâğıtlarını Bayan Bessie LaMott ayarladı,” dedi. “Kesinlikle aklımda bir randevu evi yoktu.”

Harriet kibarca, “Sanırım Bessie en iyi bildiği ortamı taklit etmiş,” dedi.

Strange atının yanına gidip, “Arkama binmen gerekiyor,” dedi.

Harriet onun ince, adaleli bedenine baktı ve erkeklikle ilgisi olmayan, tamamen kadınsı bir endişe duydu. “Ben yürürüm. Biraz içeride durunca epey ısındım.”

“Saçmalama. Eugenia bizim eskrim dersimizi seyretmek için bekliyordur.” Sesinden elinde kılıçla karşısına çıkmak için sabırsızlandığı belli oluyordu. Strange, atına bindi ve Harriet’a baktı. “Sanıyorum, vardım almadan binemiyorsun.”

Ona dokunmak istemiyor gibi bir hali vardı ve Harriet buna bir parça alınmıştı. Ama bütün vücudu titremeye başlamıştı, o yüzden sadece başını salladı.

Strange elini uzattı. Harriet yaklaştı, elini verdi ve ona baktı. “Şimdi?..”

Ellerine baktı. Harriet’in eli onun avucunun içinde kaybolmuştu. Harriet tekrar, “Şimdi?..” dedi. “Benim binmem için sizin ayağınızı uzengiden çıkarmanız gerekmiyor mu?”

“Tanrı aşkına!” dedi.

Onu kuvvetle yukarı çekti. Harriet havalandı ve boğuk bir feryatla beraber eyerin hemen arkasına indi. Atın sağrısı geriye doğru yükseliyordu, böylece Harriet öne kayarak eyerin yüksek arka kısmına oturabildi. Bu hal onun Strange’in sırtına yapışmasına sebep oluyordu ama en azından, atın üstünden düşme riski azalıyordu.

Lord, “Omuzlarımı bırak,” dedi.

Harriet, “Açıkgası komşu düklüğe fırlamamak için tutundum,” diye cevap verdi.

“Tıpkı bir kadın gibi çılgık atıyorsun,” dedi küçümseyerek.

Harriet’in içinden adamı sertçe çimdiklemek geldi ama kendini tuttu. At onun ağırlığını hissetmemişti bile. Ahıra dönmeye hevesli bir şekilde hoplayıp zıplıyordu. Harriet, “Koştuktan sonra atını soğukta bıraktın,” dedi.

Strange üzgün bir tavırla, “Ben de aynı şeyi düşünüyordum,” diye karşılık verdi. “Atlar, hizmetkârlar, çocuklar. Herhalde ben bu tür şeylerden zevk alıyorum.”

“Peki ya, kuleler?..”

“Kule inşa mühendisliği. Hesaplar. Geçen gün balo salonuna nereden bir yüksek döşeme koyabileceğimizi düşünüyordum.”

Harriet bir an düşündükten sonra malum soruyu sordu: “Bu neye varayacak?”

Strange, “Yemek masası olarak kullanacağız,” dedi. “İlginç olurdu ama maalesef Eugenia da senin mantıklı yaklaşımını gösterdi. Ben de planları çöpe attım.”

Dertli ve çılgın mühendislik becerileriyle başı dumanlıyken dehşet derecede sempatik oluyordu.

“Bana o kadar yakın oturman şart mı?” diye sorarken sesindeki hassasiyet Harriet’a bütün sempati duygularını unutturdu.

“Eyerde, arkanızda otururken size yakın olmamayı nasıl becereceğim, söyler misiniz?”

“Arkaya doğru git,” dedi soğuk bir tavırla. “Atın arkasında gayet güzel oturulabilir.”

“Oturamam,” dedi Harriet coşkuyla. Demek, ondan çok kadınsı olduğu için hoşlanmıyordu. Annesinin papazı Bay Periwinkle de öyleydi. Çiçek gibi kokar ve bir fincan çayla hayatın güzelleştiğini düşünürdü. Herhalde Lord Strange onun elini bile sıkamazdı.

Harriet ona daha çok sokuldu. Strange’in rahatsızlık duyması iyiydi. Eğer yüzü soğuktan uyuşmasaydı, Harriet bu duruma gülümserdi. Lord Strange’in kendinden biraz farklı birisini –bir erkeği– tanıması onun için iyi olurdu.

Adam çok katıydı. Aklını erkeklikle bozmuştu. Bay Periwinkle çiçek yetiştirmekten hoşlanırdı. Ve tarladaki zambaklarla ilgili güzel nasihatler verirdi. Herkes ona hayrandı.

At evin önüne çıkan tepeyi tırmanmaya başladı. Harriet rüzgâra larıştı, “Kollarımı size sarımamın bir sakıncası yok, değil mi?” diye bağırırdı.

“Ne?”

Harriet kollarını onun beline doladı.

Lord’un bedeni kasıldı.

Harriet'in sırtışı bir saniye sonra söndü. Strange'in bedeni iri, sert ve erkeksiydi; öyle ki, Bay Periwinkle'ın ilgisinden aldığı zevk, bunun yanında pek zayıf kalırdı.

Paltosunun üzerinden bile çelik gibi sert adalelerini hissedebiliyordu. Ellerini Strange'in üzerinden çekmesi kendi hayrına olacaktı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Garip, sıcaklık ve çılgınca bir histi. Aklına Kitty'nin kitabındaki bir kadının bir adama sarılıp defalarca öptüğü müstehcen şarkılar geliyordu.

Kitty, Nell ve diğerlerinin; namus, ahlak, toplum dinlemeden arzularının peşinde koştukları bu bozulmuş ev Harriet'i da etkilemiş olacaktı. Tabii eğer kendisi bir düşes olmasaydı...

Sadece Bay Cope, sorumluluğu ve kökeni olmayan, genç Harry olsaydı tedbiri elden bırakırdı.

O zaman...

At avluda durdu ve Lord attan öyle hızlı indi ki Harriet eyerin ortasına doğru kayarak onun vücudunun altında ısınan sıcak yere yerleşti. Genç adam tek kaşını kaldırarak Harriet'a baktı.

Harriet'sa onun gözlerindeki kızgın ifade kaybolana kadar bu bakışa karşılık verdi.

"Hâlâ eskrim yapmak istiyor musunuz?" diye sordu.

"Evet." Arkasını döndü ve Nick koşarak Harriet'in yanına geldi.

"Atınız eve yalnız gelince çok endişelendim, leydim," diye fısıldadı.

"İyiym ben. Kabahat onun; bana dizginleri öylece bırakmamı söyledi; her nasılsa atları o kadar iyi eğitilmiş ki bıraktığın yerde beklermiş."

Seyis, "Evet, bunu yapanlar var," dedi. "Ama bu havada çoğu durmaz. Neyse ki düşmediniz."

"Hayır, senin ufak tavsiyelerin çok işe yaradı. Artık atımı dörtnala sürülebiliyorum ancak tırıs tahammül edilmez bir şey."

"İsterseniz bir sabah çok erken kalkıp sizi çalıştırabilirim."

"O kadar erken kalkmana sebep olmak istemiyorum," dedi.

"Ben zaten kalkıyorum. Ama gece daha iyi olabilir. Böylece önce benimle, sonra Lord Strange'le at binmiş olmazsınız. Lord vaziyeti çezebilir. Ama önce ata binme kısmını halledelim. Ata bir kayalığa tutmanır gibi bindiğinizi görmemiş olması bir mucize."

"Bu gece olabilir o zaman, ne dersin?"

"Sizi ahırda bekleyeceğim. Genellikle gece etrafta kimse olmaz, rahatça çıkarız."

Harriet genç seyise gülümsedi. "Teşekkürler!"

Strange onu kapıda bekliyordu. "Seyis yamağıyla pek içli dışlı oldunuz." Sesi yine soğuktu.

"Onun adı Nick, sevdim bu çocuğu," dedi ve genç adamın yanından geçerek sıcak eve girdi.

"Sevdin mi?" diye sordu şaşırarak.

Harriet dönüp ona baktı. "İyi birisi." Ama tek düşündüğü erkekliğini kaybetmeden nasıl ısınacağıydı. "Ben bir işeyip geleyim." Merdivenlerin ortasına kadar yürümeyi başardı ama sonra koşmaya başladı. Odasına varınca derhal yatağa koşarak yorganın altına girdi ve sadece çizmeleri dışarıda kalacak şekilde her yanını örttü.

Lucille gelerek, "Düşesim," diye haykırdı. "İyi misiniz? Yoksa hasta mısınız?"

Harriet çenesi takırdayarak, "Üşüyorum," dedi. "Çok üşüyorum."

"Tanrı aşkına." Lucille koşup bir yorgan daha getirerek Harriet'in üstünü örttü. "Böyle soğuk bir sabahta at gezintisine çıkmakla ölüme davetiye çıkardınız. Ay, Cosway Düşesi daha yataktan bile kalkmadı. Hâlâ kahvaltısını ediyor."

Isidore kapıda belirerek, "Benim sıcak çikolatamı içebilirsin," dedi. "Saatlerce o buz tutmuş yollarda mı dolaştın?"

Harriet, yorganların altından, “E... evet,” dedi. “Atım eve yalnız döndü, ben Strange’in arkasına binmek zorunda kaldım ve hava çok soğuktu.”

Isidore, “Otur da şu çikolatayı iç,” dedi. “Haydi, sıcakken iç.”

Harriet nihayet oturup fincanı ellerinin arasına aldı.

Isidore, “Bir erkeğin hayatında başka neler var?” diye sordu.

Harriet, “Yine eskrim,” dedi. “İnce kılıçlarla dövüşüyorsun. Bana ceketimi çıkarttırıyor, o galeriler de o kadar soğuk ki... Adamın kanı sürüngelemlerinki gibi soğuk.”

Isidore, “Harriet!” dedi. “Senin böyle hakaret dolu konuştuğunu hiç işitmemiştim. Bence bu erkeklik işi seni yıpratıyor.”

Harriet, “At binmek hoşuma gidiyor,” dedi. “Hayal bile edemezsin, Isidore. Erkeklerin dünyası bambaşka. Bizim eyere yan oturup yavaş yavaş sakınarak gidişimizi biliyorsun.”

Isidore başıyla onayladı. “Pek at binmem ama biliyorum.”

“Erkekler eyere iyice yerleşip dörtlüye gidiyorlar; o kadar hızlı sürüyorlar ki rüzgârda saçları arkaya doğru savruluyor. Peruk takmıyorlar çünkü başlarında durmasına imkân yok. Son sürat gidiyorlar. Terliyor, yoruluyorsun ama koşunun ardından kendini çok iyi hissediyorsun.”

Isidore, “Dikkat et,” dedi. “Korkarım, bu gidişle hep bu şekilde giyineceksin. Biliyorsun, Lord Findleshanks’in aslında kadın olduğu söylenir. Ona hiç yakından baktın mı? Gerçekten bir kadına benziyor.”

Harriet, “Onun sakalı var,” dedi.

“Babaannemin de var.”

Harriet yataktan fırladı. “Eskrim dersim var. Ay!” Kalçasını ovaladı.

Isidore, “Ben yatağıma dönüyorum,” dedi. “Strange bana bir şiir kitabı verdi.” Bir an durdu. “Ondan hâlâ hazzetmiyor musun?”

Harriet omuzlarını silktiler. “Uygun birisi. Sen ne düşünüyorsun?”

Isidore, “Bence ilginç bir adam,” dedi. “Çok ilginç.”

Harriet ona baktı. “Sen evlisin, Isidore.”

Isidore alaycı bir şekilde, “Aman ne evlilik,” dedi.

“Ne demek istediğimi biliyorsun.”

Isidore, “Onda garip bir şey var,” dedi. Harriet onun gözlerindeki hayran bakışları fark edince endişelendi; Isidore hiç böyle görünmezdi. “Odaya girdiğinde herkes onu fark ediyor. Ben böyle bir adamla beraber olmak isterdim.”

Harriet, “Evet ama o ev sahibi,” dedi. “Gerçi misafirlerinin babalarını hiç tanımadığından şüpheleniyorum. Sen de fark ettin mi?”

Isidore, “Povy ona her akşam yeni misafirlerinin listesini okuyor,” dedi. “Lucille söyledi.”

Lucille yan odadan başını uzattı. “Beni mi çağırdınız?”

Isidore, “Lord Strange misafirlerini tanıyor mu?” diye sordu. “Povy’nin ona malumat vermekle görevli olduğunu söylemiştin.”

Lucille, “Hem tanıyor hem de tanımıyor...” dedi. “İsimlerini biliyor ama bu her zaman kim olduklarını bildiği anlamına gelmiyor, anlatabildim mi? Burası büyük bir ev. Mesela doğu kanadı bilim adamlarına ayrılmış. Eminim, onların hepsini tanımıyordur.”

Kapı kısa bir süre çalındı, Harriet artık bu çalışı tanıyordu. Kapı açılınca Isidore bir feryat kopardı. Harriet dönüp ona Strange’in gözünden baktı.

Isidore yataktan yeni çıkmış haldeydi, kirpikleri gibi simsiyah olan saçları darmadağınktı. Geceliği Harriet’inkine hiç benzemiyordu. Asla bir erkek geceliği olamazdı.

Isidore’un gözleri bir an güldükten sonra (Harriet’a göre tamamen anlamsızdı) bir çığlık daha atıp odasına kaçtı ve kapıyı çarparak kapattı.

Harriet bir kadının bacaklarının ince patiska geceliğin içinden görülebildiğini daha önce fark etmemişti.

Strange şehvetten harap olmuş benzemiyordu ama belli mi olur? Tek kaşı havadaydı. “Sabahın köründe misafir mi ağırlyyorsun, Cope? Beni sürekli şaşırtıyorsun,” dedi. Sesi yine soğuktu.

Ancak bu sefer hakkı vardı. Muhtemelen Harriet, onun gönül macerası için seçtiği kadınla arasına girmiş gibi görünüyordu. Ne de olsa, dün gece Isidore’la flört ediyorlardı.

“Biz arkadaşız,” dedi aceleyle. “Arkadaşız.”

“Ah, demek arkadaş.”

Harriet’in çaresizce düşündüğü bir sessizlik anı oldu. “O benim... benim annemin vaftiz kızıdır. Onu yıllardır tanırım.”

“Yıllardır. Ne talih.” Yüzünde anlaşılmas bir ifade vardı.

Harriet, “Evet,” dedi. “Annem hastayken Isidore aylarca onu sık sık ziyarete gelen tek insandı.”

“Kahvaltı için hazır mısın? Uşağa senin için güzel bir kanlı biftek ve tabii bir bardak bira hazırlatmasını söyledim. Eugenia da dersimizi sabırsızlıkla bekliyor.”

Harriet içinden inledi. Bifteği zorlanarak da olsa yiyebilirdi ama birayı gerçekten hiç sevmiyordu.

Bu sefer eskrim dersi daha iyi geçti. Strange, tek kelime söylemeden kılıçlara koruyucu taktı. Harriet’in içi rahatlamıştı. Elini kesici kısma koyabiliyordu, hatta bir *pass in tierce* hareketini engelleyebildi.

Strange, “Şimdi sana *prise de fer* hareketini göstereceğim,” dedi.

Arkasına geçti ve uzanıp kılıcını tuttu. “Bak,” dedi, “bileğini böyle kıvrır, bacağımı da şöyle aç.” Doğru duruşu göstermek için bacağımı sürükledi.

Bu duruşu göstermek için ona kollarını böyle dolması şart mıydı? Eli Harriet’in göğsüne sürtündü. Tabii göğüsleri bezle sıkıca sarılmıştı, o yüzden Strange herhangi bir şeyden şüphelenemezdi.

Buna rağmen Harriet sıçradı ve dönerek kılıcı kaldırdı. Adam ona ne zaman dokunsa Harriet’in vücudunu ateş basıyordu.

Eugenia bir camekânın arkasında oturmuş talimatlar veriyordu. “Strange’in bütün uyarılarına rağmen, Harriet dönüp ona gülümsemekten kendini alamıyordu.

Eugenia, eski tarz bir havaya sahip, dağınık saçlı, tuhaf bir kızdı. Vaputlarıyla hiç oyun oynamadığı belli oluyordu. Okumaya bayıldığı püyeslerin acayip ritmiyle konuşuyordu.

Harriet tam yorulmaya başladığında, Strange bir maç daha yapacaklarını söyledi. Harriet yanındaki kabine yaslanarak soluklanmaya çalıştı. “Emin misiniz, efendim?” diye sordu. “Dün yaralamuştunuz.”

“Efendim mi?” dedi. “Dün kanımı akıttın; bence artık biraz samimiyet kurabiliriz. Bana Jem demeni istiyorum.”

“Esas ismin nedir?”

“Zamanın sislerine gömüldü,” diye cevap verdi genç adam. “Senin esas ismin nedir?”

Harriet, “Harry,” dedi. Birdenbire tedirgin olmuştu. Strange ya da Jem— arkasına gelerek kolunu nasıl tutacağını gösterip duruyordu. Bu temaslar âdeta dizlerini titretiyordu. Sadece ince bir pantolon ve beyaz gömlekle kapatılmış ince, kash vücudu onunkine dokunduğunda Harriet ürperiyordu. Baştan ayağa kızarmamak için mücadele veriyordu.

Bu çok tehlikeliydi.

Genç adam odanın ortasına giderek pozisyon aldı.

“Eugenia, camekânın arkasında kal.”

Eugenia, “Peki, baba,” dedi. “Kırılmazsan, Harry’nin tarafını tutuyorum.”

“Asla kırılmam,” diyerek kılıcını bir elinden diğerine aldı. Harriet ne onun bacaklarındaki kaslara bakıyor, için için inliyordu. “Haydi, Harry. Ne o, korktun mu?”

Harriet ileriye doğru yürüyüp savunma pozisyonuna geçti. Genç adam, dudaklarının köşesinde hafif bir tebessümle gözlerini onun yüzüne dikerek etrafında daire çizmeye başladı.

Eugenia heyecanla, “Alt et onu, Harry,” diye bağırdı. “Yen onu, yen onu!”

Harriet, “Sadece bir hücum hamlesi biliyorum,” diye sızlandı. “Bu hiç adil bir düello olmuyor.”

Strange omzunu gerdi ve Harriet onun hamlesini önlemek için kılıcını kaldırdı. Maalesef Strange bir tam dönüşle karşı yönden saldırdı ve kılıcı gelip Harriet’in omzuna dayandı.

Harriet bir adım gerileyerek, “Bu hiç adil değil,” diye homurdandı. “Bu hareketi bana göstermedin.”

“Omzumu takip ettin,” derken yeniden daire çiziyordu. “Tam olarak yenilmiş değilsin.”

“Sanırım sende bir tür avcılık saplantısı var,” dedi, yüzü sürekli ona dönük durabilmek için kendi etrafında dönüyordu. “Yoksa sen ormanın içinde omzunda hayvan leşleriyle saatlerce oradan oraya koşan adamlardan mısın?”

Strange yumuşak bir sesle, “Ah, Harry,” dedi, “beni yine şaşırttın. Ben senin hırslı bir avcı olduğumu sanıyordum. Bana öyle demiştin.”

Harriet, “Hımm,” dedi. Kolu ağrıyordu, kılıç sanki yirmi kiloydu. Onu bel seviyesinde tutmak için Harriet’in bütün kuvvetini kullanması gerekiyordu. Saldırıya geçmeyi denemeliydi. Fazla düşünmeden öne doğru bir hamle yaptı.

Genç adamın kılıcı onu anında durdurdu. O kadar hızlı hareket etmişti ki Harriet fark etmemişti. İki kılıcın çarpışmasının şiddetiyle omzu sarsıldı.

Eugenia, “Tekrar saldır,” diye bağırdı. “Bacağını yarala... Harry!”

Strange, “Sus, acımasız çocuk,” dedi. Başını Eugenia’ya doğru çevirmişti. Harriet bu fırsattan yararlanarak kılıcını onun boğazına getirip tenine bir milimetre mesafede durdu.

“Ha!” dedi.

Strange başını çevirip ona baktı. “Faul mü, Harry?”

Gözlerinde anlaşılabilir bir ifade vardı. Harriet kılıcını indirdi. Eadore haklı olabilir miydi? Bir erkek olarak ona ilgi mi duyuyordu acaba? “Bugün bu kadar yeter,” diyerek arkasını döndü ve kılıcını kınına soktu.

Doğrulup tekrar döndüğünde Strange’in onun kalçasına baktığını gördü.

İç i hafifçe ürperdi. Bu iyi bir şey değildi. Kitty’nin ona dokunması başkaydı, onun gibi bir erkeğin aklından böyle şeyler –kim bilir nasıl şeyler?– geçirmesi başkaydı.

Eugenia ona doğru koşarak, “Bence kılıcını biraz daha aşağıda tutup bacağına batırmalısın,” dedi.

Harriet, “Gerçekten acımasızmışsın,” dedi. “Kılıcı saplamamı istediğin kişi senin baban.”

Genç adam, “Bana başka mektup getirdin mi?” diye sordu.

Harriet mektubu verdi. Strange zarfı yırtıp açarak havada salladı.

“Mektup arkadaşşıma parfümü biraz daha az kullanmasını söyleyemez misin acaba?”

Harriet, “Söyleyemem,” dedi. Isidore’un en iyi Fransız parfümünü kullanmıştı.

"Sesim gecenin içinde gezinir," diye okudu genç adam, "Bülbulunki de öyle. Güzel. Kısa ama çağrışımlı. Ve dünkü mutlu eder ve seher ile kafiyeli."

Harriet ona bir bakış attı. "Mektuplarınız küçük kızlara pek uygun değil."

Duymazlıktan geldi. "Peki, Harry, esrarengiz mektup arkadaşımın benden ne istediğine dair bir fikrin var mı?"

Harriet kaşlarını çattı. "Hiçbir fikrim yok," dedi. Bu sorunun da şiir gibi Eugenia'nın duymaması gereken bir şey olduğunu düşünüyordu.

Eugenia, "Seninle arkadaş olmak istiyor, babacığım," dedi.

Strange kızına sırtıttı. "Bence de."

"Bu bir aşk şiiri," dedi.

"Ya da bu dizelerle bir şey anlatıyor," dedi genç adam.

Eugenia, "Bence seninle geceyarısı buluşmak istiyor," diye üsteledi.

Harriet canlı bir tavırla, "Eh," dedi, "şairin ne istediğini anlamak için şiirin tamamlanmasını beklemek mecburiyetindesin."

Eugenia, "Aşk," dedi. "Mürebbiyem uzun süredir babama âşıktı ama nihayet vazgeçti. Babam kolay birisi değil. Dün gece yaptığım hesaplamaları görmek ister misin, Harry? Epey uykusuz kaldım ama bebek evimin çatısının bütün açılarını hesapladım."

Harriet düşünmeden, "Ne kadar uykusuz kaldın?" diye sordu.

Strange, "Her ağzını açtığı anda annen gibi konuşuyorsun," dedi. "Kusura bakma ama seni bir erkeğe dönüştürmek imkânsız olabilir, Harry. Eugenia kendini bilir."

Harriet ona aldırmayarak Eugenia'ya, "Hesaplarını görmek isterim," dedi. Bu adam sekiz yaşındaki kızının aç hesaplamalarıyla uğraşarak gece geç saatlere kadar oturmasına izin verdiği için deliydi. Eugenia'nın gözlerinin altındaki gri halkaların sebebi şimdi anlaşılıyordu. Kız hasta gibi görünüyordu.

Eugenia onun elini tuttu. Harriet banyo ile uykuya hasret olsa da kızın peşinden giderek evin kilitli kanadına uşak engelini geçerek girdi.

"Burada senden başka kim kalıyor?" diye sordu.

Eugenia neşeli bir tavırla, "Hiç kimse," dedi.

"Yani daima bir hizmetçi oluyor tabii. Babam güvende olmamı istiyor, bu sebeple sürekli nöbet tutan bir uşak olur."

Ama odasına gittiklerinde kimse yoktu.

Harriet çevresine bakarak, "Hizmetçin nerede?" diye sordu. Ateş azalmıştı.

Eugenia, "Aşağıya inmiştir," dedi. Mürebbiyem birazdan burada olur. Uşaklardan birine âşık, o yüzden nerede olduğunu daima bilirim."

"Neredeymiş?"

Eugenia, "Tabii ki uşakla öpüşüyor," dedi. "İkinci kattaki bıçak dolabında öpüşüyorlar."

"Sen nereden biliyorsun?"

"Kendisi söyledi."

Harriet başını salladı. Sonra ağrıyan kaslarından dolayı inlememek için kendini zor tutarak yere çömeldi ve Eugenia'nın üç katlı bebek evinin her bir duvarının ve çatısının açılarını inceledi.

"Bütün açıları baban için mi gösterdin?"

"Babam mı? Hayır, bebek evini babam yaptığı için o zaten bütün açılarını biliyor."

"Yani açılarını onu mutlu etmek için mi hesapladın?"

Eugenia ona parlak gözleriyle şaşkınlıkla baktı. "O ne diye mutlu olsun ki? Ben mutlu oluyorum."

Ağzının payını alan Harriet evin içinde oraya buraya devrilmiş eşyaları düzeltmeye başladı.

Eugenia yanına oturarak, "Kedin var mı?" diye sordu.

Harriet, “Köpeğim var,” dedi. “Bayan Custard isminde yaşlı, yapışıl bir *şpanyel*. Sen evcil hayvan besliyor musun?”

Eugenia başını salladı. “Ben hayvanlardan pek anlamam.”

“Anlayacak bir şey yok. Sen onları besliyorsun, onlar da seni seviyorlar.”

“Dışarıda koşmaları gerekiyor. Ama ben genellikle odamdayım. Hayvana haksızlık olur.”

“Ancak senin de dışarı çıkman gerek. Köpekler seninle içeride beraber olmayı da, dışarı çıkıp biraz hareket etmeyi de severler.”

Eugenia somurtarak küçük evine baktı. “Ben hiçbir hayvanı odama hapsetmek istemem. Benden nefret etmeye başlayabilir.”

“Olur mu hiç! Eğer Bayan Custard burada olsaydı odanda kalmayı ne kadar severdi. Ateşin önünde kıvrılıp yattığında keyfine diyecek olmazdı.”

Eugenia, “Aslında biraz üşüyebilirdi. Ateşe bir kütük daha koyardım,” diyerek ayağa kalktı.

Harriet arkasından giderek, “Dur biraz,” dedi. “Kütüğü ateşe kendi başına atmayacaksın herhalde?”

Eugenia ona acıyarak baktı. “Tabii ki kendi başıma atacağım, Harry. Yoksa sen ateşe odun atmayı bilmiyor musun?”

Harriet, “Ben o işi uşaklara bırakıyorum,” dedi. “Sen de öyle yapmalısın. Ya eteğin tutuşursa?”

Eugenia, “Tutuşmaz,” dedi. “Çok dikkat ediyorum.” Harriet’in dur demesine fırsat vermeden küçük bir kütüğü alıp ateşe attı. Kocaman bir kıvılcım kümesi havaya yükselerek bacadan yukarı çekildi. “Buna bayılıyorum,” dedi. “Çok güzel.”

Harriet, “Babanla konuşacağım,” diyerek zilin kordonunu çekti. “Öğretmenin ile hizmetçin neredeler? Ya bu odada yangın çıkarsa, Eugenia?”

Eugenia kıkırdayarak, “Anne gibi konuşuyorsun,” dedi. “Babam hiçbir zaman senin gibi tasalanmaz. Tabii ki odadan kaçardım.”

Harriet, “Ama koridor kilitli,” dedi. “Başka çıkış var mı?”

“Orası tek çıkış ama uşak daima oradadır. Yoksa gizli bir geçitten mi bahsediyorsun?” Eugenia’nın gözleri parlamıştı. “Ben bunu hiç düşünmemiştim.” Hemen odanın içinde dolaşmaya, lambrinin içine bakmaya başladı. “Her halükarda,” diyerek, girift şöminenin üzerindeki oynak kulpu çekti, “ihtiyacım olduğunda kaçış için bir plan var.”

“Nedir o?”

Eugenia pencereyi işaret etti. “Şu pencereden çıkarım. Orada büyük bir meşe ağacı var, oradan kolayca inebileceğimden şüphem yok.”

Harriet pencereden dışarı baktı. Meşe ağacıyla pencere arasında en az yarım metre mesafe vardı. Harriet kendisinin bile ağaca atlayabileceğinden şüphe duydu.

Eugenia gizli kapı aramayı bırakarak, “Huzursuz görünüyorsun,” dedi. “Bayan Custard’dan biraz daha bahsetsene. Bir erkeğin köpeğine böyle bir isim vermesi ne garip.”

Ardından Harriet köpeğinden bahsetti.

On Yedinci Bölüm

Harriet Şoka Giriyor

O akşamki yemek resmî bir özellik taşıyordu. Harriet'ı şaşırtan şey, kendisinin masanın başına doğru oturtulmuş olması, Isidore'un Strange ile onun arasında, Kitty'nin de sol tarafında yer almasıydı.

Kitty heyecanlı bir şekilde gülümseyerek, "Nasılsınız?" diye sordu. "Gününüz güzel geçti mi? Biz bir sonraki sahnemiz için prova yaptık. Bir papaza madrigaller okuyacağız."

Harriet, "Papaza madrigal mi?" diyerek peçetesini kucığına serdi.

Kitty deli gibi kıkırdamaya başladı, hatta o kadar kendinden geçti ki konuşamadı.

Harriet erkek kıyafeti giydiğinde daha sabırsız olduğunu fark etti.

Kitty nihayet, "Bizim melek gibi giyinmemizi istiyor," diyebilirdi.

"Papaz için ilahi söyleyen melekler. Pek akıllıca."

Kitty, "Ama kostümlerinizi bir görsen," dedi. "Cennet çok sıcağ olmalı, anlarsınız ya..."

Harriet'a o yapmacık, muzır tebessümüyle gülümsedi.

Harriet daha da kasılarak gülümsemeye çalıştı. "Kanatlarınız var mı?"

“Evet, çok tatlı, gerçek tüyden yapılmış. Lord Strange’in Fransız şakırcıları kostümlemlerde yardımcı oldu. Kanatlar çok yumuşak ve güzel. Bir noktada kanatlarımızı çıkarıp üzerlerine yatıyoruz.”

Harriet, “Yatıyor musunuz?” dedi.

Kitty biraz daha yaklaştı. “İstersen sana özel bir prova sergileyebilirim, Harry. Üç kişi olmadan madrigal söyleyemem ama başka bir aşk şarkısı söyleyebilirim.”

Genç adam masanın başından, “Prova mı dediniz?” diye seslendi. “Melek performansını mı konuşuyorsunuz? Ben seyretmeyi çok isterdim.”

Kitty az önce Harriet’a bakarken takındığı gamzeli tebessümün aynısını derhal ona da gösterdi. “Siz de buyurun, Lordum.”

Strange, “Isidore,” diyerek Isidore’a döndü, “bir meleğin özel konseri ilginizi çeker miydi?”

Isidore, “Tabii,” dedi ama Harriet onun sesinden bu fıkirden hoşlanmadığını anladı.

Harriet çabucak, “Maalesef benim bir yemek randevum var,” dedi.

Strange keskin bir bakış atarak, “Öyle mi?” dedi. “Kiminle olabilir acaba?” Uzun, parıltıyan masadaki asilden ziyade güzel insanlara baktı. “Nell olabilir mi?”

Harriet soğuk bir ifadeyle gülümsedi. “Evinde o kadar çok insan var ki insanın tanıdıklarını bile hatırlayabilmesi zor.”

Genç adam yumuşak bir tonda, “O zaman randevundan sonra,” dedi. “Ben geç vakte kadar yatmam, Kitty’nin de beklemesini sağlayacağım. Saat on bir uygun mu?”

Seyis ona tırıs gitmeyi ve at binmeyi öğretecekti. Herhalde bunlar fazla uzun sürmezdi.

Harriet, “Kitty’nin o vakte kadar ayakta kalmak isteyeceğini sanmam,” dedi. “Yorucu bir gün geçirmiş.”

Kitty kıkırdayarak, “Ah, yok, o kadar yorucu değildi,” dedi. “Genellikle sırtüstü yattım.”

Isidore’un kaşlarının arasındaki küçük çizgi derinleşti. Kibarca, “Maalesef ben size o saatte katılamayacağım,” dedi. “Çok yorgunum.”

Strange, “Çok yazık,” dedi. Harriet’a bakmayı bırakıp Isidore’a gülümsedi. “Sen olmadan keyifli olmaz.”

Harriet birden şok edici bir şeyin farkına vardı. Eğer Strange ona böyle gülümseseydi, Harriet kendinden geçerdi. Hatta belki onu vatağa götürmesi için yalvarırdı.

Kitty, “Saat on birde,” dedi. “Diğer melekleri de getirmemi istermisiniz? Eminim...” Strange’i gözleriyle süzdü, “bütün Letafetler bu gecede yer almak isteyeceklerdir, Lord Strange. Madrigal söylemek için üç kişiye ihtiyacımız var.”

Genç adam yumuşak bir şekilde, “Bence bugün tek ihtiyacımız sizsiniz,” dedi.

Kitty kıkırdamaya başladı.

Harriet’ın aklına bir fikir gelmişti. Kitty’nin muhtemel düşüncesine dair bir şey. Şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. Tam o anda Isidore’un parmakları Harriet’ın koluna gömüldü.

Isidore, “Seninle hemen konuşmam lazım!” diye tısladı.

Strange masadan kalkıp oradan uzaklaşacağı sinyali verdi. Bir an durdu. “Beni misafirlerim bekliyor, Bay Cope, sizin de bir randevunuz var... saat on birde, kütüphanede diyelim mi? Bay Povy size yerini gösterir.” Cevabı beklemeden gitti.

Isidore, Harriet’ın kolunu biraz daha sıkı. “Harriet!”

Harriet bir şey söylemek istemesine Kitty’ye döndü. Fakat Kitty’nin gözlerinde Harriet’ın sözlerini ağzına tıkayan derin bir heyecan ve evet– haz vardı. Kitty, Bay Cope, Lord Strange ve tek bir melek fıkirden çok memnundu. Harriet yutkundu.

Kitty, “On birde görüşürüz!” dedi ve kırıta kırıta gitti.

Isidore, Harriet'i kenara çekti. "Kitty'nin bu gece ne yapmak istediğini biliyor musun, Harriet? Biliyor musun?"

Harriet panikten başı dönerek, "Az önce anladım!" dedi. "Hiçbir fikrim yoktu!"

Isidore, "Odanda kalmahsın," dedi. "Hatta Strange'in odana dalma ihtimaline karşı benimle yatabilirsin." Etrafına bakındı ama neredeyse herkes yemek odasından ayrılmıştı. "Harriet, burası çok... çok bozuk bir ev! Bu insanlar... bunlar..."

Harriet kendini tutamayarak gülmeye başladı. "Isidore, bunu biliyordun. Gemma'nın neden buraya gelmek istemediğini sanıyordun? Üstelik o Paris'te ne partiler verdi. Onun Paris partilerinde; davetlilerden birisinin kostümü biraz açık seçik olsun ya da evli bir kadın başkasının kocasıyla ortalıkta dolaşsın hemen skandal olurdu. Strange'in ve onun ev partilerinin- kötü şöhreti ise bununla kıyaslanamaz."

"Ben bu kadarım tahmin etmemiştim. Burada bulunmakla bile kirlendiğimi hissediyorum. Villiers nerede? Onun bizi koruması gerekmez mi? Harriet ne yapacaksın?" Isidore'un gözleri parlak ve tasalıydı.

Harriet gerçekçi düşünüyordu. "Eh, bir meleklerle birlikte olacak halim yok," dedi. "Sen o kısmı merak etme. Ben ona bir çare bulurum. Rahatsızlandığımı bahane ederek Strange ile Kitty'yi baş başa bırakabilirim."

Isidore, "Öf!" dedi. "Ondan hiç hoşlanmıyorum, Harriet. Bu rayı da hiç sevmedim. İki erkekle bir kadın." Ürperdi. "Bu yarı çıplak bakirelerden fenalık geçireceğim. Meleklerin söylediği aşk şarkılarını dinlemeye gidecekmişim, daha neler! Sanat ile çıplaklığın bir arada olması bana çok saçma geldi. Ama sen Strange'le iyi vakit geçiriyorsun, değil mi?"

Harriet, "Onunla bir ilgisi yok," diyerek yalan söyledi. Hâlbuki çok alakası vardı. Aldığı zevkin çoğu, hatta yarısından da fazlası kılıçlarla ve sözlerle düello yaparak Strange'le geçirdiği zamandan kay-

naklanıyordu. Tabii bu doğru dürüst bir eğlence programı değildi. Huz, kendisinin kadın olduğunu bile bilmeyen bir adamı arzulamanın yanlış olmasından geliyor olmalıydı.

Ama tabii asla o kütüphaneye gidip Strange'le -ve Kitty ile- buluşmayacaktı.

Genç adamı çıplak görmek için bile gitmezdi.

"Erkek kılığında dolaşmak çok hoşuma gittiği için," dedi Isidore'a, "hiç bu kadar özgür olmamıştım."

Isidore, "Ben o kadar özgür olmak istemiyorum," dedi. "Giderrek daha ağırbaşlı oluyorum."

Harriet, "Sana pantolonumu ödünç verebilirim," teklifinde bulundu ve birdenbire, "Randevumu unuttum!" diye bağırды.

Isidore, "Ne randevusu?" diye haykırdı. "Yine bir kadınla randevulaşmadın, değil mi?"

Harriet, "Randevum ahırda," dedi. "Çok hoş bir seyis, bana ata doğru düzgün binmeyi öğretecek. Bir taraftan binip öbür taraftan düşünüyorum da..."

Isidore gözlerini devirdi. "Ben yatmaya gidiyorum. Yarın buluşıcı bir hastalığa yakalandığımı beyan edebilirim. Bu Letafetler yataktan odamdan uzak dursunlar da ve tabii Strange de... Beni yine gecelik yakalamasını istemiyorum."

Harriet arkadaşının merdivenlerden çıkışını seyrederken, Strange'in onun kadın olduğunu bilse, odasına gelmesini ne kadar arzu edeceğini düşündü.

Saçının dağınık olmasına aldırmazdı. En doğal haliyle...

Bu aptalca düşünceleri aklından çıkarmaya çalıştı.

On Sekizinci Bölüm

Harriet'in Şoku, İkinci Bölüm

İki dakika sonra sıcak ahıra girdi. İçerisi at, deri ve gübre kokuyordu. Atlar boyunlarını kabinlerinden dışarı uzatıp hafifçe kişneyerek sanki havuç istiyordu.

Genç seyis ahırın sonundan Harriet'in bulunduğu koridora dönmünce Harriet, "İyi akşamlar, Nick!" dedi. "Çok nazıksın. Bütün gün çalışmaktan yorulmuşundur."

"Size yardımcı olmak, benim için şereftir hanımefendi," dedi. "Sizin vakalanmanıza izin verirsem annem beni asla affetmez." Duraksadı.

Harriet ona gülümsedi. "Sanıyorum beni Lord Strange'in mekânı hakkında uyarmak istiyorsun."

Seyis heyecanlı bir tavırla konuşmaya başladı. "Hanımefendi, sizin bu eve uygun bir kadın olmadığınızı herkes anlayabilir. Burası size göre değil."

Harriet, "Ben dulum," dedi. "Seni temin ederim, beni şoke eden bir şey yok, Nick."

Seyis inatla, "Evli olmak başka," diyordu. "Ama siz bir hanımefendisiniz ve burası size göre bir yer değil."

Harriet ister istemez gülümsedi. Isidore burada olsa bu çocuğa hak verirdi. "Sırrım ortaya çıkarsa burada bir saniye bile kalmayacağım söz veriyorum," dedi. "İçin biraz rahatladı mı?"

Eğilip çocuğu yanağından öpecekti çünkü çocuk...

Ancak aklındaki düşünce uçup gidiverdi çünkü karşıdaki kapı içeriye savrulan bir kar ve rüzgâr girdabıyla açılmıştı. Harriet geriye doğru sıçradı.

Strange bir an kapıda bekledi, sonra içeriye girerek kapıyı çarptı. Bir kaplanın hırlaması kadar tehlikeli ve dikkatlice tek tek eldivenlerini çıkardı.

Harriet, "İyi akşamlar," dedi. "Sizi misafirlerinizle beraber saymıyordum, Lordum."

"Seni takip etme gereği duydum," dedi genç adam. "Sen odana git, delikanlı."

Nick tereddüt ederek Harriet'a baktı. Harriet seyis için ayırdığı parayı ona verdi. "Yardımanın için sana minnettarım, Nick. Teşekkür ederim. Yarın görüşürüz."

Nick, "Ancak siz..." dedi ama sustu. Belli ki işini kaybetmek istemiyordu. Harriet onun yüzündeki ifadeden dürüstlük ile endişe hissiyle mücadele ettiğini fark etmişti.

Strange, "Yürü," dedi. Sesindeki sertlik çocuğun dönüp kaçmasına sebep oldu.

Harriet yüzünü genç adama çevirdi. Onu daha önce de sinirli görmüştü ama bu defa âdeta gözlerinden hiddet saçıyordu. Eldivenlerini avucuna vurarak tabanca patlamasına benzer bir ses çıkardı.

Harriet, "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

"Biliyor musun, ben de aksini düşünüyordum," dedi. "Zaman zaman evde kabaran pislik dalgasına kapılmaman için sana göz kulak olacaktım. Ama senin böyle vahşileşeceğini tahmin edemedim."

Harriet ona şaşkın şaşkın baktı. "Vahşi mi? Neden bahsettiğinizi anlamıyorum. Ancak bu hakarete gücendim, Lordum."

"Gücenmiş," dedi küçümser bir şekilde. "Seni seyis yamağını öperken yakaladım, üstüne para verdin, bir de güceniyorsun, öyle mi?"

Harriet kaşlarını çatı. "O bana yardım etti."

"Evimde o tür yardımlara müsaade edilmez," dedi ve sesi donmuş bir bıçak kadar soğuktu. "Asla. Hiçbir koşulda. Anlıyor musun?"

"Ben..."

"Evet ya da hayır demen yeterli. Anlıyor musun?"

Harriet bir an durup anlayıp anlamadığını düşündü. Aklına gelen tek ihtimal...

Şaşkınlıktan ağzı açılmış, gözleri büyümüştü. "Böyle bir şeyi nasıl... Ahlaksız herif!"

Ahırda bir an sadece soluk seslerinin işitildiği bir sessizlik oldu, sonra birdenbire Strange başını geriye atarak kahkahalarla gülmeye başladı. Kahkahası kırışları titretti ve atlar kulaklarını havaya diktiler.

Harriet, "Çok zalimsiniz," diyerek yanından yürüyüp geçti. "İçiniz bir tuvalet gibi pislikle dolu. Yarın bu evden ayrılıyorum."

Strange onun kolunu yakaladı. Hâlâ gülüyordu. "Ben zalim değilim, Harry."

Harriet ona hiddetle baktı. "Böyle bir şey ancak sefil bir zamparanın aklına gelir." Kolunu hışımla çekti.

Genç adam hâlâ sırtıyordu. "Yüzünü görseydin," dedi en ufak bir pişmanlık belirtisi göstermeden.

Harriet yanakları kızarak, "Ne varmış yüzümde?" dedi. "Yüzümde kimseyi öyle bir düşünceye sevk edecek bir şey yok. Şeytanlığınız söyledikleri kadar varmış. Malikânenize gelmekle büyük aptallık ettim. Bu gece ayrılacağım!"

“Anlamıyor musun?” derken yeniden kolunu tuttu. “Ben sadece genç Nick’i korumak istedim. Harry, sen bir erkek olarak fazla güzelsin. Bu benim aklıma bazı olmadık şüpheler getirdi. Böyle yaratılmışsın, elinden bir şey gelmez.”

“Böyle bir düşüncenin aklınızdan geçmiş olması...”

“Ben yetişkin bir adamım. Toplum kurallarının önemsenmediği bir ev partisi veriyorum. Tabii böyle bir şeyi düşünürüm. Hem benim küçük bir kızım var. Böyle şeyleri düşünmeye mecburum.”

Harriet ürperdi. “O zaman size acıyorum. Çünkü benim annem ile babam hiçbir zaman böyle bir şeyden endişe duymadılar.”

Strange, “Duymaları gerekirdi,” dedi. “Sendeki bu güzellikle senin için endişe duymamak mümkün değil. Gözlerindeki ifade o kadar masum ki... ya o kahve-menekşe rengi?” Dudaklarını büzdü. “Emin ol, senin için endişe duymuşlardır, genç Harry. Bu tür bir çirkinlikle karşılaşmadığın için annene teşekkür etmelisin.”

Harriet, “Eğer siz karşılaştıysanız, ahlaksızca bir yaşantı sürdürdüğünüz içindir,” derken öfkesinin giderek söndüğünü hissediyordu. Bir saniye önce malikânedan ayrılmaya kararlıyken şimdi ona bakıyordu ve onun yüzünde, Harriet’ta tuhaf hisler uyandıran bir şeyin izleri vardı. Bu ona kederi hatırlatıyordu ama bu mümkün müydü?

Strange, “Olabilir,” dedi.

“Keşke etrafınıza böyle insanları toplamasaydınız,” dedi kızarak. “O zaman böyle tiksindirici düşüncelere kapılmazdınız.”

“O fikirler bende daima mevcuttu.”

“O halde size acıyorum,” dedi. “Ben evime gelen arkadaşlarımı tanırım. Onların kuvvetli ve zayıf yanlarını bilirim. Onlardan korkmamı gerek yok.”

“Kimse bir başkasının kalbinde ne olduğunu asla bilemez. En büyük kötülük genellikle en güzel çehrenin ardında saklanır.”

Gözlerinde acı dolu bir ifade belirdi ama Strange bu ifadeyi derhal alıp tekrar kahrkaha attı. “Bak, beni affetmelisin, Harry. Seni tanıdığımı sandım. Yanıldığımı görünce öfkem daha da arttı.”

Harriet gergin bir şekilde gülümsedi. “Hiç önemli değil.”

Strange’in cazibesi güçlü bir silahtı. Eve dönerken ehemmiyetsiz şeylerden bahsediyordu. Ancak Harriet’ta hafif bir mide bulantısı baş göstermişti. Bu ev ona göre değildi, Strange belli ki küçük Nick’in başına böyle bir şeyin gelmesini beklerdi. Harriet’in buradan ayrılması partti. Hatta Nick’i de yanında götürecekti. Ona kendi malikânesinde bir iş verecekti. Orada altmış kişi çalışıyordu ve Nick’in birinden bile korkmasına gerek yoktu.

Eve girdiklerinde Harriet merdivenlere yöneldi ancak Strange onu kolundan tutarak durdurdu. “Kitty’yi unutmadın, değil mi?”

Harriet nazik bir şekilde, “Eminim birbirinizi eğlendirirsiniz,” dedi. “Lütfen ona özürlerimi iletin.”

“Yani yukarı çıkıp uşağına bavullarını mı toplattırıcaksın?”

Harriet duraksadı. Bu çok cesur bir hareket olacaktı. Ama niçin valan söyleyecekti? “Evet,” dedi. “Burası bana göre bir yer değil.”

Kolunu bıraktı. “Tabii sana engel olamam. Bu gece veya yarın Villiers’a veda eder misin? Bu akşam beni odasına çağırdı.”

“O zaman ben de sizinle gelir, kendisiyle vedalaşırım,” dedi. “Ayrıca misafirperverliğiniz için size teşekkür ederim, Lordum. Sizin bir kabahatiniz yok, ben çok safmışım. Benim yerim evim.”

“Taşradaki mi? Taşrada mı yaşıyorsun, Harry?”

Harriet başını salladı. “Çok sıkıcı bir yaşantı olduğunu düşünürdüm ama artık fikrim değişti.”

“Keşke Kitty’yle ilgili fikrini değiştirsen. İnsan ömründe kaç kere bir melekten şarkılar dinleyebilir ki?”

Harriet buna cevap bile vermedi. Yan taraftaki merdivenlerden yukarıya çıktı.

Villiers'in odası mavi kadifeyle döşenmişti ve Harriet'in hayalinde bir sosyete güzelinin misafir odasında bulunabilecek gösterişli bir atmosfere sahipti. Villiers ateşin yanındaki bir kanepede uzanıyordu. Üzerinde inciyle süslenmiş simsiyah bir ropdöşambr vardı. Mum ışığı yüzünde, ropdöşambrının zarif kumaşında ve duvarlardaki kadife gölgeler oynatıyordu.

Strange ile Harriet içeriye girince, Villiers kitabını elinden bıraktı. "Tanrı'ya şükür, bana acıdınız," dedi. "Sırf can sıkıntısından pencereye kadar sürünüp kendimi karlar içine atmayı düşünüyorum."

Strange, kendini bir koltuğa bırakarak, "Maalesef kötü havadis getirdim," dedi. "Genç Harry'ye hakaret ettim, o da içimin *bir tuvalet gibi pislik dolu* olduğunu söyleyerek gitmeye karar verdi. O tabiri doğru söyledim, değil mi Harry?"

Harriet suratını astı.

Villiers ilgi göstererek, "Tuvalet gibi pislik dolu, ha!" dedi. "Doğru, doğru. Niye böyle bir eleştiriye başvurdun ki?"

Harriet gergin bir tavrıyla, "Ayrıntıları konuşmaya gerek yok," dedi.

Strange ise onu duymamış gibi, "Benim çok yakışıklı bir seyisim var," diye açıklamaya girişti. "Maalesef Harry'nin bu çocukla samimiyet kurmak istediği yanlış düşüncesine kapılarak onun şahsına hakaret ettim. Ama şunu da belirteyim, Harry çocuğu öpüyordu. Toy olduğum için olacak, erkeğin erkeği öptüğünü daha önce hiç görmedim, tabii Fransa'da hariç."

Villiers, "Ben sık sık erkekleri öperim," dedi. "Sırf onları telaşlandırmak için. Bir dahaki görüşmemizde hatırlat da seni öpeyim, Strange."

Strange, "Sabırsızlıkla bekleyeceğim," dedi.

Villiers, Harriet'a, "Onu affet," dedi. "Adam taşrada yaşıyor. Medeni insanların birbirlerine nasıl davrandıklarını nasıl bilebilir?"

Harriet, "Ama dedi ki..." diye başladı.

Villiers elini kaldırdı. "Bırak. İnsan böyle şeylerden söz etmekten tiksinti duyuyor, sevgili Harry ama böyle şeyler var işte... ve Strange de yanında çalışanları kollamakla yükümlü."

Bu şekilde düşününce, Harriet da aynı fikirdeydi.

Villiers, "Bu durumda yapılacak en doğru şey," diye devam etti, "bir daha sana böyle davranırsa onu bir güzel döveceğini söylemek. Osuruğu kesilene kadar."

"Osuruğu kesilene kadar, ha!" Harriet kendini tutamayarak güldü. "Nefesi kesilene kadar demek istedin sanırım?"

Strange, "Denediğini görmek isterdim," dedi.

Villiers, "Lütfen bu gece gitme," dedi. "Buraya yaptığımız yolculuk beni yatağa düşürdü ama bugün öğleden sonra nihayet bu kadife yuvadan çıkabileceğime dair bir ümit kırıntısı gördüm."

Strange, "Bu daireyi sevdiğini sanıyordum," dedi.

Villiers, "Son derece zevksiz," dedi. "Mavi kadife. Pöf!"

Strange, "Bu gece ne çok şey öğrendim," dedi. "Ama çözmen gereken bir küçük sorun daha var, Villiers. Sanırım Letafetlerle henüz tanışmadın. Bunlar bir grup tatlı kadın. Onların resimlerini yapmak istersen razı olurlar. Dans edip şarkı söyleyin dersin ya da başka türlü ilham vermelerini istersen, yine itiraz etmezler."

Villiers, "Harika," dedi. "Ben ilhamı kaldıramam ama kaçırdıklarına gerçekten üzuldüm."

"Şu anda melek kostümleriyle söyleyecekleri madrigalleri prova ediyorlar."

Harriet, "Bir papaza söyleyecekler," diye ekledi.

Villiers, “Tanrım, şu din adamları bazen ne kadar şanslı oluyorlar,” dedi. “Bunun yarısı kadar bile heyecan benim muhitime uğramaz.”

Strange, “Ne kadar doğru,” dedi. “Letafetlerden birisi, Kitty isminde tatlı bir şey Cope’a ve şahsıma özel bir gösteri teklif etti. Yani sadece Cope’a teklif etmek istedi de ben araya girdim.”

Villiers, “Ne kadar da kabasın,” dedi. “Bu hareketin iyiden iyiye taşrah görgüsüzlüğü. Eğer genç hanımlardan birisi bana özel gösteri teklif ederse sakın böyle bir şey yapma. Seni kılıcım ile delmek zorunda kalabilirim. Kitty ikinize de gösteri yapacak, değil mi? Cesur ve genç bir hanımmış.”

Strange, “Kesinlikle,” dedi. “Şimdi düşündüm de genç Harry, Kitty’nin sergileyeceği gösterinin daha ziyade taşkın taraflarına alışık olmayabilir.”

Villiers neşeyle, “Roma’da Romalı gibi davranacaksın,” dedi.

Harriet ona şaşkın şaşkın baktı. Herhalde ondan beklediği...

Strange, Harriet’in Latince olduğunu tahmin ettiği dilde, “*Cum im Roman, esit as il Romani*,” dedi. Sonra talihsiz bir şekilde Harriet’a dönerek yine Latince bir soru sordu.

Harriet panikledi. Tek kelimesini bile anlamamıştı ama tabii genç bir beyefendi olarak anlaması gerekirdi. Bütün beyefendiler Latince bilirdi.

Villiers, Latince bir şey söyleyerek araya girdi. Ne söylediye Strange’i susturmuştu. Genç adam sertçe başını salladı. Gözlerinde Harriet’ı biraz tedirgin eden garip, vahşi bir ışık vardı ama en azından Latince konuşmaya devam etmiyor ya da Harriet’tan cevap beklemiyordu.

Harriet, Villiers’a bir bakış attı. Strange’in önünde ona yalvarır-
cıma bakmaya cesaret edemiyordu ama ne yapıp edip Kitty’den uzak

durması lazımdı. Çünkü Kitty ile Strange’in akıllarından geçirdikleri gece kesinlikle karışmak istemiyordu.

Villiers, “Dostum Strange’e senin kesinlikle erkeklığe ermeni etmediğimi söylemiştim, Harry,” dedi.

Strange, “Söyledin,” dedi. “Evet.”

“Hal böyleyken...”

“Kesinlikle,” dedi Strange. Birbirlerine gülümsediler.

Villiers’ın teni o kadar beyazdı ki neredeyse cansızmış gibi görünüyordu. Zayıflığına bakarak ona bitkin diyenler çıkabilirdi fakat nedense kilo verince erkeksiliği öne çıkmıştı. Kafese kapatılmış, dövülüp aç bırakılmış ama hâlâ çok tehlikeli olan, vahşi bir aslana benziyordu. Ruhu vahşiydi.

Strange ise bambaşkaydı: ince fakat çevikti. Onda çok acı çekmiş, çok hızlı yaşamış –ya da çok alkol almış– ve neticede bilgisi, kuvveti, espri kabiliyeti gelişmiş; daha ziyade olgunlaşmış bir insan görüntüsü vardı.

Ağzının kenarlarındaki alaycı çizgiler, Harriet’a her baktığında derinleşiyordu ve Harriet nihayet bu duyguya koyacağı ismi buldu: keyif. Birbirlerine Latince ne söylediklerini öğrenmek için meraklanıyor ancak bir türlü soramıyordu.

Villiers, “Harry,” dedi, “Genç Kitty’yle tek başına alâkadar olmak ister misin?” Harriet’ın üzerine gidiyordu. Gözleri onu zor duruma düşürmenin zevkiyle parlıyordu.

Villiers ona erkeklerin açık sözlü olduklarını ve Anglosakson kelimeleri kullandıklarını söylemişti. Flört Anglosakson bir kelime miydi? Aklına gelen tek kelime buydu ama bu da kulağa fazla uka laca geliyordu.

Harriet çenesini kaldırdı. “Kitty’yle buluşmak için sabırsızlanıyorum,” dedi. “Özel olarak.” Hürmetkâr bir hareketle Strange’e döndü. “Eğer beni mazur görürseniz, Lordum.”

Strange hemen, “Ne demek!” dedi. Gözlerinde yine o tuhaf, gülen çak vardı. “Bence Bayan Kitty’yle beraber gerçekten şahane vakit geçireceksiniz. Ben fazlalık olurum.”

Harriet, “Eh, evet,” dedi.

Strange, “İzleyemez miyim?” diye sordu. “Odalarımından birinde gizli bir gözetleme deliği bulunuyor.”

Harriet şaşkın şaşkın baktı ancak Strange gözleriyle gülüyordu. Harriet onun ne zaman ciddi olduğunu ne zaman dalga geçtiğini artık anlayabiliyordu.

Villiers az öncekinden daha yorgun bir sesle, “Manevi evladımı kızdırma,” dedi. “Zevk almak için bir çifti izlediğin gün, bir daha ayak basmamak üzere buradan giderim.”

Strange güldü. “Ama Harry’ye duvar halısının arkasından tüyo verirdim.”

Villiers kelimeleri yayarak, “Bazı şeyler içgüdüselidir,” dedi.

Harriet ayağa kalktı. “Kitty’yi bekletmek kabalık olur. Randevumuz nerede, Lordum?”

“Hani sen bana Jem diyecektin?”

“Yanılmıyorsam, Kitty’ye kütüphanenizi söylemiştiniz, değil mi? Müsaadenizle yanına gideceğim. Tabii, pek hevesliyim.”

Strange, “Eminim,” dedi. “İnsan genç bir erkek olur da nasıl hevesli olmaz? Kitty her açıdan olgun ve cazibeli bir kadın. Size güzel bir gece dilerim.”

On Dokuzuncu Bölüm

Meleklerle Beraber

Kitty’nin melek kostümü, el kadar bir kumaş parçası ile bir çift tüylü kanattan ibaretti. Eğer melekler gerçekten böyleyse, erkekler cennetle kesinlikle alakadar olacaklardır.

Harriet’in kalbi duracak gibi oldu. Kütüphaneden soyunmadan kaçabilmek için kendi cinsiyetini açıklamak mecburiyetinde kalacaktı.

Hâlbuki erkek olarak görülmek; kahvaltıda önüne bife koyulması, birisini osuruğu kesilene kadar dövme önerisi almak hoşuna gidiyordu.

Eve dönüp papazla uysal sohbetler etmek istemiyordu. Eyere van oturmak, gayesizce iki ileri bir geri gitmek istemiyordu.

Hele aynanın karşısında iki saat hizmetçisinin onu yelkenli gemiye benzer bir elbisenin içine yerleştirmesini seyretmeyi hiç istemiyordu.

İçeriye girip kapıyı kapattı ama daha tek kelime söyleyemeden, Kitty odanın öbür ucundan fıkır fıkır fıkırdayarak geldi. Harriet öpüleceğini zannederek bir an geri çekildi, meğer sadece Harriet’in kravatını gevşetecekti.

Harriet telaş içinde kravatını tutarak, “Maalesef Lord Strange gelmiyor,” dedi.

Kitty kıkırdamaya devam ederek, hoplaya hoplaya kapıya gidip kiliti çevirdi.

Harriet içinden, “Ah, yandım ben!” diyordu.

Kitty gelip karşısında durdu. “Evet, Harry,” dedi. “Ne hissettiğini biliyorum.”

Harriet’in etekleri tutuşmuştu. “Öyle mi?”

Kitty başını salladı. “Sanırım biraz korkuyorsun. Herkesin bir ilk seferi vardır. Tabii bu erkek için daha da zor çünkü icraatta bulunması gerekiyor. Fakat ben...”

Artık Harriet’in gerçeği söylemesi gerekiyordu. “Ama ben...” diye başladı.

Kitty yine kıkırdıyordu. “İlk seferin olduğunu söyleme, Harry çünkü daha dostluğumuzun başında sana sahtekâr demek istemiyorum.”

Harriet çekinerek, “Sahtekâr mı?” dedi.

Kitty’nin gözlerinde, Harriet’ta arkasına bakmadan kaçma isteği uyandıran bir bakış vardı. Derin bir nefes alıp kendini hazırladı. Hoşça kal pantolon, hoşça kal sabah gezintileri, hoşça kal eskrim...

“Ben erkek değilim,” dedi açıkça.

Kitty, “E, olacaksın,” diye cıyıkladı. Harriet’in elini tutmak istedi ama Harriet geri çekildi.

“Hayır, gerçek manada erkek değilim.”

Bir anlık bir sessizlik oldu. Harriet sarkaçlı saat hızında atan kalbının sesini işitti.

Kitty, “Erkek değil misin?” diye sordu. “Gerçekten mi?”

Harriet başını salladı. “Değilim.”

Kitty, “Ama nasıl oldu?” diye sordu. “Çocukken kaza mı geçirdin? Ya da daha kötü bir şey mi oldu?”

Harriet önce anlamadı, sonra birdenbire karşısına çıkan mükemmel kaçış fırsatını gördü. Kederli bir şekilde, “Çocukken kaza geçirdim,” dedi. “Sana da söyleyemedim çünkü seni çok güzel buluyorum.”

Kitty, “Ah...” diye iç geçirdi. “Zavallıcık.” Gözlerinin parlak, heyecanlı ışığı gidip yerine şefkat dolu bir ışıltı gelmişti. “Bana söylemeye utanmışsındır. Tabii, kimsenin bilmesini istemezsin.” Gözleri büyüdü. “Demek bu yüzden Lord Strange’in gelmesini istemedin!”

Harriet derin bir nefes aldı. “Ah, bilemezsin.”

Kitty, “Kraliçe’nin Cümbüşleri topluluğunda da bir tane hadım var,” dedi. “Bütün yüksek notaları o söylüyor. Ben kendisiyle tanışmadım ama sesinin çok güzel olduğunu söylüyorlar. Demek o yüzden... senin sesin de çok ince.”

Harriet, “Hep böyleydi,” diye itiraf etti.

“Sanıyorum değişmez. Benim yapabileceğim bir şey var mı?” Kitty çekingen fakat istekli görünüyordu.

“Yapacak bir şey yok. Çok utanç verici bir şey.” Harriet bir an çok ileri gittiğini düşündü ama Kitty abartılı davranan insanlara alışık ve hiç şaşırmamıştı.

Harriet’in omzuna pat pat vurarak, “Bir şeyler içelim,” dedi. “Konvak utanca birebirdir. Bir keresinde Drury Lane Tiyatrosu’nda koroda yer almak için seçmelere katılmıştım, yönetmen bana goril rolünü oynamayı teklif etmişti. Hususi bir sınav istiyordu.”

“Gorille neyi kastediyordu?”

“Yerde yuvarlanmayı, takla atmayı, jimnastik hareketleri falan...” İçki büfesine gidip iki bardak konyak doldurdu ve getirip birini Harriet’a verdi. “Al, Harry, sağlığına. Belki vücudun geliştikçe o

Lonuda da kapasiten artar. Orada sağlam bir takımın olduğu belli. Ne vazık ki çalışmıyor.”

Harriet, “takım”ım meydana getiren pantolonun içine tıklmış vin çoraba içinden şükrederek, “Evet, değil mi?” dedi. Kanepeye oturdular ve Harriet, “Yani müdür senden jimnastikçi olmanı mı istedi?”

Kitty, “Özel performans,” dedi. “Kostümsüz.”

Harriet konyağı boğazına kaçırdı.

“Sahnede yuvarlanıp duracaktım. Bunun için bana yüklü miktarda para teklif etti. Ama ben öyle şeyler yapmam.” Yüzüne ciddi bir ifade takındı. “Sadece eğlence olsun diye edepsizlik yapmak başka, annemin deyişiyle düpedüz edepsiz olmak başka.”

Harriet biraz daha içti. Kesinlikle hayatının en ilginç dönemini yaşıyordu. Balolarda dahil olduğu gösterişli sohbetlerle kıyaslanamazdı. “Annen hayatta mı?” diye sordu.

“Tabii. Annem Brighton’daki Prens George dans grubunun başdansçılarından. Benim için daima kurallar koymuştur. Arada bir özel gösteri yaparım ama sadece kendi zevkim için. Böyle şeyleri para için yaparsan katılaşır, acılaşırın.”

Harriet merakla, “Niçin?” diye sordu.

“Gençsin, değil mi? Bir kere hastalık kaparsın, ondan sonra geriye dönüp baktığında on iki peni için hasta olduğuna pişman olursun. Aslında kaç para olursa olsun, bu böyle.”

Harriet, “Peki, para almadığında da hastalık kapma riski yok mu?” diye sordu.

“Bir şey olmaz.”

“Neden?”

Kitty üstü kapalı bir biçimde, “Çünkü bu farklı bir şey,” dedi. “Hem para için yaptığın şeyden zevk alamazsın.”

Harriet, “Haklısın,” dedi. Benjamin’le beraber yatak odalarında yaptıkları şeyin Kitty’nin eğlence anlayışıyla alakası olmadığını düşünmeye başlamıştı.

Kitty kederli görünerek, “Bunu sana anlatmamam gerek,” dedi. “Çünkü sen zevk alamıyorsun. Özür dilerim.”

Harriet, “Mühim değil,” dedi. “Dahil olamasam da öğrenmek hoşuma gidiyor.”

Kitty gözleri hafifçe nemlenerek, “Bu daha da üzücü,” dedi.

Harriet aceleyle, “Peki,” dedi, “bir gün evlenmeyi düşünüyor musun?”

Kitty, “Üç tane evlilik teklifi aldım. “Samıyorum bir tane daha geliyor. Dört rakamını hep sevmişimdir.”

Kitty’nin muhakeme yöntemleri Harriet’i hayrete düşürüyordu. “Ama ya dördüncü adamı sevmezsen?”

Kitty neşeyle, “Ben çoğu insanı severim,” dedi. “Senin gibi birisi mükemmel olurdu. Ama tabii...” Sustu.

Harriet, “Evet,” deyip konyağı bitirdi. “Seni çok iyi anlıyorum.

İkinci konyaktan sonra Harriet peruğunu çıkardı, kravatını gevşetti. Sonra Kitty o kravatı alıp bir insanı sadece bir bilek ve kravat kullanmak suretiyle karyola direğine bağlamanın ilginç bir şeklini gösterdi.

Kitty üçüncü konyağı içmekte ne kadar ısrarcı olsa da pek kaldıramadı. Rengi pespembe oldu ve kıkırdamalarının arasından ne dediğini anlamak güçleşti.

Harriet onu ayağa kaldırarak, “Haydi,” dedi. “Yiyecek bir şeyler bulalım.”

“Zili çalıp uşağı çağırabiliriz. Şu zili çalarsan istediğin her şeyi...” Kitty deli gibi kolunu salladı, “...her şeyi getirirler. Buradaki ilk iki

günümüzde neler istediğimizi tahmin edemezsin. Ben kahvaltıda şampanya istedim!”

“Peki ya, getirdiler mi?”

Kitty, “Tabii,” diyerek yana devrildi. “Bir şeyler yiyeyim ben. Bu akşam için o kadar heyecanlıydım ki doğru dürüst yemek yemedim.”

Harriet onu kapıya doğru çevirdi. Koridora çıktıklarında Kitty bundan sonra ona evlenme teklifinde bulunacak ilk adamla evleneceğini hatırladı ve adamın yaşı ile uzunun boyutu hakkında tahmin yürütmeye başladı.

Harriet boğazını temizledi. Daha önce böyle mevzuları ciddi olarak düşünmemiş birisi olarak bu gece çok şey öğreniyordu. Ama aynı zamanda onun da başı hafifçe dönüyordu.

Povy onları gördü ve derhal Kitty’yi kolunun altına sıkıştırdı.

Bir uşağa parmak şıklattı. “Lord Strange’i çağır.”

Harriet, “Gerek yok, çağırma,” diye itiraz etti.

Bay Povy, “Lord Ekselansları her şeyden haberdar olmak istiyor,” dedi, melek kostümü giymiş sarhoş bir genç kadın onun için sıradan bir şeymiş gibi, Kitty’yi yanına katmış koridorda kayarcasına yürüyordu.

Harriet durumun tam da böyle olması gerektiğini anladı.

Kitty, “Haydi, Harry,” diye seslendi. “Harry!”

Harriet isteksizce peşlerinden oturma odasına gitti.

Kitty gözlerini Povy’ye dikerek, “Strange buraya geliyor, değil mi?” dedi.

“Bilmiyorum, küçük hanım. İşi yoksa gelebilir.”

“Tahmin ediyorum, bana evlenme teklif edecek, ben de kabul edeceğim. Tabii benimle sen evlenmek istemiyorsan, Harry.” Harry’nin (ya da Harriet’in) evlenememesinin aşıkâr sebebini unutmuşa benziyordu.

Harriet’in aklından geçen anafikir son derece şaşırtıcı ve bir o kadar da kötüydü. Bunu aklından uzaklaştırdı. Jem’in kime evlenme teklif edeceği onu ilgilendirmezdi. Gerçi o, Kitty’yle asla evlenmezdi.

“Beni affet ama bu sefer sana ben evlenme teklif etmeyeceğim,” dedi Kitty’ye.

Povy, Kitty’yi bir koltuğa bıraktı. Uşağa, “Tereyağlı yumurta,” diye sipariş verdi. “Sıcak çay, bir de birkaç tane somonlu sandviç.”

Harriet da oturdu.

Tabii Jem hemen geldi.

Canlı bir şekilde, “Ah, Bay Cope’muş,” dedi. “Ben de uşak genç bir hanım sarhoş oldu deyince merak ettim.”

Harriet, “Niye öyle düşündünüz, bilmiyorum,” derken gözlerini nihayet Jem’e dikti çünkü bakacak başka yer yoktu.

“Bizim Kitty fazla içmez de ondan,” diyerek eğilip misafirine bir göz attı. “Böyle bir şey yaptığına göre, çok büyük bir hayal kırıklığına uğramış olacak.”

Harriet, “Gerçekten anlamadım,” dedi. “Galiba sizden evlenme teklifi bekliyor, hatta bu akşam.”

Jem, “Bir hayal kırıklığı daha,” diye mırıldandı. “Hay aksi, uyuyakaldı.”

Harriet yerinden kımlıdamadan, “Benim yukarı çıkmam gerekiyor,” dedi. İçinde garip bir heyecan vardı.

Jem ona baktı. “Yumurtalar ziyan mı olsun? Ben tereyağlı yumurtaya bayılırım. Doğru pişirildiğinde ipek gibi olur, aşçım da harika yapar!”

Harriet bu adamın saman salatasını bile lezzetli gösterebileceğini düşündü. İki dakika sonra, bir uşak Kitty’yi alıp odasına götürdü.

Jem, “Zavallı,” diyerek Kitty’nin kalktığı koltuğa oturdu. “Genç kadınlar erkekler gibi içemiyorlar, biliyorsun. Kanatlarını bile çıkar-

onları sıkıcı buluyorsundur ki o zaman hepsini evlerine gönderirsin ya da aslında hoşuna gidiyorlardır.”

“Ah ama burada gördüğün insanlar pek öyle sıradan değiller.”

Harriet bunu bir müddet düşündü. Nihayet, “Sana katılmıyorum,” dedi. “Çok güzel vakit geçiriyorum. Ancak Kitty hususi arzuları konusunda hayli açık olsa da ben onun çoğu genç leydiden farkı bulunmadığını düşünüyorum.”

Jem, “Kitty leydi değil,” diyerek ciddi bir noktayı işaret etti.

“Yine de onlar gibi. Gözlerinde hasret dolu bir bakış var. Sanırım, bundan sonra ona ilk teklif edenle evlenecek...”

Jem, “Aman ben dilimi tutayım,” diye mırıldandı.

Harriet kararlı bir şekilde, “Evlenecek,” dedi, “ve boy boy çocukları olacak. Letafetlik zamanlarını sık sık yadedecek ve hatta belki bir iki gülü hatıra olarak saklayacak. Cıvı cıvı çocuklarıyla beraber çok mesut bir hayat yaşayacak. Aslında bence çılgın meleklik günlerini hiç hatırlamayacak bile.”

Jem, “Genç bir delikanlı olarak fazla alaycısın,” dedi.

Harriet alay ederek güldü. “Alaycılığı yaşlılar bulmadı.”

“Peki, o halde nereden geliyor?”

“Can sıkıntısından,” dedi düşünmeden. “İnsan sıkıldığında etrafındakileri incelemek için aşırı zaman harcıyor. Bu yüzden, ben senin şehvet düşkününü misafirlerinle toplumun geneli arasında büyük bir fark olmadığını iddia ediyorum.”

“Onlar daha eğlenceli. Zarif leydiler gönül maceraları yaşarken bile, sıkıcı bir şekilde evlilik ve bağlılık mefhumlarına tutunuyorlar.”

Harriet, “Öyle mi? Ben burada halk tabakasınınkinden daha fazla endişe görüyorum,” dedi. Mesela Nell’i ele alalım.”

Jem, “Nell benden etkilenmişe benziyor,” dedi. “Geçen gün beni koridorda yakaladı, yurtcu bir aslan gibi üzerime atlayacak sandım.”

Harriet, “Zevkleri açıklamak mümkün değil,” dedi. “Benim de olmak istediğim, Nell toplumun baskılarından bağımsız görünüyor. Ama ben onun seninle sadece yatmayı değil, içten içe evlenmeyi de istediğini düşünüyorum.”

“Sana benim gerçek arzularımı sormaya korkuyorum.”

Harriet ağzını açtı ama Jem elini kaldırdı. “Ciddiyim. Bilmek istemiyorum. Peki ya, Villiers?..”

“O farklı,” dedi. “Onun bir tutkusu var.”

“Satranç.”

“Evet. Bir insanın tutkusu varsa hayatı farklı olur.”

“Senin bir tutkun var mı?” Jem bu soruyu gayet kısık sesle sormuştu ama soru Harriet’in kulaklarında çınladı.

Bir tutkusu var mıydı? Benjamin’in kendini öldürme isteğini küçük gösterecek bir yaşama sebebi var mıydı? Benjamin satrançta en iyi olmadığı için intihar etmişti. İşte size bir tutku.

“Öyle esaslı bir tutkum yok. Senin var mı?”

Jem, “Ben şanslıyım,” diyerek yemeğinin son lokmasını yedi. “Benim birkaç tane. Hatta ben tutkuların altında kaldım. Cüretkâr kulem gibi şeyleri tasarlamayı seviyorum. Doğanın garipliklerini öğrenmeye bayılırım, mesela o balık sincap. Ayrıca paranın piyasada nasıl dolaştığını izlemeyi çok severim, bu da cebim için çok faydalı oldu.”

“Şanslısın,” dedi. “Eğer bunlardan biri seni memnun etmezse, diğerine yönelirsin.”

“Senin de bir şey bulman gerek. Harry, sana bir tutku lazım.”

Yirminci Bölüm

Daha Fazla Tereyağlı Yumurta

Harriet nihayet üst kata çıktığında Nell'i yatağının üzerinde otururken buldu. Onu görünce hafifçe inledi.

Nell ayağa fırladı. "İşe yarıyor!" diye haykırdı.

Harriet, "İşe yarayan nedir?" diye sorarak koltuğa oturdu. Konuşmanın verdiği hafif sıcaklık geçmiş, üzerine yorgunluk çökmüştü.

"Strange farkıma varmaya başladı. Nasıl becerdiğini bilmiyorum, Harry ama işe yarıyor!"

"Nasıl anladın?"

"Koridorda karşılaştık ve beni omuzlarımdan tutup yüzüme ciddi ciddi bakarak, 'Senin bir adında Veil değil mi?' diye sordu."

Sustu.

Harriet, "Peki, sonra ne oldu?" diye sordu.

"O kadar... Beni öpmek istediğini sanarak ona doğru uzandım ama o yürüyüp gitti. Olsun, önemli olan bana karşı ilgisinin uyanması. Şimdi, bir fikrim var."

Harriet esnemesini bastırarak, "Nedir?" diye sordu.

“Samırım onunla evlenebilirim.”

Harriet kendini tutamayarak hafifçe güldü. “Gerçekten mi?”

Nell öyle kolay kolay vazgeçecek birisi değildi. “Strange’in bir eşe ihtiyacı var. Belli ki bana karşı büyük bir ilgi duyuyor ve yaklaşmak için fırsat kolluyor. Eğer bu oyunu doğru oynarsam benimle evlenir.”

Harriet, “Oyunu nasıl oynayacaksın?” diye sordu.

Nell, “Onunla yatmayı kabul etmeyeceğim,” dedi. “Tabii sadece ilk teklifini. Ayrıca şiiri değiştirmen gerekiyor.”

“Ne bakımdan?”

“Sözcükler evliliği vurgulasın.”

Harriet kararsız bir şekilde, “Onu nasıl yapacağımı bilmiyorum,” dedi. “Karanlık ve hazdan bahsedip duruyorum. Bu durumu evliliğe nasıl çevireceğim?”

Nell onu teşvik etmek için, “Yaparsın,” dedi. “Yoksa onun bana kendiliğinden evlilik teklif etmesini beklememi mi tavsiye edersin?”

Harriet rahatlayarak, “Bence öyle daha iyi olur,” dedi. “Şiir yazıldı bir kere. Son dizinin kafiyesi bülbül ve Nell Gale olacak.”

“Bu kafiye pek beğendiğimi söyleyemem.”

Harriet, “Ben şair olduğumu söylemedim,” diye itiraz etti.

Nell oturduğu yerden fırlayarak Harriet’i öptü. “Sen benim parlak zırlı şövalyemsin. Sana ne kadar teşekkür etsem azdır!” Odadan çıktı.

Harriet olduğu yerde kaldı, gözleri çizmelerinin uçlarına dalmıştı.

Benjamin o kadar hırslı bir adamdı ki evlilikleri süresince Harriet onun gölgesinde kalmıştı. Ancak erkek gibi pantolon giyince, Strange gibi birisiyle eskrim yapabiliyordu. Normalde bu kadar güzel bir insan karşısında dili tutulurdu. O Harriet’a ilgisizce bakar, Harriet da dili dokunarak konuşamaz ve ondan kaçardı.

Ancak pantolon ve pantolon çorabı giyerek bacaklarını sergilediği zaman cesaret kazanıyordu.

Ve tutku...

Pantolon giyme tutkusundan daha yüce bir tutku.

Tutku kelimesi çelik soğukluğuyla zihnini sardı. Eğer bir tutkum olmasına izin verilseydi, diye düşündü, benim tutkum kılıç olurdu. Jem, derslere ona bir silah vermek, onun esaslı bir erkek gibi hareket etmesini sağlamak için başladığını söylemişti.

Amacına ulaşamadı denilemezdi. Harriet elindeki bu ince, tehlikeli kılıçla kendini kudretli hissediyordu. Rakibinin hamlelerine kendi hamleleriyle karşılık verirken damarlarındaki kanı coşuyordu. Anladığına göre, eskrim karmaşık bir matematiksel düşünce yeteneği gerektiriyordu.

Yorgunluğunu unutup ayağa kalkarak kılıcını tekrar eline aldı. Koltuğu yana iterek kendine alan açtı ve Strange’in ona öğrettiği hareketleri çalıştı. Hamle, müdafaa, aldatma, saplama... Jem’in sesi kafasının içinde yankılanıyordu. *İki nokta arasındaki en kısa hat, kılıcının kenarı değil ucudur.* Harriet karşısında keskin kılıcını döndüre döndüre üzerine gelen bir rakibi varmış gibi davrandı. Karşı hamlesini defalarca tekrar etti. Rakibinin kılıcının gümüşü parlaklığını görüyor, havayı kesişini izliyor, hamlesini karşılamak için kendi kılıcını kaldırıyordu.

Blok en son başvurulacak hamledir. Kılıçtan sakın.

Kılıcın açısını ve vücudunun konumunu hesaplayıp, görünmez rakibinin kılıcından kaçmak için yana sıçrayarak defalarca bunu çalıştı.

Alnından terler damlayarak ve nefes nefese, böğründe bir sancıyla eğildiği zaman, ev sessizliğe gömülmüş durumdaydı. Vakit geceyarısına varmış olmalıydı.

Fakat bir yerden kulağına...

Bir kedili miyavlaması mı? Daha çok feryada benziyordu. Harriet vuzunun terini silip kılıcını yere bıraktı. Gömleğinin yakası terden biraz ıslanmıştı.

Erkekliğin kadınlıktan daha farklı olması fevkaladeydi. Kadın giysisiyle hiç terlemezdi. Şimdi kalbi çarpıyor, kanı damarlarında gürül gürül akıyordu. Ses bir kediye ait değildi. Koşmaya başladı.

Eugenia, üçüncü kat, kilitli kapı...

Harriet yukarı kata fırladı. Eugenia'nın bulunduğu bölümü evin diğer kısmından ayıran büyük meşe kapıya geldi.

Onun küçük yumruklarının kapıyı vuruşunu, hıçkırıklarla boğulan feryadını açıkça işitiyordu.

"Eugenia!" diye seslendi. "Ben Harry. Ne oluyor orada?"

Küçük kız, Harriet'in anlayamadığı birtakım sözcükleri aceleyle söyledi. Bunun üzerine Harriet sesini yükseltti. "Yangın mı var?"

Bir ses anahtar deliğine doğru, "Odamda yangın çıktı," dedi.

Harriet, "Aman Tanrım!" dedi. Başı dönmeye başlamıştı. "Uşak nerede? Nerede?"

Ağlama sesi geliyordu. "Nerede olduğunu bilmiyorum. Epeydir kapıya vuruyorum ama kimse gelmedi, burası soğuk, karanlık ve mürebbiyem..." Harriet maalesef devamını işitemedi.

En kuvvetli sesiyle, "Çok duman var mı?" diye sordu.

Sadece hıçkırıklar ile anlamadığı bir ses duydu.

"Eugenia beni dinle. Kulağını anahtar deliğine koy. Koridorda duman var mı?"

Sessizlik.

"Hayır."

"Pekâlâ." Hızlı bir şekilde düşünüyordu. "Peki, odandaki çanın çanı çektin mi?"

Eugenia, hıçkırarak, "Unuttum," dedi. "Korktum, o yüzden odamdan kaçtım, geri dönmek de istemiyorum!"

Harriet, "Geri dönmeni istemiyorum," dedi. "Alevleri görüyor musun?"

Eugenia biraz şaşırılmıştı. "Tabii ki hayır."

Harriet, "O zaman olduğun yerde kal," dedi. "Bir yere kımladama. Alevler oraya ulaşırsa, yerde kal. Ben bir dakika sonra geri geleceğim, Eugenia. O zamana kadar idare edebilir misin?" Telaşla kapıya dokundu. Kapı ateşin sıcaklığından yoksun, soğuktu. Elbette alevler henüz koridora ulaşmamıştı. "Eugenia! Beni duydun mu?"

"Evet," dedi. "Ama Harry..."

Harriet kararlı bir şekilde, "Orada kal!" dedi.

Arkasına döndü. Üçüncü katın koridorundaydı ve iki yanında da yatak odalarının kapıları uzanıyordu. Hiç tereddüt etmeden en yakındaki kapıyı açıp eliyle çan ipini aradı. Bulamayınca pencereye koşarak perdeyi açtı.

Yataktan bir mırıltı geldiğini fark etti ama o tarafa hiç bakmadan tekrar kapıya doğru koştu. Ay ışığında çan ipini görebiliyordu. İp kapının tahmin ettiği tarafında değil, diğer taraftaydı. İpi bir kere, iki kere, üç kere koparıncasına çekti.

Yataktan gelen bir erkek sesi, "Ne oluyor orada?" dedi.

Giydiği uyku başlığıyla, deniz aslanını andıran bir adam yataкта yatıyordu. Harriet kordonu tekrar çekerek, "Batı kanadında yangın çıktı, beyefendi," dedi ve koridora çıkıp yeniden kapıya gitti. Kendinden emin bir sesle, "İyi misin, Eugenia?" diye seslendi.

Eugenia, "Burayı sevmiyorum," dedi. Hıçkırıklarıyla Harriet'in yüreğini burktu. "Burası karanlık ve etrafta kimse yok."

Harriet dişlerinin arasından, "Babam öldüreceğim," dedi.

Eugenia, “Ben babamı istiyorum,” diye tekrar ağlamaya başladı. “Babamı istiyorum!”

Anahtar yoktu. Tabii, Jem ahlaksızların batı kanadına geçmelerini istemediği için anahtar bulundurmuyordu.

Harriet, “Babanın yatak odası da batı kanadında değil mi?” diye sordu.

Eugenia hıçkırarak, “Burada de... değil,” dedi. “Odasına baktım, orada yoktu.”

Harriet merdiven başına koştu ve uzun merdivenlere ümitsizce baktı.

Eugenia, “Gitme!” diye bağıyordu. “Bir yere gitme, Harry. Lütfen gitme!”

Harriet, “Gitmiyorum,” derken Eugenia’nın yüzünü okşarcasına elini kalın tahtanın üzerine, kapıya koydu. “Gitmiyorum, söz.”

Eugenia, “Bana bir şarkı söyle,” dedi.

Harriet bir şarkı düşünmeye çalıştı.

“Şarkı bilir misin? Babam hiç şarkı bilmez. Çünkü erkekler bilmezmiş.”

Harriet, “Ben birkaç tane biliyorum,” dedi. Ancak şu an zihni boşalmıştı ve tek düşünebildiği duman kokusuydu. Çocuk şarkılarını bilmezdi. Nihayet yıllar önce sahneye çıkıp şarkı söyleyeceği zaman, müzik öğretmenin onun kafasına kazıdığı bir şarkıyı hatırladı.

Şarkıyı söylemeye başladı: “Gözlerinle iç benim için, ben de gözlerimle şerefine içeyim.”

Küçük kız o zeki sesiyle, “O ne demek?” diye sordu. Korkusunu unuttuğu benziyordu.

“Şarkıcı sevdiğinin gözlerine hayranmış.”

“Peki, başka şarkı biliyor musun?”

“Hayır.”

“Peki, tamam.”

“Bir öpücük ver, kadehte olsun ki ben de şarap istemeyeyim.”

“Kadehte öpücük nasıl verilir?”

Harriet, “Güzel soru,” dedi. Ama cevap vermedi, şarkıyı söylemeye devam etti. “Gönülden bir öpücük için, derler ki Tanrı’nın şarabından bir yudum için. Ama Jüpiter’in nektarını bile feda ederim seninkinden bir yudum içmek için.”

“Nektar arıların yediği şey değil mi?”

“Sanırım.”

“Ama ben öpücük için nektarı falan feda etmezdim. Bir yudum dediğin nedir ki?”

Ama Harriet nihayet ayak seslerini işitti ve ayağa fırladı. Gelen, yorgunluktan yüzü bembeyaz kesilmiş bir uşaktı.

Harriet, “Yangın var!” diye bağırdı. “Batı kanadında yangın çıktı ve Bayan Eugenia içeride yalnız.”

Eugenia kapının arkasından, “Harry!” diye seslendi.

“Evet, tatlım.”

“Sen yangın mı dedin?”

Harriet metanetli bir şekilde, “Korkma,” dedi. “Anahtar getiriyorlar, seni hemen dışarıya çıkartacaklar. Kurtulacaksın, Eugenia. Yangını söndürecekler ve babamı bulup cezalandıracaklar.”

Beyefendi başka bir yataktadır, diye düşündü. Başka ne olabilirdi? Onun gibi bir adamın mutlaka bir metresi olurdu ama Harriet o muazzam saflığıyla şimdiye kadar bunu aklına getirmemişti. Muhtemelen Letafetlerden birisiyle bir yatakta sarmaş dolaş yatıyordu.

Eugenia, “Hey, Harry,” dedi, “yangın odamda.”

“Biliyorum,” dedi Harriet. “Korkma.”

Eugenia, “Ben onu düşünmüyorum ki,” dedi. “Biliyor musun, Harry, şarkı söylerken sesin tıpkı kadın sesi gibi çıkıyor.”

Harriet boğazını temizledi. Bütün bu aldatmaca çok saçmaydı. Tam ağzını açacağı sırada, koşturan ayak sesleri işitti ve başta elinde pirinçten büyük bir anahtarla Povy olmak üzere bir grup uşak merdivenlerden yukarıya akın etti.

Harriet, “Ver onu bana!” dedi.

Povy anahtarı verdi.

Harriet anahtarı deliğe soktu, kapıyı süratle açtı, yere çömelmiş ufaklığı kucağına aldığı gibi kendini geriye doğru attı.

Povy, “Tanrı’ya şükürler olsun,” dedi. “Nihayet...” Sesi kesilmişti. Koridorun aşağısına bakıyordu. O bölüm, kapının yanında yanan bir lambanın loş ışığıyla aydınlanıyordu. Hiç duman yoktu. Hatta...

Harriet kızı kucağından indirerek, “Eugenia,” dedi. “Sen bana yangın var demedin mi?”

Eugenia burnunu çekti. “Var,” dedi. “Şöminemde hep yangın gibi büyük bir ateş yanar.”

Arkasındaki koridorda kapılar açılıyordu. Ufak tefek dehşet çığlıkları işitiliyordu.

Deniz aslanı bey birdenbire Harriet’in kulağının dibinde, “Yangın!” diye bağırdı. “Diğer kanatta.” Dişleri normalden biraz fazla mıydı ne?

Koridorda toplanmış gruptan cevap olarak bir feryat yükseldi. Povy başını salladı ve bir uşak koşarak batı kanadına girdi.

Harriet, Eugenia’nın önünde diz çöktü. “Ağhyordun. Korkmuştun.”

Eugenia yine burnunu çekti ve gözleri yaşla doldu.

“Odan yanıyor muydu?”

“Hayır. Ama... ama yalnız uyandım.”

Harriet rahatlamıştı. Povy’ye baktı. “Burada bekleyen uşak nerede? Bayan Eugenia’nın mürebbiyesi ve hizmetçisi neredeler? Gece kim yanında kalıyor?”

Povy, “Sabah mutlaka soruşturacağım,” dedi. “Sabah olsun...”

Harriet hışımla ayağa kalkarak, “Şimdi soruşturacaksın,” diye emretti. Harry Cope’tan düşese, düklüğü ve tabii bir de yıllarca Hâkim Truder’ın mahkemesini idare eden kadına dönüşüvermişti. “Bu insanları hemen bulmanı tavsiye ederim, Povy. Eğer hangi yatakta olduğunu biliyorsan Lord Strange’i haberdar edersen iyi olur .”

Povy doğruldu. “Emredersiniz, efendim,” dedi. “Derhal.”

“Bayan Eugenia’yı kendi odama götüreceğim.” Koridorda toplananlara baktı. Gecenin bu geç saatinde cazibelerinden eser kalmamıştı. “Yangın yok,” dedi. “Yataklarınıza dönünüz. Uykunuzdan uyandırdığımız için özür dileriz.”

Povy ümitsizce, “Çay ister misiniz?” diye sordu. “Tereyağlı yumurta?..”

Harriet, “İstemez,” derken, aynı anda Eugenia, “Evet, lütfen,” dedi.

Harriet, “Peki, tereyağlı yumurta,” dedi. Eugenia’nın elini tuttu. Seni korkutan neydi, merak ettim ama önce yüzünü yıkayalım.”

Sessizce alt kata indiler. Harriet’in kalbi hâlâ hızlı çarpıyordu. Yaşadığı korku ve panikten yorgun düşmüştü.

Odasına girdiler ve kenara itilmiş koltuğa, çizmelerine ve kılıca hayretle baktı.

Eugenia yatağın kenarına oturarak, “Yangın çıktığını sandığımı için üzülüm,” dedi. “Böyle bir şeye sebep olmak istemedim.”

Harriet, “Senin kabahatin yok,” dedi. “Kâbus mu gördün?”

“Yo, hayır. Ben bebek miyim kâbustan korkayım? Tekrar uyuyum. Sıçan vardı.”

“Sıçan mı?!”

Eugenia başını sallayarak, “Evet,” dedi. “Yatağın üzerine çıkmış, oyandım, bir de ne göreyim, durmuş bana bakıyor. Yüzüme. İğrenç pembe kuyruklu, simsiyah bir sıçan.”

Harriet, “Rüya görmüşsündür,” dedi. “Sıçan öyle insanın yüzüne bakmaz. Sıçanlar insandan korkarlar. Rüya görmüşsün.”

“Rüyayla sıçanı birbirinden ayırt edebilirim, Harry. Sıçan beni ısırdı. Rüya beni ısıramazdı.”

“Sıçan seni ısırdı mı? Nereni?”

“Buramı.” Sağ elini uzattı. Başparmağının hemen üzerinde dört tane delik vardı ve etrafındaki deri şişmişti.

Harriet, “Ah, olamaz,” diye fısıldadı. Eugenia’yı kapıldığı gibi su leğenine koştu ve Eugenia’nın elini suyun içine soktu. “Sabun,” dedi. “Sabun.” Kalbi yeniden küt küt atmaya başlamıştı.

Eugenia sabunu göstererek, “Şurada,” dedi.

Harriet kızın elini defalarca sabunladı.

Eugenia, “Çok pis bir sıçan değildi,” dedi. “Yani korktum. Sadece onunla yalnız kalmak istemedim. Ama karnında güzel, beyaz bir noktası vardı. Sanki üzerine şık bir yelek giymiş gibi. Bir sıçan olarak epey temizdi.”

Harriet inledi ve daha gayretli sabunladı. “Kaç tane sıçan gördün?”

Kapı çalındı ve Harriet, Jem’e bağırmağa hazır bir halde hızla döndü. Ama belli ki girdiği yatağı bulamamışlardı çünkü Povy tereyağlı yumurta getirmişti. Yumurtayı koltuğun yanındaki sehpaye koydu. Uşağın birisi içeriye bir koltuk daha getirdi.

Eugenia, “Nefis!” dedi ve elini Harriet’in avucundan çekip sularını vere damlattı. “Çok açım.”

Harriet, “Anlaşılan Lord Strange’i bulamamışsınız,” dedi.

Povy başını eğdi. “Ona ulaşmadık, Bay Cope.”

“Bütün odalara baktın mı?” Sesinde çok hafif bir iğneleme vardı.

Povy şaşalamıştı. “Elbette bakmadım. Misafirlerimizi bu konuda rahatsız edemem.”

“Edeceksin,” diye ısrar etti.

Povy, “Lord Strange buna çok kızacak,” dedi.

Harriet, Povy’ye dik dik bakıyordu. “Lord Strange’in düşünecek başka derterli olacak. Sen onu bulup kızını sıçan ısırdığını söyle, yeter.”

Povy bir an için Harriet’in düşes edalı bakışları altında durduktan sonra geri geri yürüyüp dışarıya çıkarak kapıyı sessizce çekti.

Eugenia yumurtasından büyük bir lokma alarak, “Povy’nin senden hoşlandığını hiç zannetmiyorum, Harry,” dedi.

“Ben de ondan pek hoşlanmıyorum. Eğer odanda sıçan varsa kabahat Povy’nindir.”

Eugenia bir saniye durduktan sonra, “Bence değil,” dedi. “Babam eski evlerde fare olabileceğini söylemişti.”

“Fare başka, sıçan başka.”

Eugenia, “Galiba sıçan açtı,” dedi. “Yaramazlık yaptığım için gece aç yatmıştım.” Bir lokma yumurta ısırdı.

“Ne yaptın?”

“Öfkeye kapıldım,” dedi. “Bunu yapıyorum ama bu büyük bir kabahat. Mürebbiyem bana öyle sinirlendi ki çekip gitti.”

“Ve geri gelmedi.”

“Evet, o yüzden de akşam yemeği yiyemedim. Ama yiyemeyeceğimi biliyordum. Terbiyesizlik ettiğim zaman akşam yemeği yiyemiyorum. Ama bazen içimden terbiyesizlik etmek geliyor.”

Harriet içinde öfke kabarak, “Hepimiz bazen böyle hissederiz,” dedi. “Ama yine de akşam yemeğini yedirmesi gerekirdi.”

Eugenia, “Ben nasıl davranmam gerektiğini biliyorum,” diye açıklamaya başladı. “Ama yapamıyorum işte. Mürebbiyem Fransızca

çalışmamı istedi. Ancak ben geometri çalışmak istiyordum. Dikkatimi veremedim, ne yapayım? Sonra da ona karşılık verdim.”

Harriet, “Kaba bir söz mü söyledin?” diye sordu.

Eugenia neşeyle, “Hem de çok fena,” dedi ve kızarmış ekmeğini yemeye başladı. “Harry saçların tutam tutam havaya kalkmış.”

Harriet elini başının üzerine koyunca, saçının ensesindeki bağcığından kurtulup başının etrafında dalga dalga kabarmış olduğunu keşfetti. “Benim saçım da böyle işte.”

Eugenia, “Böyle kıza benziyorsun,” dedi. “Senden çok güzel bir hanımefendi olurdu.”

Harriet bu iltifata aşırı derecede sevindi.

Eugenia çocuklara özgü bir açık sözlülükle, “Sen kadın mısın?” diye sordu.

Harriet başını salladı.

Eugenia, “Kimseye söylemem,” diye söz verdi. “Keşke ben de senin kadar güzel olsam ama değilim. Bu durumla barışığım.”

“Neler söylüyorsun? Sen çok güzelsin!”

Eugenia gri gözlerindeki ciddiyetle, “Babam der ki, bir insana yapılabilecek en kötü şey, incinmesin diye ona yalan söylemektir. Benim saçım bir garip, burnum da büyük,” dedi.

“Evet, saçların kıvrır kıvrır. Benim saçım da öyle. Hem burnun büyük değil, ayrıca gözlerin çok tatlı.”

Eugenia sakın bir tavırla, “Ben alışığım,” dedi. “Babam çok zengin, o yüzden kiminle istersem evlenirim. Parasını öder, alırım.”

Şaşkınlıktan ağzı açık kalan Harriet sadece, “Ya,” diyebilirdi.

Eugenia, “Sen zengin misin?” diye sordu. “Zengin olmak hoş bir şey.”

Harriet bir anlık sessizlikten sonra, “Evet,” dedi. “Zenginim sayılırım. Bunun üzerine pek düşünmedim.”

“Niçin? Kendine bir koca satın alabilirsin. Ben sana nasıl yapacağını söylerim, bana da babam anlatmıştı. Londra’ya gider, St. Paul Katedrali’nde önemli bir üyeye ne kadar paran varsa verirsin. Orası çok büyük bir yer, at terbiyecisinden, kadına kadar her şeyi bulabilirsin.”

Harriet, “Ya?..” dedi. “Baban kendisine bir kadın mı satın alacak?”

Eugenia, “Babam annemi çok severdi,” dedi. Biraz mahmurlaşmaya başlamıştı. “Ama onu parayla almadı. Annem onu satın aldı.”

“Baban gelene kadar benim yatağında uyu, olur mu?”

Eugenia uyuşuk hareketlerle yatağa yürüdü ve kafasını yastığa koyar koymaz uykuya daldı.

Harriet bir süre kızın başucunda dikilip saçlarını okşadı. Çocuğun saçları yatmadan önce taranmamıştı. Mürebbiye yemekten önce odadan çekip gittiği ve yüzünü yıkamaya bile dönmediği için saçının taranmamış olması normaldi. Ama Jem’in kızına iyi geceler demeye gelmesi gerekmez miydi?

Yutkundu. Eğer onun bir çocuğu olsaydı...

“Seni tutkuyla severdim,” diye fısıldadı. Eugenia onun çocuğu olsaydı, o da bu çocuğa Benjamin’in satranca duyduğu sevgiyi duyabilirdi.

Bu karamsar düşünce onu daha çok yormuştu. Gidip tekrar koltuğa oturdu. Nihayet geometriyi ve çocukları düşünürken uykuya daldı.

Çok temiz, zeki bir sıçanın bir kâğıt üzerinde hesaplar yaptığı rüyasından uyandığında gün ağarıyordu. Koltukta uyumaktan boynu tutulmuştu. Uykü sersemliği içinde ayağa kalktı ve giysileriyle yatağına, Eugenia’nın yanına devrildi.

Yirmi Birinci Bölüm

Sıçanlar Ve Yer Değiştirme Kabiliyetleri

Gözlerini açtığında Jem'i kızının üzerine eğilmiş halde buldu. Gözlerinde öyle kederli bir tasa vardı ki Harriet günahları affedilmez olsa da onu affetti.

Jem, "Çok korkmuş mu?" diye fısıldadı.

Harriet ilk defa, Jem'in zekâ ve özgüveninin onu kuşatan fiziksel parlaklığının azaldığına şahit oluyordu. Bu parlaklığı hemen geri getirmek istedi.

Onun kimbilir kimin kollarında uyuyakalmış olduğunu hatırlayarak duygusunu bastırdı.

Bacaklarını yatağın kenarından sarkıtarak sert bir tavırla, "Yangın da çıkabilirdi," dedi.

Jem'in peruğu yoktu. Olmazdı tabii: Muhtemelen metresiyle sabaha kadar bir saniye olsun gözlerini kırpmamışlardı.

Eğer Jem onun yatağına gelseydi Harriet sabaha kadar uyumazdı.

Jem, "Tanrım," diyerek ellerini saçlarının içinden geçirdi. Bunu dua eder gibi söylemişti. Harriet yine ona sempati duyar gibi oldu ama bu hissini hemen bastırdı.

Çelik gibi sert, soğuk ve ciddi bir sesle, “Ölebilirdi,” dedi. “Mürebbyesi gitmiş. Akşam yemeği yememiş. Kimse yüzünü yıkamamış. Bu sıçan onu uykusundan uyandırıp elini ısırmış. Herhalde sıçana tereyağı eklemek gibi koktu. Evinde sıçan olduğunu biliyor muydun?”

Hızla dönüp ona dik dik baktı. Gözlerini iri iri açmıştı ve kirpiklerinin gölgesi yanaklarına düşüyordu. Hayretle, “Evde sıçan olduğunu biliyor muydum?” dedi. “Hayır. Bilmem gerekirdi. Sadece fare olduğunu sanıyordum. Eugenia bana tıkırtılar ve ince sesler işittiğini söylüyordu, ben de ona eski evlerde fare olabileceğini söyledim.”

“Fare ısırgından kapılan hastalık,” diyerek en büyük korkusunu dile getirdi, ama hastalığın sadece ismini söylemekten öteye gidemedi.

“Hangi elini ısırmış?” Yatağın kenarına geçti. Eugenia karma-karışık siyah saçlarının arasında uyuyordu. Dudaklarının köşeleri hafifçe yukarı kıvrılmıştı, gülümsüyor gibi görünüyordu.

Harriet, “Sağ,” dedi.

Jem kızının sağ elini tuttu. Nokta halindeki dört yara hafifçe şişmişti. “Tanrım,” dedi. Bunu yine dua eder gibi söylemişti.

“Yanımda çalışan bir adam ısırıldıktan iki hafta sonra ölmüştü. O yüzden gözünü ondan ayırmaman gerek.”

“Beceriksiz sersemın tekiyim. Onu koruyabildiğimi zannediyordum!”

Harriet söyleyecek bir şey bulamadı.

“Çocuk sahibi olmanın ne demek olduğunu bilemezsin,” diyerek Harriet’in geceyi üzerinde uyuyarak geçirdiği koltuğa çöktü. “Annesi olduğunda onu bir sütanneye veririm, sonra da uzaklardaki bir kadın akrabaya gönderirim diye düşündüm. Makul bir düşünce, değil mi?”

Harriet başını salladı.

“Ama bu minik surath, kıvrır kıvrır saçlı yumurcağı kucağıma alıncı...” Sustu. “Sen de biraz ona benziyorsun. Onu gönderemedim. Sütanneyi buraya getirttim. Daha sonra onu Sally’nin annesine gön-

derecektim, orada hem güvende hem de başka kadınların arasında büyüyecekti ama gönderemedim. Aptal!” diye bağırarak başını tuttu.

Harriet bütün içgüdülerine karşı gelerek, “O kadar da kötü değil,” dedi. Yüzündeki kederli ifadeye dayanamamıştı.

“Ama ben ne yapacağımı biliyorum! Onu başka bir yere göndereceğim, burası onun için tehlikeli bir yer.”

Harriet boğazını temizledi. “Bu kadar sert olmana gerek yok. Evine sadece tanıdığın, güvendiğin insanları davet et, o zaman bu tarafı kilitlemene gerek kalmaz. Sıçanlardan da kurtul. Bu kadar basit.”

“Basitmiş! Ölümün ne kadar kolay bir şey olduğunu asla bilemezsin. Ölüm kapı gibidir. Birisi oradan bir kere geçiverdi mi seni sonsuza dek terk eder.”

“Ben de çok sevdiğim birisini kaybettim,” dedi. “Ama ben onu korumak için elimden geleni yapmışım.”

“Ben de öyle yapıyorum!”

“O yamuk kuleye pikniğe götürerek mi?” diye patladı Harriet. “Güvenmediğin insanları evine doldurarak mı? Onu kilitli kapının arkasına hapsedip yatmadan önce bir kere olsun kontrol etmeyerek mi?”

Jem, “Yatmamıştım,” dedi. Sesinde ıstırap vardı. “Diğer söylediklerinde haklısın.”

“Yatmamış olman, asıl meselenin önemli tarafı,” dedi. “Onu evden göndermen belki de en iyisi. Gecelerini kızını yatağına yatırmaktansa hovardalıkla geçiren bir babanın kızına ayırarak vakti olmadığı ortadadır.”

Jem başını tekrar ellerinin arasına aldı. Harriet yine bir kontrol kaybı hissetti, Jem’i bu kadar kederli görmek ona dokunuyordu.

“Haklısın. Çok haklısın.”

“Ben...”

“Ben rezil bir babayım. Babam da bana hiç babalık yapmadı, ben ondan daha iyi olurum sandım.” Doğrulunca yüzünün görüntüsü Harriet’i şoka uğrattı. Gözlerinin altı yumruk yemiş gibi mosmordu. “Kıbir. Böyle olması kaçınılmazdı. Ailemdeki erkekler iyi birer baba olamıyorlar.”

“Neden?” diye sordu. “Ayrıca bence sen korkunç bir baba değilsin. Biraz dikkatsizsin o kadar.”

“Bizim adımız kötüye çıkmış. Villiers seni buraya getirmekle hiç iyi etmedi. Kızımı buradan göndermeliyim.” Sesi son derece kasvetliydi.

Harriet yutkundu. Kısık sesle, “Kızın seni çok seviyor,” dedi. “Onu gönderme. Hayatını değiştir.”

“Baksana, çocuğu bakımsızlıktan sıçan bile ısırdı,” diyerek tekrar arkasına döndü. “Bu ev en azından mecazi anlamda sıçanla dolu. Nasıl daha medeni bir insan haline geleceğimi ben de onlar gibi bilmiyorum. Ben kendi halinde bir toprak ağası değilim, Harry Cope,” dedi. “Gözlerin öfkeden mi bu renge döndü?”

Harriet, “Öfkenin belli bir rengi yoktur,” dedi. Jem’in az önceki sözlerini düşünüyordu. Jem kendisini iğrenç, değişemeyecek kadar bozulmuş gördüğü için bu ev partisinin devam etmesine müsaade etmiş olabilir miydi?

“Gözlerinin rengi çok garip,” dedi. “Bazen kahverengi oluyor bazen de menekşe rengi. Bir şeyi onaylamadığın zaman gözlerin... ne diyorum ben?”

Harriet da aynı şeyi merak ediyordu. Bir adam nasıl olup da bütün geceyi sevgiliyle geçirdikten sonra bir erkeğin gözlerine iltifat edebiliyordu?

Jem yeniden ona sırtını dönerek Eugenia’nın üzerini açtı.

“Kızının uyanana kadar burada kalmasını istemiyor musun? Ben başka bir odaya geçebilirim. Eugenia çok yorgun.”

“Sen de öylesin. Ben onu götürürüm,” dedi ve Eugenia’yı kollarına aldı. Küçük kız bir şey mırıldanıp yüzünü babasının göğsüne çevirdi. Uzun ince bacakları kollarından turna bacakları gibi sarkıyordu.

Jem, “Sana ne kadar teşekkür etsek azdır,” dedi.

“Gerek yok.”

“En azından bir eskrim dersi borcum olsun.” Odaya göz gezdirdiğinde, kenara atılmış kılıçla toplanmış halıyı gördü.

Harriet, “Eskrim çok sevdim,” diye itiraf etti.

“Öğleden sonra. Şimdi biraz uyumalısın.”

Yirmi İkinci Bölüm

Yatır Beni Yere ve

Yuvarla Bir Fahişenin Kucağına

8 Şubat 1784

Bu defa uyandığında Jem'i onun tepesinde dikilirken bulmadı. Penceresinin önündeki bir dala konmuş kuşun ötüşü hariç oda sessizlik içindeydi. Sonra bir kâğıt hışırtısı işitti ve başını kaldırdığında Isidore'un ateşin önüne oturmuş kitap okuduğunu gördü.

Doğrulup gerindi.

Isidore ona bakarak, "Saçını gördüğünde çılgık atacaksın," dedi. "Uyarayım da..."

"Ben bütün hayatım boyunca bu saçla yaşadım. Hizmetçim saçımı ıslakken arkadan bağlayarak yatıştırıyor."

Isidore kitabını kenara koyarak, "Heyecanlı bir gece geçirmişsin," dedi. "Ne olduğunu bana anlatır mısın, lütfen? Sıçanların istilası, yangın ve kayıp ev sahibi... Kötü bir tiyatro oyunu gibi. Sıçan kısmı hariç. Bu, oyuna müthiş bir gerçeklik katmış."

"Strange'in kızının odasında bir sıçan vardı."

Isidore, “İğrenç,” dedi. “Sıçanlara dayanamam. Sıçanların istileana uğramış bir handa kalmıştım. Yemek yiyorduk, bir de ne görelim, üç dört tanesi masanın altında cirit atıyor. Bizden hiç korkmuyorlardı.”

“Yangın çıktı sanmıştım ama çıkmamış. Sonra Lord Strange’i bulamadık. Yatağında yoktu.” Kendi sözleri Harriet’in göğsünü sıkıştırıyordu.

Isidore, “Acaba kimin koynundaydı?” dedi. “Bence bir metresi vardır. Burada çok kadın var. Hanımlar salonunda sürekli tanıştığım kadınlarla karşılaşıp duruyorum.”

Harriet hiçbir şey söylemedi. Sevgilisi olduğunu bildiği halde, Jem’i istediğini fark etmek korkutucuydu.

Isidore anlaşılabilir bir şekilde, “Sen tuhaf bir kadınsın,” diyerek kitabını aldı.

“Ne okuyorsun?”

“Machiavelli’nin *Hükümdar* adlı küçük kitabını. Eser, İtalyan hükümdarların iktidarlarını nasıl korudukları hakkında yazılmış. Annem bir akrabamızın isminin burada geçtiğini söyledi, ben de okuyayım dedim.”

“Akrabanız hükümdar mıydı?”

“Hayır, anladığım kadarıyla, vazifeleri arasında zehir hazırlamak da bulunan bir emir kuluymuş. Ailem her türden kabiliyetlere sahip insanlarla doludur.”

“Benim ailem ise her türden sıkıcı özelliklere sahip insanlarla doludur.”

Isidore kitabının sayfasını çevirdi ama gözlerini Harriet’a kaldırdı. “Sıkıcı özellikler mi?”

“Aynen.”

“Belki ben de senin akrabanımdır. Lord Strange’in evindeki bu münafıklık hiç hoşuma gitmedi. Dün gece Lord Roke bana konyağa yatırlıyıp kayıslarla ilgili çok ilginç bir şey anlattı.”

Harriet, “Ne anlattı?” dedi.

Isidore, “Maddi dünyayla ilgili bir iddia,” dedi. “Hanımlar salonuna çekilmiştim, bir hanımla sohbete daldım. Aşırı makyajlı bu hanımın başının üzerinde yükselen muazzam bir saç kulesi vardı.”

Harriet karamsar bir edayla, “Herkesin saç kule gibi,” dedi. Düklüğe ve eski saçma dönmeyi hiç istemiyordu. “Jemma’ya bak. Bir keresinde bana, saçma tutturulmuş on beş tane toka olduğunu söylemişti.”

“Öyle değil. Bahsettiğim hanım saçında bir sıçan yuvası saklasa kimse anlamazdı.”

“Ne nahoş bir düşünce.”

“Bana tuhaf gelen nedir, biliyor musun? Strange çoğu misafirinden hoşlanmıyor, hatta isimlerini bile bilmiyor.”

“Nasıl anladın?”

“Beraber salonda dolaşıyorduk ve bazı misafirleri kendilerini tanıtmak zorunda kaldı. Ben bunu son derece kaba buldum.”

“Strange’in adına mı?”

“Madem insanları evine çağırıyor, geldiklerinde onları karşılaması gerekmez mi?”

“Tabii.”

“Dün bir hokkabaz topluluğu geldi. Sanıyorum Londra’da sahip olduğu bir tiyatroya bağlı çalışıyorlar. Bu topluluk resmî bir salonda veri olmayan bir takım gürültücü genç erkekten oluşuyor. Doğru düğün kılık kıyafetleri bile yoktu. Ama Strange onları hiç yadırgamadı.”

“Burayı nasıl buldular?”

Isidore, “Biraya bayıldılar,” dedi. “Yemekte ikram edilen lahana ete de övgüler düzdüler. Bildiğim kadarıyla, o yemekten bana servis edilmedi.”

Harriet, “Bence bu takdire değer bir davranış,” dedi.

Isidore, “Niçin?” diye sordu.

"Çünkü misafirlerini ailelerine ya da toplumdaki mevkilerine göre belirlemiyor."

"O zaman otel açsın. Ben, kayınvalidemin, 'hanımların para ödenilen yerlerde işi olmaz' düsturu yüzünden hiç otelde kalmadım ama dün gece kendimi otelde gibi hissettim. Ya da daha doğrusu, bir randevu evinde. Strange'in bedava yemeği sevinçle, Letafetler ise arzulu bir minnettarlıkla karşılandı."

Harriet, "Ne zaman gitmek istiyorsun?" diye sordu. Zira bu sohbetin nereye gittiğini çok iyi biliyordu.

"Yarın sabah çok mu erken olur? Kahvaltıda herkes sıçan ısırmasıyla ilgili hikâyeler anlatıyordu. Hayvanlar âlemi hakkında o kadar ayrıntılı bilgiye ihtiyacım yok."

Harriet, "Bir gün daha bekleyebilir miyiz?" diye sordu. "Nell'in adına Strange'e not iletmem gerekiyor. Yarın da son notu vereceğim."

"Ben sana kıyasla oldukça ağırbaşlıyım. Sen ise Strange'e kur yapıyorsun ancak başka bir kadın adına. Tıpkı bir Shakespeare oyunu gibi."

"Belki de Nell'e Strange'in bir metresi olduğunu söylemem daha iyi olur."

"Sence bu Nell'in umurunda olur mu?" Isidore'un sesinde bir duygu patlaması hissediliyordu.

Harriet, "Olmayabilir," diye itiraf etti.

"Bu insanların toplumsal ilişkilerini idaredeki özensizlikleri beni alakadar etmiyor."

Harriet savunucu bir tavırla, "Jemma'dan pek farklı sayılmaz," dedi. "En azından Jemma'nın Paris'teyken yaşadığını işittiğimiz ilişkilerinden."

"Dünya kadar fark var. Evet, Jemma'nın bir iki ilişkisi oldu. Ama o hiçbir zaman bunlara aldırmaz, zevkine düşkün bir tavır takınmaz. Biliyorsam Harriet, ben hiçbir zaman kocam Cosway'i pek düşünmedim.

Nive düşüneyim ki? Adamı tanımıyorum. Ancak şimdi anlıyorum ki o da Strange gibiyse, bunu hiçbir şekilde kabul edemem."

"Strange gibiyse mi?" Harriet'in kalbi küt küt atmaya başladı. Onun gibi bir kocaya sahip olmak... o güzellik, o tebessüm, o kaslar, gözlerinin gülüşü, zekâsı...

"Evet. Kimin yatağında olduğunu bilemezsin. Bence Strange, Nell teklif ederse onunla birlikte olur. Anladığım kadarıyla, amaç bir gecelik bir zevk, evlilik değil." Kırıcı bir tonda konuşuyordu.

Harriet, "Evet," dedi. "Ama Nell'in amacı evlenmek."

"Strange onunla evlenmez. Hiçbir erkek onu yatağına alan bir kadınla evlenmez."

Harriet, "Bunu kesin olarak söyleyemezsin," diyerek itiraz etti. "Ben ilk çocuğu şüpheli bir şekilde erken doğan birçok hanımefendi tanıyorum."

"Evlilik kararı verildikten sonra."

Harriet, "Ancak her zaman öyle olmayabilir," dedi.

Isidore, "Söylediğim gibi," dedi, "ben giderek dar kafalı bir kadın oluyorum. Herkesin ahlaksız olduğunu düşünen, o korkunç yaşlı düşeslerden olacağım." Omuzlarını kamburlaştırdı. "Böyle topluluklardan hoşlanmıyorum işte. Dün gece yanına..."

"Konyağa yatırılmış kayısılar mı geldi?"

"Hayır, hokkabazlar. İyiden iyiye sarhoş oldular. Bir köşede oturmuş, Letafetlerden birisiyle Fransız mektuplarını konuşuyorduk –ki bu konuya zerre kadar alaka duymadığıma seni temin ederim, Harriet–, iki hokkabaz gelip bize baktılar ve bir tanesi *Çok sarhoşum, beni yatır ve bir fahişenin kucağına yuvarla*, dedi. Yanımdaki kadın bunu çok komik buldu. Kahkahalara boğuldu."

"Ah, Isidore, çok üzüldüm."

“Sonra bizi kıyaslamaya başladılar. Bir tanesi benim bakireye benzediğimi söyledi, Letafet yine kıkır kıkır gülüyordu. Sonra diğer hokkabaz bana yere yatmamı söyledi, beni hazırlayacakmış? Neye hazırlayacakmış biliyor musun, Harriet?”

“Hayır.”

“Bu gece benimle kendisi beraber olacak, ertesi gün de arkadaşına devredecekmiş. Bir de bence Letafetli biraz kızdı. O sarhoş serserilerin onu arzulamasını istedi.”

Harriet, “Ah, Isidore,” dedi. “Çok fena! Nasıl kaçtın?”

“İki hokkabazdan en sarhoş olanı beni kolumdan tutup ayağa kaldırdı. O kadar aptallaştım ki ne bir söz söyleyebildim ne de bir şey yapabildim.”

Harriet kolunu Isidore’un omuzlarına doladı.

“Neyse ki yere düştü. Ve yerde öylece yattı.”

“Peki, Strange neredeydi?”

Isidore omuzlarını silkti. “Povy geldi, hokkabazlar ona küfrettiler, pireli dediler. Povy buna pek alınmışa benzemiyordu, iki uşağa emir vererek onları uzaklaştırdı.”

Harriet ağzının içinden, “Her zamanki işler,” dedi.

Isidore, “Ben eve gitmek istiyorum,” dedi.

Harriet ona sarıldı. “Yarın sabah eve döneceğiz. Ben Strange’e şiirin geri kalanını topluca veririm. Sen Lucille’e eşyalarımızı toplamasını söyle, hemen gideriz.”

“Affedersin. Senin erkek olmayı sevdiğini biliyorum.”

“Sonsuza dek sürecek değildi ya.”

Hayattaki her şey gibi bunun da bir sonu vardı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Hanumefendiler, Amazonlar, Müşteriler

Ve Dikenler

Harriet, Nell’in şiirinin son satırlarını da yazıp yazı masasına parfüm sıktıktan sonra banyo yaptı. Uzun süre sıcak suyun içinde oturarak geçen haftayı düşündü.

Bir haftada çok değişmişti ancak bu kötü bir değişim sayılmazdı. Erkek olarak hayatına devam edemezdi. Ancak hayatını değiştirebilirdi. Bir daha asla iki saat oturup hizmetçisinin saçlarını kıvrarak kabartmasını beklemeyecekti. Bir daha fırfırlı şeyler de giymeyecekti. Bir mantocuya vücuduna oturan, rahat kıyafetler diktirebilirdi. Hatta parasını vererek Villiers’in terzisine bir iki elbise bile hazırlatabilirdi.

Ayrıca kadınlar böyle şeyler yapmasalar da eskrim derslerine devam edecekti.

Son olarak da, bu çok mühimdi; bir çocuk sahibi olmak istiyordu. Çocuk demek koca demekti. Bu da Londra’ya gidip nefret ettiği babalara katılmak anlamına geliyordu.

Şüphesiz, ilginç ve zeki bir adam bulabilirdi. Aklındaki adamı fazlaca tanıdık geliyordu; zeki ve soluk tenliydi ama Harriet hemen bu

duşuncayı aklından uzaklaştırdı. Strange bu garip, harika ön hazırlığın bir parçasıydı, o kadar. Daha ileriye gidecek imkân bulunmuyordu.

Son kez pantolonunu giydi, Lucille'in de yardımıyla göğüslerinin etrafına bez şeritleri sardı, üstüne beyaz bir gömlek geçirdi. Sonra portre galerisine giderek Eugenia'yı aradı.

Köşeden gelen boğuk bir ses, "Eugenia burada değil," dedi. Jem bir camekâna yaslanmıştı. Camekânın üstü açıktı.

Harriet, Jem'in yanına gelerek, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Satranç takımını çıkarıyorum."

Taşları birer birer çıkarıp kabinin üzerine diziyordu. Oyma taşların her biri, özel bir ifade taşıyan küçük fantezi parçasıydı.

Harriet, "Siyah vezire bak," dedi. "Balık bitince benim aşçım da böyle kızgın görünüyor." Siyah vezir ellerini kalçasına koyar şekilde tasvir edilmişti. İç içe toplar şeklinde, süslü minimini bir başlığı vardı.

Jem başını çevirerek siyah gözlerinde hafif bir tebessümle Harriet'a baktı. "Ben kendi aşçımın en iyi zamanlardaki yüzünü bilmem. Düşündüm de mutfağında bir şef var."

Harriet, "Benim aşçım en kötü zamanlarda işte böyle görünüyor," dedi. Siyah vezirin dudakları bükülmüştü ve az önce ayağını yere vurmuş gibi bir hali vardı. "Onları neden buradan çıkarıyorsun?"

Jem, "Bunları Londra'ya göndereceğim," dedi. "Beaumont Düşesi'ne veriyorum. Bir keresinde bunlara alakasını ifade etmişti."

"Öyle mi? Çok güzel bir takım. Benim..." Harriet sözlerini yuttu, Benjamin de bu takıma bayılırdı ama Bay Cope'un kocası yoktu, ne olduğunu biliyordu.

"Bunları sana verirdim ama Lanetliler."

Harriet güldü.

Jem onun güldüğünü işitmemiş gibi, "Bunları Londra'ya gelmiş flash bir prensten satın aldım," dedi. "Bana bu takıma sahip olanların aşkta saadete erişemeyeceklerini söyledi. Buna öfke takımı diyordu."

Harriet, "Ne saçma," dedi.

Jem, "Ben de öyle düşünmüştüm ama ne olur ne olmaz diye beyaz veziri satarak takımı bozmuştum," dedi. "Artık bütün takımı elimden çıkarmaya karar verdim. Birçok enteresan şey gördüm ve kendi gerçeklik anlayışına güvenmemeyi öğrendim."

Harriet, "Senin şu kuleni gördükten sonra, sana hak veririm," dedi.

Jem, bütün küçük parçaları camekândan çıkarmıştı. Krallar yumruklarını havaya kaldırmış, âdeta savaş çılgınlıkları atıyor gibiydiler. Fillerin yüzlerinde yukarı kaldırılmış garip maskeler vardı. Yüzlerindeki ifade insanı ürperten cinstendi. Harriet eline bir piyon aldı, bu piyon bile bir mızrak taşıyordu.

Jem, "Bunları Povy paket yapar," dedi.

Harriet, "Bu takımı Jemma'ya gönderme," dedi. "Sat gitsin."

Jem ona döndü. "Yani uğursuzluğa inanıyor musun?"

Jem'in tebessümü midesinde bir hareketlenmeye yol açmıştı. Pek övülen sağduyusu ona kaçmasını söylüyordu. Kalbi ise gülümsemesini. Hatta sırtüstü yatmasını.

Tiyatro topluluğu onun kafasını karıştırıyor olabilirdi. Yakında erkek erotik şiirleri göndermeye başlayacaktı. Bu esnada vermesi gereken mektubu hatırlayarak cebinden kokulu kâğıdı çıkardı.

Jem, "Bir saniye," dedi. Ceketini çıkarıp kash kollarını sıvayarak eskrim maçına hazırlanıyordu. Bütün bu erkek güzelliği geçen hafta tattığı özgürlük duygusuyla alakalıydı ama bu gerçek hayat değil, bir seraptı.

Evlenecek bir beyefendi bulabilirdi. Çocuk isteyen, dürüst bir adam.

Jem bütün dizeyi okuyunca tek kaşını havaya kaldırdı.

Vücudum minimini.

Farklı değildir benden bülbül,

Çok severim diken.

Farklı düşünmez benden bülbül.

Üzerimde olacak sadece tül!

Jem kâğıdı bir kenara fırlatarak, “Tül evlilik teklifi gibi uğursuz bir mana taşır,” dedi.

Harriet, “Bence bu kelime sana şiiri yazan kişinin ismine dair bir ipucu veriyor,” dedi.

“Kim olabilir, bilmiyorum.”

Gayet iyi biliyordu. Nell’in bir adının da *Veil*’ olduğunu biliyordu. Ama Jem gözlerini kaldırmadan çizmelerini çıkarmakla meşguldü.

Harriet, “Böyle çok mektup alıyor musun?” diye sordu.

“Hayır. Bu mektubun niteliği senden ileri geliyor bence. Birçok teklif alıyorum ama onlar daha cesurca ifade edilen şeyler.”

“Niçin?”

Kaşını kaldırarak Harriet’a baktı. “Birçok kadından daha güzel bir erkek olarak sen bunu anlayamayabilirsin, Harry ama kadınlar beni cazibeli buluyorlar.”

Harry, “Ben güzel değilim!” diye itiraz etti.

“Maalesef öylesin. Baksana zavallı Kitty’yi nasıl etkiledin. Üstelik diğer seçenekleri de az değil.”

“O bana mektup yazmadı.”

Jem ona öyle bir baktı ki Harriet kendini hem aptal hem de kral gibi hissetti. Hem de tepeden tırnağa kadın.

Harriet kendi kendine, sen erkeksin, dedi. Unutma sen bir erkeksin.

Jem, “Kitty’nin nasıl mektup yazdığını bilmiyorum,” dedi. “İstersen ona yardım ederim. Sen de benim küçük bülbülümün kafiye sözcüklerine yardım ettin.”

Harriet itiraz etmek için ağzını açtı ama sonra iç geçirdi. “Hiç mi aklın çelinmedi? Yıllardır yazdığım ilk şiir.”

“Bülbüle mi? Hayır. Ama sana çok şaşırdım. Senin *diken* gibi kelimeleri bildiğini tahmin etmezdim. Ya da bu kelimeleri böyle... hünerle kullanabildiğini.”

Harriet bir parça kızardığını hissetti. “Ben her çeşit kelimeyi bilirim.”

Jem soğuk bir tavırla, “Bir ara benim de kelime dağarcığımı genişletmeme yardım edersin,” dedi. “Bir bilenden yardım almak iyi olur.”

Harriet, “Metresin sana bu konuda yardımcı olsun,” diye ağzından kaçırıldı.

Harriet ne kadar aptal olduğunu daha düşünmeye fırsat bulamadan Jem’in cevabı geldi. “Benim bir metresim yok.”

Harriet erkeksiliğini kaybetmek üzereydi. “Hiç metressiz erkek olur mu?” dedi. “Bana yalan söylemene gerek yok, Strange.”

Jem üstüne basarak, “Bana Jem de,” dedi. “Benim adım, Jem. Metresim yok. Birkaç yıl önce bir tane vardı ancak Eugenia’yla tanışmak istedi. Ben de izin vermedim.”

Harriet, “Eugenia nasıl oldu?” diye sordu.

“İyi. Mürebbiyesini gönderdim, kapıda beklemesi gereken uşağı da öyle. Povy onların bir bıçak dolabında geceyi beraber geçirdiklerini öğrenmiş. Başka yer kalmamış gibi... Eskime hazır mısın, Bay Cope?”

Bay Cope derken Jem’in bu ismin tınısından hazzedercesine gözleri parlamış gibi geldi Harriet’a ama bir şey söylemedi. Kenara

gıdıp çizimlerini çıkardı. Bu sefer galeri sıcaktı, ceketini çıkardığında üşünmedi.

Jem, “Galeriye mangal getirttim, gördün mü?” diye seslendi.

Kenarda duran ısı yayan büyük dövme demirden çanağı fark etmemek mümkün değildi.

“Eugenia’yı ısıtmaya çalışıyorum. Ama o yanımıza gelmemeye karar verdi.”

Harriet dalgın bir edayla, “İyi,” dedi. Dün gece çok çalışmaktan sağ avucunun şiştiğini fark etmişti. Kılıcı tutunca eli acıyordu.

Jem hemen, “Ne oldu?” diye sordu.

Harriet, “Bir şey yok,” diyerek kılıcını kavradı. “*En garde*”, bayım.”

Jem pozisyonunu aldı. O kash uzun vücuda bakmak öyle büyük bir zevkti ki Harriet kendine mâni olmak için başını çevirdi.

Jem sertçe, “Gözlerini rakibinden asla ayırma,” dedi.

Harriet tekrar ona döndü. Jem, “Sana bugün bir kuşatma hareketi göstereceğim,” diye mırıldandı. “Seyret.”

Kılıcını sağ eline alıp zarif bir kavis çizerek havaya kaldırdı, döndürdü, daha aşağı kaydırıp ve ileriye doğru hamle yaptı.

Harriet, “Bir daha,” dedi. Kılıcı tutan kolun havaya kalkışını, diğer kolun denge sağlayışını, vücudun mükemmel bir simetri içinde duruşunu hafızasına kaydediyordu.

Jem hamleyi tekrar denedi.

“Böyle mi?” Harriet da denedi ama hatalı yaptığının farkındaydı. Kolunu fazla yukarı kaldırmış, sonra da fazla keskin bir açıyla aşağı indirmişti.

Jem, “Şaşırtıcı derecede iyisin,” dedi. “Ben ilk öğrendiğimde bu seviyeye gelmem saatler sürmüştü.”

Harriet söylediklerine inanmamıştı ama yine de sesini çıkaramadı. Jem yine arkasına geçmiş vücudunun yanından uzanarak uzun, kash kolunu onunkine yaslayıp hareketin nerede başlaması gerektiğini gösteriyordu. Harriet yutkundü. Vücudu onun vücuduna bir ateş topu ya da unutulmuş bir vaat gibi dokunuyor ve karşılığında Harriet’in vücudu da alev alev yanıyordu.

“Şimdi de sen dene,” diyerek tekrar önüne geçti. Gayet rahat görünüyordu. Eh, tabii öyle görünürdü: O, Harry Cope’a eskrim öğrettiğini sanıyordu! Bu düşünce Harriet’i yatıştırdı. En azından Jem dokunuşunun onu nasıl titrettiğini bilemezdi. Bu utanç verici bir sırды.

Hareket etmeye çalıştı. Jem’in dikkatli bakışı altında bir kere daha denedi. Jem onu durdurdu, neyi yanlış yaptığını anlatarak bir daha gösterdi. Yirmi dakika sonra, Harriet onun dokunuşunun kalbini küt küt çarptırdığını unutmuştu. Ona gösterdiği hareketleri aynen yapmakla meşguldü. Yirmi dakika sonra hareketi öğrenmişti.

Jem gözleri gülererek, “Mükemmel!” dedi.

O anda Harriet’in vücudu eridi, arzulu, dişli haline döndü. Çevresindeki her şey dişileşmişti: yumuşak, kıvrımlı, gösterişli.

Jem, “Çehren ne garip bir ifade aldı,” diye mırıldandı. “Gömleğimi çıkarmamın bir sakıncası yok, değil mi Harry? Hareket edince epey ısındım.”

Jem, Harriet’in sadece işçi erkeklerde gördüğü türden bir vücuda sahipti. Asilzadelerde böyle vücut olmazdı. Soyluların vücutları Benjamin’inki gibi hafif eğik olurdu, yani akşamlarını kadeh kadeh konyak tüketerek, satranç oynayarak geçiren erkeklerin vücutlarına benzerdi.

Lord Strange onlar gibi değildi.

Yani Jem.

Jem sanki bir buğday tarlasının altın sarısı ışığı içinde başının üzerinden tırpan savurarak yaşıyordu. Göğsü sağlam görünüyordu. Şahane, sanki bir kadın kendini oraya atıp...

Şahane mi? Aklını mı kaçırmaya başlamıştı?

Jem endişeli bir ifadeyle, "Harry?" diye sordu. "İyi misin? Şu eline bakayım."

Yanına geldi ve çıplak göğsünün onunkine yakın olmasının tesiri ciğerlerindeki bütün havayı tüketti ve Jem parmaklarını açarken Harriet itiraz bile edemedi. Aslında mutlu olmuştu. Ancak kash bir vücudun ona bu kadar tesir edeceğini hiç tahmin etmezdi.

Bu düşünceyle yüzü kızardı. Eğer kendine hâkim olmazsa çitlere asılıp kendi adamlarının orak biçmelerini seyredecek vaziyete gelecekti. Şehvetli bir kız kurusu gibi.

Ancak, diyordu kafasının gerisindeki hain, cılız bir ses, ancak...

Jem, "Elin su toplamış," diyordu. "Sarıp temiz tutmamız lazım."

Harriet rahatlayarak, "Evet, ben gidip öyle yapayım," deyip bir adım geriledi. Eğer aklını kaybediyor ve balladlardaki o azgın dullara dönüşüyorsa da bunu yatak odasının mahremiyetinde karşılamayı tercih ederdi.

Jem, "Gerek yok," dedi. Koridora çıkıp, "Povy, su! Sabun!" diye haykırdı.

Harriet, "Seni duymaz," dedi.

"Tabii ki duyar. Otur şöyle. Ben sana diğer hareketi göstereyim, sen de beni seyret."

Seyretmek mi? Bu bir tür işkenceydi ama Harriet'in hayalini bile kurmadığı bir işkence. Bu nasıl bir duyguysa, Harriet'a ait olmayan bir şeydi. Basit, taşralı Harriet'in dizlerinin üzerine çöktürecek kadar şiddetli arzuları yoktu.

Bu hem utanç hem de keyif verici bir şeydi.

Jem ince kılıcı bir savaşçı gibi başının üzerinde çevirdi. Harriet onu şalupasındaki sayısız dövüşte kesikler içinde kalmış, deriden bir Viking pantolonunun içinde düşündü. Saçları okyanustan esen yelde uçuyor...

Gözleri kararmaya başlamıştı, bu yüzden aklını onun gösterdiği harekete vermeye çalıştı. Hamle ileri geri gidip gelen, bir dizi seri hareketten oluşuyordu.

Jem, "Seyrediyor musun, Harry?" diye bağırdı. O altın omuzları yeniden kaldırmıştı ve Harriet yavaş yavaş başını salladı. Seyrediyordu.

Jem durarak, "Sen de denemek ister misin?" dedi.

"Hayır," derken sesi kendi sesine bile benzemiyordu. Uyuşuk ve tatlı, naif bir ses çıkmıştı.

Jem gözlerini kısmış, ağzını açmıştı ki Povy telaşla içeriye girdi. "Bir leğen su bir kalıp da sabun, Lordum. Nasıl bir yara acaba?"

"Sadece bir kabarcık," dedi. "Ben hallederim."

Tanrı'nın ona kadınların hayalini kurduğu türden bir vücut verdiğinden haberi yokmuş gibi, hâlâ galerinin ortasında dikliyordu. Gerçi Harriet erkeklerin vücutlarını filan hayal etmezdi.

O aşkın hayalini kurardı. Şefkat ve öpücükler. Benjamin'le evlendiğinde bu hayaller netleşmişti: Konuştuğu zaman onu ilgiyle dinleyen, hasta veya kederli ya da sadece yorgun olduğunda ona alaka gösteren bir erkeği hayal etmeye başlamıştı.

Ama yatağı düşünmezdi. Ya da belki birazcık... Benjamin önemli bir karşılaşmayı kazanmışsa daima mutlu olurdu, genellikle de Harriet'in yatağına gelirdi. Sevişirlerdi, sonra da Benjamin ona bütün oyunu anlatır, hamleleri onun göğüslerinin üzerinde gösterirdi. Bazen de daha sevişmenin sonuna gelmeden, Benjamin zaferlerini anlatmaya başlardı.

Halif bir iniltiyle Harriet'm üzerinden çekilerek, "Rakibim yavaş ilerliyordu," derdi. "Filine iyi bir yer bulamadı." *İnleme*. "Filini ikinci atıma yaklaştırmasına izin vermedim." *Yine inleme*.

Bu hatıra onu iyiden iyiye soğutmuştu.

Jem, ölmüş kocasından çok daha cazibeliydi. Hatta onu dinliyordu ama tabii onu erkek zannediyordu. Harriet'm kadın olduğunu bilseydi ona yine eskrim öğretir miydi acaba?

Muhtemelen hayır. Ya da Harry Cope'un tarzında söylemek gerekirse; "Nah öğretirdi!"

Povy gitti ve Jem, "Şimdi şişi temizleyelim," dedi.

Harriet, "Kendim yaparım," dedi. Sabunla elini özenli bir şekilde yıkadı ve Povy'nin bırakmış olduğu temiz havluyla kuruladı.

Jem, "Elini sarmazsan maçıma devam edemeyiz," dedi.

Harriet, "Şu anda acıyor," diyerek omuz silkti. "Yarın oynarız."

"Küçük bir şişikten korkmuyorsun, değil mi? Sararsak rahatsız etmez."

Harriet, "Bez yok," diye söze başladı ama Jem çoktan kılıç elinde çevresinde dönmeye başlamıştı.

Pek telaşlanmadan, "Ne yapıyorsun?" diye sordu. Jem'in gözlerinde hain kalbini küt küt attıran parlak bir ışık, derin bir mana vardı.

"Bandaj arıyorum."

"Ne diyorsun?"

Pıt. Kılıcı âdeta havada ışıltı çaldı ve Harriet'm gömleğinin bir düğmesi yerden sekerek uzağa gitti.

Harriet şaşalamıştı.

Pıt!

Harriet ellerini beline koyarak ona hiddetli bir bakış attı. "Ne yapıyorsun sen? Eğer gömleğimi kesmeyi düşünüyorsan ben de seninkini kesmek istiyorum!"

Strange derhal, "Olmaz," dedi. "Benim gömleklerimin kumaşı Kafkas Dağları'ndaki keçilerin yününden dokundu."

"Hiç şaşırmadım. Benim gömleğim de bandaj malzemesi değil çünkü tamamen İngiliz bezinden yapıldı."

"Yumuşak, beyaz, kolayca kesilebilir," dedi. "Niçin?.."

Ve kılıcının bir darbesiyle gömleğinin önünü yırttı.

Harriet telaşla yırtığı kapattı. Öfkeyle, "Kendine gel!" diye bağırdı. "Benim müsaadem olmadan kimse beni soyamaz. Deli misin sen?"

Jem'in iki cevabı vardı. Birincisi, başını geriye atıp kahkahalarla gülmek. Sonra da, daha endişelendirici bir şekilde kapıyı kilitlemek.

Harriet birdenbire Bay Harry Cope olduğunu hatırlayarak bir adım geri çekildi. Demek ki Jem ufkunu genişletmek için... Düşüncesi bile korkunçtu. Böyle bir şey olamazdı. Herhalde şaka yapıyordu.

Jem sessizce ve sinsice ona doğru yaklaşıyordu ve gözlerinde içinden hâlâ güldüğünü söyleyen bir ışıltı vardı. Durumdan mutlu olduğu belliydi.

Harriet bir adım daha bekledi, sonra kapıya doğru fırladı.

Gömleğinin arkasını ayıran kesiği hissetmedi bile. Sadece bir serinlik ve gömleğinin kabarmasını hissetti. Hiddetli bir dişi Viking gibi bağırarak arkasına döndü ve savunma pozisyonu aldı. Keşke kılıcı elinde olsaydı.

"Ne hakla benim giysimi yırtarsın!"

Ancak Jem hâlâ gülüyordu. "Sen çok garip bir adamsın, Harry."

"Seni ilgilendirmez," dedi ve bir adım daha geriye giderek anahtara iyice yaklaştı. "Siz bayım, ahlaksız serserinin tekisiniz. Ne düşündüğünüzü çok iyi biliyorum ve sizi temin ederim ben sizin... sizin ilgi

neşelenmek istemiyorum. Siz ufkunuzu genişletmek isteyebilirsiniz ama ben, bayım, istemiyorum!”

Yumuşak bir sesle, “Ama Harry,” derken gri gözleri heyecan ya da neşeyle, Harriet’in adlandıramadığı bir şekilde parlıyordu. “Ben erkekleri gerçekten sevdiğime karar verdim. Yazık ki hanım evladı dedikleri tiplerle hiç içli dışlı olmadım. Şimdi ne büyük hata ettiğimi görüyorum.”

Harriet, “İstedığınızı yapın ama benimle değil,” diyebildi. Eli anahtarda ama gözleri ondaydı, bir kere daha ona sırtını dönerse zavallı gömleğine ne olacağını bilmiyordu. Bandaj göğüslerini korusa da serin havayı bütün omuzlarında hissediyordu.

Jem, “Ama ben sadece seni istiyorum,” dedi.

Başparmağıyla çenesini okşayarak, “Kadınlar çok sıkıcı,” dedi. Harriet başını geri çekti. “Birisıyla... seninle eskrim yapmanın ne kadar heyecan verici olduğunu bilmezdim. Aklımı çelen de eskrim oldu. Böyle bir adam olduğumu bilmezdim. Ama senin için... seninle beraber yeni bir sahaya giriyorum.”

Harriet sıkılmış dişlerinin arasından, “Benimle değil,” dedi. “Ben istemiyorum.”

“Beni yepyeni bir dünyayla tanıştıracak Yakışıklı Prens olma-yacak mısın?”

“Hayır!” diye haykırdı. Eli anahtardaydı ama Jem’in gözlerindeki bir şey onu engelliyordu. Elinde kılıç vardı ve muzır bir tavırla onu tehdit ediyordu. Hal böyleyken, Harriet’in yüreği ilk iltifatını işiten bir genç kızmı gibi pır pır ediyordu.

Jem, “Bak, silahımı bırakıyorum,” dedi. “Artık bunun bir önemi kalmadı zaten.”

Elini uzatıp asıldı.

İngiliz bezi ona ihanet etti ve bir paçavra gibi ikiye ayrılarak omuzlarından düştü.

Harriet’m bütün vücudunu sıcaklık basmıştı.

Zevkten sesi boğuklaşarak, “Bu da ne böyle?” dedi. Parmakları sargı bezinin en üstteki katını tuttu. Harriet kendini tutamayarak elini onunkinin üstüne koydu.

Kısık sesle, “Sargı bezi,” dedi. Jem’in gri gözleri üzerinde dolaşıyordu. Birdenbire geriye doğru çekildi. “Ne? Demek ufkumu genişletemeyeceğim, öyle mi?”

Harriet şaşaladı. Ama ağzının kenarındaki çizgilerin derinleştiğini gördü ve baş döndüren bir sevinçle anladı ki Lord Strange’in ne hissettiğini, başkaları bilmesede, o, yani Harriet biliyordu.

Lord Strange gülüyordu.

Harriet, “Ne zaman anladın?” diye sordu.

“Hımm,” dedi. “En başından beri.”

“Demek öyle!” derken titriyor, göğsündeki sargı bezini çözen o uzun, güzel parmakların dokunuşuna aldırmamaya çalışıyordu.

Jem, “Bu benim için âdeta bir armağan oldu,” diye mırıldandı.

“Ne zaman anladın?” diye ısrarla sorarak heyecanını bastırmaya çalışıyordu. Ya o sargı bezinin altında beklediğini bulamazsa? Ya daha güzel bir şey bekliyorsa?

Sırtarak, “Ahırda anladım,” dedi. “Villiers da onayladı.”

“Villiers!” diye haykırdı. Jem bir katı daha açarken Harriet o günü hatırladı. “Latince!”

“Latince,” diye onayladı genç adam. Ama bununla pek alakadar değildi. Koyulaşan gözlerinde arzulu bir bakışla son katı da yavaşça açtı.

Benjamin gerdek gecelerinde göğüslerini ilk defa olarak gördüğünde şöyle demişti: “Göğüslerin çok küçük ama bu kadar küçük olmaları çok büyük olmaları kadar iyi bir şey, umarım sen de aynı şekilde

duşunuyorsundur.” Harriet kocasının hayal kırıklığına uğramamış olmasına aşırı derecede sevindiği için onunla aynı fikirde olduğunu söylemişti. Harriet başını eğip kendine bakarak göğüslerini Jem’in gözlerinden görmeye çalıştı.

Göğüsleri küçüktü. Ama su damlası gibi çok biçimli, demişti Benjamin. Benjamin’i düşünmek tuhaf gelmişti, o yüzden onun ismini zihninden uzaklaştırdı.

Jem yumuşak bir sesle, “Bugün benim doğum günüm olmalı,” dedi ve ona doğru uzandı.

Harriet göğüslerini okşayacağını sandı. Benjamin olsa öyle yapardı.

Ama Jem göğüslerine dokunmadı. Onu kendine çekerek aynı anda dilini ağzına soktu. Harriet şaşkınlıktan kaskatı kesildi. Elbette Benjamin de onu öpmüştü.

Ama o hiç böyle...

Dili onun diliyle tembel tembel oynasırken vücudunda bir haz dalgası yükseldi. Jem onun tadına bakıyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu.

Jem ona baktı. “Seni öpüyorum.” Yüzünü ellerinin içine alarak yeniden öpmeye başladı ve bu defa Harriet teslim oldu. Ama Jem onun dudaklarını, şeker yalar gibi yalıyor, tadına varıyordu. Nihayet bu öpücük Harriet’a eski bir dost, serinletici bir içki gibi geldi.

Bu öpücük Harriet’ın hayatını değiştirdi. Sinir sistemini, kemiklerini değiştirdi, Harriet’ı bambaşka birisi yaptı: O artık hüznünlü, tertipli, taşralı kadın değildi. Bu öpücük ona dans etme isteği veriyor, kanını coşturuyor, onda çılgılık atma isteği uyandırıyor.

Genç kadın da onu öpüyordu.

Bu sefer nefes nefese geri çekilen Jem oldu. Sesi kulaklarına ılık bir rüzgâr gibi dolaşarak, “Harry,” diye fısıldadı. “Söyle –gerçi fark etmez de– söyle yoksa bakire misin?”

Harriet’ın dudasının ucu yukarı doğru kıvrıldı.

Jem onu yeniden, daha sert öptü. Harriet öpüşünden onun memnuniyetini anlamıştı. O da memnundu. Bakire olmak hiç eğlenceli değildi. Evliliğin ilk aylarında, gözlerinin altı morarana, Benjamin’den sallanana kadar balolarda ve müzikallerde bulunurdu. Sırf yatak odasından uzak kalmak için ona satranç öğretmesini istemiş, ama hamleleri tekrar tekrar göstermesi için ısrar ederek onu saatlerce dinlemişti.

Çünkü canı yanıyordu.

Hatta daha iyi olduğu zaman bile şu anda bacaklarını yakan, şiddetli arzuyu duymamıştı. Hâlbuki Jem henüz ona dokunmamıştı.

Bu yüzden Jem’in başını kendisine doğru çekerek kendini bu yeni sporu; hünerli, ıslak, samimi öpücüğü öğrenmeye verdi.

Bir müddet sonra, “Sanki birbirimizle konuşuyoruz,” diye mırıldandı.

“Öyle,” dedi onu tatlı tatlı öperek. Ardından öyle sert ve şiddetli öptü ki Harriet titredi, her bir noktasındaki kadınlık hissi uyanmıştı; artık arzu ateşinde yanıyordu.

Jem hâlâ ona dokunmuş değildi.

“Söyle söyleyeyim,” dedi. “Bakire değilsen de öpüşme konusunda pek tecrüben yok.”

“Ben çabuk öğrenirim.” Dudaklarını onunkilere sürttü. Bir erkeğin alt dudağı nasıl bu kadar dolgun olabilirli? Bu onu tahrir etmişti.

“O yüzden,” dedi. “Kuralları anlamak istiyorum.”

İşte tam Jem.

Harriet tek kaşını kaldırarak, “Faydalı bilgi mi?”

“Bana cevap verme genç, Harry,” dedi. “Adın ne, bu arada?”

“Harriet.”

Jem gülümseyerek, “Hoşuma gitti,” dedi.

“Ben Harry’yi daha çok seviyorum.”

Jem, “Öpücük konusunda bakiresin,” dedi, “ama diğer bakımdan bakire değilsin.”

“Daha önce öpüştüm! Milyonlarca kez. Ama bu şekilde değil.”

“Böyle mi?”

Ona hangi tür öpüşmeden bahsettiğini göstermek zorunda kaldı ve dikkatleri dağıldı. Hâlâ ona dokunmamıştı, bu yüzden Harriet utanmazca onu kendine çekerek vücudunu genç adaminkine yasladı. Jem süratti, adaleydi ve pürüzsüz tendi. Harriet ise kendini yumuşak, kavisli ve narin olarak tarif ediyordu.

Hayatında hiç hissetmediği kadar... Evlendiği gün, ilk gecesinde bile bu hisleri böylesine şiddetli duymamıştı

Jem soluk soluğa, “Harriet,” dedi.

“Sana göre, Harry.” Vücudunu ona sürttü.

“Ne kadar tecrübeli olduğunu merak ettim. Yani...” Soluğu kesilir gibi oldu çünkü Harriet onun pantolonundaki kabartıya sürtünmeye başlamıştı. Bu öyle dolgudan meydana gelen bir kabartı da değildi. “Yani, samanlıkta haftada bir iki gece mi? Benim merak ettiğim...”

Sözünü tamamlayamadı, muhtemelen Harriet onun dokunmamasından sıkılmıştı ve hiç kimse ona Jem’e dokunmanın yasak olduğunu söylememişti. Bu yüzden uzvunu avuçlamıştı.

“Yıllar süren bir evlilik geçirdim,” dedi Harriet. Pantolonun üzerinden bile bu sertliğe, Jem’in gırtlğından çıkan boğuk sese, kalçasının bir parça öne doğru hareket etmesine bayılmıştı. “Erkekler hakkında bilmediğim şey yok.”

Jem donakaldı. “Hâlâ evli misin? Çünkü ben çok eski kafalıyım.”

“Sen mi? Gönül ilişkileriyle meşhur evin sahibi?”

“Gölünç, değil mi?”

Harriet, “Evet,” dedi. “Neyse ki dulum.” Elini yine Jem’in pantolonunun önüne indirdi.

Jem zorlukla, “Güzel,” dedi. “Mükemmel. Yani başın sağ olsun tabii.” Sonra elini kapıdan çekip sırtının üzerinde bir alev hattı çizerek, aşağıya doğru indirdi. “Sen çok güzel bir kadınsın,” dedi. “Güzel olduğunu biliyordum. Gördüğüm en alımlı oğlan olduğunu düşünmüştüm. Ancak kadın olduğunu fark ettiğimde gördüğüm en güzel kadın olduğunu anladım.”

Bu o kadar saçmaydı ki Harriet sözünün tamamını dinlemedi bile. Ayrıca, Jem onu titretip inleyen küçük daireler çizerek tenini okşuyordu. Özellikle de göğüslerine doğru çıktığında... Göğüslerini sevecen bir tavırla, Harriet’in alışıktığı tarzda yani safca bir coşkuyla kavramamıştı.

Göğüslerini kristalden yapılmışçasına, teni dünyanın en narin ipeğiymişçesine parmak uçlarıyla okşamıştı. Parmakları teninde âdeta şarkı söylüyordu.

İşte bu hareketle Harriet’in dizlerinin bağı çözülmüştü ancak Jem’in kolu ona sarılmış, ayakta tutuyordu. “Kusura bakma,” diye mırıldandı, “ama tat almalıyım.”

“Ah...”

Onu yere bırakılmış kumaş yığınının –genç kadının paramparça gömleği, ikisinin ceketleri ve Jem’in gömleği– üzerine yavaşça sırtüstü yatırdı. Dudaklarının göğsüne dokunuşu, en az parmaklarınınki kadar narin ve ateşliydi.

Harriet başını arkaya atarak inledi. Ellerini saçlarına geçirerek kurdelesini çözdü.

Jem ise buna aldırmadan, dudaklarını Harriet'in çıplak tenine sürterek onu art arda öpüyordu. Bu temasın tesiriyle Harriet yalvacacak, bağırarak duruma gelmişti.

Soluk soluğa, "Haydi artık," diyerek onu yukarı çekti.

Jem güldü. "Hâlâ pek arzulusun."

Harriet geriye doğru bükülerek, "Lütfen, Jem," dedi.

Jem ona dokunmadan, "Kaç sene evli kaldın?" diye sordu.

Sabırsızlıkla, "Yıllarca," dedi.

"Çocuk olmadı mı?"

Harriet onun ne dediğini anlamıştı. Sadece hafif bir keder uğrayıp gitti: gelip geçen bir saniye. Sesine neşe katmaya çalışarak, "Kapağa gerek yok," dedi.

Böylece Jem ona yaklaştı, dayandı. Saçları önüne dökülerek Harriet'in yüzüne ipeksi bir yumuşaklıkla dokunuyordu.

Harriet cinsel ilişkiye alıştı: biraz canını yakan, başlangıçtaki kuru girişe, bunun ardından gelen gayretli sürtünmeye ve bundan alınan hazzla. Bir erkeğin, sıcak ve hafifçe terli vücudunun kollarının arasında olmasının verdiği duyguya.

Ancak bu sefer tamamen farklıydı.

Bir kere...

Nefes nefese, "Bilmiyorum," dedi. "Bir dakika!"

"Seve seve," dedi ve uzanıp yeniden dudaklarını yakaladı.

Ancak Harriet başını kaldırıp vücutlarının arasına baktı. Haklıydı.

"E, Jem..."

Jem ona öyle ateşli ve tatlı bir öpücükle karşılık verdi ki Harriet genç adamın kalçasıyla yaptığı şeyi neredeyse anlamadı ama vücudu bunu tanıyordu.

"Dur," diye emretti. "Bekle!" Neydi bu hissettiği?

Yine aşağı baktı. "Bu ne?"

Jem, "Son baktığımda," dedi, "en sevdiğim uzvumdur. Hatta diyebilirim ki vücudumun en iyi parçası."

"Bu..." Harriet ağzını kapattı. Düşüncesi vefasızlıktı. Ama bu... bir daha aşağı doğru baktı. Benjamin'inin iki katı idi. "Bilmiyorum..."

"Korkma," dedi. Harriet'in soluğunu kesen, küçük bir kalça hareketi yaptı. "Lütfen, deneyebilir miyiz?"

"Tabii ki."

Ne kuruluk ne batma ne de acı vardı.

İçine girip durdu.

Harriet sersemlemiş bir halde, "Tam uydu," dedi. "Eldiven gibi." Jem biraz acı çekiyor gibiydi. "Küçük müşşün," dedi.

"Biliyorum. Göğüslerim de küçüktür." Ellerini onun omuz kaslarının üzerinde gezdirdi.

"İnan bana," dedi soluk soluğa. "Hiç sorun değil."

Ve derine doğru itti. Bu, Harriet'in en sevdiği kısımdı. Bu kısımda hayranlık uyandırdığını, önemli olduğunu düşünüyordu. Kıvrılıp bükülerek kendinden ona rahat bir yatak, çalışması için yüksek bir platform yaratıyordu. Erkeğinki başbayağı bir çaba içeriyordu; Benjamin'in yüzü daima morarırdı. "Hazırım," dedi.

Jem'in yüzü kızarmamıştı. Kaşını kaldırmış, genç kadına bakıyordu. "Evliliğin hakkında çok garip düşünceler edinmeye başladım, Harriet."

Jem ona gerçekten iyi geliyordu. Bütün vücudunun gevşediğini, onu kabul ettiğini, içine çektiğini duyuyordu. "Hımm," dedi. "Bunu daha sonra tartışsak olmaz mı?"

O menekşe-kahverengi gözleri biraz şaşkın bakıyordu ki bu iyi bir şeydi. Sevgili Harriet’ı çok düşünüyordu. Onun biraz şoka ihtiyacı vardı.

Jem, bunu en iyi yapacak adamın da kendisi olduğuna inanarak sırttı.

“Şimdi, Harry,” dedi çok ağır bir şekilde, “benim nasıl bir erkek olduğumu biliyorsun, değil mi?” Harriet iyi kötü bir fikir edinmişti ki genç adaman parmağıyla göğüs ucunu ovalamaya başladı. Harriet küçük tatlı bir melek gibi geriye doğru büküldü.

Ancak onun o sinir bozucu beyni belli ki hâlâ çalışıyordu çünkü gözlerini açarak, “Herkes kendini nasıl bir erkek olarak göstermek istediğini biliyorum, Jem. Ben seni gerçekten tanıdığımdan emin değilim.”

Demek ki henüz istenilen derecede aklını kaybetmemişti. “Ben ahlaksızım,” dedi ve geri çekilerek önündeki lezzetli yemeğine baktı. Sonra da eğilip göğsünü öptü. Harriet hafif hafif inlemeye başladı. Küçük ısırtıklar genç kadının hoşuna gitmişti, bu yüzden Jem diğer göğse geçerek özel muamele gösterdi. Harriet şimdi altında kıvranıyordu.

“Uçarı, şehvet düşkünü,” dedi.

Ancak Harriet’ı hafife almıştı çünkü genç kadının gözleri açılıverdi ve “Saçına,” dedi. “Sen hayatında hiç fahişeyle yatmadın.”

Jem tam ağzını açmak üzereydi ama para karşılığı beraberlikten tiksindiği için bu tartışmadan mağlup çıkacağını anladı.

Bunun yerine, tartışmayı iyi bildiği bir sahaya çekti. Kazanabilecek bir sahaya. “Biz şehvet düşkünleri sevişirken *her şeyi* isteriz,” diyerek aşağılara doğru indi. “Bacaklarını aç, tatlım.”

Telaşla karışan arzu duygusu içinde aşağıya baktı. “Ba... bana bakmak mı istiyorsun?”

“Evet. Pespembe ve yumuşacak...” Bacaklarını açtı. “Keşke benim gördüğümü sen de görebilsen. Gül yaprakları gibi küçük kaygan dudaklar. Ve şirin mi şirin bir kapı.” Artık konuşmak güç geliyordu çünkü böyle açık saçık konuşmalara alışık değildi ve artık harekete geçmek gerektiğini düşünüyordu.

Ancak o, bacaklarını daha geniş ayırdı ve her kadını bir Amazon’a çevirecek şekilde öpmeye başladı.

Tabii Harriet bazılarından daha dayanıklıydı. Sally sadece iç geçirir ve “Sonunda,” diyerek arkasına yaslanırdı.

Ama Harriet bacaklarını çekip dizlerinin üzerinde kalktı. Genç adam, “Bak, Harriet,” dedi, “benim sapkın arzularıma eşlik etmek zorundasın. Başka türlü yapamam.”

“Ne?”

Sabırla, “Başka türlü seninle sevişemem,” dedi. Bütün vücudu ne gerekiyorsa yapmaya istekli olduğunu gösteriyordu. “Tadına bakmam gerek.”

Harriet, “Saçmalıklı” dedi. “Az önce benimle beraberliğe hazırdın.”

Üzgün bir tavırla, “Artık değilim,” diyerek biraz yana çekildi, böylece on beş yaşından beri en sert ereksiyonunu yaşadığını Harriet’a fark ettirmede. Göğüs ucunu hafif hafif okşamaya devam etti. Genç kadının göğüslerinin ne kadar hassas olduğunu anlamıştı.

Harriet şüpheyle, “Daha önce hiç böyle bir şey işitmedim,” dedi. Ama Jem onun gözlerinin yeniden yumuşamaya başladığını görüyordu.

“Benimle sevişmenin evlendiğin o... o taşra beyiyle sevişmekten farklı olacağını sen de takdir edersin,” dedi.

Genç kadın gözlerini açtı. Jem, onun bu tepkisinden kocası hakkındaki tahmininin doğru olduğunu anladı. Adam tam bir taşraiydi. Akla uygun tek şey buydu. Aşırı korumacı bir anne tarafından değil,

eski kalalı bir taşra beyi tarafından üzerine titrenmişti. Kimbilir, belki de bu adam şu asilzade çiftçilerdendi.

Harriet kendi vücuduna şüpheyle bakarak, “Sanırım senin farklı isteklerin var,” dedi. “Ama benim düşünceme göre...”

“Sen düşünme,” dedi. Ve bacaklarının arasına yerleşerek uyluklarını hafif hafif ısırmaya başladı.

Bunun üzerine Harriet yumuşak sesler çıkarmaya başladı. Jem’in yatağa dayadığı ereksiyonu yalvarırcasına zonkluyordu ama Harriet’in merkezine ulaşmıştı bile, diliyle en hassas yerlerini yalıyor, her hareketinde genç kadının kalçalarını yerinden sıçratmasına neden oluyordu.

Harriet hâlâ konuşsa da artık sözleri pek bir tutarlılık göstermiyordu. “Hayır,” ve “Tamam,” ya da “Jem,” gibi anlaşılmasız birkaç şey daha mırıldandı.

Ne yaptığı hakkında bir fikri olsun diye Jem, “Tadına bayıldım,” dedi. “Şeker, baharat ve limon gibi.”

Harriet, “Limonlu sabun,” gibi dedi soluk soluğa.

Jem bilhassa hassas olan bir noktada birkaç dakika daha oyalanarak ona limonlu sabun diyecek kadar mantıklı olmanın cezasını verdi.

Sonra durdu. “Ne dedin?” diye sordu masum bir sesle.

Harriet başını kaldırarak vahşi gözlerle ona baktı. Jem bu gözleri tanıyor ve çok seviyordu: Bunlar bir erkeğe vurmak üzere olan bir kadının gözleriydi.

Jem masumca, “Affedersin,” dedi, “yaptığım işi beceremedim mi?”

Harriet parmaklarını saçlarına geçirmiş hızlı hızlı soluyordu.

Çok güzel.

Birkaç dakika sonra yeniden başını kaldırdı. “Limonlu sabun mu?”

Penşan haldeki genç kadın ona baktı. “Lütfen...”

“Lütfen ne?” Elinde olmadan sırtıyordu. Parmaklarıyla biraz oynadı ama aynı şey olmadığını biliyordu. Genç kadın altında kıvranıyordu.

“Lütfen,” dedi.

Jem, “Beni öp de,” diye emretti. Amazon’unun istediklerini elde etmek için dile getirmesi gerekiyordu.

“Lütfen,” diye sızlandı, “lütfen beni öp.” Tam bir leydi.

Jem yeniden başını eğdi ve bu defa parmakları her yere dokunuyordu çünkü o “hayır”lar sürekli “evet”ler tarafından yutuluyordu.

Ve nihayet Harriet’i yola getirdi.

İçine girmemek için kendini zor zapt ediyordu. Ona tatlı sözler söyledi, emirler verdi ve itirazlarını duymazlıktan geldi. Nihayet Harriet ayak parmaklarını kıvırmaya, küçük çığlıklar atmaya başlamıştı. Tatlı vücudu zevkten ürpererek ona doğru kalkıyordu.

“İşte böyle, tatlım,” dedi Jem. “Haydi... Haydi!”

Harriet resim galerisinin tavanına bakıyordu. Tavan çok uzaktı ve sanki hafiften sallanıyordu. Sanki dünya bir parça ekseninden kaymış da o kenarından düşmüş gibiydi.

“Ah...”

Genç adam yeniden onun üzerine gelerek kollarına dayandı. “Şimdi sevişmemizin bir sakıncası var mı?”

Genç kadın ona baktı, konuşacak durumda değildi.

Jem kalçalarını ona doğru itti. Harriet’tan boğuk bir ses çıktı. Dizleri kendi iradesiyle yukarı doğru kaydı.

“Bunu evet olarak kabul ediyorum,” dedi. Ve sertçe öne doğru abandı.

Bu Harriet’m daha önceki tecrübelerine benzemiyordu. Aldığı zevk ta iliklerine kadar tesir ediyor, hemen ardından, vücuduna ya-

ylan bir ateşe dönüşüyordu. Ne yaptığım bilmeden kalçalarını ona doğru kaldırıyordu.

Genç adam derin sesiyle, “İşte böyle,” diyordu.

Harriet’in gözünde, o dünyanın en güzel erkeğiydi. Parmaklarını elmacık kemiklerinde, o sert, zeki gözlerinde, kuvvetli çenesinde gezdirdi. Omuzlarına, onun zincirleme titremelerinin sebebi kalçalarına indi.

Bir daha öne doğru abandı ve bir mucize gibi, Harriet’in kalçası yükselerek onunla birleşti.

Bir daha... “Şimdi anlıyor musun?” dedi Jem. Dişleri birbirine kenetlenmişe benziyordu. Yüzü morarmamıştı ancak alnında ve omuzlarına küçük ter damlaları vardı.

Harriet nemlenmiş alnını öptü: temiz tuz ve Jem tadı aldı.

Jem öne doğru uzun ve kuvvetli itmelerine devam ediyordu. Harriet, Jem’in vücudunda çıktığı keşif gezisine daha fazla dikkatini veremez hale gelmişti. Sanki bütün dikkati onun hareketlerinin sebep olduğu yangına yoğunlaşmış gibi kendinden geçtiğini hissetmeye başlıyordu. Benjamin olsa çoktan üzerine yığılmış yatıyordu, hâlbuki o yılmadan, rahatça gidip gelmeye devam ediyordu.

Harriet nefes alamıyordu. Bütün yapabildiği, parmaklarını Jem’in omuzlarına geçirmiş, küçük feryatlarla onun peşinden fırtınaya koşmaktı.

Jem boğuk bir sesle, “İşte böyle,” dedi. “İşte böyle, Harriet.”

Harriet’in elleri omuzlarından aşağı kayarak kalçalarını kavradı. Avuçlarının içindeki kalçaları pürüzsüz, kaslı ve güçlüydü. Onun vücudunu kendi vücudu gibi duyuyordu. Kendininkine karışan bu vücudun kalp gibi attığını, onun içine doğru daldığını hissediyordu.

Kulakları Jem’i işitmiyordu bile çünkü dünyası parçalanıp dağılmış, başka bir mekânda kendini yeniden meydana getirmişti ve bu yerde sahip olduğu hazzın daha önce hayalini bile kurmamıştı.

Kuramazdı da...

Yirmi Dördüncü Bölüm

Skandal! Pantolonlu Bir Kadın

Yemek çok tuhaf geçti. Jem'in yemeğe katılması beklenmiyordu ama o yine de birdenbire ortaya çıktı.

Harriet'in lokması boğazına takıldı.

Povy telaşla hareketlenerek derhal bir sandalye temin edip masanın başköşesine yerleştirdi.

Jem, "Telaşa gerek yok, Povy," dedi. "Cosway Düşesi'nin yanına oturacağım. Kusura bakmazsanız, Bay Cope."

Harriet aceleyle sandalyesini sola kaydırды ve Povy, Isidore ile Harriet'in arasına bir sandalye koydu.

Jem, masadakilere tek tek bakıp gülümseyerek, "Yemek düzeninizi bozuyorum, biliyorum, ayrıca geç geldiğim için özür dilerim," dedi. "Düşes'le konuşma fırsatını kaçırmak istemedim."

Solunda Nell heyecanlı bir şekilde Harriet'in kolunu çimdikliyordu. Harriet'in kulağına cırlayarak, "Biliyor mu?" diye fısıldadı.

Jem oturdu ve bacağı derhal Harriet'in bacağına yaslandı. Harriet peçetesini yakaladı. Jem bir tabak yemek alıp sağındaki Isidore'la konuşmaya başladı.

Nell tekrar Harriet'i çimdikledi. "Ona bütün şiiri verdin mi? Yemeğe bu yüzden gelmiş olmalı. Yemeklere hiçbir zaman katılmaz!"

Harriet fısıltıyla, "Şiiri ona verdim," diye cevap verdi.

Nell derin bir nefes alıp ellerini çırpı. "Onunla evleneceğim. Kararımı verdim."

Harriet bu dileğin ona birkaç gün önceki kadar komik gelmediğini fark etti. "Gerçekten mi?" dedi biraz soğuk bir tavırla.

"Notu kimin yazdığından emin olamamıştır. Lütfen Harry, bir şey yapabilir misin?"

"Ben çöpçatan değilim..." boğazını temizledi ve devam etti, "yani, ben elbette ki bir randevuevi işletmecisi değilim, Nell. Senin ilişkilerini idare edemem."

Nell gözleri derin bir heyecanla ışıldayarak, "Ama ettin," dedi. "Hem Strange'ten para almayacağım. Ben öyle bir şeyi asla yapmam."

Bu Nell üstü kapalı konuşma denilen şeyden habersizdi.

Harriet'in kulağına, "En azından beni şiirin yazarı olarak tanıtabilir misin?" diye fısıldadı.

Harriet, Jem'e doğru döndü, aynı anda Jem'in eli de Harriet'in bacağına gelmişti. Harriet donakaldı. Tabii Nell bunu görmüyordu. Kimse görmüyordu. Jem kolunu masa örtüsüyle kapamıştı.

Parmakları... o parmaklar... teni âdeta alev alev yanıyordu. Elini pantolonunun ağına doğru kaydırırken Isidore'a gülümsüyordu.

Nell, "Harry!" diye tısladı.

Harriet boğazını temizledi. Jem cümlesini bitirip hemen ona döndü. "Sevgili, Bay Cope," dedi. "Kusura bakmayın, size iyi akşamlar dileklerinde bulunmadım."

Harriet başını eğdi. "Sizi aramızda görmek büyük zevk, Lord Strange."

"Eğlence nerede, ben oradayım," dedi gamsızca. "Söylesenize Bay Cope, sizin adınız nedir?"

Harriet gözlerini kıstı.

"İlk adınız?" diye üsteledi. "Ancak çok eski kafalı arkadaşlar birbirlerine karşı hitaplarında resmî olurlar."

Harriet hemen, "Sizi şu çok beğendiğiniz ve ilgilendiğiniz şiirin şairiyle tanıştırmak istiyorum," diyerek soruyu geçirdi.

"Ah, Bayan Gale. Bu ne güzel sürpriz."

Genç kız gamzelerini göstererek, "Nell," dedi. "Umarım kötü bir sürpriz olmamıştır."

"Hiç olur mu?" diyerek ona en cazibeli gülüşlerinden biriyle karşılık verdi. "Bay Cope'un ilk adını bilmiyorsunuzdur, değil mi? Kendisi adını bize söylemeyecek kadar eski kafalıdır."

Nell bu meseleyle pek ilgilenmediğini belli edecek şekilde hafifçe kaşlarını çatı. "Adı Harry," dedi.

Jem, "Harry! Ah, hayır, hayır, hayır," dedi.

Harriet soğuk bir tavırla, "Neden olmasın?" diye sordu. "Çok güzel bir isim."

Jem, "Pek ahlaklı bir intiba bırakmıyor insanda," dedi. "Yok, yok. Bu isimde hâkim olmaz bir kere. Bu isimde papaz yardımcısı bile olmaz. Ama Harold olsaydınız ki bu size daha uygun bir isim, çok farklı olurdu."

Sustu ama Harriet onun sersemliğine çanak tutmayacaktı, bu yüzden sesini çıkarmadı. Nell elbisesinin yakasını açacak şekilde eğilerek, "Nasıl farklı olurdu, Lord Strange?" diye sordu.

"Lütfen," dedi, "bana Jem de."

Harriet katı bir şekilde, Nell'e mutluluktan neredeyse inme inceceğini düşündü.

“Şimdi, eğer genç Harry asıl adı olan Harold’u alsaydı, her mesele için ağzından yüksek ahlaklı sözler çıkacağını görecekti. Mesela sözleri Centilmen Dergisi’nde yayımlanabilirdi. Onlar kadınlar hakkındaki en korkunç yalanları söylerler.”

Harriet, “Nasıl?” diye sordu.

Jem, “Mesela, bazı hovarda kadınlar el sıkışmaya başlamış,” dedi.

Nell, “Tanrım,” dedi. “Ben de o suçu işliyorum.”

Jem, “Uygun bulmuyoruz, değil mi Harold?” diye sordu.

Harry, “Benim adım Harold değil, Harry!” diye parladı. “Ve bence Nell kiminle isterse onunla el sıkışabilir.”

Jem, “İnsan o ellerin daha önce nerelere sürüldüğünü bilemez ki,” diyerek elini bir santim daha yukarı kaydırды.

Harriet onu durdurmak istiyordu. İstiyordu istemesine de çok tatlı bir uyuşukluk her tarafını sarmıştı.

O gün banyo yaptıktan sonra, başına gelenlerin kabul edilemez olduğu gibi, tekrarlanamayacak, tatlı bir rüya olduğuna karar vermişti.

Hâlbuki şimdi vücudu bu rüyanın her anım tekrar canlandırmaktan mutluluk duyacağının sinyallerini gönderiyordu.

Nell, “Bir daha el sıkışmayacağım,” dedi. “O dergide başka ne diyorlar, Jem?”

İsmi ni öyle bir söyleyiş i vardı ki sanki çoktan beraber yatağa girmişlerdi. Harriet, Jem’in isminin Nell’in dilinden “ilk gece” havalleriyle birlikte döküldüğünü düşünerek hiddetlendi.

Jem, “Yazar kadınlarla ilgili konularda nefret dolu sözler sarfediyor,” dedi. “Düşün. Kadınların tabanca taşıdıklarını söylüyor.”

Nell, “Bayan Grandison örgü çantasında bir tane taşıyor, bir kerecinde ateş alarak misafir odasındaki halıyı deldi,” dedi. “Yani bu da doğru.”

“Bu söyleyeceğim abartılı. Yazara göre, bazı kadınlar eyere yan oturmayı bırakıp bacaklarını açarak oturmaya başlamışlar ve –buna kim inanır?– hatta pantolon giyiyorlarmış.”

Nell, “Pantolon çok rahatsız görünüyor,” dedi. “Bu iddianın aslı olduğunu sanmam, sen ne dersin Harry?”

Harry –ya da Harriet– hiçbir şey düşünemiyordu çünkü Jem’in parmağı onu halsiz düşüren bir tempo tutturmuştu. Güç bela ağzından, “Katılıyorum,” çıktı.

Jem, “Ama pantolon çok pratik,” dedi. Çok eğlendiği belli oluyordu. Jüpon, etek, kordon, korse ve dahası, kadın elbisesi çok kalabalık.”

Nell yine deli gibi gülüyordu. “Bizi ne kadar iyi tanıyorsun!” diye cırladı.

Jem, Harry’nin üzerinden Nell’e doğru uzandı, bu da ona daha kuvvetli okşama fırsatı verdi. Harriet hafifçe inleyerek yerinden sıçradı.

Jem, “Seni rahatsız etmeyeyim, Cope,” dedi. “Nell’e bir şey söylemek istiyorum. Sence kadınlar bütün o elbiseleri neden giyorlar?”

Nell tereddüt etmeden, “Çekici olmak için,” dedi. Bunu söylerken, üzerindeki elbiseye, çok çekici görüldüğünü belli eder bir tarzda aceleyle bakış attı.

“Ama sadece pantolon giyseler ne kadar çekici görüneceklerini bir düşün. Eğer bacaklarını, kıvrımlarını rahatça... seni şoke etmiyorum, değil mi Nell?”

Nell’in gözleri bir civcivin annesine bakışı kadar sabit bir şekilde Jem’e bakıyordu. Harriet ise giderek kızarmakta olduğunu hissediyordu.

“Müsaadenizle,” diyerek geri çekildi ve ayağa kalktı. Jem’in eli üzerinden düştü. Bacakları titriyordu.

Jem, “Yemeğin bitti mi?” diye sordu.

“Tamamen,” dedi. “Tamamen bitti.” Saçmalıyordu. Kendini toplamaya çalıştı. “Yani... demek istiyorum ki yarın Cosway Düşesi’yle

Londra'ya döneceğim. Bunun için gidip bavullarımın hazırlanmasını söyleyeyim.”

Jem hızla ona baktı, bunun üzerine Harriet ona söylemeyi unuttuğunu fark etti.

Kalktığı sandalyeye Nell geçmişti. Harriet'a gülümseyerek, “Ah, sevgili Harry,” dedi. “Sana iyi yolculuklar.”

Jem de gözlerinde soğuk bir ifadeyle, “Evet, aynen,” dedi.

Nell ev sahibesi rolüne bürünerek, “Seni burada tekrar göreceğimizden şüphem yok,” dedi.

Jem, “Evet,” dedi ve Nell'e dönerek gülümsedi.

Yirmi Beşinci Bölüm

Fonthill'in Zehirli Havası

Harriet aklında veda etmesi gereken üç insanla üst kata çıktı: Eugenia, Villiers ve Jem. Daha bir ay önce Villiers'dan nefret ederken şimdi onun için bambaşka duygular beslemesi ne kadar garipti. Geçen sene satrançta onu mahcup etmesi için Jemma'yı ikna etmeye çalışmış; iğrenç bir hastalıktan ölmesi için saatlerce dua etmişti. İntikam almaya kararlıydı.

Ama şimdi...

Şimdi ise o bu dünyada Benjamin'i ondan sonra seven ikinci insandı. Harriet artık ondan nefret etmiyordu.

Villiers'in odasına girdi ve onu yatar halde değil, giyinip oturmuş bulunca sevindi. Gidip karşısındaki koltuğa oturdu ve bacaklarını uzattı.

Villiers ona kuşkuyla bakarak, “Pek güzel,” dedi. “Bacaklarımın hakikaten erkeksi bir uzunluğu var. Sana kur yapan genç kadından ne haber?”

“Maalesef ona üzücü bir gerçeği açıklamak zorunda kaldım.”

“Ona zevk verecek marifetten yoksun olduğunu mu?”

“Aynen.”

“Senin kadın olduğunu herkese söyledi mi?”

“İşin aslı şu ki beni hadım sanıyor.”

Villiers hoşnut bir şekilde gülümsedi. “Hadım! Bu acıklı duruma nasıl geldin?”

Harriet sırtarak, “O kısmı muğlâk bıraktık,” dedi. “Bir kaza veya ona benzer bir şeyle...”

“Ona benzer bir şey! Erkeklerin birçoğu, uzuvlarının başına böyle bir kaza gelmesin diye epey çaba harcarlar.”

“Benim için ağladı.”

Villiers memnun bir tavrıyla, “Seni kadın kalbi katili,” dedi. “Strange’in evine bir canavar salmışım.”

Harriet, “Yemeğe gelmedi,” diye belirtti.

“Yemeden içmeden kesilmiş, odasında eriyordur.”

Harriet, Kitty’nin dolgun etini düşünerek, “Pek sanmıyorum,” dedi. “Ama başka yerde teselli arıyor olabilir.”

“Başka heyecanlı olay var mı?” diye sordu.

“Nell’in adına Lord Strange’e kur yaptığımı hatırlıyor musun?”

“Şiirle mi?”

“Evet. Nell’i söz konusu şiirin şairi olarak tanıtip ikisini masada baş başa bırakıp geldim.”

Villiers, “Ondan bir şey çıkmaz. Strange öyle acemiliklerle uğraşmaz,” dedi. “Ancak ben uğraşırım. Onun etrafımı kesinlikle *gevşek* denilebilecek güzel kadınlarla doldurmasına rağmen hiçbirinden faydalanmadığını anlamam için birkaç sene geçmesi gerekti.”

Harriet, “Ne garip,” dedi.

“Of lord’dan geldikten sonra sapıtmıştı. Orada beraberdik. Benim kendince birkaç maceram oldu ama Jem gibi değil. O, Londra’nın

gelmiş geçmiş en azılı çapkını olmaya adaydı; kadınlarla düşüp kal kılan bütün kulüplere üyeydi.”

Harriet merakla, “Sen de o kulüplere üye miydin?” diye sordu.

Villiers, “Ben satranç adamıyım,” diyerek omuz silkti. “Ben sıra sıra çıplak kadın göğsünü sıkıcı buluyorum.”

“Ben de erkeklerin nispeten ilginç azaları için aynı şeyi düşündüm. Gerçi,” diye ekledi, “önce birkaç gece şaşkın bir şekilde bakardım.”

Villiers kahkahayla güldü. “Beni şaşırtıyorsun. Bu tarafımı Benjamin’e gösterdin mi?”

“Sence bu onun ilgisini çeker miydi?”

Villiers sessizdi. “Hayır. Şimdi düşündüm de çok sıkıcı bir koca olmalı. Sence, ben de o kadar kötü olur muyum?”

“Bilmem.”

Villiers, “Bir gün evlenmeyi çok isterim,” dedi. “Aptalca gelebilir ama mutlu bir evlilik kurmak isterim. O yüzden, lütfen bana biraz tavsiye ver.”

“Yataktayken kadına satranç maçını anlatma, performansın ne kadar mükemmel olursa olsun.”

Villiers mırıldanarak, “Hedefim yatakta daima mükemmel performans sergilemektir,” dedi.

Harriet gözlerini devirdi. “Satranç hayatının kam, canı ya da yaşama sebebin değilmiş gibi davran...” Düşündü. “İşe yaramaz ki. Belki Jemma gibi satrancı seven birisini bulursun. O zaman belki başka şeyler yapamayacak kadar yaşlandığınızda, beraber oturur, ‘Fil şaha dört kare’ diye gevelersiniz.”

“Jemma’nın ilgisini çekmeye çalıştım,” dedi. “Ama sonra Beaumont’a karşı içimde garip bir vicdan azabı duydum çünkü o eski arkadaşımıdır. Hüznü hikâyemin sonu şöyle oldu: Jemma’nın tekliflerini kahra-

manca reddettim, sonra fikrimi değiştirdim, bu sefer kendimi onun erkek kardeşi tarafından yaralanmış buldum. Tamamen iyileşince, bir teşebbüste daha bulunmaya niyetim var.”

Harriet, “Bir satranç resitali Jemma’nın hoşuna gidecektir,” dedi. “Ama evlenmeyi arzu ediyorsan –ki az evvel öyle söyledin– sana başka birisi lazım. Jemma evli, evli olmaya da devam edecek gibi görünüyor. Ancak ben sana yarın sabah buradan ayrılacağımızı söylemeye geldim. Isidore ahlaksızlığa sandığı kadar meyli olmadığını anlamış da.”

Villiers, “Bu çoğu kadın için böyledir,” dedi. “Hâlbuki sen hovarda erkek olmayı sevmişe benziyorsun.”

Harriet, “Çok güzel,” diye itiraf etti. “Etek kafesinden, pudradan ve bütün o aşırı süslerden nefret ediyorum. Yıllardır böyle mutlu olmamıştım.”

Villiers göz kapaklarını kıstı. “Sende bir değişiklik var...” diyeerek doğruldu. “Galiba sen Strange’in evinin zehirli havasına kendini kaptırdın. Birisi senin esas cinsiyetini keşfetmiş olmalı.”

Harriet hafifçe gülümsedi ama bir şey söylemedi, sadece gitmek üzere ayağa kalktı. Villiers’a esash bir selam verdi. Sağ elinin gösterişli bir hareketiyle selamını tamamladı.

Villiers, “Fena değil,” dedi. “Isidore’la beraber gitmek istediğinden emin misin? Benim himayem altında kalmada bir mahsur olmadığını biliyorsun. Bir aksilik olmazsa yarın ayağa kalkarım.”

Ancak Harriet kararlıydı. Fonthill’de, Jem’le yaşadıklarının gerçek bir tarafı yoktu. Çok güzeldi. Ona erkekler, kadınlar ve kendi vücudu hakkında çok şey öğretmişti. Ama onun hayatı evindeydi, pantolonla ne zamana kadar dolaşabilirdi?

“Burada çok güzel birkaç gün geçirdim,” dedi samimiyetle. “Ni-hayet Benjamin’i gömebildim, diyebilirim”

Villiers başını eğdi. “Peki, bu kişiyi bırakmak istediğinden emin misin?”

“Eminim,” dedi sakın bir tavırla. “Gerçek hayata dönmeliyim.” Gülümsedi. “Bir daha asla Anne Kaz olarak giyinmeyeceğim.”

Villiers’ın cevabı gözlerindeki tebessümdü.

Harriet odadan çıktı.

Batı kanadının kapısında duran uşağı geçip çocuk odasına girdiğinde, Eugenia kâğıttan kale yapmakla meşguldü. Şatonun yanına gidip yere oturdu. Kale çok güzeldi. Duvarları büyük bir itinayla kesilmiş ve tutkalla birbirine yapıştırılmıştı. Eugenia duvarların üstüne küçük tuğlalar bile çizmişti. Ayrıca bir kule bir de mazgalı siper vardı.

Harriet, “Harika olmuş,” dedi. “Sırada ne var? Ve yaran nasıl oldu?”

Eugenia gözlerini kaldırdı. “Sen misin? Ben de seni bekliyordum. Bak, ne yapıyorum.”

“Kale.”

Eugenia sabırsızlıkla, “Kaleyi önceden yaptım,” dedi. “Ama savaş açacağım, o yüzden, şimdi de askerleri yapıyorum.”

Küçük adamlar kesip siperlerin etrafına yerleştiriyordu. “Düşman taarruzunu canlandıracaktım ama fikrimi değiştirdim.”

Harriet kalenin önündekileri fark ederek, “Bu bir köpek ordusu mu?” diye sordu.

Eugenia gururla, “Sıçan!” dedi. “Kuyruklarını gördün mü? Kuyruk kesmek zor. Yaralı sıçanlar için bir hastane kurmam gerekti çünkü makasım kayıp durdu.” Parçalanmış karton sıçanlar düzenli bir yığın halinde yan tarafta duruyordu.

Harriet, “Yaran nasıl oldu?” diye sordu.

Eugenia elini uzattı. “Hemen hemen kayboldu, bak.”

“Yarın eve gitmek zorundayım. Vedalaşmaya geldim.”

Harriet etrafına bakındı. Odanın duvarları koyu renk ipekle kaplanmıştı. Ateşin yanında dört ya da beş adam dikiliyordu. Odada dört küçük kare masa ile bol miktarda sandalyeden başka mobilya yoktu.

Villiers, Harriet'a, "Strange'in oyununa davet edilmek şereftir," dedi. "Belirteyim, Oyunun O'su büyüktür. Oyun'dan, ona katılmış olanlar dışında hiç kimseye bahsetmemek bir şeref meselesidir, seni bilgilendirmemiş olmam bu yüzdendir."

"Peki, bu şeref nereden geliyor?" Harriet en ilginç Cambridge profesörlerinin ve Hyde Park Tiyatrosu'nun başoyuncusunun orada olduğunu görüyordu. Jem geçen gece ona *Hamlet*'ten nefret ettiğini söylemiş ve oyunun bütün abesliklerini anlatmıştı. Bunun üzerine, Harriet oyunu bir daha asla zevkle okuyamayacağını ve izleyemeyeceğini düşünmüştü.

"Oyun meşhurdur. Bazı geceler izleyici dört kişi olur, bazen de sekiz. Kimse bir gece için yahut daimî olarak dışarıda bırakıldığı için şikâyet etmeye kalkışmaz. Ama oyuna şöyle bir girip çıkabilmek için Fonthill'de haftalarca kalanlar olduğunu biliyorum."

Harriet yine etrafa baktı. Povy yakut kırmızısı içki dolu kadehleri dağıtıyordu. Odaya keyifli bir atmosfer hâkimdi. "Para için mi oynuyoruz?"

Villiers, "Poker," dedi. "Yüksek bahis. Senin için bir sakıncası var mı?"

"Benjamin oyunu oyun için değil para için oynamanın saçmahlık olduğunu söylerdi."

Villiers, "İskambil," dedi, "satrançtan farklıdır."

"Primero nasıl bir oyundur?"

"O bir güç oyunu. Blöf ve yalan oyunu." Başka bir şey söylemedi. "Şuna bak," dedi bir saniye sonra, "senin burada olman bazılarının ilgisini uyandırır."

Harriet kurda benzeyen bir adamın ona baktığını gördü. Adam, "Genç Cope, öyle değil mi?" diye bağırdı.

Harriet ayağa kalkıp selam verdi. "Evet, bayım, ta kendisi."

"Lord Skipwith."

Villiers'm ölçülü sesi geldi: "Lord Skipwith, mecliste İrlanda Kararları meselesinin en önemli şahsiyetidir. Onunla tanıştığın için çok talihlisin delikanlı."

Harriet tekrar başıyla selam verdi. Skipwith onu baştan ayağa süzdü, bacaklarına geldiğinde şöyle bir durup gözlerini kıstı. Harriet nefesini tuttu.

Fakat Skipwith homurdanarak başını çevirdi ve Harriet yerine oturdu.

Villiers, "Senin eşcinsel olduğuna karar verdi," dedi.

"O ne demek? Sürekli iştiriyorum."

"Erkeklerle beraber olmayı tercih eden erkek. Bazen görünüşleri de kadınsı olur. Skipwith çok muhafazakârdır."

Harriet bacağını diğer bacağının üzerinden indirdi ve erkeksi, özensiz bir tavırla öne doğru uzattı.

Villiers onu seyrediyordu. "İstersen bir de geçir," dedi.

Harriet onu, "Çok mu hoşuna gitti?" diye tersledi.

Villiers, "Ölüme yaklaşmanın tuhaf bir yanı var," dedi. "Artık hayata daha kolay tahammül ediyorum."

Harriet, "Fonthill'e oyuna katılmak için geldin, değil mi?" dedi. Villiers'in Strange'in ev partisine gelmek istemesini evvela anlayamamıştı. Ne takdim edilen kadınlara bakıyor ne de bir bilimsel deneye ve tiyatro oyunlarına ilgi gösteriyordu.

"İnsan sadece satrançla yaşayamaz ki... Ah, gel Strange. Lord Castlemaine... Sizi aramızda görmek ne güzel! Bay Cope'u tanıyor musunuz?"

Harriet ayağa kalkarak Castlemaine'ye selam verdi. Castlemaine kısa sakallı, gözlüklü, genç bir adamdı.

Villiers, "Castlemaine, takasın zirvesindeki adamlardandır," dedi.

Harriet, "Mali takasın mı?" diye sordu.

Castlemaine ağır ağır dişlerini göstererek sırttı. "Gerçekten öyle."

Jem bir sandalyeye oturarak, "Tahmin ediyorum, kralla gemi kâtipleri arasında boğazına kadar bu işe batmış durumdasın," dedi.

Castlemaine dudaklarını büzdü. "Maalesef İngiliz parasına yüklenecek bazı vazifeler Majestelerinin pek hoşuna gitmeyecek."

"O halde Majesteleri yiyecek temin etmeli."

Castlemaine, Jem'e bakış attı. "Senin meseleye dair sözün bu mu, Lord Strange?"

Jem, "Öyle," deyip kartları süratli bir şekilde dağıttı. Şimdi Cope, *primeroda* herkesin ikişer kartı var. Kendi kartlarına bakabilirsin."

Harriet baktı. Elinde iki tane kızı vardı, bu ona çok iyi bir el gibi göründü.

Villiers, "Herkes sırayla bir kart açar. Pas diyebilirsiniz, o zaman boş kart oynar ve çekersin. Bir miktar para koyar ya da söylersin," diye açıkladı. "Mesela ben kırk yedi ile yüz pound koyuyorum."

Harriet'in kafası karışmıştı. "Kırk yedi kimde var?"

Jem araya girdi. "Kimsede yok. Villiers sana kendisinde olduğunu düşündürmek istiyor."

Oyunun ritmine ayak uydurması birkaç dakikasını almıştı ama daha sonra Harriet bahislerin düşündüğünden çok yüksek olduğunu çabucak anladı. Mesela Castlemaine ortaya bir bahis koydu ve Harriet yanlış anlamadıysa bahsin tutarı bütün İngiltere'nin gemi kâtiplerinin kumanyasını karşılamaya yeterdi.

Villiers tek kaşını kaldırdı ama pas dedi.

Jem bahislere karşı büyük miktarda para koydu ve sıra yine Harriet'a geldi. Harriet eline baktı. Jem'in yüzünü tanımaya başlıyordu. Sahipmiş gibi göstermeye çalıştığı o puanların hepsine sahip değildi. Yani Harriet kazanabilirdi. Ama... ama gemi kâtiplere yiyecek temini? Gemi kâtipleri hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Ama bu kârlı bir anlaşmaydı. Hem belki tekrar oynarlardı.

Kazandı.

Castlemaine biraz tatsız bir ifadeyle, "Oyuna kalbini pervasızca koyuyorsun, Cope," dedi.

Villiers öne doğru eğildi. "Cope gençtir ama pervasız değildir, Castlemaine, biz oyunumuza bakalım. Şu da var ki, onun malı bütün gemi kâtiplerini kaç kere doyurur da artar bile. Kendisi benim akrabamdır."

Oyun bu tarzda, kahkahayla ve arada bir ortaya atılan müstehcen hakaretlerle devam etti. Harriet'in yan masadan kulağına çalınanlara göre orada da oyun –ve bahisler– aynıydı. Büyük ve güçlü.

İki el arasında mola verdiklerinde Harriet, Jem'e doğru eğildi. "Bu Oyun..."

"İngiltere'nin idaresinde merkezi bir öneme sahip," dedi. "Konseyde dolanıp da ona buna kaba saba bir şekilde bağarmaktan çok daha ilginç bir iş."

"Ama ya kazanan kişi..."

"Korkma," dedi. "Bir dahaki elde o kumanya sözleşmesini senden alacağım. Castlemaine onu benim almak istediğimi biliyor."

Harriet, "Peki, bu kanuna uygun mu?" diye sordu.

Jem şaşırılmış gibi göründü. "Neden olmasın ki? Tabii ki uygun."

Kartlar yeniden dağıtıldı. Harriet oyundan zevk almaya başlamıştı. Hâkim Truder'ın mahkemesinde davalıların –ve davacıların gözlerini okuyarak geçirdiği zamanlar şimdi çok işine yarıyordu. Jem

vaları söylediğinde anlıyordu. İki elde Castlemaine'i de iyi bir eli olup olmadığını anlayacak kadar tanıdı. Villiers kurnaz olsa da Harriet onu yenmeyi başarmıştı.

Villiers oldukça yorgun görünüyordu. "Ben maalesef bu gece müsaadenizi isteyeceğim beyler."

Kumanya sözleşmesi hâlâ Harriet'in elindeydi, ayrıca Castlemaine'den dört yüz pound kazanmıştı. "Para gerçekten sizden mi geliyor?" diye açıkça sordu.

Castlemaine, "Krallığın ihtiyari fonlarından," dedi. "Kral oyuna bizzat katılmak isterdi ama bunun faydası olmaz. Yarın ilk iş, mektup yazıp ona neticeyi bildireceğim. Gencecik bir centilmenin kumanya sözleşmesini kazandığını öğrenince şaşıracaktır ama oyununuzu gördüğüm için, sözleşmenin emin ellerde olduğundan en ufak bir şüphem yok."

Kral'ın, Berrow Düşesi'nin sözleşmeyi elinde bulundurduğunu öğrenince göstereceği tepkiyi düşünerek hafifçe ürperdi. "Peki, bizzat Kral neden bir turnuva hazırlamıyor?" diye sordu.

Jem, "Kral'ı yenmek kolay mı?" dedi. "Özellikle de asabiye."

Harriet, "Böyle bir oyun olduğunu bilmiyordum," dedi.

Jem, "Her devletin idaresinde gizli bir oyun vardır," dedi. "Bu bazen kralın yatak odasında bazen de salonda olur. Ya da Fonthill'de."

Harriet, "Görünüşe göre, çoğunlukla Fonthill'de," dedi.

Jem selam verip diğer arkadaşlarının yanına gitti.

Harriet da oradan ayrıldı.

Yirmi Yedinci Bölüm

Seyircileri Ebediyen Bırakmak

Harriet'i uyku tutmuyordu. Aldırmıyormuş gibi davranarak kendini kandırsa da, Jem'in yatağına geleceğini düşünmüştü. Ertesi sabah gidecekti... Jem bir kere daha sevişmek istemiyor muydu?

Zaten buna nasıl sevişmek diyebiliyordu?

Eugenia ziyaretine geldiğinde, kedi yavrusu bulmaktan (ambarda daima kedi yavruları olurdu), Froibles'lerin küçük kızlarıyla çay içmeye, tavan arasındaki Elizabeth dönemi modasını taşıyan elbiseleri bir bir giyip süslenmeye kadar, beraber yapacakları şeyleri düşünerek nihayet uykuya daldı.

Harriet hayatının en güzel rüyasını görüyordu. Sırtüstü yatmıştı ve Jem her yerini öpüyordu. Ağzı aralıktı ve dili onu okşuyordu. Nihayet yalvarmaya, mırıldanmaya başlamıştı ki uyandı.

"Burada ne işin var?" diye hayretle sordu. Geceliği koltuk altlarına kadar açılmıştı. Jem ise çıplak yanına uzanmıştı. "Odama nasıl girdin?"

"Basbayağı," deyip kaburgalarını öpmeye devam etti.

Bu tam Jem'e yakışan tarzda bir söz, Harriet'in kalp atışlarını hızlandırdı. Parmakları ayak bileğinden yukarıya doğru bir yol takip ediyordu.

Harriet, "Peki şimdi..." derken küçük bir çığlık attı.

"Seninle sevişeceğim."

"Konuşmamız gerek. Eugenia hakkında konuşmak istiyorum."

"Hayır. Sevişmemiz gerek."

Harriet onun parmaklarını üzerinden çekip oturdu. "Çok nazıksın, Jem ama söylediklerimi dinlersen daha mutlu olacağım."

Jem inledi ve parmaklarını onun bacağından çekti.

Harriet, "Eugenia'nın başka küçük kızlarla arkadaşlık etmesi lazım," dedi.

Jem başının üzerine bir yastık çekti.

Harriet anlayışlı bir tavırla, "Biliyorum, düşüncesinden bile nefret ediyorsun," dedi ve devam etti. "Ama okula göndermene gerek yok. Arada bir bana gönderirsen evime çocukları davet ederim. Bizim orada çok hoş kızlar var."

Jem bir şey söyledi ancak başındaki yastık yüzünden sesi boğuk çıktı. Ama yıllar süren evliliği Harriet'a erkekler hakkında çok şey öğretmişti, o yüzden konuşmaya devam etti. Eğer Jem esaslı bir şey söyleyecek olsaydı, bunu yastığı çekip söylerdi.

"Eugenia, senin onu bir nevi mahkûm gibi odasına hapsettiğini düşünüyor. Bir hizmetçi ona evin canavarlarla dolu olduğunu söylemiş."

Yastığı yere attı. Jem'in gözleri boş bakıyordu. Ama Harriet söyleyeceklerine devam etti.

"Canavarlardan korkuyor ama artık sıçanlardan daha çok korkuyor."

Jem, "Kahretsin!" diyerek kendini yataktan aşağı attı. Şömineye gitti, eğilip bir kütük aldı.

Harriet onun sırtı gibi, kuvvetli vücudunu seyretti. "Bana ziyaret gelebilir," dedi. "Ambarda kedi yavruları oluyor. Yolun aşağısındaki ailenin üç küçük kızı var. Onları çaya davet ederim. Midilliye binmeyi öğrenebilir."

"Çay partisi mi? Daha neler..."

Kırıcı konuşmak şart olmuştu. "Fonthill küçük kızlara göre bir yer değil," dedi açıkça. "Bana gelsin, Jem."

Jem avuçlarını şömine mermerine şiddetle vurdu. "Bu işi bece-remedim. Onu gönderseydim daha iyi olurdu."

Harriet çekinerek, "Evet," dedi.

"Sally, Eugenia'yı doğurduğu günün gecesinde öldü. İnanamadım. Aylarca inanmadım. Sally çok gençti... ve ben ölümü hiç düşünmezdim. Aklımın ucundan bile geçmezdi, ne aptalmışım!" Sesinden perişan halde olduğu anlaşılıyordu.

"Ama sen ne yapabilirdin ki?"

Hızla arkasına döndü, gözleri alev alevdi. "Bilmiyor musun? Sen de dulsun."

Harriet kısık sesle, "Hayır," dedi. "Ölüme hazır olmak, diye bir şey yok ki."

"En azından veda edebilirdi," derken dudakları ince bir çizgi halini aldı. "Vedalaşırdık. Onu ne kadar sevdiğimi söyledim. Onu..." Gerisini getiremedi.

Harriet'in yanağından bir damla yaş süzülürdü. "Onu sevdiğini biliyordur. Biliyordur."

"Acaba biliyor muydu? Hiç söylemedim ki..."

Harriet, "Bunu bilmen için sana söylenmesine gerek yok," dedi. "İnsanlar sevgiden nadiren söz ederler."

Jem dudaklarını büzerek, “Evlenmemi babam istedi,” dedi. “Çok yaramaz olduğumu söylerdi. Bütün İngiltere için tehlike arz ediyordum.”

Harriet konuyu hafifletirme fırsatına bakılcama atlayarak, “Gerçekten mi?” dedi. “Bütün İngiltere için mi?”

Hafifçe gülümseyerek, “Bugün bakınca o hikâye çok ironiktir,” dedi. “Babam, ben Oxford’da serserilik ederken bana hiç aldırmaıdı. Hafifmesrep kadınlarla düşüp kalkmama bir şey demezdi. Beş yaşından beri bana, genelevlerin erkeğin cenneti olduğunu söyler dururdu.”

“Ya...”

“Benim fikrim şu,” dedi düşünceli bir şekilde, “ben hiçbir zaman bir kadından ilgi görmek için para ödemedim. Ödemem de.”

Harriet yutkundu. “Bu iyi bir şey,” dedi.

“Gençken bu işi parasız, seve seve yapacak çok kadın oluyordu, bu şekilde aile geleneğini takip ederken aynı zamanda bir anlamda da isyan ediyordum. Babam erkek peşinde koştuğumu düşündüğü zaman sinirden çıldırdı.”

Harriet, “Erkekler!” diye haykırdı.

“Erkekler.” Omuz silkti. “İçimde öyle bir şey yok. Ama Oxford’da en yakın arkadaşım biraz farklıydı. Gerçek bir dosttu. Sevgilim değildi ama babam bunu anlamak istemedi.”

“Artık hayatta değil mi?”

Başını salladı. “Öldü. Veda bile edemedim. Neyse, babam onun eğilimlerini paylaşmayı öğrendiğimi düşünüyordu, o yüzden beni Sally’yle evlendirdi.”

“O nasıl birisiydi?”

“Konukti. Ona kızıyordum elbette. Uzun ince yapılıydı ve ben babamın onu erkeğe benzediğini düşündüğü için seçtiğini sanıyordum. Ama o tam bir kadındı. Her şeyden espri üretirdi.”

Kıskançlık bazen nefret kılığında kendini gösterir. Ama çoğu zaman nefret gerçekten nefrettir. Harriet bir an Sally’den nefret ettiğini düşündü.

Jem, “Öleli sekiz yıl oldu,” dedi. “Beraber çok az zaman geçirdik. Ancak hayattayken çok keyifli zamanlarımız oldu.”

Harriet neşesiz bir şekilde, “Harika,” dedi. Sonra da ekledi: “Neden veda etmek istediğini anlıyorum. Fırsat bulamamana üzüldüm.”

“Sen kocana veda ettin mi?”

“Hayır.”

“Çok mu ani oldu?”

Başıyla tasdik etti.

Jem, “Bana Sally’nin öldüğünü haber verdiler,” diyerek koltuğa çöktü. “Sonra da Eugenia’yı getirdiler. Çirkindi tabii. Garip bir kafası vardı çünkü Sally doğum yaparken çok mücadele etmişti. Küçük bir maymuna benziyordu. Ama minik gözleriyle bana bakınca onda Sally’yi gördüm.”

Harriet, “Ne tath,” derken boğazı düğümleniyordu.

“Pek değil,” dedi. “Eugenia’nın kendisini görmüyordum. Benim gözümde, Sally arkasında kendinden bir parça bırakmıştı, ona gözüm gibi bakmalıydım. Bu evi aldım ve onu korumak için batı kanadını yabancılara kapattım.”

Harriet, “Peki, neden bu kadar endişe ediyorsun?” diye sordu. “Anlamıyorum...”

Jem, “Ben İngiltere’nin en zengin adamıyım,” dedi. “Babamın da büyük bir serveti vardı. Kız kardeşim...”

“Ne oldu kız kardeşine?”

“Bir adam kız kardeşimi kaçırıp onunla zorla evlendi. Babam adamı bulup öldürdü tabii. Kardeşim dul kaldı.”

Harriet, “Kardeşin ne kadar üzülmüştür!” diye haykırdı.

“Üzülmiştü,” dedi. Ses tonu daha fazla soru sorulmasına engel oluyordu.

Harriet, “Eugenia’nın çocukluğunu yaşaması lazım,” dedi. “Bana gelirse, kimse onun kimliğinden şüphe duymaz; emniyette olur.”

“Bunu düşüneneğim. Bütün bu ziyaret konuşması... sen daha gitmedin, Harriet. Evimdesin...” Gözlerindeki ifade Harriet’ı mest etti. “Yatağında...”

Eli aşağıya kayarak çıplak poposunu kavradı; bir şey söylemeye başladı ama Jem’in dudakları göğsündeydi. Bu öyle naif bir öpüş değildi. Dudakları sıcak ve ıslaktı. Harriet’in vücudu ürperdi. Jem şiddetini artırınca Harriet’in sözleri dudaklarında söndü.

Kalçalarını yoğuruyor, her öpüşüyle onu tahrik ediyordu. Küçük ısırıklarla aşağıya yöneldi. Her temasında Harriet titriyordu.

Geri çekilince Harriet gözlerini açtı. Jem’in gözlerinde şehveti ifade eden bir kıvılcım vardı.

“Seni istiyorum. Şimdi.” Parmağını göğüs ucunda dolaştırdı. “Anlıyor musun, Harriet?”

“Evet,” diye fısıldadı.

Jem biraz daha sertçe okşadı. “Sanırım, sabah da seninle sevişmek isteyeceğim.”

Harriet bir şey söylemek için ağzını açtı ancak Jem parmağını bacaklarının arasına sokunca inlemeye başladı.

Jem gözlerini ondan ayırmadan elini göğsünün üstüne koydu. “Sen de bunun bir parçasısın, Harriet. Sen burada seyirci değilsin.”

Harriet, “Biliyorum,” derken kendi sesindeki arzuyu işitti. Onun ne demek istediğini anladı. “Ne yapmamı istiyorsun?” Jem’in vücuduna vahşice bakıyordu. Öpülmek ister miydi?

Jem sırtı ve gözlerinde kıvılcımlar çılgınca dans ediyordu. “Şimdilik, öylece yatıp bana ne hissettiğini anlat.”

Bu ona biraz zor geliyordu. Harriet erkeklere ne yapacaklarını söylemeye alışkın değildi. Ancak mahkemede edindiği tecrübe ona yardım etmişti. Kısa bir süre sonra, bu işte kırk yıllık tecrübeli bir kadın gibi rahattı. “Evet,” diyordu. “Hayır, orası değil... *orası!*” Nihayet kelimeleri söyleyemez hale gelmişti ama Jem de onun vücudunu bir müzik aletine çevirmişti. Bu enstrümanın tellerini, yaylarını ve melodilerini öğrenmişti...

Harriet’in şarkısını biliyordu ve bu şarkıya vurgundu.

Birlikte banyo yaptılar (Harriet uşak gelip gidene kadar Jem’i dolapta sakladı). Banyo... ilginçti.

Bir çarşafı kurulanıp yorgun argın yatağa döndüler.

Harriet uyandığında Jem’in sıcak vücudunu ona sarılmış halde buldu. *Ben sadece seyirci değilim*, dedi kendi kendine.

Bu düşünce daha önce hiç aklına gelmemişti. Hayatının büyük kısmını seyirci olarak geçirmişti: Benjamin’in satranç seyircisi, mahkemede tartışmaların seyircisi.

Seyirci olmamak büyüleyici bir fikirdi.

Parmaklarını kaslı göğsünde, göğüs kollarının arasında gezdirdi, göğüs ucunun etrafında dolaştırdı. Jem uykusunda bir ses çıkararak sırtüstü yatar şekilde döndü.

Harriet, penis ne tuhaf bir şey, diye düşündü. Pantolon giymek hoşuna gitse de penisi olmadığı için memnundu. Elini genç adamın vücudunda gezdirerek erkekliğine dokundu.

Pürüzsüz ve sertti, tıpkı bir mermer parçası gibi. Zihninde sorular uyandı. Acaba tadı nasıldı? Ağzına alsaydı nasıl olurdu? Jem ne hissedirdi?

Jem uzun kırpıkları yanaklarına inmiş, göğsü kalkıp inerek huzurlu bir şekilde uyuyordu. Gerçekten, Harriet’in hassas bölgelerini öpüp

durmuştu. Harriet'in vücudu istemsizce ürperdi. Şüphesiz, Harriet aynı şeyi ona yapsa o da hoşlanacaktı.

Banyoda sabunlu eliyle penisini sıvazlamıştı. Genç adam başını arkaya atarak ağrısı varmışçasına inlemişti. Ama sonra onu durdurmuştu.

Yüzünde etkileyici bir arzu ifadesi vardı; tıpkı onu öptüğünde Harriet'a kalçalarını kaldırtarak, ona gelmesi için genç adama yalvararak inleten, çıldırtıcı türden bir arzuydu bu.

Evet, eğer o da onu öyle öperse, Jem'in çok hoşuna gideceğini hissediyordu.

Öptü. Mermerden daha sıcaktı ve sabun tadı vardı. Limonlu sabun çünkü banyosundaki sabun buydu.

Denemelere başladı. Penisin sahibini unutmuşken, birdenbire bir erkek vücudu yorganın içinden çıkarak onu altına aldı.

Bir an Harriet gevşedi, vücudu Jem'in temasıyla mutlu olmuştu, gözlerindeki vahşi ifadeyle, vücudunun...

"Hayır!"

Jem birdenbire durdu. Çaldığı kekle yakalanan küçük bir çocuk gibi yutkundü. Harriet gülmeye başladı ve vücudunu geriye doğru çekmeye başladı.

"Niye?" Sesi sönüktü. Tatlı ya da cazibeli değil, ümitsizdi. Harriet gülmeye başlayarak Jem'in vücudunun altından çekildi.

"Ben seyirci değilim," diyerek üzerine eğildi ve göğsünü, kollarını, karınını okşamaya başladı. "Şu anda sen seyircisin."

Sonra onu yatağa itip yavaş, enin hareketlerle okşamaya başladı. Jem'in vücudu şimdi onundu. Vücudunun her ayrıntısını ezberliyordu.

O da onun bedenini bir müzik aletine çevirmişti ve şimdi Jem, elleri Harriet'in saçlarında çaresizce inliyor, yalvarıyordu.

"Ben kontrolümü asla kaybetmem," derken hem onu uyarıyor hem de kendini temin ediyordu. Dişleri birbirine kenetlenmişti. "Harriet..."

Harriet onu duymazlıktan geliyor ve vücudunun üzerinde kayıyordu.

Öpücüklerle, okşamayla aşkla kontrolü elinden alıyordu.

O seyirci değildi.

Bittikten sonra Jem sessizce yattı.

Harriet, "İyi misin?" diye fısıldadı.

Bir anlık sessizlikten sonra, "Hiç bu kadar iyi olmamıştım," dedi. Huzurla doluydu. Harriet güldü, sonra yanına sokuldu.

Jem bu sefer üste çıktığında, sessiz bir dilek, Harriet'in onayı, dillendirmedikleri bir anlaşma içinde, kol ve bacak düğümü halinde sarmaş dolaş oldular.

Jem içinde gidip gelirken, Harriet hem onun, kalp gibi küt küt atan erkekliğini hem de kendi kadifemsi, yumuşak, ıslak kadınlığını aynı anda hissediyordu.

Jem başını eğdi ve öpüştiler. Hiç sektirmeden gidip geliyor, Harriet da kalçasını kaldırarak onun ritmine uyum sağlıyordu.

Harriet uykulu bir halde, sanki artık iki ayrı insan değiliz, diye düşündü. Ama o tatl dalgalar yayılmaya, ayak parmaklarından başlayıp bütün vücudunu kaplamaya başlıyor ve her şey aklından siliniyordu. Sadece kollarında onun demir gibi sert vücudunu, dilinin vahşiliğini, vücudunun kuvvetini duyuyordu.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Romantik Olmayan Bir Evlilik Teklifi

9 Şubat 1784

Harriet ertesi sabah erkenden, “Toparlanmam lazım,” dedi. “Senin de bu odadan çıkman gerek. Lucille giyinmeme yardım etmek için her an gelebilir ve seni görürse evi ayağa kaldırır.”

Jem, “Gitmiyorum,” dedi.

Harriet bu ifadeyi daha önce de bir erkeğin yüzünde görmüştü. Benjamin, bir partide satranç oynamaya henüz başlamışken Harriet eve gitmek istediğinde ona böyle bakmıştı. Annesi taşlı ayakkabı giymesini istediğinde babası da böyle bakardı.

Jem, “Ayrıca,” diye ilave etti, “sen de bir yere gitmiyorsun. İstersen Cosway Düşesi’ni yanında altı refakatçiyle evine gönderebilirim. Bütün evi hizmetine veririm.” Yanına dönüp parmağını Harriet’in burnuna koydu. “Sen, Bayan Harry, benimle kahyorsun.”

Harriet’in içi sevinçle doldu. “Burada sonsuza kadar kalamam,” dedi. “Evde yapmam gereken şeyler var.”

“Senin taşra beyi gitti. Benim karım gitti. İkimiz de bu yatak dışında hiçbir yerde olmak zorunda değiliz. Çocuğun yok, değil mi?”

Harriet şaşaladı. “Seninle evlenmeyeceğim. Ama teklifin için teşekkür ederim.”

Isidore şaşkınlık içinde, “Lord Strange sana evlenme teklif etti,” dedi. “Harriet!”

“Ben de hayır dedim.” Harriet’in kalbi küt küt atıyordu. “İlk defa bir erkek kendi iradesiyle ona evlilik teklif ediyordu. Benjamin’in teklifi, aileleri arasındaki bir mutabakat sonucunda gelmişti.

Isidore, “Niye kabul etmiyorsun, tatlım?” diye tısladı. “Paragözlülük etmek istemem ama unuttuysan hatırlatırım, kendisi Karun kadar zengindir. Ayrıca oldukça cazibeli.”

Kapı yumrukların şiddetiyle bir daha sarsıldı. Jem gürlledi. “Harriet, aç kapıyı yoksa kıracağım!”

“Aç şunu!” dedi.

Harriet, “Bakalım, gerçekten kırabilecek mi?” diye cevap verdi.

Kapı çerçevesiyle beraber sallandı ve tahta gürültüyle parçalandı.

Isidore sevinçle, “Bak, kırdı,” dedi. Kalkıp oturdu. “Çok heyecanlı. Ve romantik! Keşke benim kocam da benim için kapı kırsa.”

Son darbe kapıyı zangırdattı. Jem, “Söylediğin her şeyi dinledim!” diye bağırdı. “Komşularının küçük kızları var, ambarında da kediler yavruları ve Eugenia’yı sevdiğini söylüyorsun.”

Harriet anahtarı çevirip kapıyı hızla açtı.

Jem saçları diken diken olmuş, delirmiş bir ifadeyle karşısında duruyordu. “Benimle evleneceksin.”

“Hayır, evlenmeyeceğim.”

Jem gözlerini kıstı. “Bunu sonra tartışırız. Kalırsan Eugenia’yı sana gönderirim.”

“Ben burada pantolonla ne zamana kadar dolaşabilirim? Olacak şey değil, Jem. Ben senin sandığım kişi değilim.”

O hemen, “Ben senin kim olduğunu çok iyi biliyorum,” dedi. “Sen, bir kaza sonucunu hayatımı kaybeden bir taşra beyinin kızıydın.”

Isidore yerinde kımıldandı ama bir şey söylemedi.

“Kocam bir kaza sonucu ölmedi!” Ancak ona gerçeği söylemek istemiyordu. Benjamin’in ölümü onun sırrıydı.

Jem, “Her ne ise...” dedi. “Yatağında öldü diyelim.”

Bu doğru sayılırdı, Harriet başıyla onu onayladı.

“Buraya eğlenmeye geldin, şimdi de küçük, düzenli yuvana dönmek istiyorsun. Ama ben seni bırakmayacağım. Hiçbir kadına evlenme teklif etmedim ben. Bunun farkında mısın?”

Harriet, “Bana da teklif etmedin,” dedi. “Ültime verdin. Yeni tecrübeler yaşadığını düşünmekten memnun olsam da seninle evlenmek istemiyorum.”

Jem derhal taktik değiştirdi. “Şu anda asıl mesele Eugenia’nın sana gelmesi mi? Peki, onun batı kanadında, aklından noksanlığı olan yaşlı bir akraba gibi sıçanların arasında bırakmaya gönlün razı mı?”

Harriet kaşlarını çatarak, “Eugenia’yı kullanarak şantaj yapmamalıydın,” dedi. “O senin kızın.”

“O benim jokerim,” dedi. “Sen onu seviyorsun, Harriet, bu da iyi bir şey çünkü evlendiğimizde onun annesi olacaksın.”

Harriet sinirlenerek, “Seninle evleneceğimi söylemedim!” dedi. “Sen ne kadar...”

Jem onu yakaladı. Öpüşünün de konuşması, kapıyı kırma şekli kadar sert olmasını beklerdi. Ama sert değildi. O kadar yumuşaktı ki Harriet’in yüreği eridi. Jem’in ona değen dudakları sıcak, sessiz ve hassastı. Öpüşü sanki diplomatik bir barış görüşmesiydi. Bir korsan gemisinden Harriet’in pruvasına açılan top ateşi, Harriet’in onun sahasından dövüşmeden çıkamayacağını bildiren bir uyarıydı.

Harriet'in kolları Jem'in boynuna dolandı. O da kollarını ona dolayarak onu ödüllendirdi. Harriet susuz bir kadın gibi dudaklarını ona açtı ve Jem'in ona verdiği şey Harriet'in kalbinde çiçekler açtırdı, damarlarındaki kanı kıvılcımlara çevirdi.

Biraz sonra Jem, sakın bir sesle, "Kalacak mısın?" diye sordu. "Lütfen kal, Harriet. Mükemmel bir dinleyici olmadığımı biliyorum ama senin seyircin olmayı öğreniyorum. Bana söylediğin her şeyi hatırlıyorum. Lütfen."

Harriet arkadan Isidore'un iç çekişisini işitti. "Ben de seninle kalırım, Harriet," dedi yumuşak bir sesle.

Harriet, "Olur," dedi.

Jem'in uzun parmakları Harriet'in yanaklarını kavradı. "Seni bırakmam."

"Beni batı yakasına mı kilitleyeceksin?" Bunun nereden aklına geldiğini bilmiyordu ama saçma bir soru sayılmazdı.

Jem'in o uzun, zarif vücudu bir an hareketsiz kaldı. "Sanırım bana bir şey ima ediyorsun, Harriet."

Arkadaki yataktan, "Günaydın, Lucille!" diye coşkulu bir ses geldi. "Sen o ikisine aldırma."

Harriet arkasına döndü ama Jem onu yeniden kendine doğru çevirdi. "Görüyorsun ya, Lucille," diyerek Harriet'in boynunu öptü, "sırrımı keşfettim ve itiraf edeyim, bu çok hoşuma gitti."

Harriet, "Ben birkaç gün daha kalacağım, Lucille," dedi.

Isidore telaşla, "Ben de kalacağım," dedi.

Lucille afallamıştı. Elinde, Harriet'in seyahat sandığına koymak üzere istiflenmiş çoraplar taşıyordu.

Jem, "Gitmek istersen, yanına refakatçi verebilirim, Isidore," dedi. "Emniyette olursun. Köyden sana refakat edecek iyi bir kadın da bulabilirim."

Ancak Isidore kıkır kıkır gülüyordu. "Hayır. En sevdiğim oyunu izler gibiyim."

"Ama Düşes'im..." diye söze başlayan Lucille, Harriet'la göz göze gelince sustu.

Harriet sakın bir şekilde, sanki Lucille hiçbir şey söylememiş gibi, "Ben de tabii erkek kıyafetlerimle dolanmaya devam etmeyi düşünüyorum," dedi. "Kısa bir süre daha buradaki misafirliğimize devam edeceğiz."

Jem güldü. "Şöhretim zedelendi."

Harriet, Jem'e göz ucuyla bir bakış attıktan sonra, "Sen yine normal davran," dedi.

"Öğrenecek çok şeyin var, tatlım."

Isidore, "Kim bilir nelere şahit olacağım?" derken sesinde memnuniyet belirtisi vardı. "Lord Strange'in şöhretinin dağılacağını seziyorum, bu eğlenceyi hayatta kaçırmam!"

Harriet sertçe, "Saçmalık," dedi. "İnsanların arasındayken Jem'den uzak duracağım, o da her zamanki gibi misafirlerini kibarca görmezlikten gelecek. Ortada onun şöhretini zedeleyecek bir şey göremiyorum."

Lucille her şekilde bunu onaylamıyordu. Harriet onun dilinin ucuna gelen soruların bazılarının Jem'in varlığı bazılarının da hizmetçiler ile düşesler arasındaki duvarlar yüzünden tutulduklarını anlıyordu.

"Dışarıya," diyerek Jem'i kapıya doğru itti.

Jem kapıya yaslanarak, "Harriet'in kirpiklerine bakın," dedi.

Isidore ile Lucille, Harriet'in yüzüne baktılar.

Jem, "Ne kadar kadınsı," derken sesi derinleşiyordu. "Onu gördüğüm an kadın olduğunu anladım."

Harriet, "Tabii ki anlamadın!" diye haykırdı.

"Erkek dudağının böyle bir kıvrımı olmaz."

Isidore, “Harriet’in erkek olmadığını ne zaman anladın?” diye merakla sordu. “Gerçekten baştan beri biliyor muydun?”

Jem, “Villiers söyledi,” dedi. “Gerçi ben daha önce tahmin etmiştim.”

Harriet, “Isidore’un şöhretini lekelemeden şu kapıdan çıkarsan sana minnettar olacağım,” dedi. “Kendini bir düelloda bulabilirsin. Unutma, Isidore’un onu koruyacak bir kocası var.”

Isidore, “Sözde,” diye mırıldandı. “Sadece ikinizi seyrederek kadınlarla erkekler hakkında çok şey öğreniyormuşum gibi geliyor. Eğer kocam gelirse onu şoka sokabilirim.”

Harriet, “Geleceği kesin,” dedi. “Yine de evdekilerin Lord Strange’i sen daha yataktayken odanda bulmalarını tercih etmezdim. O zaman kocan ancak seni boşamaya gelir.”

Isidore’un gözleri açılmıştı. “Dışarı!” diyerek kapıyı gösterdi.

Bu defa Jem söz dinledi ama giderken başını içeriye uzatıp, “Fskrim dersi saat on birde,” dedi.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

İlham Kaynakları

10 Şubat 1784

Ertesi sabah Isidore, “Bu çok sinir bozucu,” dedi. “Şimdiye kadar kocamın avukatından bir cevap alırdım diye düşünüyorum. Aylar önce herkesi planlarımdan haberdar ettim.”

Harriet, “Kocan ahmağın teki,” dedi. “Kahvaltıya geliyor musun?”

Isidore üzerinde şık bir Fransız sabahlığıyla yatağa uzanmış kitap okuyordu. “Tabii ki hayır. Tacitus’un savaş kılavuzuna yeni başladım.”

“Tacitus kim?”

Isidore, “Kimdir” diye düzeltti. “Romalı taktikçi. Eğer savaşta bir orduya komutanlık etmem gerekirse bunun için tamamen hazırım.”

Harriet, “Bunu aklımda tutayım,” dedi ve ayak parmaklarını kımıldatarak sıcak çikolatasını içen, halinden memnun Isidore’u bırakıp odadan çıktı.

Nell kahvaltı odasının kapısında onu bekliyordu. Harriet onu görünce yavaşladı ama Nell kolundan tutup onu kenara çekti. “Şunu bilmeni istiyorum,” dedi, “seni suçlamıyorum.”

Harriet şaşkınlıkla, “Niçin?” diye sordu.

"Onu benden aldığın için," dedi. "Evvelki gece sanki gözlerim açıldı çünkü sen masadan ayrıldıktan sonra o içine kapandı, sessizleşti. Ben zaten esprilerin hep senin için olduğunu, onun benimle ilgilenmediğini biliyordum." Harriet korkunç derecede suçluluk hissi duydu.

"Şey..."

Nell, "Sadece bir şeyi öğrenmek istiyorum," dedi. "Benimle alay ettiniz mi? İkiniz şiiri yazıyor, bir yandan da bana mı gülüyordunuz?"

Harriet, "Hayır!" diye haykırdı. "Tabii ki hayır. Şiiri ben senin için yazdım çünkü ben onun..." Sözünün gerisini getiremedi.

"Onun erkeklerden hoşlandığını sanıyordun," dedi Nell. "Ben de öyle sanıyordum. Bak, bir açıdan böyle olması daha iyi. Benden gerçekten hoşlandığını sanmıştım. Eğer başkasından hoşlanıyorsa da bu kişi sen olduğun için memnunum. Başka bir kadın olmasın da." Gözleri parlayıverdi. "Kadın olsaydın seni öldürürdüm, Harry!"

Harriet cılız bir sesle, "Eyvah," dedi.

"Bunu düşünüp duruyorum... bu yüzden kimse Strange'in bir kadınla beraber olduğunu işitmiyor."

Harriet yutkundu.

"Nasıl oldu da anlayamadım? Yani, tiyatrodaki çalışıyorum. Ancak gözlerim kör olmuş."

Harriet, Nell'e acıdı. "Herkesin başına gelebilir," dedi.

"Bu akşam son gösterimizi sunacağız, sonra da Londra'ya gidiyoruz. Ve biliyor musun, dün gece Bayan Linnet'le konuştum. Kendisi geçen sene Drury Lane'de başaktristti ve bir prensle çok güzel bir anlaşması vardı. Sanıyorum bana da bir prens yakışır. Sence de öyle değil mi, Harry?"

Harriet başını sallayarak, "Tabii ki," dedi. "Bir prens seni sevecekti, Nell."

Kahvaltıdan sonra Jem işaret parmağını kıvrarak onu çağırdı ve galeriye gidip birlikte eskrim yaptılar. Ardından Eugenia'yı görmeye gittiler ve dönüşte Jem birdenbire Harriet'i boş bir yatak odasına soktu.

O gece oyunda aritmetik yapan garip bir hesap makinesinin patentini kazandı. Harriet'a göre bu, güzel ama işe yaramaz bir fikirdi. Bu yüzden o gece daha sonra oynadıkları başka bir oyun çeşidinde, bu makineyi geliştirebileceğini düşünen Jem'in kazanmasına izin verdi.

Geceyarısına doğru, "Kadın olduğumu ne zaman anladın, tam olarak zamanını öğrenmek istiyorum," dedi.

"Bunun sır olarak kalmasını istemediğinden emin misin? Bunu sana ellinci yaş gününde söyleyebilirim. Sürpriz olarak."

Harriet alaycı bir şekilde güldü.

Jem, "Bunu hayır olarak kabul ediyorum," dedi. "Bu biraz utanç verici. Başta anlamadım."

"Belliydi."

"Sürekli sana bakıp durmam –seni arzulamam– asabımı bozuyordu; ne de olsa erkektin."

Harriet güldü.

"Benim aptal olduğumu düşüneceksin."

Harriet sadece başını çevirip Jem'e baktı.

Jem homurdanarak, "Tamam, ben bir aptalım," dedi.

Harriet gülümseyerek, "Onu anladık, istersen devam edelim," dedi.

Jem onu öpmeye başladı ve ikisi de neden bahsettiklerini unuttuverdiler.

Bir müddet sonra Jem, "Sırrımı keşfetmem epey sonra oldu," dedi.

"Peki ne zaman, nasıl?"

“Seni seyis yamağını öpmekle suçladığım an. Sen dehşet içindeydin... herhalde onu öpmüştün.”

Harriet alaycı bir şekilde güldü. “Sen ne yabani bir adamsın öyle. Birdenbire çok neşelendiğini hatırlıyorum.”

“Neşelenmiştim. Biliyor musun, ben aslında imkânsız düşünmeye başlamıştım.”

Harriet güldü. “Benim için mi?”

“Sende bana dokunan bir şey var,” dedi. “Erkek ol, kadın ol... Sanırım, işin bu tarafı o kadar önemli olmazdı.”

“Kadın olduğuma memnunum. Peki, Villiers’la birbirinize Latince olarak ne söylediniz?”

Jem yüzüne ciddi bir ifade takındı. “Hatırlamıyorum. Seni sınamak istedim. Eğer Latince bilmiyorsan kadınsındır, diye düşündüm. Ama bu sefer de Villiers eğer Kitty’nin çıplak halde sana yanaşmasına izin verirsem kafamı koparacağını söyledi.”

Harriet keyifle, “Villiers’ı seviyorum,” dedi.

Jem üste çıkarak, “Şimdi de beni sev,” dedi.

Günler ipe dizilmiş inciler misali geçiyordu: muhteşem, erotik, huzurlu ve hoş bir şekilde sıralanmış güzel günler.

Harriet, onun evinin düzenini şimdi anlıyordu. Evin sırrı oyun etrafında dönüyordu. Jem’in misafirlerinin yanına pek fazla inmemesi bu yüzdendi. Önemli olan oyundu ve misafirlerin yarısı oyunculara eğlence sağlamak için orada bulunuyordu.

Letafetlerin bütün kabiliyetleriyle Jem’in zerre kadar ilgisini çekmemelerine rağmen, burada bu kadar uzun kalmalarının sebebi şimdi anlaşıyordu. Burası mücevherleriyle, gözlerinde tebessümle gelen genç hanımlarla doluydu.

Bazen oyun sabah ikiye, üçe kadar devam ediyordu. Bir gece Lord Sandwich İçişleri Bakanı’nın kullanması için üç yüz bin pound

toplanmasına dair bir münazara başlattı. Villiers kelle vergisi fikrini öne sürdü. Jem başını salladı. Harriet ise şarap vergisi önerdi.

Sandwich, “O niye, genç adam?” diye sordu.

Harriet, “Şarap lükse girer,” dedi. “Aile mahkemelerinde görülen davalardaki suçların başlıca sebebi alkoldür.”

Sandwich, “Senin kim olduğunu bilmiyorum,” diye söylendi.

Villiers ciddi bir şekilde, “Soyağacı kitabınıza daha dikkatli bakmalısınız,” dedi. “Benim çok az akrabam var, Sandwich.”

Sandwich, “Kapını kapalı tuttukça akrabaların da azalır,” dedi.

Villiers sakın bir şekilde, “Bay Cope da onlardan birisi,” diye cevap verdi. “Şarap vergisi çok parlak bir fikir.”

Kraliyet Mührü Lordu seslendi. “Ben beğenmedim.”

Ancak münazara Sandwich’in bordo şarap sevgisi etrafında gelişti ve nihayet şarap vergisi fikri kabul gördü. Bu çarpıcı bir duyguydu. Harriet İngiltere siyasetine tesir etmişti.

Jem her akşam yemeğe katılmaya başlamıştı. Çoğu günler öğle yemeklerinde de bulunuyordu. Bazı akşamlar Harriet’in yanına otururken bazen de masanın başına geçip Isidore’la flört ediyordu.

Erkek olmanın çarpıcı zevkleri –serbestçe at binmek, eskrim yapmak ve tartışmak– Harriet’in giderek daha çok hoşuna gidiyordu. Her türlü sohbet ilgisini çekiyordu. Bir akşam bir bilim adamıyla yeni keşfedilen Uranüs adlı gezegen hakkında tartışmaya girdi. Bay Peddle, Kraliyet Bilim Kurumu’nun, gezegenin kâşifi Herschel’e Copley madalyonu vermemesi gerektiğini savunuyordu.

“Ne yapmış ki? Adam bütün vaktini yıldızları seyrederek geçiriyor, hepsi bu. Adama, Kraliyet Bilim Kurumu’nun üyeliğini veriyorlar! Boşu boşuna. Belki bilirsiniz, şurada oturan, Sör Giles...” Başıyla masada oturan gözlüklü bir profesörü gösterdi. “Sör Giles, Sazhoru

tarımını buldu. İşte bunun için insan üye yapılıır. Ancak diğer adam sadece gökyüzüne bakıyor, bir yıldız görüyor. Peh!”

Harriet, “Ama gece gökyüzünün haritasını çıkarmalıyız,” dedi. “Dünyamızı anlamak zorundayız. Benim için yıldızlar kelebek kanatlarından farklı değildir.”

Peddle, “Buna katılmıyorum,” dedi. “Yaşınız ilerledikçe, zahmetli bilimsel analizler yaparak ömür tüketmek ile geceleyin dışarıda oturup şarap içerek yıldız geçsin diye beklemek arasında dünyalar kadar fark olduğunu anlayacaksınız!”

Jem, Harriet’ı dürttü. “Kuruma kabul edilmemiş bir adamla konuşuyorsun,” diye kulağına mırıldandı. Çekirgelerin göç alışkanlıkları, kurumca konu olarak uygun görülmedi. Yedi senelik çalışması heba oldu.”

Peddle, “Strange, kurbağa bacağı deneyleriyle kuruma kabul edildi,” dedi. “Buna kimse itiraz edemez.”

Harriet tek kaşını kaldırarak Jem’e baktı. “Elbette.”

Peddle belirsiz bir şekilde, “Elektrikle ilgili çok şeyi değiştirdi,” dedi. “Kurbağa bacağı ve metaller; bu çalışmayı muhakkak okumalınız.”

Jem, “Beş sene önceydi,” dedi. “Kurbağalar epey geçmişte kaldı.” Gözlerinde o gizli tebessüm vardı. Keyifliydi ama aldırımıyormuş gibi davranıyordu.

Harriet, Bay Peddle’a döndü ve ona çekirgelerin nasıl ses çıkardıklarını sordu.

Gecenin ilerleyen vakitlerinde Harriet kurbağa bacakları hakkında sorular sorsa da Jem artık konuyla ilgilenmiyordu. “Seğirirler,” dedi. “Oldukça ilginç bir araştırmaydı, bildiğim her şeyi yazdım. Buradan matematiğe yöneldim, bir daha da kurbağalara dönmedim.”

Harriet başını salladı. “Kraliyet Bilim Kurumu’nun üyesi olmakla iftihar etmiyor musun?”

Jem omuz silkti. “Ben asıl bununla iftihar ediyorum.” Çırcıplak yataktan kalktı. En çok gurur duyduğu şey bir köprüydü. “Beş kemerli gövde,” dedi. “Nehirden 40 metre yukarıda.”

Harriet çizimi parmağıyla takip ederek, “Çok güzel!” dedi.

“Darby’nin dökme demiri olmasaydı bunu yapamazdım. Bak, her biri ikiye ayrılıyor.”

Harriet başını salladı. Jem’in, güçlü zekâsı ile mucitliği bir araya gelince dünyayı nasıl değiştirdiğini şimdi daha iyi anlıyordu. Hem de hakiki manada.”

Daha sonra Jem, “Peki, sen en çok neyle iftihar ediyorsun?” diye sordu.

Onun anlatacak köprüsü yoktu, bu yüzden, “Bizim oranın hâkimi ayyaşın teki,” dedi. “Bu yüzden, bazen o iş göremez durumda olduğunda kocam mahkemeyi yönetirdi.”

“Bu yasal mı?”

“Hep böyle olur.”

Jem gülerken, “Aristokratlar,” dedi. “Ne oluyor, taşra beyi gelip günü kurtarıyor, öyle mi?”

Harriet tereddütte kalmıştı. Söylese miydi, söylemese mi? *Ben düşesim* demek ne kadar zordu? Çok zor. Jemma’nın sözlerini unuttamıyordu: Kimse bir düşesle sevişirken onun unvanını aklından çıkaramaz. Unvan her şeyi değiştirir.

Jem, parmağının ucunu Harriet’in omzunun üzerinde gelişigüzel gezdirirken, “Villiers’in böyle bir şey yaptığını hayal edebiliyorum,” dedi. “Kocan öldükten sonra ne oldu? Görevi başka bir taşra beyi mi devraldı?”

“Ben devraldım.”

Jem doğrulup oturdu, beğeni ve şaşkınlıkla ağzı açık kaldı. Ardından, “Evet!” dedi. “Tabii, sen devraldın!”

Daha sonra da biraz Loveday Billing ve onun gibi kadınlardan, belki bir halden anlayan ses ve iki poundla hayatı değişebilecek kadınlardan bahsettiler. Harriet, “Bu kadar az paranın bu kadar büyük bir şey yapabilmesi ne kadar güzel,” dedi. Jem’e başka kimseye anlatmadığı şeylerden, dünya görüşünden, hayattaki adaletsizliklerden de bahsetti.

Jem en çok, Berrow’un en yaratıcı suçlusu Sibble’ın hikâyesini sevmiştir. Harriet içten bir şekilde, “Bütün kasabayı bıktırdı,” dedi. “Kimse güvende değil. Ona göre her şey oyun.”

O söyledikçe Jem gülüyordu.

Bir gece Jem yemekte ayağa kalkarak erkeklerin beraber şarap içeceklerini ilan etti. Hanımlar hoşnutsuz bakışlarla oturma odasına geçtiler. Erkekler titreşen mum ışığının etrafında saatlerce oturarak kölelik, vergi affı, hayvan doldurma ve başka konularda konuştular. O gece oyun yoktu.

Harriet dirseklerini masaya koymuştu. İkram edilen bir puroyu geri çevirmiş ama şarabı fazla kaçırmıştı. Jem ise masanın başında gözlerinin içi gülerken oturuyor, ona pek fazla bakmıyordu.

Bir ara antik Roma şehri olan Pompei’deki eserler hakkında bir şey söylendi. Bütün çizimlerde bir erkeklik organı yer alıyormuş.

Asıl ilginç olansa, odadaki erkeklerin hemen hepsinin Avrupa seyahatlerinde bu çizimleri etrafıca incelemiş bulunmalarıydı.

Jem miskince, “Benim Pompei’den en sevdiğim eser kuş banyosudur,” dedi. “Cope, sen kuş banyosunu gördün, değil mi? Büyük tur esnasında.”

Ateşle oynuyordu. Harriet kendinden emin bir şekilde ancak sesini bir kerte alçaltarak, “Tabii,” dedi.

Lord Pensickle köpürdü ve Harriet’a sinirli bir bakış fırlattı. “Çok ilham verici, değil mi? Pek anlamlı.”

Villiers, “İnsan senin ilhamını başka yerden aldığını düşünür,” dedi. İki tane destekçisinin olması Harriet’ı çok mutlu ediyordu. Biri sözde akrabası Villiers, diğeri ise ev sahibiydi.

Pensickle hiç tereddütsüz, “Genelev,” dedi. “Güzel freskler. Güzel kadınlar. Su işeyen kuş banyosunda özellikle ilginç bir şey göremiyorum. Ayrıca kimsede o ebatta takım yoktur.” Onlara utangaç bir bakış attı ve Villiers kolunu ağzına siper ederek gülümsedi.

Jem masa başındaki yerinden kalkarak Harriet’ın yanına oturdu. “Unutma ki,” dedi, “burada sadece erkekler var.”

Harriet o kadar mesuttu ki buna aldırmıyordu. Jem ona şarap doldurdu ve şakalarına güldü. Bütün erkekler *Westminster Fahışesi*’nin hareketli bir versiyonunu söylemeye başlayınca koroya eşlik etmesi için Harriet’ı dürttü. Lord Oke sendeleyerek masadan ayrılp köşeye işediğinde, Harriet dehşetle haykırmaya kalkınca Jem onu dirseğiyle dürterek susturdu.

Oke, “Burada bir oturak var sanmıştım,” diye mızıldandı.

Jem, Povy çağırdı ve temizliğin başlaması için herkesi odadan çıkardı.

O gece yorgun bir şekilde yatakta uzandılar ve Jem kırk yıllık bordo şarabını Harriet’ın göğüslerine damla damla dökerek yaladı.

Banyo yapıp kendilerini tekrar yatağa attıktan sonra Jem, “Evlilik teklifim hakkında bir şey söylemedin,” dedi.

“Ne?”

“Senden benimle evlenmeni istedim,” derken saçı gözlerinin önüne düşüyor, bu yüzden Harriet onları göremiyordu. “Hatırlamıyor musun?”

“Şaka yaptığını sandım. Şaka değil miydi?”

Nefesini tuttu ama o başka bir şey söyledi. “Kocan nasıl birisiydi?”

“Sabahları yulaf lapası yedi.”

“Onu sormuyorum.”

“Senin gibi sevişmezdi.”

“Onu biliyorum. Bana bilmediğim bir şey söyle.”

“Satranç severdi. Her şeyden çok satrancı severdi.”

Jem bir şey söylemedi ama Harriet artık onu tanıdığı için, Jem’in aklının dosdoğru Benjamin’in onu satranç kadar sevmediği imasına gittiğini biliyordu. “Hâkimlik yapmayı sever miydi?”

“Hayır.” Duraksadı. “Ben aslında o daha ölmeden mahkemelere bakmaya başladım. O çok meşguldü.” Bu bir yalandı ama kadınca bir yalandı.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Guy Fawkes gününde Peter Nicoll’ün mandırasını yakan şenlik ateşinden ve suçu bir grup sarhoşa yüklemenin ne kadar zor olduğundan bahsettiler. Harriet altı portakalın çalınması olayını anlattı. Sonra tekrar Loveday Billing ve onun beş kocasından bahsettiler.

“Beş!” dedi Jem. “Loveday enerjik bir kadınmış!”

Harriet, “Adamlar onu terk etti,” dedi. “Bence o bir tane istiyordu ama elinde tutamadı.”

“Ben diğer eşlerimi düşünmeden edemezdim. Hiç bana göre bir şey değil.”

“Loveday’e göre bir koca hapiste ya da İtalya’daysa, o koca gitmiş demektir.”

Jem’in saçları yeniden gözlerine dökülmüştü. “Sally öldüğünde benim için öyle olmadı. Uzun zaman burada kaldı. Kahvaltı masasında ya da bahçede. Bir gün karşıma çıkacak diye bekliyordum.”

“Çok üzücü.” Jem’in saçlarını arkaya attı.

“Senin için de öyle olmadı mı?”

“Hayır.”

“Yani kocan öldüğünde, hiç onu bir kapıdan geçerken gördüğünü düşünmedin mi ya da gittiğini unutup ona bir şey söylemen gerektiğini hatırlamadın mı?”

İntihar eden birisinin ardında kalmanın ne fena bir şey olduğunu ona nasıl anlatacağı? O bir sene boyunca, aylarca, gece gündüz sadece bu gerçeikle yaşamıştı. Çok uzun müddet ölüm sebebi hâkim düşüncesi olunca Benjamin’i bahçede görememişti tabii. Istrabı iliklerinde, ayaklarında idi.

“Benjamin kendini öldürdü.”

Daha fazla dayanamayarak sırtını açıkladı. “Teklifini yeniden gözden geçirmek isteyebilirsin. Tanıdığımız insanların çoğu Benjamin’in benim yüzünden mutsuz olduğunu düşünüyor.”

Jem onu kollarına alıp göğsüne bastırdı ve tek bir kelime söyledi. Bu, hiç kullanmadığı eski bir Anglosakson küfürüydü.

Harriet’in Jem’e karşı ördüğü savunma duvarı bir parça çatlamıştı. Hatta bunun altındaki, Benjamin öldükten sonra dünyayla arasına ördüğü duvarda da hafif bir çatlama olabilirdi.

Jem boğuk bir sesle, “Tatlım,” dedi. Saçlarını öpüyordu ve o kadar sıkı sarılıyordu ki Harriet’in göğsü acıyordu.

Boğazında düğümlenen hıçkırıklara engel olmaya çalıştı çünkü bu kadar çabuk ağlamak istemiyordu. Onun ne söyleyeceğini merak ediyordu.

Jem pek öyle mantıklı şeyler söylemiyordu. Harriet’a ne kadar tatlı olduğunu, kocasınınsa ahmağın teki olduğunu söyleyip duruyordu. Benjamin’in onun yüzünden intihar ettiğini ima edenlere gelince, onlar da ahmaktı. Hatta onlar daha kötüydü.

Harriet, “O değil,” dedi. “Onu fazla dert etmiyorum. Benim asıl üzüntüm, beni yeterince sevmemiş ki canına kıyabildi.”

Jem, "Aptalmış," dedi. "Sen de biliyorsun, değil mi? Öldü diye hakkında eleştiri yapmamazlık edemem."

Harriet başını salladı. Ancak sonra dayanamayarak, "Benjamin aptal değildi. O kadar mutsuzdu ki beni unuttu. Aklında bana yer yoktu."

Jem, "Benim aklımdaysa senden başka bir şey yok," dedi.

Sonra da sözlerini çok hoş bir şekilde ispatlamaya girişti.

Otuzuncu Bölüm

Beklenmedik Bir Evlilik

19 Şubat 1784

Harriet misafir salonuna girdiğinde, bir cennetkuşu gibi parlayan Isidore'la karşılaştı. Ya da bir prenses mi demeli? Harriet bir müddet şaşkın şaşkın ona baktı. Isidore, Jem'e yuvasını kurmaya niyetlendiği bir ağaçmuşçasına sarılmıştı ki bu oldukça tuhaf ve beklenmedikti.

Vücudunu âdeta ikinci bir deri gibi saran bir elbise giymişti. Her kıvıldadığında parıltıyan, gümüşü bir kumaştan dikilmişti. Bel kısmındaki hafif büzgüler transparandı ve geriye doğru toplanarak, lacivert harelî ipek kumaş ortaya çıkarılmıştı. Bu Marie Antoinette'in giyeceği bir elbiseydi. Bu bir prenses elbisesiydi...

Hatta Harriet biraz daha yaklaşınca, elbisenin her yerine ışıltılı taşlar dikilmiş olduğunu gördü. Elmaslar. Isidore'un saçlarında da elmas taşlar vardı.

Isidore'un yanına varması birkaç dakika sürdü; erkekler akıntıya karşı yüzen somon balığı sürüsü gibi etrafını sarmıştı ve Jem tam ortalarında bir kaya gibi duruyordu. Isidore'un başının üzerinden

onu gören Jem, dudaklarını oynatmak suretiyle bir şey söyledi ama Harriet anlayamadı.

Isidore yüksek sesle, “Sevgili, Bay Cope,” diye bağırdı. Gözleri parlıyordu fakat Harriet’in gözlerine bu gözler delirmiş gibi görünüyordu.

Harriet eğilerek selam verdi. “Düşes Ekselansları.”

Isidore, “Bu sabah aldığım şu eğlenceli mektuba bir bakan,” diyerek Harriet’in eline bir şey verdi ve aynı anda dönüp Lord Castlemaine’i selamladı.

Harriet buruşturulmuş bir kâğıt parçasını açtı.

Notta, *Mallarında eksilme olduğunu keşfettim, yazıyordu*. Harriet bir anlam veremedi. Kelimeler, yazarı sanki güzel yazmaya pek önem vermiyormuş intibası bırakacak derecede çalakalem yazılmıştı. Harriet son iki kelimeyi neredeyse gözden kaçıracaktı. *Bu gece*. Nihayet sağ alt köşeye çizilmiş bir *C...*

Harriet şaşırmıştı. Dük. Isidore’un Cosway’i. Isidore’un oyunu işe yaramıştı. Cosway Dükü buradaydı, sadece İngiltere’de değil, bu salondaydı.

Harriet dirseğini akrobatlardan birinin böğrüne sertçe geçirmek suretiyle kendine yol açarak Isidore’un yanına gitti.

Isidore tekrar, “Bay Cope,” dedi. Hakikaten mükemmel ve bir nilüfer kadar beyazdı.

Harriet onu kolundan tutup Jem’den uzaklaştırdı. Jem rahatlamıştı. Tabii erkeklerin gözleri onları takip etti. Sanki Isidore bir tavşan, onlar da tilkiydi.

Isidore, erkeklere her şeyi vadedip hiçbir şey vermeyen o bonkor, erotik gülümsemesiyle karşılık verdi. Harriet hatta ona en yakın duran adamın hafiften titrediğini gördü. “Sevgili Bay Cope, bana şeye kadar eşlik edecek... şeye kadar...”

Harriet onu çekerek, “Biz birazdan döneriz beyler,” dedi.

Kalabalıktan ayrılır ayrılmaz Isidore, “Hazır değilim,” diye haykırdı. “Fikrimi değiştirdim, Harriet! Ben artık...”

Harriet, “Adamı ta Nil’den getirttin,” dedi. “Tabii ki onu istiyorsun.”

Isidore hiddetle, “Hazır değilim,” dedi. “Onu yatağıma alamam, Harriet. Buna hazır değilim. O bana yabancı. *Bu gece* diyor!”

Gerçekten de böyle basitçe ifade edilen bir olasılık insanı ürkütüyordu. Isidore birdenbire durdu. “Bir de sizi gördükten sonra...”

Harriet onu çimdikledi. “Şışt!”

“Anlıyorsun ya...”

Harriet anlıyordu. Evliken, bir kadın ile bir erkeğin birlikte olduğunda ne kadar büyük zevk ve mutluluk duyabileceklerini bilseydi, muhtemelen kendi hayatıyla kıyasladığında çok üzülürdü.

Odadan salona geçerlerken, “Isidore,” dedi. “Sen...” Ama kelimeler boğazına takılıp kaldı.

Daha iki dakika önce misafir salonuna girdiğinde Fonthill’in büyük giriş salonunda sadece bir grup uyuşuk uşak vardı. Ancak şimdi dış kapı açılmış, içeriye dışarının karanlığından rüzgârla beraber bir miktar kar girmişti.

Povy’nin ölçülü sesini işitti. “Hakikaten Dük Ekselansları, çok sert bir kış geçiriyoruz.”

Ardından okkalı bir kıkılda yükseldi. “Alışık değilim. Kırpılmış koyun gibi titriyorum.”

Isidore derhal kaskatı kesildi ve ıstıraplı bir sesi çıkardı. Şimdi içeriye girmişti ama sırtı onlara dönüktü. Paltosu ve kürk şapkasıyla, dev gibi bir adamdı.

Isidore, “Benim yukarı çıkmam lazım,” diye fısıldadı.

Harriet, “Geç kaldın,” diyerek onu durdurdu. “Seni merdivenlerde görür.”

“Ama...”

Harriet ona mahkemeye bir kereden fazla gelen davalılara yaptığı gibi çatık kaşlarla baktı. “İtiraz yok.”

Sanki her şey ağır çekimde ilerliyordu. Palto çıktı, şapka da. Şapkanın altından çıkan pudralanmamış, hatta toplanmamış kapkara bir saç yumağını görmeye fırsat kalmadan adam onlara doğru döndü.

Harriet’in ilk düşüncesi, adamın İngiliz olamayacağıydı. Hiç bu renkte –muhteşem bir kızıl kahve– bir İngiliz görmemişti. Villiers’in kıskanacağı açık mavi bir ceket giymiş ancak önünü iliklememişti. Harriet boynun hemen altındaki esmer teni görüyordu. Kravatı neredeydi? Yelek de giymemişti. Uzun beyaz manşetler ellerinin üzerine dökülüyordu ve bileklerindeki inci düğmeleri iliklenmemişti. Adamın kıyafetlerinin yarısı eksikti.

Salonda bir anlık sessizlik oldu. Dük yalnızca Isidore’a bakıyordu.

Harriet tam bir şeyler söylemek üzereyken adam yerlere kadar eğilerek onları selamladı. Harriet’in gözleri adamın yüzüne dikildi, Isidore da yerlere kadar eğildi. Hâlâ tek kelime söylememiş olduğu halde elini uzattı.

Adam elini dudaklarına götürerek, “Düşes’im,” dedi. Sesi başka diller konuşmaya alışmış bir adamunki gibi boğuk ve yabancıydı.

Harriet bir tiyatro oyunu izliyor gibiydi. Cosway, karşısındakinin karısı olduğunu nasıl olup da hatırlamıştı? Hem Isidore’la görüşmeden önce odasına çekilmek istemiyor muydu? Kirli sakalı vardı. Kibar beyefendiler –dükler!– bildiği kadarıyla asla kirli sakal bırakmazlardı. Erkek hizmetkârlar bu işler içindi: düklerin kol düğmelerini manşetlerine takmak, yeleklerini giydirmek, ceketlerini giydirmek...

Ancak hiçbir hizmetkâr, Cosway’in yüzünün vahşiliğini evvel leştiremezdi.

Isidore, “Aziz dostum Bay Cope’la tanışın,” dedi.

Harriet başını eğerek selam verdi, başını kaldırdığı an Cosway’in onun ne olduğunu derhal anladığını sezdi.

Cosway’in gözlerinde şen bir hareket vardı.

Yumuşak bir sesle, “Bay Cope,” dedi. “Karımın arkadaşlarının bu... kalibrede olduğunu bilseydim, koşu koşu onu kurtarmaya gelmezdim.”

Isidore, sanki bunu kendisi planlamamış gibi, soğuk bir tavırla, “Benim kurtarılmaya ihtiyacım yok,” dedi.

Cosway, “Şüphesiz,” dedi. “Fakat annem çok sinirli ve inatçıydı. Beni eve döndürmek için Nil’i yüzerek geçer, karşısına çıkan timsahların da çenelerini elleriyle kapatırdı.”

Povy, “Dük Ekselansları, hanımefendilere katılmadan evvel temizlenmek ister misiniz?” diye sordu. Harriet onun orada olduğunu unutmuştu.

Dük başını iki yana salladı. “Düşes’le sabah buradan ayrılacağız. Bu sebeple, kısıtlı zamanımı Fonthill’in sunduğu zevkleri tanımaya ayırmak istiyorum. Prenses Ayabdar’ın fevkalade düğününden yeni geldim ancak annemin Fonthill hakkında anlattıklarından Lord Strange’in çılgın âleminin beni hayretlere sürüklemesini bekliyorum. Çok büyük bir beklenti içerisinde olduğumu belirtiyim.”

Isidore, “Maalesef, Dük Ekselansları çok büyük bir hayal kırıklığına uğrayacak,” dedi. “Eğer sabah ayrılmak zorundaysanız ben de öyle. Zira ben bir müddet daha kalacağım.”

Cosway gülümseyerek Isidore’un elini tutup dudaklarına yaklaştırdı. Harriet şaşkınlıktan âdeta yerinde sallandı.

Cosway, “Ah, ama tatlım,” dedi, Povy ve diğer uşakların işite-meyeceği kadar kısık bir sesle, “düğünümüz için sabırsızlanıyorum.”

Isidore ters ters, “Biz *evliyiz*,” dedi. “Siz senelerce bunu göz ardı etmiş olabilirsiniz ama sizi temin ederim, öyle.”

Cosway başını salladı. “Bir takım kâğıtlar imzaladık, en azından ben imzaladım. Ancak siz imza atacak yaşta mıydınız, bilemiyorum. Dediğim gibi, çok güzel bir düğünden geliyorum. Dört gün hatta belki daha uzun süre sürdü; insan o eğlencenin içinde günleri takip etmekte zorlanıyor.”

Isidore, “Öyle ya,” dedi. “Ne kadar talihlisiniz.”

“Hep sizi düşündüm. Ve düğünümüzü planladım.”

Isidore kaşlarını çatmıştı.

“Düğünümüzü yapacağız,” diyordu Cosway. “Bir prensese ya da sizin durumunuzda bir düşese yakışır şekilde, dükünüzü öperek hayatınıza dâhil edeceksiniz. Tabii siz kendinizi yüz yıllık bir uykuda hissediyorsunuzdur?”

Isidore sessizdi. Harriet ise nefesini tutmuş, onların arasındaki çekimi büyülenmişçesine seyrediyordu.

Isidore nihayet, “Ben hiçbir prense ihtiyaç duymadım,” dedi.

Dük, “Demek ki sizi bu ihtiyaca ikna etmem gerekecek,” dedi ve gülümsedi. İngiliz tarzı, klasik bir yakışıklılığı yoktu. Büyük bir burna, darınadağın siyah saçlara ve bronz bir tene sahipti. Buna rağmen, Harriet ağzının bir karış açılmış olduğunu fark etti.

“Bir düğün,” dedi Dük. “Ayağımın tozuyla buraya geldiğim Gondar’da yapılan türden bir düğün. Annem malikânede hazırlıklara başladı ve İngiltere’nin dört yanına davetiyeler ulaştırılacak. Tabii Bay Cope’a hususi bir davetiye göndermemiz gerekebilir. Nedense annemin Bay Cope’un ismini duymamış olabileceğini düşünüyorum.”

Gözleri Harriet’a kaydı ve Harriet orada dikilmiş şaşkınca baktığını anlayarak toparlandı.

Cılız bir sesle, “Şeref duyarım,” dedi.

“Kolunuza girmediğim için beni affediniz. Şartlar göz önünde bulundurulunca, pek mümkün olmadı.” Gözleri şeytanca gülüyordu.

Harriet geri çekilip eğildi ve Cosway, Isidore’u alıp uçarcasına misafir salonuna götürdü. İçeride bir süre sessizlik oldu, sonra da uğultu halinde konuşmalar işitildi.

Otuz Birinci Bölüm

Lord Strange'in Şöhreti Farklı Bir Tarafa Yöneliyor

20 Şubat 1784

Ertesi akşam, yarı sarhoş Oxford'lu profesörlerle beraber garip ve entelektüel oyuncular, Lord Pensickle ve Bay Nash'ten oluşan yemek masasında bir gece önceki şeyler tekrarlandı. Villiers yemeğe geldi ve şarap içmeye kaldı. Herkes Cosway Dükü'nün dönüşünü ve Fonthill'de bir gece geçirdikten sonra düşesini alıp Londra'ya gitmesini konuşuyordu.

Harriet, "Birdenbire bir şey fark ettim," dedi. Jem, Harriet'in yanındaki sandalyeye yayılarak oturmuştu. Artık bir rutinleri vardı. Kadınlar yemek odasından çıktıktan sonra Jem hiçbir şey söylemeden gelip yanına oturuyordu. Sonra da eliyle yaramazlık yapıyordu.

Yan yana oturmaktan mutluydular. Bunu asla dile getirmiyorlardı ama sessizlik, hakikatin memnuniyetinden bir şey eksiltmiyordu.

Jem miskince, "Nedir?" diye sordu. Bay Nashe ile Lord Pensickle'in satranç maçını izliyordu. Pensickle'ı şarap biraz çarpmıştı, adam sürekli yanlış taşları alıp rastgele beş, altı kare birden atlatıyordu.

"Evinde sadece kadınlar çapkın."

Jem, “Ah, ben öyle demezdim,” dedi. “Mesela, Villiers’a bak.”

Harriet, “Hayır, ben ciddiym,” dedi. Odada göz gezdirdi. Masanın etrafında belki yirmi adam vardı. Soldaki iki Oxford profesörü, Bulstrode Park’ta ziyaret ettikleri Portland Düşesi koleksiyonu hakkında konuşuyordu. Bilim Kurumu’nun Başkını Sör Joseph Banks, Çiçek Koleksiyonu diye bir şeyden –ve proje için fon bulmak gerektiğinden– bahsediyordu. Nashe ile Pensickle satranç oynuyorlardı.

Asık suratlarıyla (akşamları ayrı geçirme âdetinden hiç hoşlanmadıklarını açıkça belli ediyorlardı) misafir salonunda oturanlarsa Letafetler, Sophia Graphon ve diğer hanımlardı.

“Evinin şöhreti davet ettiğin kadınlardan geliyor.”

Jem gözlerinde bir hiddet parıltısıyla, “Bu bütün evler için böyledir,” dedi. “Hayattaki adaletsizliklerden biri de budur. Mesela Bay Avery, Bayan Mahon’a prenses gibi muamele ediyor. Hiç şüphem yok ki Bayan Mahon şu anda misafir salonunda Bay Avery’nin verdiği küçük gümüş kutularla hava atıyordur. Bu, Bay Avery’nin adını kötüye mi çıkarıyor? Hayır.”

“Ne garip bir adaletsizlik.”

Jem, “Dünyada adalet yoktur,” dedi. “Şöhret, geçici ve adaletsizdir. Neden Beaumont Düşesi ilişkileri ile meşhur olurken Bayan Mahon dışlanıyor?”

Harriet çocukluk arkadaşını savunmaya geçerek, “Jemma ilişkisi yaşamadan önce evlendi,” dedi. “Hem kocasını metresiyle masa üzerinde yakalayana kadar ona sadıktı.”

Jem, “Çok acı bir tecrübe olmak,” dedi.

Harriet, “Hem de nasıl!” dedi. “Sally’yle evliyken metresin var mıydı?”

“Hayır. Sally beni yeterince meşgul ediyordu.”

Harriet bir an susup Sally’ye içten içe kinlendi.

Lord Pensickle satranç tahtasından başını kaldırarak, “Siz ikiniz ne konuşuyorsunuz?” diye sordu.

Rakibi, “Şah mat,” dedi.

Pensickle homurdanarak tahtayı önünden itti. “Ne zaman baksam ikinizi kafa kafaya vermiş konuşurken görüyorum.”

Harriet soğukkanlı bir tavırla, “Metreslerden bahsediyoruz,” diye cevap verdi.

Pensickle, “Senin de mi var yoksa?!” diyerek güldü. “Senin aletin işleyecek kadar gelişkin olduğunu sanmazdım.”

Harriet doğruldu. Ancak ağzını açıp cevap veremedi Villiers araya girdi. “Sanki senin durumun benimkinden farklı. Son metresinin ağlayıp sızlanmalarından anlaşıldığı gibi, senin de o meselede bir takım güçlüklerin varmış, Pensickle. Tabii ama hepsi yaştan ileri geliyordu!”

Jem, “Şunu söylemeliyim,” dedi, “Centilmen Dergisi’nde yayımlanan şiiri şahsen çok eğlenceli buldum. Şüphesiz, seninle bir ilgisi yoktur, Pensickle. Sen de kabul edersin ki, mürekkebi akmayan kalem esprileri gayet zekiceydi.”

Pensickle’ın gözleri kısıldı. “Benim kalemimde fazlasıyla mürekkep mevcut,” diye parladı. “Ve eğer hadsizlik olarak görmezsen, Strange, ben kalemimi münasip hokkaya batırıyorum.”

Harriet bir an, Jem’in Pensickle’a saldıracağını düşündü. Jem’in iri vücuduna ani bir sakinlik gelmişti ama o sadece sırttı.

“Villiers ve ben Harry’yi erkekliğin sorumlulukları hususunda eğitmeden geçiriyoruz, buna karşı cinse doğru muameleye dair dersler de dâhil. Belki ondan sonra seni eğitiriz ama bir işe yarayacağını zannetmiyorum. Nihayet Harry’ye Letafetlerden biri talip oldu.”

Bu doğrudu. Kitty, sevgili Bay Cope'unun başına gelen talihsiz kazadan dolayı öylesine üzülmüştü ki her fırsatta onu arayıp bulmuş ve koluna asılıp ona hüznle gülümsemişti.

Pensickle masadan çekilerek, "Benim sorguladığım Harry'nin eğilimleri değildi," dedi. "Ben sabah ayrılacağım, Strange. Evin biraz tuhaf olmasına aldırmam ama hepimizin sınırları vardır."

Jem gülümseyerek, "Şüphesiz," dedi. "Hatta uşağım hemen toplanmana yardım etsin. Sabaha kadar beklemene lüzum yok. Düşün. Belki bir satranç maçına daha sürüklenir ve kaybedersin, hatta daha kötüsü, diğer odadaki genç hanımlardan birisi kalemini kullanmak isteyebilir."

Pensickle önündeki bir sandalyeyi devirerek kapıya yürüdü.

Harriet'in midesi bulanmıştı. Masada doğal olarak çıt çıkmıyordu ama sonra sanki hiçbir şey olmamış gibi konuşmalar yavaş yavaş yükseldi. Jem sağ tarafındaki adamla konuşmasına rağmen, Harriet onun bacağına kendisine yakın olduğunu hissediyordu.

Sol tarafına döndü. Frederick Sanders ona nazik bir şekilde tebessüm ettikten hemen sonra gözlerini kaçırdı. Kırmızı suratlı, orta yaşlı bu adam kömür madenlerine sahipti ve buraya gelme sebebi, Jem'i kömüre yatırım yapmaya ikna etmektir.

Ancak Harriet, bu madenlerin işçiler için tehlikeli olduğunu söyleyerek Jem'i bu yatırımdan vazgeçirmişti ama Sanders bunu bilmiyordu. Şu ana kadar Harriet'a karşı son derece dostane bir tavır sergilemişti.

Bu esnada masanın karşı tarafındaki Villiers öne doğru uzandı. "Harry biraz yürüyelim mi?" diyerek ayağa kalktı.

Harriet da sevinerek kalktı. Ve dedikoduculara karşı bunun ne faydası olacağını bilmemekle beraber, Jem'e veda etmeden çıktı.

Villiers hafifçe iç geçirerek, "Yürümeye başlamam lazım, uşağım öyle söylüyor," dedi.

Harriet, "Birkaç hafta öncekinden daha iyi görünüyorsun," dedi. Bütün uşaklar koridorda bekliyorlardı. Pensickle'in hiddetinin ne kadarını ıstıtmışlardı? Harriet'in uşağına bir şey söylerler miydi?

Villiers, "İyileşiyorum," dedi. Povy, Dük'ü büyük bir paltoya sardı ve Harriet kendi paltosunu giydi.

Karanlık gecede yürümeye başladılar. Pudra gibi ince bir kar yağıyordu. Yüzlerine değmeden şapkalarına düşüyordu.

Fonthill'in pencerelerinden karın üstüne sarı kızıl puslu ışık yansıyordu.

Büyük bahçe kapısına doğru yürüdüler, sonra Villiers durarak bir sütuna yaslandı.

"Tanrım, ben ne işe yaramaz bir adamım," dedi af diler gibi.

"Ben de öyleyim," dedi Harriet. "Onun şöhretine büyük bir gölge düşürmüş olmayayım, Villiers?"

"Sizin beraber olduğunuzu anlamamak için aptal olmak gerekir."

Harriet umarsızca, "Anlamıyorum!" diye bağırdı. "Nadiren kulağıma bir şey fısıldıyor ya da bana dokunuyor."

Villiers, "Birbirinize baktığınızda gözleriniz sizi ele veriyor," dedi. "Ancak Fonthill'dekiler tuhaf bir topluluk. Çoğu kadın bedava yemek ve yatak için burada ve yatak arkadaşı seçimi gibi ufak bir şey yüzünden şaraplarından vazgeçmezler."

"Bu... Gerçekten öyle mi dersin?"

"Onlara Strange'in arkadaşları denemez. Strange çoğu zaman kadınların isimlerini bile bilmez. Neden her gelen zevk düşkününe kadına kapısını açıyor bilmiyorum ama bu böyle."

Harriet, "Ama hakiki fahişeleri almıyor," diye itiraz etti.

Villiers alaycı bir şekilde, “Sanırım standartları var,” dedi. “Kadınların çoğu kendi geçimlerini kendileri sağlıyorlar. Ya aktris ya da bu işe heves edenler.”

Harriet, “Bundan dolayı birçok kadından daha ilginçler ya,” dedi.

“Doğru. Eğer erkeklerden bahsedecek olursak, o zaman evet, bazıları arkadaş. Tabii oyun da var ama bence erkekler, esasında bu evi neşeli hafif kadınlarla beraber, entelektüel sohbetlerden dolayı seviyorlar.”

“Sen de bu yüzden mi buradasın?”

Hâlâ sütuna dayanmakta olan Villiers, “Henüz kadınlarla arkadaşlık etmekten kaçınacak durumda değilim.”

Harriet başını arkaya eğerek yıldızlara baktı. Orada bir yerde, yeni bir gezegen vardı ama tabii ki yeni değildi. Sadece onlar için yeniydi. Yıldızlar sönük ve çok uzak görünüyorlardı.

“Ben gideyim mi?” diye sordu Harriet. Nefesini tuttu çünkü gitmek istemiyordu. Daha günlerce böyle coşkulu egzersiz yapmak, böyle coşkulu tartışmalara katılmak, böyle coşkulu sevmek istiyordu.

Villiers, “Senin kadın olduğunu yakında anlayacaklardır,” dedi. “Ve eğer düşes olduğunu anlarılarsa Harriet, o zaman kıyamet kopar. Felaket olur. Strange için değil, senin için.”

Harriet cılız bir sesle, “Ama bu sadece bir oyun,” dedi.

“Ben de öyle görüyordum. Şayet bu ufak bir maskeli balodan başka bir şey olmasaydı, bu şekilde devam ettirebilirdik. Ama ben birkaç günden söz ediyoruz sanmıştım. Şimdi ise süre uzadı. Strange’in sana bakış...”

Harriet, “Kahretsin!” dedi.

“Daha ona kim olduğunu söylemedin, değil mi?”

Harriet başını salladı.

“Pek iyi karşılayacağımı sanmam. Harriet, sen bunu ona açıkla mayı erteledikçe, bu ona daha ziyade ihanet gibi gelecektir.”

Harriet ağlamaklı bir şekilde, “Ona söylemeyi denedim,” dedi. “Yapamadım... Gideceğim.”

“Umarım gerçeği söyledikten sonra. Bunu bilmek hakkıdır.” Villiers’in dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm vardı. “Ne kadar şanslısın.”

Harriet şaşırarak, “Şöhretimi kaybetmeye bu kadar yakın olduğum için mi?” diye sordu.

“Ben böyle bir sarhoşluk için çok şey verirdim. Şöhretimin kalan son kırıntılarını bile feda ederdim. Tadını çıkarmak için kendine bir gün daha tanı. Ertesi gün gidersin.”

Sağ tarafına fazla yüklenmeden ağır ağır eve doğru yürümeye başladı.

Ancak Harriet arkada kalarak ince buzlu kar perdesinin ardından Villiers’in sırtına baktı. İçinde büyüyen ümidi bastıramadı.

Muhakkak Jem onu bırakmazdı. Gündüzleri ayrı geçiriyorlardı. Bu sürede ya yatak odasında kitap okuyor ya da Eugenia ile oyun oynuyordu.

Ancak bir araya geldiklerinde o ne keyif, o ne fiziksel hazdı! Elbette onu bırakmayacaktı.

Ona veda etme düşüncesi, âdeta kor ateş gibi yüreğini yakıyordu.

Jem kim olduğunu önemsemediğini söyleyecekti ona. Peşine düşecekti. Eugenia’yla beraber peşinden gideceklerdi. Misafirlerine veda edip onun malikânesine gelecekti.

Muhakkak gelecekti.

Otuz İkinci Bölüm

Çifte Haz

21 Şubat 1784

Ertesi gün kar kalkmıştı, hava berrak ve soğuktu.

Harriet kahvaltı odasına girdiğinde Jem ona bakarak, “Gezintiye mi?” diye sordu.

Harriet hafifçe başını salladı ve dönüp Kitty’yi selamladı. Kitty onu odanın bir köşesine sürükledi. Heyecanlı heyecanlı, “Her şeyi öğrendim!” diye fısıldadı. “Eminim kendini berbat hissediyorsundur ama hiç üzülme. Ben herkese senin durumundan bahsetmedim.”

Harriet, “Ya,” dedi. “İyi.”

Kitty, “Bu kelimenin anlamını biliyorsun, değil mi?” diye sordu.

“Evet, tabii.”

“O sersem Pensickle senin öyle olduğunu sanıyordu. O kendisine baksın! Hepimiz onun ne olduğunu biliyoruz. Neyse, onlara dedim ki...” Eğilip Harriet’in kulağına fısıldadı.

“Gerçekten mi?” diye haykırdı. “Sen...”

“Sadece o da değil, benimle beraber Roslyn’i de mutlu ettiğini söyledim. Roslyn sana hayran ve başına gelenlerden dolayı da çok üzgün. Herkese dün geceyi anlatıyor. Roslyn lirik şiir perisi, biliyorsun ve masal uydurmakta üstüne yoktur.” Kitty kıkırdadı.

“Aynı gece mi?”

“Beraber! Sen sadece benimdin ama dün gece o korkunç yalanlar yüzünden o kadar moralsizdin ki kendini aştın!”

Harriet zor işitilir bir sesle, “Tanrım,” dedi.

Kitty onu yanağından öptü. “Ben senin arkadaşını Harry, sonuza dek. Bunu sakın unutma.” Gidip tekrar yerine oturdu.

Jem gitmek üzere ayağa kalktı ama bir an durdu. Gecenin bir yarısı aralarında geçenleri hatırladılar ve Harriet kızardı. Karanlıkta nefes nefese kalana, yalvarana kadar, sırayla tatlı işkencelerle birbirlerini tatmin ettiler.

Jem, “İşittiklerime bakılırsa senden erkeklik dersi almam gerekir,” dedi odada duyabilecek kadar yüksek sesle.

Kitty’nin tarafında zor zapt edilen bir kahkaha patlaması vardı.

Harriet sırttı. “Gençliğin avantaj olduğu zamanlar yok değil,” dedi. “Belki sana bir iki püf noktasını öğretebilirim.”

Jem, “Ya!..” dedi ve herkes gülmeye başladı.

Harriet bu titreyen dizlerle oturmanın iyi olacağını düşündü. Bütün erkekler ona sırtıyordu. Kimse gözlerini kaçırmıyor ya da tedirgin görünmüyordu. Doğrusu, hepsi kıskanmışa benziyordu. Harriet omuzlarını dikleştirdi ve uşak ona bir parça biftek servis etti.

Kalıvaltı fash çabucak geçti. Kitty, Harriet’a her baktığında güliyordu, keza Harriet’a manalı manalı göz kırpan Roslyn de.

Sanders gelip Harriet’ın yanına oturdu. Sohbet havasında, “Dün geceyi işittim,” dedi. “Pensickle’in saçma sapan konuştuğunu bilmeniz gerekirdi. Herkes onun bu halini biliyor. Kıskanıyor, besbelli.”

Harriet bir şey mırıldandı.

Sanders, “Kardeşinin öyle eğilimleri olan bir arkadaşı vardı,” dedi.

Harriet bu sırrı öğrenmekten memnun olmamıştı.

Ama Sanders o konuyu kapatmış, başkasına geçmişti. “Ben de gençken seninki gibi eğlencelere düşkündüm.” Sırtarak Kitty’yi süzdü. “Gelgelelim çok genç evlendim.”

Sırtına öyle ani bir şaplak indirdi ki Harriet ağzındaki biftek parçasını bütün olarak yuttu. “Doğru yoldasın, Cope. Tohumlarını ek ekebildiğin kadar, hem de her yere, derim.”

Harriet, “Teşekkürler, bayım,” dedi.

Nihayet oradan kaçtı. Erkeklerin göz kırpmaları, dürtmeleri, kadınların kıkırdamaları ve üstü kapalı davetlerinden o kadar yorulmuştu ki odasına dönüp tekrar yatmak istedi.

Ancak gidip binici pantolonunu giydi ve ahırın yolunu tuttu. Hava sabahleyin açıkken şimdi tekrar grileşmişti, kar yağacak gibi görünüyordu.

Jem içeriye girince ona, “Bugün aslında çalışacağız,” dedi. Nick atını tutmuş onu bekliyordu. “Kuzeydeki ahırları teftiş edip hepsinin düzenli olup olmadığına bakacağız. Başseyis kışı geçirmek için biraz tahlil almamız gerektiğini söylüyor.”

Harriet biraz zorlanarak atına bindi. Artık çok daha iyi bir binici olmuştu ve uyluklarının iç tarafındaki taze ağrının at binmekten olmadığından emindi.

Kendi kendine gülümserken Jem’in ona baktığını fark etti. Jem derhal atıyla ahırdan çıktı. Onu takip eden Harriet, yüzüne çarpan soğuk rüzgârla irkildi.

Jem onu bekliyordu ve uzanıp kuvvetlice öptü. “Etrafta başkası varken öyle gülümseme.”

Harriet'in kalbi âdeta şarkı söylüyordu. Jem onu hiç bırakmayacaktı.

"Jem..." dedi ama o gitmişti. Küçük bir haykırışla kendi kısrakının onun arkasından sürdü. Artık iyi bir biniciydi, dörtnala giderken atını döndürebiliyordu ama tabiatındaki ihtiyat sebebiyle yavaşlıyordu. Jem atının sağrısına yapışarak hızlanmıştı.

Havada kar vardı, rüzgârda kokusu ve tadı.

Harriet yorulmaya başlamıştı ki sağ tarafta beliren büyük ahırı gördü. Jem derhal yavaşlayarak buzlu yolda dikkatle ahıra doğru ilerledi. Sonra yere atlayıp atını saman arabalarının durduğu büyük kapı yerine, yan taraftaki ufak bir kapıya götürdü.

Omzunun üzerinden, "Haydi, Harry," diye bağırdı.

Harriet sancılar içinde atından indi. Hesapta olmayan bu jimnastik –ne kadar keyifli olsa da– gece vakti ağır gelmişti.

Atını sıcak ahıra soktu. Altın sarısı saman balyaları başlarının üstüne, yüksek tavandaki ahşap kirişlere uzanıyordu.

Harriet şaşkın bir halde, "Bu gördüğüm en büyük ahır," dedi.

Jem, "Kocanın ahırını bu kadar büyük değil miydi?" diye sordu. Sesindeki memnuniyet Harriet'i gülümsetti. O nasıl Sally'yi sevmiyorsa, Jem de Benjamin'i sevmiyordu. Gerçi Harriet, Jem'e Benjamin hakkında pek bir şey anlatmamıştı.

Aralarındaki bu hakiki duygu olduktan sonra bunun bir önemi de yoktu. Zamanı geldiğinde ona kocasını anlatacaktı. Jem atları bağladıktan sonra Harriet'in elinden tutup samanların arasında yürümeye başladılar.

Jem, "Tahıla bakmam gerekiyor," dedi.

"Tahıl nerede?"

"Tavanda. Büyük bir fare sorunumuz var."

"Belki sıçandır. Çok talihlisin, Eugenia'ya ciddi bir şey olmadı. Dün öğlen baktığımda izleri göremedim."

Jem, "Çoban haftada bir kere buraya kedilerini getiriyor," dedi. "Büyük şanssızlık, ambarımı büyük bir titizlikle korurken, kızımı sıçan ısırtıyor."

Harriet sıcak parmaklarıyla onun elini sıktı. "Kazadır, olur."

"Eugenia, sana kalesine ne olduğunu gösterdi mi?"

Harriet güldü. "Eugenia'nın bir felaketi zafere çevirme kabiliyetine diyecek yok." Sakar bir uşak, elindeki kütüğü düşürerek kalenin bir tarafını yıkmıştı. Eugenia da kaleyi bir kalıntı olarak ilan etmiş ve sıçanların zafer kazandığını söylemişti. "Dün gece yavru sıçanları yapmakla meşguldü."

Jem, "Onları gördüm," dedi. "Kuyruklu küçük sosislere benziyorlardı ama bir şey söylemedim. İşte tahıl burada." Ahşap kapağı açtı ve dev silonun içine baktılar. "Söyleyeyim de bir iki tane kile alsınlar," dedi.

Harriet elini uzatıp nüveleri tuttu. "Çok güzel kokuyor."

"Senin kadar değil."

Yine gözlerinde arzuyla ona bakıyordu.

"Sence bu geçici bir şey mi?" diye sorarken kendi sesindeki arzulu tını da dikkatinden kaçmadı.

"Sanmam ama niye düşünelim? Şu anda öyle mesuduz ki."

Jem onun paltosunu çıkarıp elini gömleğinin altına soktu ancak eline sargı beziyle sarılmış göğüsleri geldi. Bu yüzden elini aşağı doğru kaydırmaya başladı.

Ayakta trabzana dayanarak öpüşüyorlardı. Nihayet ikisi de hafif hafif solumaya başladı. Genç adamın kalbi, Harriet'in elinin altında küt küt atıyordu.

Jem, “Düşünsene, bizi bu halde görseler ne olurdu?” dedi. “Kitty’nin valanları bile fayda etmezdi.”

Ama Harriet ikisinin bir arada nasıl göründüğünü umursamıyordu. Parmaklarını parmaklarına geçirip onu kendisine doğru çekti. “Yere uzanalım,” dedi.

“Çobanlar gibi samanların içinde boğuşamam... olmaz.”

“Niçin?” diye sordu genç kadın.

“Saman beni kaşındırıyor,” dedi gözlerini ona dikerek. “Ama ayakta da yapabiliriz, değil mi Harriet?”

Eli kalçasını usul usul okşuyordu. Harriet, “Evet,” diye fısıldadı. “Olabilir.”

İki saniye sonra Jem, Harriet’in önünde diz çökmüştü. Harriet, yıkılmamak için tirabzana tutunmuştu ve o...

Kafasını geriye çekti. Düşünceli bir tavırla, “Biliyor musun, Harriet,” dedi, “bazen bağırarak istediğini seziyorum. Bu ahırın etrafının bomboş olduğunu hatırlatırım.”

Harriet yutkundu... ama Jem onu tekrar kendine çekti ve o yaramaz diliyle Harriet’in dizlerinin bağını çözdü.

Sonunda attığı çığlık, çığlığa benzemiyordu...

“Nasıl bağırdın öyle?” dedi Jem. “Senden böyle şiddetlisini ummazdım.” Ancak şimdi sıra ona gelmişti. Harriet diz üstü çökerek Lord Strange’in, kendisi söz konusu olunca kontrolünü kaybettiğini ispatladı.

Sonra Jem onu çevirerek karnını tirabzana yasladı ve büyük elleriyle kalçalarının üzerine koydu. “Tanrım, öyle güzelsin ki Harriet.”

Harriet hayır demek istedi, o güzel değildi. Kalçaları fazla dolgun, göğüsleri ise fazla küçüktü. Ancak Jem’in ses tonunun etkileyciliği kelimelerin ağzından çıkmasına mâni oldu.

Jem’in sesi onu güzelleştirmişti. Jem’in onu okşayan ellerini kendi elleri gibi hissediyordu: Harriet ondan kadının tatlı kıvrımlarının, dolgun kalçanın, bacaklarının arasındaki küçük, gizemli uzvun güzelliğini öğreniyordu.

Öyle bütünleşmişlerdi ki Jem’in ne istediğini aklından evvel vücudu anlıyordu. Kendini arkaya vererek onu içine aldı, sert kadife içeriye girerken hıçkırıklara boğuldu. Jem’in elleri beline dolanmış, onu tirabzandan koruyordu.

Jem ağırdan alıyordu, her itişi genç kadın için bir vaatti. Jem’le geçecek günler ve geceler...

İnlemeler yetmiyordu. Bazen, özellikle de Jem elini vücudunun önüne kaydırıp parmaklarıyla yaramaz bir dansa başladığı zaman haykırmak gerekiyordu. Onu doyuma ulaştırana kadar gidip geldi; sonra kendine çevirip onu öptü. Tirabzana oturtup bacaklarını beline doladı. Yüzüne bakarak gelmek istediğini söyledi.

Harriet ağlamaya başladı. Zaten ardından gözyaşları gelmeyen çığlık neye yarar?

Artık onlar iki ayrı insan değildi.

Bir olmuşlardı.

Otuz Üçüncü Bölüm

Korku

Yavaş yavaş eve döndüler. Yolun büyük kısmında atları yürüttüler çünkü Harriet dayanamayıp uyluk kaslarının sancıldığını itiraf etmişti.

Jem, “Seni kucağıma alırdım ama gören olabilir,” dedi.

Harriet güldü. “Kitty’nin masallarının heba olmasını istemem.”

Yağan karın ve karanlığın içinde atlarını eve kadar yürüttüler. Harriet atını Nick’e teslim ederek eve doğru yürüdü.

Kapıda onları Povy karşıladı.

“Ateşi çıktı, Lordum,” dedi doğrudan. “Bayan Eugenia’nın ateşi aşım derecede yükseldi. Doktoru getirtiyorum.”

Jem kaskatı kesildi. “Ne zaman?”

“Bir saat önce. Ahıra haber gönderdim ama sizin çoktan çıkmış olduğunuzu söylediler.”

Jem merdivenlere saldırarak bir anda gözden kayboldu.

Harriet, Povy’ye döndü. “Ateşi düşürmek için ne yaptın?”

“Hizmetçilere bir kar banyosu hazırlamalarını emrettim. Lazım olursa kullanacağız. Şu anda yatağında yatıyor. Sizi görmek hoşuna

gidecektir.” Harriet, o anda Povy’nin onun kadın olduğunu bildiğini anladı. Büyük ihtimalle, düşes olduğunu da biliyordu. Povy işte böyle uyanık bir adamdı!

Harriet merdivenlere yönelerek, “Gidip bakayım,” dedi. Kendi malikânesinde sıçan ısırığından ölen işçiye düşünüyordu. Adam ısırdıktan birkaç hafta sonra ateşlenmişti; evet, tıpkı Eugenia gibi. Aman onun vücudunda kızarıklık gibi bir şey vardı.

“Kızarıklık var mı?” diye sordu Harriet.

Aynı korkuyu Povy’nin gözlerinde de gördü. Povy büyük ihtimalle bütün hastalıkların belirtilerini biliyordu. “Henüz değil.”

Bu *henüz değil* rahatlatıcı olmaktan uzaktı.

Otuz Dördüncü Bölüm

Cehennem

23 Şubat 1784

Harriet ilk iki gün Jem’in karşısına çıkmamaya çalıştı. Jem ile Eugenia’yı ne kadar zamandır tanıyordu? Ona yıllar gibi gelse de ancak birkaç hafta olmuştu. Sabah akşam uğrayıp Eugenia’yı görüyordu. Povy’yi ne zaman görse durumunu soruyordu. Gitse miydi bilemiyordu ve kısacık bir yürüyüş için bile dışarıya çıkamıyordu.

Ya Jem’in ona ihtiyacı olursa? Ya Eugenia’nın ona ihtiyacı olursa? Ya adını ağzına almaya tahammül edemediği o korkunç şey olursa?

Jem’in misafirlerinin çoğu, ev sahibinin etrafta olmamasını ya-dırgamıyordu. Kızının hastalık geçirdiğini biliyor, bulaşıcı olmadığı konusunda temin edildikleri için de eğlencelerine devam ediyorlardı. Letafetler bir haftalık bir “gösteri” için papazın evine gitmişlerdi. Muh-temelen oyun devam ediyordu ama bu Harriet’in umurunda değildi.

Harriet üçüncü gün akşam vaktinde, Eugenia’nın odasından içe-riye başını uzattığında Jem’i kızının yatağının yanındaki bir koltukta uyuklar halde buldu. Jem sıçrayarak uyandı.

Eugenia'nın yanaklarındaki kızarıklıklar onun durumunu gösteriyordu. Derin uykuda değildi; arada bir tartışır gibi başını ileri sallıyordu.

Harriet, "Ne yapıyor?" diye sordu.

Jem, "Savaşıyor," dedi. Sesi yorgunlukla yüklüydü. "Bütün kuvvetiyle savaşıyor."

Eugenia yeniden başını salladı ve anlaşılmas bir şey söyledi. Bir ara sayıklarken *hayır* dediğini duydular.

Harriet, "O güçlü bir savaşçı," dedi. "Hemşiresi nerede?"

"Eugenia ondan hoşlanmıyor. Yarın başka birisini bulmam gerekecek."

Harriet, "Benim yapabileceğim bir şey var mı?" dedi. Daha önce de sormuş ama Jem hayır demişti.

Şimdi yorgun ve zayıf bir şekilde ona bakıyordu. "Senden bunu istemeye hakkım yok."

"Lütfen," dedi. "Lütfen, izin ver, yardım edeyim."

"Doktorun gönderdiği hemşireyi beğenmedi. Ancak seni seviyor. Hatta bir kere seni sordu."

Harriet aceleyle ileriye doğru yürüdü. "Ben sadece ayakaltında dolaşmamaya çalışıyordum. Beni sorduğunda çağırmalıydın."

"Geceyarısıydı." Elleriyle gözlerini ovarak ayağa kalktı. "Onunla oturabilir misin, sadece bir iki saat? Benim biraz uyumam lazım."

Harriet onu kapıya doğru iteledi. "Git. Sabah gelirsin." Eugenia'nın yatağının yanındaki koltuğa kıvrıldı. Biraz sonra küçük kız uyanarak su istedi. Harriet'a uykulu uykulu gülümsedi. Sabah çok huysuzluk yaptı.

"Su istemiyorum," diye bağıırıyordu. "Yan tarafım acıyor. Babam nerede? Baba!"

Bir hizmetçi odaya girdi ve Eugenia'nın sesi yükseldi. "Onu burada istemiyorum! Gitsin!"

Harriet hızla uzaklaşan hizmetçiye af diler gibi baktı.

Eugenia'yı yatıştıran tek şey şarkıydı. Harriet şarkı söyledi.

Eugenia tekrar uyandığında, "Sadece Bana İç" şarkısını söylüyordu. Eugenia'nın alnına soğuk bir bez parçası koydu.

Eugenia mahmurca, "Sen evlenecek misin, Harry?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

"Eğer bebeğin olursa onu ben kucağımda tutabilirim. Büyüyünce benim on dört tane çocuğum olacak."

"Gerçekten mi? On dört mü?"

"Çiflikten Bayan Billow'un on beş tane var, babam on beş çocuğum çok fazla olduğunu söylüyor."

"Öyle..."

Eugenia yüzünde hafif bir tebessümle uykuya dalmıştı. Belki rüyasında on dört tane çocuk görüyordu. En azından başını sallamıyordu. Ancak bir saat sonra yine ateşler içinde uyandı.

Huysuz bir tavırla, "Bir şarkı daha istiyorum," dedi. "Babayla ilgili bir şarkı olsun."

Harriet telaşlanmıştı. Babanın Kulesi Yıkılıyor'u on dördüncü kere söylerken Jem içeriye girdi. "Londra'dan başka bir doktor getiriyorum," dedi. "Nasıl, minniğim?"

Eugenia alt dudağı titreyerek, "Yanıyorum," dedi. "Yatmaktan nefret ediyorum. Buradan nefret ediyorum. Dışarıya çıkmak istiyorum. Karın içinde oturmak istiyorum."

Harriet sallanarak koltuğundan kalktı ve Jem oturdu.

Ateş ve üşümeler sürekli birbirini takip ediyordu. Harriet şarkılar söyledi durdu.

Geceler gündüzlerden de beterdi. Ateşi gündüzleri biraz düşse de geceleri şiddetini artırıyordu.

Bazen gündüz Harriet, “Merhaba, tatlım,” dediğinde Eugenia gözlerini açıyordu. Arada uyanıyor ve gayet akli başında görünüyordu. Hatta bağırıp canının yandığını söylediğinde, bunu bir kuvvet emaresi olarak görüyorlardı.

Ancak geceleri bir saatten fazla uyumuyordu. Uyumadığı zamanlar Jem’in dediği gibi savaşına devam ediyordu. Başını ileri geri sallayarak sesi çatlayana kadar bağırıyordu. Uyuma şekli de normal değildi, her an son nefesini verecek gibiydi.

Harriet, Eugenia’nın iki haftadır ciddi anlamda hasta olduğunu düşündü. Yatağın kenarında oturmuş, Eugenia’nın alnına koymak için bir bezi sıkarken dışarıdan Jem’in sesini işitti. Telaşlı bir şekilde yeni doktora, “Hiçbir şey yapamaz mısınız?” diye soruyordu.

Doktor kısık sesle konuştu. “Tanrım, keşke elimden bir şey gelse... Pek bir şey bilmiyoruz. Ateşli hastalıklar üzerinde çalışmalar yapanlar var ancak sıçan ısırması sonucu yükselen ateş hakkında pek az bilgimiz var.”

Sonra da Jem’in koşar adımlarla uzaklaştığını işitti. Daha önce onun önünde hiç ağlamamıştı. Ancak her geçen gün yüzü daha da süzülmüş, dudaklarının kenarlarındaki çizgiler daha sert bir hal almıştı.

O gün Harriet banyo yapmaya gitti. Ev sessizdi, kocaman bir ev ve bu evin içinde bir yerlerde, Eugenia’ya hasta eden bir sıçan.

Sadece bir ev, bir baba ve bir de onun ölmekte olan kızı.

Harriet durup alnını koridorun duvarına yasladı.

Günler günleri takip etti ve bir hafta daha geçti.

Eugenia her geçen gün daha çok zayıflıyordu. Ufacık yüzü giderek daha fazla süzülüyor, gözleri ise bu çehrede kocaman duruyordu.

Bir gün Harriet yürüyüşe çıktı ve döndüğünde, günlerdir içten içe bildiği şeyi açıkça gördü. Eugenia ölüyordu. Kalbi hakikaten durmuş gibi hissetti, hem de sessizce değil, büyük bir acı ve feryatla.

Eugenia hâlâ başını sallıyordu; ileri, geri, ileri geri... Yanakları kızarmıştı ve ardı sıra birtakım anlaşılmaz sözler sayıklıyordu. Harriet bunların ne olduğunu biliyordu: bu bir ıstırap duasıydı.

Güçlkle yürüyerek yatağın yanında diz üstü çöktü.

Jem bembeyazdı, gözlerinin çevresi siyah halkalarla doluydu. Kısık sesle, “Hiçbir düzelme yok,” dedi. “Hastalık iyiden iyiye onu pençesine aldı.”

Harriet, “Bilemezsin,” dedi. “Kimse bilemez.”

“Artık dayanamıyor.”

Harriet yutkundu, duymak istemiyormuş gibi başını yorgana gömdü.

“Doktor belki bugün belki yarın diyor.” Jem’in sesi sanki bir başkasına aitti. Uzaklardan yankılanan bir ses gibiydi.

Harriet’ın gözyaşları ellerini, burnunun içini kalbini yakıyordu. Başını kaldırarak, “Onunla yalnız kalmak ister misin?” dedi. Yaşlar yanaklarından süzülüyordu.

Jem başını salladı. “Yanımda kal. Yanımızda.”

Berber oturdular.

Gün bitti. Akşama doğru kendini garip düşünceler içinde buldu: Alacakaranlık aslında tam olarak kara değildi. Griydi. Güneş gider, dünya grileşir, ne bir duygu ne de bir renk kalır. Tam da küçük bir kız için bütün acılarından kurtulmak, pes etmek için uygun bir zaman.

Eugenia hiç pes etmedi. Sesi kesildiğinde, Harriet’in yüreği panikle sıkışır ancak sonra o yeniden başını sallamaya başladılar.

Jem saatler süren sessizlikten sonra birdenbire, “Mücadele ediyor,” dedi. Cümlelerin ortasında sesi kırıldı. “Pes etmeyecek.”

Harriet, Eugenia’ya gülümsedi. “Aferin sana,” dedi.

“Hayır.”

"Hayır mı?"

"Gidebileceğini bilmesi gerek. Gidebilirsin, tatlım, gidebilirsin." Sesi kısıldı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Annen seni bekliyor. Burada çok acı var, miniğim. Önemi yok. Gidebilirsin, Eugenia."

Harriet, "Seni işitemez," dedi.

"İşitebilir." Eğilip kızının yüzünü ellerinin arasına aldı ve gidebileceğini tekrar tekrar söyledi.

Harriet yüzünü yatağa gömerek ağladı. Derken onun farklı bir sesle şöyle dediğini işitti: "Merhaba, miniğim."

Başını kaldırdı. Eugenia mahmur, sinirli bir şekilde babasına bakıyordu. "Selam, baba."

Bunlar Harriet'in o güne kadar işittiği en güzel iki kelimeydi.

Eugenia kaşlarını çatdı. "Bana git deyip durmasana, baba. Çok yorgunum, hiçbir yere gidemem."

"Tabii yorgunsun," dedi. "Tabii... yorgunsun. Biliyorum."

"Harry nerede?"

Harriet ayağa fırladı, ayakta şöyle bir sallandı ve neredeyse Eugenia'nın üstüne düştü. "Buradayım."

Eugenia, "Bana o şarkıyı söyle," dedi ve tekrar gözlerini kapadı. "O şarkıyı istiyorum, Harry. En sevdiğim şarkıyı."

Harriet yatağın üstüne oturup şarkıyı söylemeye başladı. Sesi titriyor, kısılıyordu. "Gözlerinle iç bana, ben de gözlerimle şerefine içeyim."

Eugenia, "Elini yanağıma koy," diye buyurdu. "Daha önce yaptığın gibi, Harry."

Harriet öyle yaptı. "Bir öpücük ver, kadehte olsun ama..." Yüksek notalara çıkamadığı için kısık sesle söyledi. "Ben de şarap istemeyeyim."

Birlikte onun uykuya dalışını seyrettiler. Bu seferki çok derin bir uykuydu. O kadar derindi ki göğsü neredeyse hiç kılmıyordu.

Jem birdenbire, "Dayanamıyorum," diyerek ayağa kalktı. Göğsünden kocaman bir hıçkırık çıktı. "Dayanamıyorum! Harriet..."

Harriet başını kaldırarak, "Hadi dışarıya çık, biraz yürü," dedi. "Ölmeyecek, bu saatte... bu anda ölmeyecek."

Jem kapıda put gibi kılmıdamadan dikildi. "Bakamam. Ben bakamam."

"Git," dedi sevgiyle. "Söz, ben ona bakarım, hem ölmeyecek. Şimdi ölmeyecek."

Jem sallanarak dışarıya çıktı. Harriet yalan söylemişti. Eugenia'nın onları terk etmekte olduğu, onun için de Jem için de gün gibi açıktı. Şu dakikada değilse de beş dakika sonra, bir saat sonra ya da...

Otuz Beşinci Bölüm

Bir öpücük ver, kadehte olsun ama...

15 Mart 1784

Harriet, Eugenia'yı kucağına alarak şöminenin önündeki sallanan koltuğa taşıdı. Eugenia'nın küçük vücudu bir deri bir kemiğe dönmüştü.

Ateşin önünde sallandılar. Gözyaşları bazen Eugenia'nın yüzüne düşüyordu. Bebeklere tutkun, bu akıllı, komik, küçük kız kalbinde yer etmişti.

Benjamin'le yeni evliken ileride çocuk sahibi olacağını düşünürdü. Satranç taşlarını dişleyen, Benjamin gibi yürüyen, onun gözleriyle gülümseyen, doğmamış çocuklarını hayal ederdi.

Ancak çocuk olmadı ve hayaller, tıpkı evlilikleri gibi yavaş yavaş solup gitti.

Eugenia'nın saçlarına yaşlar dökülüyordu. Harriet bir çocuk bulmuş, şimdi onu da kaybediyordu.

Eugenia bir ara uyandı ama Harriet onu alnından öperek, şarkı söyleyerek yatıştırdı. Eugenia tekrar derin bir uykuya daldı.

Harriet hâlâ sallanan koltukta sallanırken Jem geldi.

Kapıdan girer girmez, Harriet onun gözlerindeki soruyu anlarak başını iki yana salladı. “Hâlâ burada.”

Jem gözlerini indirdi. Çaresiz ve perişandı. “Bir banyo yapıp onu kucağıma alacağım,” dedi. Sesi duygusuzdu.

Harriet onun şokta olduğunu düşündü. Henüz kabullenememişti.

Kolları yorgunluktan sancıyan Harriet sallanmaya devam ediyordu.

Perde aralığından içeriye bir ışık hüzmesi sızıyordu. Gün ağarıyordu.

Işık artık gri değildi. Sedef ışıltılı kızıl ışık Eugenia’nın göz kapaklarında oynasıyordu. Eugenia uyanmadı. Harriet bir kolunu kurtarıp elini Eugenia’nın alnına koydu.

Pamuklara bürünmüş Jem odaya girdi. Canlanmış bir kardan adama benziyordu; soğuk, duygusuz ve mucize eseri yürüyen.

Harriet ateşin yanındaki yerindeydi ama sallanmayı bırakmıştı. Jem bunun iyi bir şey olmadığını düşünerek yanlarına gitti. Harriet’in gözlerinin altında morluklar vardı. Saçı sade bir kurdeleyle arkasında toplanmıştı ve ipek bukleler yanaklarına dökülüyordu. Eugenia ise küçük bir kirpi gibi kucağında yatıyordu.

Harriet’in gözlerinde bir şey vardı... Jem tekrar kızına baktı. Elini Eugenia’nın alnına koydu.

Harriet’in tebessümü öyle güzeldi ki Jem bunu kalbinin ta derinliklerinde hissetti. Pamuklu örtü üstünden düşüp ayaklarına dolandı.

Sabah ışığı bir renk patlaması halinde üzerine düşüyordu.

“Ateşi...” diye fısıldadı. “Düşmüş mü?” Hastalığın ilk günlerinden beri ateş düşüyor ama tamamen gitmiyordu. Ama şu an Eugenia’nın alnı sıcak değildi. Ilıktı.

Harriet bir şey söylemeye çalıştı ama ağlıyordu.

Eugenia gözlerini açtı. “Baba,” diye fısıldadı.

Jem onu kucakladı. “Nasılsın?” Artık sesi titremeye başlamıştı.

Eugenia, “Açmı,” diye içini çekerek başını babasının göğsüne koydu.

Harriet’in harika, kısık gülüşü eski benliğinin gölgesiydi... ama haftalardır gülmemişti. Eugenia da haftalardır yemek istemiyordu. Ona verdikleri çorbanın her kaşığına itiraz etmişti. Jem gülüyor, yavaş yavaş bir şeyin kaydığını duyuyor ve ağladığını anlıyordu.

Kucağındaki küçük kızına daha sıkı sarılarak, “İyi olacaksın,” diye fısıldadı. “Harriet, iyi olacak!”

Harriet tekrar gülüyor.

Jem sevincinden çıldırarak gibi oluyordu. “Seni seviyorum,” dedi birdenbire. “Bunu biliyor musun?”

Harriet kızarak, “Ya...” dedi.

“Eugenia da ben de seni seviyoruz. Harry, sevgilim benim.”

Eugenia tekrar uykuya dalmıştı, Jem onu yatağına yatırıp Harriet’i kucaklayarak kucağına oturttu.

Harriet başını onun omzuna dayadı ve öylece kalıp için için yanan ateşi seyrettiler. Bu şekilde neredeyse bir saat geçti. Ama nihayet Harriet’in sesi bir teselli gibi geldi. “Seni seviyorum, Jem.”

Jem ona daha sıkı sarıldı.

Otuz Altıncı Bölüm

Oyunlar

16 Mart 1784

Ertesi akşam

Jem, Eugenia'mın odasından çıktı ve ayakları onu Harriet'in yanına sürükledi. Eugenia iyiydi.

Yaşayacaktı. Doktor da teyit etmişti. Yaşayacaktı.

Bay Avery koridorda dolaşıyordu. "Oyunda eksikliğinizi hissettik," dedi. "Kızınız nasıl oldu?"

"Daha iyi. Belki bu akşam size katılırım."

"Çocuklar, sinir bozucu mahlûklar. Ben hiç yumurtlamadığım için kendimle iftihar ediyorum. Cope da gelecek mi?"

"Tabii."

Avery bunu gözünü kırpmadan kabul etti.

Jem'in yüreği mutlulukla kabarıyordu. Nihayet her şey normale dönecekti. Tabii artık her şey aynı olmayacaktı, olamazdı. Artık onun Harriet'i vardı.

Onu soyunuk halde, banyo yaparken bulmak ümidiyle kapıyı calımadan içeriye daldı.

Harriet mektup yazıyordu. Jem gözlerinde tebessüm olduğunu, onun gözlerindeki aksinden anladı. Gelip arkasında durdu ve saçının kurdelesini çözdü.

Ateşli bir şekilde, "Sana ihtiyacım var," dedi.

Harriet, genç adamın kollarının arasında sessiz ve zarif bir şekilde ayağa kalkıp yüzünü ona döndü.

Jem onu yatağın kenarına doğru çekti. Yüz yüze, onun kıvrımlarını, güzel yuvarlaklarını görerek onunla sevişti. Harriet utanmıyor, çekinmiyordu. Bacaklarını kalçalarına dolamış, bir ziyafetmişçesine altında yatıyordu.

Bir an olsun susmuyordu. "Daha derine," diyordu. Kırmızı ve dolgun dudakları dikkatini çekti ve Jem gidip gelmeyi sürdürürken eğilip dudaklarını öptü.

Harriet'la sevişmeyi tasvir etmeye imkân yoktu. O zaten tasviri falan boş vermişti.

Birkaç saat sonra onu sarsarak uyandırdı. "Haydi, Harry kalk."

Harriet ona sırtını döndü. Dudakları öpülmekten şişmişti. Jem tahrik olarak erkeklerin uykudayken bile yapabilecekleri hesabı yapıverdi. Şimdi mi sonra mı? Sonra.

"Pantolonunu giy," dedi. "Çocuklar bekliyor."

"Ne çocukları?"

"Oyun," dedi ve onu öptü. "Bizi özlemişler. Bu gece katılacağımızı söyledim."

Harriet şaşkın şaşkın ona bakıyordu. "Oyun devam mı etmiş? Sensiz mi?"

"Tabii."

"Ve bu gece onlara katılacağımı mı düşünüyorlar?"

"Ev sahipleri ile Bay Cope'un geleceğini düşünüyorlar. Povy'ye yedi ile sekiz numaralı yerlere oturacağımızı söyledim." Harriet'in bacakları karşı koyulmazdı. Jem elini sağ bacağından yukarı kaydıarak tam tatlı bombenin başladığı yerde durdu.

Harriet ona kalşlarını çatıp arkasını döndü. Bu da ancak kalça kıvrımının Jem'in gözüne çarpmasına yaradı.

Elini yavaşça kalçasının üzerinde gezdirdi. "Hiç efendi ile köle oyunu oynadın mı sen?" diye sordu. Olumlu cevap beklemiyordu. Harriet'in evlendiği o köy ağası pek efendi olacak birisine benzemiyordu.

Harriet ona bir bakış atıp doğruldu. "Bütün o işe yaramaz oyun takımı hâlâ burada ve sen bu gece onlara katılmaya razı oldun, öyle mi?"

Ne kadar da güzel ifade etmişti. "Aynen. Gidelim."

"Jem sen..." diye söze başladı. Sonra susuverdi.

Jem fikrini değiştirerek, "Eğer burada kalmayı tercih edersen," dedi, "bana göre hava hoş. Sana "Efendi ile Kölesi" diye çok hoş bir oyun öğretebilirim."

"A, tabii," dedi. "Tahmin ediyorum, sen efendi olacaksın ben de köle."

"Aksine," dedi ve Harriet'in bacaklarını yatağın kenarına çekerek diz çöktü. "Emredin, efendim."

Harriet'in kıkır kıkır gülmesine baylıyordu. Onun gülüşü yüreğini şenlendiriyor, onu kaya gibi sertleştiriyordu.

Ancak o da inatçıydı. "Ayağa kalk, Jem. Bu gece oyuna gitmeyi ciddi düşünmüyorsun, değil mi?"

"Primerodan sıkıldın mı?" Ayağa kalktı. "Ben kendimi de gidebilirim ama gözleri seni arayacak. Povy sekiz numaralı sandalyeyi dolduracak birisini hemen bulur." Şömineye doğru yürüdü. "Eugenia akşam yemeğinde iki yumurta yedi."

“Harika.”

Ama Jem’in aklına başka şeyler geliyordu. O bu ses tonunu tanıyordu. Bütün erkekler bu ses tonunu tanırdı.

Çekinerek, “Harriet,” dedi.

Harriet ayakta duruyordu ve kollarını bağlamıştı. “Her şeyin eskisi gibi devam edeceğini düşünmüyorsun, değil mi?”

Jem boğazını temizledi. “Hımm.”

Bir iki saniye sonra Harriet, “Jem,” diye seslendi.

“Tabii eskisi gibi olmayacak, sevgilim,” dedi. “Seni seviyorum, Harriet. Yani daha önce de seni seviyordum ama şimdi bundan eminim. Arada fark var.”

“Yani Bay Cope’un bu gece gidip *primero* oynayacağını sanıyorsun, öyle mi?”

Jem onu uyandırdığına pişman olmaya başlamıştı. Harriet’in gözleri kararmıştı. O kadar kızgın olmasına rağmen, orada öyle çıplak halde dikiliyordu.

Jem’in dikkatini çekmişti.

Harriet da bunu anladı. Gözleri onu baştan ayağa süzdü ve kısıldı. “*Primero* gecesine bir alternatif var.”

Jem bir tuzağın üstüne basmak üzere olduğunu hissederek ihtiyatlı bir biçimde, “Evet,” dedi. “Başka bir oyun oynayabiliriz,” diye aceleyle ekledi. “Mesela satranç.”

“Ya da Efendi ile Kölesi.”

“O da olur.”

“Hayat sırf oyun değildir, Jem.”

Jem vücudunun tepkilerine mâni olamıyordu, bu yüzden bir sabahlığa sarındı.

Harriet, “Beni sevdiğini söyledin,” dedi.

“Söyledim. Doğru. Seni seviyorum.”

“Bazı şeylerin değişmesi gerektiğini görmüyor musun?”

“Nasıl?” Genç adamın göğsü daralıyordu.

“Sonsuza kadar Bay Cope olamam,” dedi.

Derin bir nefes aldı. Diğer sabahlığı alıp ona verdi çünkü dikkati dağılıyordu. “Tabii ki senin Bay Cope olmanı istemiyorum. Harriet olmanı istiyorum. Bu konuda bir fikrim var. Cope’u elim bir araba kazasında öldüreceğiz. Ben birkaç günlüğüne seyahate çıkacağım ve seninle tanışacağım. Sonra buraya gelirsin ve Harriet olursun.”

“Ben sadece Harriet olamam.”

“Neden?” Âdeta uluduğunu hissetti ama Harriet’in bakışlarında hoşuna gitmeyen bir ciddilik vardı.

“Ben böyle yaşayamam.”

“Ama...”

“Bu şekilde, Jem,” dedi üstüne basarak. “Oyun... evin içinde dolaşan Letafetler. İstemiyorum bu şekilde...”

Jem kendini tuğla duvara çarpmış gibi hissediyordu. Tabii, Harriet evlenmek istiyordu. Kendisi de bunu istiyordu. Harriet’a daha önce kapalı bir kapının ardından evlenme teklif etmişti, Harriet ise henüz cevap vermemişti.

Yanma gidip yüzünü ellerinin arasına aldı. “Seni anlıyorum, sevgilim,” dedi. “Sormana gerek yok ki.”

“Yok mu?” Çok şaşırılmış görünüyordu. Jem ona yeniden evlenme teklif etmek istemişti çünkü ilk kez birlikte olduklarından beri Harriet’in ona ait olduğunu biliyordu. Onu asla gözünün önünden ayırmayacaktı.

“İlk evlendiğimde, evliliği bir nevi hapishane olarak görüyordum. Küçük bir kafesin içinde gibi... hapis cezası gibi.”

“Çok hoş,” dedi. Jem onun nüktelerini o kadar seviyordu ki ne-redeyse gülümseyecekti ama çok önemli bir konuyu tartıştıklarını hatırlayıp kendine mâni oldu.

“Seninle evlenmek ise bambaşka bir şey olacak.”

“Hapis cezası olmayacak mı?”

Hâlâ biraz dargındı.

“Seni seviyorum. Yani Sally’yi de sevdim ama evliliğimizin ilk zamanlarında değil.”

“Sally’yle beraber olmak eğlenceliydi.”

“Eve ama...”

“Tahmin ediyorum, oynamasına müsaade edilseydi oyunu da severdi.”

“Şey, aslını istersen o...”

“Primeroda çok iyiydi, değil mi?” Kaşlarını öyle bir hışımla havaya kaldırdı ki Jem korktu. Hem konu dönüp dolaşıp Sally’ye nasıl gelmişti? Harriet’a duyduğu aşk, Sally’ye karşı hissettiklerinden çok daha derindi. Onun için Sally, daha çok eskilerde kalmış bir oyun arkadaşı gibiydi.

“Primeroyu iyi oynayıp oynamadığını hatırlamıyorum,” dedi. “Biz ikimiz daha ziyade iki köpek yavrusu gibiydik, Harriet. Sen ve ben gibi değildik.”

“Öyle mi? Biz nasılız?”

“Yetişkin,” dedi kendinden emin bir şekilde.

“Yetişkin.” Harriet kelimeyi öğrenir gibi ağır ağır söyledi. “Peki, bizim gibi olgun insanlar nasıl davranır?”

Çok kızınıştı. Jem’in kendini koruma içgüdüğü nihayet baskın geldi ve “Bence bunu daha sonra tartışalım,” dedi.

Harriet, “Geleceği tartışırsak oyunu kaçırabilirsin,” dedi.

“Ben geleceği tartışmaktan memnunum!”

“Öyleyse... gelecekte Harry Cope ölüyor. Nedense Harry Cope’a aşırı derecede benzeyen Harriet senin evinde ortaya çıkıyor ve kısa süreli bir flörtün ardından evleniyoruz. Sonra zaten her şey unutulup gider.”

“Bence uygun.” Ama artık o da sinirlenmeye başlıyordu. Bu tavrı hak edecek ne yapmıştı? Bu aksi tavrı, evlenme teklif ettiği için miydi? Ona evlenme teklif ettiği için.

“Eskimle, ata binerek, Letafetlerle yahut onlara benzer kimse-lerle esprili atışmalar yaparak günlerimizi geçireceğiz, davetsiz gelen herkesi ağırlamakla...”

“Buraya gelen herkesi ben davet ediyorum!” dedi sinirlenerek.

“Akşamüzeri misafirlerimizi karşılamak için aşağı ineriz, bir lokma yemek yer, ardından oyuna başlarız... Ah ama dur, artık ben oynayamam, değil mi? Ben de Letafetlere dikiş ya da kadınca başka bir şey öğretirim.”

Jem’in kalbi şefkatle ezildi. Ona da erkeklere özgü özgürlükler tattırılıp sonra bunlardan vazgeçmesi istense o da kızardı. Kalbi kırılırdı.

Besbelli bu hareket, Harriet’ta da aynı hissi uyandırmıştı.

Elini yanağına koyarak, “Kuralları değiştireceğiz,” dedi. “Bütün erkekler ve sen.” Harriet onun elini itip hışımla arkasını döndü. Şaşalayan Jem geriye doğru sendeledi.

“Anlamıyorsun!”

Jem bir koltuğa çarparak dengesini buldu. “Çok doğru,” dedi nihayet. “Senden benimle evlenmeni istedim. Ayrıca sevdiğini bildiğim için, oyuna devam edebilesin diye evin kurallarını değiştirmeyi teklif ettim.”

“Hiçbir şey anlamıyorsun!”

Kabaran öfkesini dindirmeye çalıştı. “Anlat o zaman.”

“Sana göre her şey oyun. Ancak hayat oyun değildir!”

“Sen bana yeterli derecede çalışmadığımı mı söylüyorsun?” dedi. Dudakları uyuşmuş gibi görünüyordu. “Sorumluluklarımı yerine getirdiğinden şüphelen olmasın.”

Harriet kırıcı bir tavırla, “Ondan şüphelen yok,” dedi.

Jem onun bir açıklama yapmasını bekledikten sonra, “Benimki kadar büyük bir varlığı ve geliri idare etmek için çok çalışmak gerekiyor, Harriet. Sen bunu anlamazsın ama ben de bunun seni niye kızdırdığını anlamıyorum.”

“Benim de idare ettiğim bir mülküm var,” diye parladı Harriet.

Tabii çiftçi ona bir mülk bırakmış olacaktı. Jem ortada bir miras durumu olduğunu sanmıyordu, dolayısıyla Harriet’in kocası halktandı. Ve bu umurunda da değildi.

“Sen hayata böyle yaklaşıyorsun,” dedi. “Hayat senin için uzun bir oyun.” Yüzünde zalim bir ifade vardı.

“Eleştirini anlamıyorum. Mülküm konusunda gereksiz riskler almadığıma seni temin ederim,” dedi genç adam.

“Sadece çocuğun konusunda gereksiz riskler alıyorsun o halde,” diye parladı.

Jem’in benzi sararmaya başladı. Harriet, Eugenia konusunda risk aldığı söyleme cesaretinde mi bulunuyordu? Yine de sakın cevap vermek için kendini zorladı. “Eugenia’yı o sıçandan nasıl koruyacaktım, Harriet?”

“Ben ondan bahsetmiyorum! Bu herkesin başına gelebilir... ama kızın o esnada yalnızdı.”

“Anladığım kadarıyla, benim bakıcı seçmedeki becerimi eleştiriyorsun.”

“O mürebbiye de bu evdeki diğer kadınlar gibi sorumsuz ve güzeldi,” dedi açıkça. “Eugenia’yla gerçekten ilgilenmiyordu.”

“Âşık olmuş. Bu herkesin başına gelebilir.” Gerçi Harriet’in başına böyle bir şeyin gerçekten gelip gelmediğini merak etmeye başlıyordu.

“Ziyaretine gelen kadınlardan farkı yoktu,” diye patladı. “Annemin ifadesiyle, bir kuyruk sallayan. Karnımı doyuracak yer arayan bir uç uç böceğinden başka bir şey değil!”

Jem sinirden kaskatı olmuştu. Sırtı ise buz kesmişti. “Kızıma mürebbiye olarak bilerek böyle bir kadını tuttuğumu düşündüğün için sana darıldım.”

Harriet, “Bilinçli olarak yapmadım,” diye bağırды. “Senin ahlaklı bir kadını diğerinden ayırabildiğinden şüphe ediyorum.”

“Ben münzevi değilim,” dedi ve içinden bir süre sayı saydı. “Sık sık Londra’ya seyahat ediyorum, orası yeterince sıkıcı, sözde namuslu kadınlarla dolup taşıyor.”

“Ah, tabii, ahlak mevzusu sıkıcıdır.”

“Evet. Ahlaklı havaları, kadını sıkıcı ve son derece kibirli yapıyor.”

Harriet kenetlenmiş dişlerinin arasından, “Ben namuslu bir kadını,” dedi.

Jem, “Senin bir istisna olduğunu kabul edelim,” dedi. Genç adam, Harriet’in onun çocuk yetiştirme tarzını eleştirmesi yüzünden sinirden titriyordu. “Eugenia’ya gerçekten iyi bir bakıcı bulmak için elimden geleni yapacağım. Ona senin gibi birisini bulmaya çalışırım.”

“Bu da ne demek?”

“Evime pantolon giymiş halde ve sahte bir isimle geldin,” diye hatırlattı. “Senin olduğunu anladığımda ahlak filan dinlemeden benimle yatağa girdin. Çok şükür.”

“Demek, senin gözünde ben hafifmeşrebim.”

“Ancak iyi manada.”

“Uç uç böceği.”

Jem yine kasılmaya başlamıştı. “Uç uç böceği olmanın kötü bir yanı yok, Harriet.”

“Peki, Eugenia için de böyle bir gelecek mi düşünüyorsun? O yüzden mi onu batı kanadına hapsettin, çocuk temiz hava bile alamıyor... bütün uç uç böcekleri evinde uçuşurken?”

“Ben Eugenia’yı temiz havadan mahrum bırakmıyorum. Onu misafirlerimizden körü körüne ayırdığım da iddia edilemez. Birkaç genç kadınla epey içli dışlı olmuştu.”

Bunları söylemekle hata ettiğini anladı ama geç kalmıştı. Harriet’in gözleri parladı ve hırıltıya benzer bir ses çıkardı. “Anlaşılan o ki, kızımı bir uç uç böceğine dönüştürme çaban var çünkü ona mükemmel arkadaşlar buluyorsun.”

“Lütfen, başka bir kelime bulur musun?”

“Odahlık nasıl?” Sesi nazik ancak bıçak gibi keskindi. “Fahişe ya da yosma? Buna uygun o kadar çok sıfat var ki...”

Jem artık dayanamayarak, “Sen de ahlaklı bir kadın olarak bunların hepsini biliyorsun,” dedi. “İyi kadınlar kendilerinden daha talihsiz olanlara –büyük bir rahatlıkla aynı davranışı yaptıkları halde– laf atmaktan zevk duyarlar.”

Harriet’in benzi sarardı ve Jem onu canevinden vurduğunu anladı.

Harriet bir saniye sonra, “Haklısın,” dedi.

“Siz namuslu kadınlar, sizden daha zayıf, daha fakir gördüklerinizi ayıplar, onları küçümsersiniz. Diğer yandan...”

“Diyorsun ki, ben evinde yosma gibi davrandığım için, seni arkadaş seçiminden dolayı kınamaya hakkım yok. Ben kendimi tam tanıma senin daima arzuladığın birisine çevirdim.”

Jem hiçbir zaman duygularını anlayıp kontrol etme konusunda becerikli olmamıştı ve şimdi de, âdeta duygularının hücumuna uğramış haldeydi. “Bilmiyorum...”

“Neyse ki ben biliyorum. Sen haklısın.”

Harriet çekingen bir şekilde, ondan cevap gelene kadar bekledi.

“Senden değişmeni istemeye ya da böyle bir şeyi beklemeye hakkım yok. Ben düşündüm ki...” Gözlerindeki parıltı belirip kayboldu, “yani sen benim kalbimi biliyorsun. Beni tanıdın. Ne kadar aptalmışım...”

Son sözlerimi âdeta fısıldayarak söylemişti.

Jem onun kolunu tutarak, “Üzülme,” dedi. “Ben seni tanıyorum, Harriet. Tanıyor ve seviyorum.”

Harriet onu iştmedi bile. “Tabii, bunların hepsini ben uydurdum, ne aptalım. Yosma gibi davrandım, sen de beni öyle gördün, bu kadar...”

“Ben seni asla öyle görmedim! Asla!”

“Bu kadar basit,” diye sözünü tamamladı.

“Neden bahsediyorsun sen?”

Harriet nihayet ona tekrar baktı. “Ben çok yavaş anlıyorum, Jem.”

“Ben de öyle,” dedi. “Çünkü burada ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Buna güleceksin.” Gözlerinde beliren boş ifade, Jem’i bağırma noktasına getiriyordu. “Ben gerçekten senin değişeceğini düşünmüştüm.”

“Değişeceğim! Değişeceğimi söyledim sana. Seninle evlenmek istiyorum.”

“Kasttettiğim bu değildi.”

“Daha önce kendi irademle isteyerek hiç kimseye evlenme teklifinde bulunmadım. Bu sözlerin böyle kolayca söylenebileceğini bilmezdim.”

“Benim ne tür bir kadın olduğumu bildiğini sanıyordum. Senin de benim gibi olduğunu sandım.”

“Tanrım,” dedi. “Ben tam sana göre bir erkeğim, Harriet. Anlamıyor musun bunu?”

Harriet başını salladı. “Sen çok iyi bir arkadaşsın. Ben senin luç olmadığın bir şey olabileceğini sandım. Senin benim gibi, –Bay Cope değil– gerçek ben gibi bir kadınla evlenecek bir adam olduğunu sandım. Bahsettiğim, sahte isim kullanan ve çılgın bir ilişki yaşayan ben değil. Ben bir dukahçı yöneten bir kadından bahsediyorum, Jem. İdari mahkemede hâkim makamında oturan benden. Ancak ben uç böceği gibi davrandım.” Jem’in yüzünü buruşturduğunu görmüş olmalıydı. “Ama benim gerçekten öyle olmadığımı anladığımı sandım... Sandım ki benimle eve gelirsin.”

Jem kahkahalarla güldü. “Kocanın sana bıraktığı, o küçük çiftliğe mi?”

“Küçük değil.”

Sabırsızlığını zorlukla dizginleyerek, “İstedیği kadar büyük olsun, hayatım,” dedi, “Fonthill yüzlerce dönüm genişlikte. Buradan çıkıp senin evine taşınmak pek mantıklı olmaz.”

“Ben sadece bedenen benimle gelmeden bahsetmiyorum. Başka yönlerden de yanımda olacağını düşündüm.”

“Kocan gibi taşra beyi olmaktan mı bahsediyorsun?”

“Kocam taşra beyi değildi.”

Jem sabırsız bir tavırla, “Neyse işte,” dedi. “Ya da domuzlarıyla kırsalda yaşayan bir taşra asilzadesi. Asilzade olması umurumda değil, Harriet. Unvanın benim için kıymeti yok. Bunu biliyor olman gerekir.”

Harriet, “Biliyorum,” dedi. “Jem ben sana dürüst davranmadım. Ben bir yosma gibi davrandım ama öyle değilim. Letafetlerle gülüp eğlendim ve seni bütün hayatımı böyle yaşayabileceğime inandırdım.”

Harriet’in yüzündeki ifade Jem’i çıldırtıyordu.

“Olsun...”

“Sana her şeyi anlatmadım. Benim kocam bir düktü. Ben de düşesim.”

Bu sözler Harriet’m ağzından çıktığı an, Jem hakikati ta yüreğinde duydu. Harriet bir düşesti. Bir düşes iradesi ve doğal bir amirane tavrı vardı.

İnsanların onu sevmelerini beklemezdi; daha çok ondan korkmalarını beklerdi. Önünde eğilip bükülmelerini. Bu yüzden, Cope olmak bu kadar hoşuna gitmişti. Bu ona bir süre özgürlük vermişti.

Jem, “Düşes,” derken öfke yüreğini yakıyordu.

Harriet başını eğdi. Bu bir düşesin baş eğişiydi. Ancak onun yanağından bir damla yaş süzülüyordu.

“Olmadığın birisi gibi davrandın... niçin?” Ama o da biliyordu. “Ben bir düşese layık değilim. Beni aldattın, günlerce... sırf unvan yüzünden mi?”

“Unvan yüzünden değil. Seninle alakalı,” dedi. “Benim durumum ise farklı, bu yüzden başka birisi gibi davrandım.”

“Yani benim bir hayale âşık olduğumu söylüyorsun.”

“Tam olarak değil.”

“Ya sen ne yaptın? Sen de bir hayale mi âşık oldun, Harriet?”

“Hayır. Sen bana asla yalan söylemedin. Ben senin yalan söylebileceğini sanmıyorum, Jem.”

Jem kollarını bağladı çünkü düzeyli bir sohbette yumruklarını sıkarak nezaketsizlik olurdu. Özellikle de sohbet edilen kişi bir düşesse... “Çok komik, ben unvan olarak kendimi olduğumdan düşük göstermenin beni küçülteceğini düşünürdüm. Ben sana kendimi olduğum gibi sundum.”

Harriet, “Biliyorum,” diye bağırdı. “Sen bana dürüst davrandın. Bu senin hayatın ve harika bir hayat. Sen hayatını seviyorsun. Ve bu... bu da harika. Gerçekten. Ben ise aptalın tekiyim!”

“Aptallığımı biraz açıklayabilir misin, lütfen?”

Harriet bir an ona yüzünün çizgilerini ezberliyormuş gibi baktı. Jem'in kalbi yerinden oynadı. Harriet onu gerçekten terk edecekti.

"Sen karşılaştığım soylular arasında, unvana önem vermeyen tek erkeksin."

"Yani?.."

"Buna saygı duyuyorum. Ancak ben böyle yaşayamam."

Jem sesinin daha konuşmaya başlamadan sertleştiğini hissetti. Onun unvansız bir evde neden yaşayamayacağını anlıyordu: O bir düşüştü. Unvanından vazgeçmek, değerli varlığından vazgeçmek olurdu. "Nasıl?"

"İnsanların serbestçe girip çıktığı bir evde... Değiş tokuş oyunu gibi. Çoğunun ismini bile bilmiyorsun, Jem."

"Onlar düşes seviyesinde insanlar değiller. Çok iyi anlıyorum."

"Bu unvan meselesi değil. Beni anlamıyorsun." Jem onun karar verdiğini anlıyordu. Harriet gözlerini ona dikti. "Ben özünde basit bir insanım, Jem. Benim tek istediğim, çocuklarım ve beni seven bir kocam olmasıydı. O kadar. Ben hiç..."

Arkasını döndü ama Jem onun gözlerinin tekrar dolduğunu fark etti ve bu haline yüreği parçalandı.

"Ben buradaki kadar çılgın olacağımı hayal bile etmezdim. Büyük meblağlarla *primero* oynamak, bir aşk macerası yaşamak... Bunlar benden beklenecek şeyler değil. Diğer yandan, ben Letafetler gibi insanlarla da uzun süre yaşayamam. Ben gezgin oyuncular ile sarhoş hokkabazların, üstüne bir de bilim adamları ve siyasetçilerin uğradığı bir han olan evde yaşayamam. Ancak burada bulunduğum her an çok zevkliydi. Beni ve hayatımı değiştirdi. Artık kocamı öldüğü için suçlanıyorum."

Jem'in kalbine buzdan ve hiddetten bir yumruk indi. "Eugenia ve bana gösterdiğin yakınlık için sana minnettarım."

"Hayır..." diye haykırarak elini uzattı. "Lütfen, dargın ayrılmı..."

"Bana yalan söyledin. Ben seni bir çiftçinin," dedi tükürür gibi, "dul karısı sandım ve sen onca zaman *basit halkla* eğlendin. Benimle de eğlendin."

"Yanılıyorsun!"

Acıdan Jem'in boğazı düğümlenmişti. "Ben insanları nasıl görüyorum, biliyor musun, Harriet? Bence en kötüsü, bodur bir dul gibi davranman değildi. Bodur dul ifadesini doğru kullandım, değil mi?"

Harriet'ın yüzü bembeyaz kesildi. "Ben..."

Jem kenetlenmiş dişlerinin arasından, "Kes şunu," dedi. "Bir taşrahlının karısı gibi davranman... en kötüsü buydu. Villiers buraya iki düşes getirerek kendince düğün oyununu oynuyordu. Nasıl anlamadım hayret ediyorum; bu sizin seviyenizdeki insanların hoşlandıkları türden, marazi bir eğlenceden başka bir şey değil."

"Eğlence değildi!"

"Sadece bir düğümlendirebilecek bir şaka," dedi donuk sesle. "Eugenia'nın bundan hoşlanmayacağından eminim."

"Ah, bunu ona söylememelisin. Bu doğru bir fikir değil!"

Jem ona sadece bakıyordu ve aralarındaki sessizlik giderek acı verici bir hal alıyor ve yoğunlaşıyordu. "Çirkin kısımları anlatmaya-
cağım. Sen düklüğüne dön. Ben burada kalacağım. Tanrı korusun, bir daha yüzünü görmek istemem."

Harriet'ın yanakları ıslaktı ama başını dik tutuyordu. "Bu kadar öfke uyandıracak ne yaptım, anlamıyorum."

"Seni sevdim. Seni tanıdığımı sandım. Sana değil, kendime kızmam gerekir. Öfkemi kendime yöneltmeye çalışacağım." Bir an durdu ve devam etti. "Müsaadenle bir randevum var."

"Dur!"

Jem durdu, Harriet yeniden başını kaldırarak bir şey söylemeye çalışırken hıçkırıga boğuldu. “Emin misin... benimle gelmez misin, Jem? Seni seviyorum. Hem de çok!”

Onun için üzüldüğünü bilmek Jem’i deli ediyordu. Hatta hâlâ ona karşı sevgi duymak. O, evine gelip onunla eğlenmiş, yalancının tekiydi.

Nihayet, “Ben satın alınacak bir oyuncak değilim,” dedi. “Ben büyük bir mülkü olan, çocuk sahibi bir adamım.”

“Ev partisini unutma,” dedi üzüntüyle. “Misafirlerini de.”

“Benim bir hayatım var. Mükemmel değil, bir dükün yaşantısı gibi şaşalı değil ama en azından kendi hayatım. Ben Lord Strange’im. Şöhretimi kendi çabamla kazandım ve...”

Harriet onun sözünü kesti. “Hayır, yapmadın! Bunu sen de biliyorsun! Bence Sally öldüğünden beri hiçbir kadınla yatmadın. Yattın mı?”

“Benim sevgililerimin bu konuyla bir alakası yok.”

Harriet, “Yattın mı?” diye bağırdı.

“Sadece bir kez.”

“O zaman neden... neden bu insanların yerine sadece beni tercih etmiyorsun?” Sesi yeniden boğuldu. “Bu oyuna neden bu kadar ihtiyacın var?”

“Ben senin büründüğün kişiliğe âşık oldum... eskrimi, ata binmeyi ve poker oynamayı severek öğrenen o komik, akıllı, zeki insana. Ancak o insan gerçek değildi.” Bu ona acımasızlık gibi gelse de bunu söylemeye mecburdu. “Sen bir düşessin. Harry değilsin.”

“Harry olmadığımı biliyordun!”

“Sevebileceğim birisi olduğunu sandım,” dedi. “Ve burada, benimle olmayı seven birisi... Ama haklısın. Sen bir düşessin, Lord Strange’le

işin olmaz. Hiçbir düşes bu evin kapısını karartamaz. Buraya hiç gelmemeliydin.”

Bu küçük, beyaz çehreye sırtını dönüp kapıya doğru yürüdü. Harriet’in sesi onu kapıda durdurdu.

“Seni seviyorum.” Sesi titremedi bile. “Kendimi başka türlü tanıtmış olabilirim ve görüyorum ki beni affetmeyeceksin. Ya da affetmek istemiyorsun. Ama ben senin kalbini gördüm, Jem ve seni sevdim. Bunu bilmeni istiyorum.”

Jem’in birdenbire gözleri yanmaya başladığı için ona dönmedi. “Sen beni evine ayaktakımını davet eden gevşek bir herif olarak gördün. Senin istediğin bu değil.”

“Ben seni, en az şöhrat ve unvan kadar anlamsız bir şey yüzünden kimseye sırtını dönmeyecek kadar yüce gönüllü bir adam olarak gördüm. Kızını ölümden çekip kurtaracak kadar çok seven bir adam olarak gördüm. Karşısına birçok fırsat çıkmasına rağmen uçarı aşk maceraları yaşamayarak karısının hatırasına saygı gösteren bir adam...” Sesi titredi, hemen kendini topladı. “Beni seven bir adam.”

Jem döndü. “Kocan seni sevmedi, değil mi?”

“Sevdi.”

“Ancak yeterince değil.”

“Satrancı sevdiği kadar değil. Bu konuda hep dürüst oldu. Sen de dürüstsün. Belli ki oyunu benden daha çok seven erkekler bulmakta üstüme yok.”

Jem, “Asaletine yakışır birisini bulacağından en ufak şüphem yok,” dedi. Harriet’in gözlerinde aniden beliren acı mı nefret mi olduğunu anlayamadığı bir ifade gördü. Kapıyı açtı.

Giden o değildi çünkü aslında Harriet onu terk etmişti.

O Harriet'a asla yetmezdi. Hem Harriet daha onu tam anlamıyla tanımamıştı. Jem'in ağzı öfkeyle büzüldü. Uşağı ona bir kez baktı ve giysisini âdeta üzerine doğru fırlattı.

Jem kaygan yolda ayaklarını yere vura vura gidiyordu; içinde ona karşı, kendine karşı nefret vardı. Eugenia'ya karşı müthiş bir merhamet duyuyordu. Bunu ona nasıl söylerdi? "Harriet bizi o kadar da sevmiyormuş."

Eugenia, Harriet için ne düşünüyordu?

Harriet'ın kadın olduğunu biliyordu. Ancak bundan fazla bir şey söylememişti. Jem de ona Harriet'la evlenmek istediğini söylemişti.

Ancak midesinde şiddetli bir kasılmayla fark etti ki o Harriet'la evlenmeyi hep istemişti. Uzun zaman önce Harriet'la evlenmeye ve onu sıkıcı çiftlik hayatından kurtarmaya karar vermişti. Ona lüks bir hayat verecekti. Topuklarını atının sağrısına vurdu, hızlandılar, ta ki rüzgâr kulaklarında uğuldayana kadar.

O lüks bir yaşantı teklif ediyordu. Kendisi ise yabancılarla ve *primero* oyunlarıyla dolu bayağı bir ev. Hâlbuki Harriet bir malikâne de yaşıyordu.

Jem ağlamadı ama eğer ağlasaydı gözyaşları yanaklarından durmadan dökülürdü.

Otuz Yedinci Bölüm

Bir Oyun Kadar Değeri Olmayan Zavallı Kadın

10 Mart 1784

Berrow Dükkü'nün Kır Malikânesi

Harriet iki gün sonra evindeydi. Villiers'ın adamı Finchley giysilerini topladı, Harriet da kendisine olan saygısından ve aşkından kalan son parçaları toplayıp hepsini arabayla eve götürdü.

Köpeği Bayan Custard koşarak yanına gelene kadar metanetini koruyabilmişti. Toprağa diz çöküp köpeğini kucağına aldı. Hayvanın kuyruğu deli gibi sallanıyordu.

Uşağı Wilson sağ omzunun arkasından, "Her gün kapıda sizi bekledi, Düşesim," dedi.

Harriet dudağını kuvvetle ısırdı. Hizmetkârların önünde ağlayamazdı. Hizmetkârların önünde hiç ağlamamıştı, Benjamin öldüğünde bile, hatta...

Başına bundan daha kötü bir şey gelmiş miydi?

Kalbinin yerinden sökülmesi ve reddedilip yere çalınması haricinde.

İnsan her seferinde şiddetli acı çekiyormuş. Benjamin onu gönlünden sevmemişti; Jem de gönlünden sevmiyordu. İkisi de oyunlarını

ondan daha çok seviyorlardı. Biri satranç oyunu, diğeri ise bütün karmaşıklıkları ve iktidar kavgalarıyla Lord Strange oyunu. Bütün o cömertliği, erkeksi arkadaşlığı, merasimi ve *primero* oyunuyla.

Bayan Custard'ın tüylerinin üstüne bir damla yaş düştü.

Bir defa olsun, bir kerecik olsun, birisinin onu bir oyundan fazla sevmesini istemişti. Onun gibi sevmesini istemişti.

Uşak, "Hizmetkârlar sizi bekliyorlar, Düşesim," dedi. Uşak, diğer uşakların girişte sıraya girmiş, onu selamlamak üzere hazır beklediklerini ima ediyordu.

Sert kaçmayacak şekilde konuşmaya özen göstererek, "Aman Wilson," dedi. "Gören de aylardır gelmediğimi sanır. Söyle, işlerine baksınlar lütfen."

"Ama..."

"Dediğimi yap." Genellikle bu kadar amirane konuşmazdı.

Uşak, "Bir misafiriniz var," diye devam etti. Uşak aldığı eğitim uyarınca, duygularını belli eden bir tonda konuşamazdı, yine de Harriet, uşağın bunu yapabilmeyi çok istediğini seziyordu.

"Misafirim mi var? Çok garip. Bugün eve geldiğimi kimse bilmiyordu."

Wilson, "Hanımefendi iki gün evvel geldi, sizi bekliyor," diye açıkladı.

Harriet, "Kimmiş bu hanımefendi, merak ettim şimdi," diyerek ayağa kalktı ve ellerini kürkünden çıkardı.

Uşak doğruldu. "Beaumont Düşesi."

Harriet, "Ah, öyle mi?" diyerek taştan büyük kemerli bahçe kapısına doğru yürüdü. "Şimdi nerede?"

"Sanırım serada, Düşesim."

Harriet bahçeye ve oradan da hizmetkârların onu beklediği ön kapıdan değil, seraya açılan batı kapısından eve girdi. Hislerinin farkın-

daydı. Jemma'yı ne kadar sevse de şu anda onu görmek istemiyordu. Sadece yatağa kendini atıp ağlamak istiyordu. Hıçkırık tutuncaya, kendini durduramayınca kadar ağlamak istiyordu. Benjamin için döktüğü kadar gözyaşı dökmek istiyordu.

Bu da saçmaydı.

Jem ölmemişti. Sadece kendisini çok sevmiyordu. Bu da başka kimse için değil, sadece onun için bir trajedydi. Buna rağmen Harriet, şimdi de o kadar gözyaşı dökebileceğini hissediyordu.

Çünkü o gerçekten Jem'in kendisiyle buraya geleceğini sanmıştı. Onu gerçekten sevdiğini sanmıştı. Ama yanılmıştı.

Jemma'yı, seranın portakal çardağı dediği kısmında oturur halde buldu. Harriet portakal yetiştirmek istemişti ama portakallar çiçeklenmekle beraber hiç meyve vermemişti. Ancak ağaçları atmaya gönlü elvermemişti, o yüzden ağaçlar güzel kokulu yapraklarıyla bir köşede öylece duruyordu.

Jemma'yı görünce gözleri yaşarmaya başladı.

Jemma bir portakal ağacının altındaki tahta sırada oturmuş, kendi kendine satranç oynuyordu. Harriet sessizce arkadaşına yaklaştı. Bu elbiselerle dolaşmak garipti. Jemma'nın önce beyaz bir taşı, sonra siyah bir tanesini yerinden alışını seyretti.

Jemma başını kaldırıp baktı ve ayağa fırladı. "Harriet'cığım, nihayet döndün!"

Sonra Jemma kollarını Harriet'a dolayıp beyaz bir mendil çıkardı ve Harriet onun kollarına yığıldı. "Ah, Jemma..."

Jemma, "Biliyorum, biliyorum," diyordu. "Isidore anlattı."

"Beni sevmediğini de anlattı mı? Biliyor muymuş? Tek ahmak ben miyim? Neden en geç anlayan hep ben oluyorum?"

Jemma, "Isidore öyle bir şey söylemedi," dedi. "Dedi ki, siz beraber harika vakit geçirmişsiniz ama..."

“O beni sevmeydi,” dedi Harriet.

Jemma, “Ben şehvet peşindeki erkekleri tanırım,” dedi. “Isidore’un bu meselelerde ne kadar güvenilir olduğunu da bilmiyorum.”

Harriet hıçkırarak, “O da şehvetliydi,” dedi. “Beni sevdiğini sanmıştım.” Kelimeler ağzından sanki kalbinden koparmış gibi çıkıyordu. “Kızı hastalandı, o zaman benim kızının yanında kalmamı istedi. Ben de o zaman sandım ki... Ne aptalım!”

Jemma, “Ne?” dedi onu hafifçe sarsarak.

“Beni Eugenia’nın annesi olarak düşündüğünü sanmıştım.”

Jemma, “Böyle düşündüğünden eminim,” dedi.

Pantolonla dolaşırken her şey iyiydi. “Bana dedi ki; Harry Cope’u bir oyunla öldürebilirmişiz, ondan sonra da benimle evlenecekmiş ve ben yine her gece erkeklerle *primero* oynayabilecekmişim.”

Jemma, “Sersem,” diye tısladı.

“Ayrılacağımı söylediğim gün, benimle gelmesi için yalvardım ama kabul etmedi. Bana o kadar hiddetlendi ki tipik bir düşes olduğumu, onu satın alınacak bir oyuncak olarak gördüğümü söyledi. Öyle değildi ama gerçekten öyle değildi!”

Şimdi şiddetle ağlıyordu; kollarını kendi beline sarmış, hıçkırıklarla, yüksek sesle ağlıyordu.

Titrek bir sesle, “Ben onu çok sevdim, oysa o beni yeterince sevmeydi. Bıktım artık... hep ikinci sırada gelmekten, yetmemekten bıktım. Düşes olduğumu öğrendiği anda her şey değişti.”

Jemma yumuşak bir sesle, “Ah, tatlım,” diyerek Harriet’in saçlarını okşadı. “Sıradan insanlar daima düşeslere farklı davranırlar. Düşes şehrin en yüksek seviyedeki şahsiyetidir. Düşeslerle flört etmeyen erkekler bile var.”

Harriet tekrar doğruldu ve burnunu silerek, “Benimle flört etmek mecburiyetinde değildi ki,” dedi. “Benimle evlenmesi yeterliydi. O zaman düşesliğim kalkacaktı. Sadece Leydi Strange olacaktım.”

“Belki o da bunu istedi ama cesaret edemedi.”

“Beni yeterince sevmeydi. Ben artık beni yeterince sevmeyen insanlarla yaşamaktan bıktım,” dedi sesini yükselterek. “Ben ikinci sınıf birisi değilim. Ya da Anne Kaz değilim. Senin kadar güzel olmasam da benim de kendime göre bir çekiciliğim var. Ben de güzelim. Bana en çok erkek kıyafetleri yakışıyor ve... o beni erkek kıyafetleriyle gördü. Üzerimde kıyafet yokken de iyi görünüyorum!”

Jemma güldü. “Eminim, öyledir.”

“Akıllıyım. Belki senin kadar değil...” Durdu. “Tanrım, ne diyorum ben! Söyledim işte. Sen fazlasıyla güzel ve akıllısın. Benim zekâm ve güzelliğim ise ancak idare eder...”

Jemma, “Ben pek öyle akıllı değilimdir,” dedi. “Mesela satrançtan başka şeye pek kafam çalışmaz. Peki, bu bana ne kazandırdı? Birçok satranç maçını kazandım. Başım göğe mi erdi?” Jemma’nın sesindeki hüznün Harriet’i bir an susturdu.

“Satranç, kocamın kendine metres tutmasına mâni olmadı. Satranç, benim misilleme için, bir başka erkekle beraber olarak aile saadetimizi bozmama da engel olmadı. Satranç ne Elijah’a beni sevdirdi ne de Fransa’da yaptıklarına aldırmasına sebep oldu. Satranç hiçbir işe yaramadı.” Sesi öfkeliydi. “Satranç oynamanın özel bir yanı yok.”

Harriet burnunu sildi.

Jemma, “O aptalın teki,” dedi. “Sen çok akıllı bir kadınsın, giyinik de çıplak da güzelsin. Akıllısın. Bir erkek başka ne ister? Hem sen sadakatsizlik de etmezsin...”

Harriet hiddetle, “Eğer metres tutsaydı onu öldürürdüm,” dedi. “Eve dönerken onun bir sevgili bulduğunu düşünmeye başladım, ne-redeyse arabayı yolundan döndürecektim.”

Jemma, “Bak, neyi elinin tersiyle itti?” dedi. “Onu uğrunda ka-til olacak kadar seven birisiyle evlenme fırsatını tepti. Senin kalbin kırıldı ama kırık kalpler tamir olur. Senin ne kadar akıllı, güzel bir kadın olduğunu anlayacak ve değerini bilecek bir adam bulmakta serbestsin.”

Harriet burnunu çekti.

Mesele üzerine söylenecek fazla bir şey yoktu, bu yüzden bir süre sonra ikisi de odalarına çekildiler.

Harriet yatağına uzandı ve mutsuzlukla kıvranmayı bekledi ama öyle olmadı.

Aksine o daha iyisini hak ettiğini düşünüp duruyordu. Öfkeden yerinde duramıyordu, ayağa fırlayarak odada yürümeye başladı. Onu sevecek birisini hak ediyordu.

O ikinci plana atılacak birisi değildi. Giysisinin içinde hantal görünüyor olabilirdi ama Jem, Harriet’i eskrimdeki çevikliğiyle tanıyordu.

Kadın elbiseleri içinde keklik gibi görünüyor olabilirdi ama Jem bunu da bilmiyordu. Jem onun hep en iyi halini görmüştü. Ve Harriet, seviştikleri zamanlarda kendini hep güzel hissetmişti. O gün ambarda beraber geçirdikleri dakikaları düşününce bile ağlamak istemiş, hiddetlenmişti. Jem bu kadar özel bir ilişkiyi nasıl değersiz bir şeymiş gibi bir kenara atabiliyordu?

Jem’in onun yüzünü ellerinin arasına alıp sekseninci yaş gününde onunla ambarda sevişeceğini söyleyişini hatırlayınca neredeyse göz-vaşlarına boğulacaktı.

Çok mühim bir nokta vardı ki o da Harriet’in onu sevdiğini söylemiş olmasıydı. Onu terk etmemesi için yalvarmıştı.

Buna rağmen Jem onu bırakmıştı.

Artık mühim olan tek şey buydu; bu noktadan sonra ne onun düşesliğinin ne onun gözünde yalancı olmasının ne de söylediği diğer şeylerin bir ehemmiyeti yoktu.

Bu soğuk bir bıçak gibiydi ama aynı zamanda iyiydi. Eğer Benjamin’e onu terk etmemesi için yalvarsaydı, o yine de yapacağını yapardı. Bunu biliyordu. Ancak Harriet, ona son bir kez onu sevdiğini söyleme şansına sahip olmak isterdi.

Her şey yeniden gerçekleşiyordu, tek fark Jem hayattaydı, muhtemelen şu anda oyuna oturmuş, Letafetlerle cilveleşiyordu...

Hep aynı şey...

Jem, Harriet için artık bir ölüydü.

Otuz Sekizinci Bölüm

Erkekliğin Tanımı Yeniden Tartışılıyor

21 Mart 1784

Oyun vakti gelmişti, bu yüzden Jem çalışma odasının yolunu tuttu. Lord Brouncker, Doğu Hindistan Şirketi ile Stallybrass adlı bir adam arasında büyük bir tartışma çıktığı, bu tartışmanın da Lordlar Kamarası ile Avam Kamarası'nı karıştırdığı haberini getirdi. Ancak olanlar Jem'in umurunda değildi.

Jem savrukça bahisler ortaya atıyor ve oyuna hiç alaka göstermiyordu. Rastgele para sarf etmekten nefret etmesine rağmen, kendisini Bakan Charles James Fox'un 'İşyan Yasası'nın parlamentodan geçirilmesini veto etmeyeceği üzerine bahse girerken buldu.

Oyun, bir süre sonra sarhoşluk maceralarının anlatılması üzerinden dönmeye başlamıştı; bunların çoğu da Noelle Gray adlı çok cömert tabiatlı bir opera şarkıcısıyla alakalıydı.

Jem tiksintisini etraftakilerden zor saklıyordu.

Villiers masanın karşı tarafında o gizemli tebessümüyle oturuyordu. Bu onu tahrik etmişti, "Ne var?" diyerek sataştı.

Villiers, "Sessizce oturuyorum," dedi.

Jem ters ters, “Nahoş,” dedi. “Beyler, bir tur daha oynayalım mı?”

Brouckner başını sallayarak, “Hayır!” dedi. “Oynayamam. Midem bulanıyor. Kusabilirim.”

Jem bu geri zekâlıyı bir daha davet etmemeye karar verdi. Odaya göz gezdirdi. Bu geçiren aşağılık adamların hiçbirisini bir daha burada görmek istemiyordu. Lord Oke koridorda oturaklar olduğunu bilmesine rağmen yine odanın duvarına işiyordu. Yine orada bir oda oturağı gördüğünü...

“Hay aksi, daha demin burada bir oturak görmüştüm!” diye gürledi Oke.

Villiers “Iskalamışsındır,” dedi.

Sesinde alaycı bir tını vardı. Jem ona dönüp ters bir şekilde konuştu. “Eğer bir şey söylemek istiyorsan açıkça söyle. Hayatında bir kez erkek ol.”

Villiers yumuşak bir tonda, “Meselemiz de bu değil mi zaten? Nedir bir erkek?” diye sordu. Üzerinde kenarları dimi ile çevrilmiş bordo renkli, fırfırlı bir ceket vardı. Saçları arkaya doğru taranmıştı ve tabii pudrasızdı. Sadece Oke gibi sersemlemeler için saçlarını pudralatırdı.

“Erkek,” dedi Jem, “kadın değildir.”

“Kısa ve etkili.”

“Erkek kendini...”

“Evet, ne?”

“Kendini olmadığı birisi gibi gösteren bir aptal değildir.”

Villiers keyifle, “Ah, mantığının güzelliğine hayranım,” dedi. “Gerçekten.” Yaklaştı. “Harriet’i özleyorum. Kendi cinsinden birisi olarak hatırı sayılır bir karakter örneği sergiledi.”

“Kendi asalet derecesinden birisi olarak da öyle.”

Villiers, “Ah,” diyerek arkasına yaslandı. “İşte Cennet Bahçesi’ndeki yılanı bulduk, değil mi?”

“Onun bana kendini tanıtmaya şeklinde biraz çelişki olduğunu inkâr edemezsin.”

Villiers elini sallayarak, “Ben asla unvana karşı birisi olmadım,” dedi. Parmağında bir yakut vardı.

“Hayır, olmadın.”

“Hal böyleyken, eğer ben Harriet’i tanıyorsam, onun unvanı benim kadar –ve tuhaftır ki senin kadar da– önemsediği söylenemez.”

Jem elleriyle yüzünü ovarak, “Ben onu bir taşra beyinin dul karısı sandım,” dedi. Villiers’dan da saklamayacaktı. “Ben onu sıkıcı taşra hayatından kurtararak Harriet’a iyilik yapacağımı sandım.”

Villiers güldü.

Jem, “Evet,” dedi. “Aptalmışım.”

Villiers, “Berrow Düklüğü öyle ufak tefek değildir,” dedi.

“Berrow...” Birdenbire başını kaldırdı. “Berrow mu?”

“Hangi düklükten bahsettiğimizi sanıyordun?”

“Hiç sormadım ki...”

Villiers, “Bizden fazla yoktur,” dedi. Yakut yüzüğü âdeti Jem’e göz kırpyordu.

“Kocası...”

“Benjamin.”

“Bir kere oyuna gelmişti.”

Villiers, “Onu bir daha davet etmedin, değil mi?” diye tahminde bulundu.

“Hayır. Pek ilgili değildi.”

“Benjamin benim en yakın dostlarımdan birisiydi; gerçi ben bunu o öldükten sonra anladım. İnsan aşk yüzünden olmadık şeyler yapıyor, biliyorsun.”

Jem dişlerini sıkı. Etrafa gayrimeşru çocuklar saçmakla ünlenmiş birisinden akıl alacak değildi. “Senin böyle mevzularla işin olmaz,” dedi.

“Evet, doğru. Mesela, ben gerçek anlamda hiçbir kadına âşık olmadım.”

Jem şaşaladı.

Villiers başını sallayarak, “Hayır, henüz erkeklere de bakmıyorum,” dedi. “Ama *sevdim*. Zaman zaman. Bu duygunun kıymetini bilirim.”

Jem, “Ben Sally’yi sevdim,” dedi.

Ancak Villiers, Jem’i o zamanlardan beri tanırdı ve bu konuda bir şey söylemedi.

“Tamam, onu bu şekilde sevmeydim. Ama Harriet bir düşes.”

“Onu anladım.” Villiers tek parmağıyla şarap kadehini Jem’e doğru iteledi. “Buyur. Hiç dokunmadım.”

Jem kendi boş kadehine baktı ve Villiers’inkini eline aldı. “O iyi bir kadın. Düzgün bir kadın. Oyun’u bitirmemi ve onunla beraber gitmemi istedi. Ancak beni anlamıyor. Ailemi hiç tanımıyor.”

“Aileler, ne sinir bozucudurlar.”

“Benim şöretim onu mahvedecekti. Benden nefret edecekti.”

“Yani diyorsun ki ben de âşık olma ihtimalinden ümidimi keseyim?”

“Nedenmiş?” diye sordu Jem ve kadehi geri verdi.

“Ah, benim evlilik dışı birkaç çocuğum var, biliyorsun. Senin?”

“Yok.”

“Ne yani sadece o çok sevdiğin kızın mı var? Bu şaşırtıcı derecede muhafazakâr bir zihniyete işaret eder, Strange.”

Jem güldü.

“Sanıyorum, gayrimeşru çocuklarıma karşı ilgisizliğim, üstüne bir de kötü şöretim yüzünden asla âşık olmamam gerektiğini söylüyorsun.” Villiers’in sözlerinde ince bir alay vardı.

“Anlamıyorsun. Ben... Oyun...”

“Ah, oyun.” Villiers odada göz gezdirdi. Oke yüzünden içerisi idrar kokuyordu ve puro dumanından göz gözü görmüyordu.

“Anlaşmalarımın çoğunu burada bağlıyorum. Burası...”

Villiers, “Tabii, fazla malın zararı yok,” dedi. “Ben hiç ilgilenmediğim halde malımın mülkümün sürekli olarak artmasına hayret ediyorum.”

Jem ona nefret dolu bir bakış fırlattı.

“Harriet’in, Letafetlerden ve o tür kadınlardan da hazzetmediğini tahmin ediyorum.” Parmağını kaldırarak uşağa işaret etti ve uşak ileriye doğru fırlayarak bir kadeh şarap daha getirdi.

Jem, “Onlardan nefret etmiyor,” diyerek şaraptan bir yudum aldı.

“Onlarla beraber kahvaltı etmek istemiyor... Bu sabah Chloe’nin kahkahasının beni aşırı derecede sinirlendirdiğini itiraf edeyim. Bir de akşam yemeğinde anlattığı şu piskopos ve şampanya banyosu hikâyesi. Rezillik değil mi?”

Jem bir yudum daha aldı.

Villiers, “Beni iyi kadınlar sevmeydi hiç,” dedi. Kadehini ufak bir çınlamayla masaya koydu. “Ben nişanlıydım, biliyorsun. Geçen sene.”

“Duydum,” dedi Jem.

“Güzel kadındı. Gryffyn Kontu’na âşık oldu ve beni terk etti. Nasıl öğrendim, biliyor musun? Bakışlarından. Gözlerinde öyle bir ifade vardı.”

“Nasıl bir ifade?”

Villiers omuzlarını kaldırdı. “Arada bir görüyorum bunu.”

Jem onun bu bakışı nerede gördüğünü biliyordu. Harriet’in gözlerinde. “Harriet’in beni sevdiğini biliyorum,” dedi Jem. “Ama hayatı mahvolur, anlamıyor musun?”

Villiers, “Bir de kadınların daha fedakâr olduklarını söylerler,” dedi. “Bu karşılıklı suçlama ne kadar dokunaklı. Keşke Roberta da böyle bir fedakârlığı yapabileceğine inansaydı ama o gidip Gryffyn ile evlendi.”

Jem homurdandı.

Villiers, “Belki Bayan Charlotte Tatlock bana âşık olur, demiştim,” dedi. “Hastayken beni defalarca görmeye geldi.”

“Tanrı aşkına, ne kadar acizsin.”

“Ölüm yaklaşınca insan zayıflığını saklama gereği duymuyor.”

Jem sağlıklı olduğu için şükretti.

Villiers, “Bayan Tatlock benim vârisime âşık oldu,” dedi.

“Aşkta talihin yokmuş,” dedi Jem. “Birazdan Harriet’ta gözün olduğunu söyleyeceksin.”

Villiers hiçbir şey söylemedi.

Jem göğsünde yakıcı bir ateşin yükseldiğini hissetti. “Şaka yapıyorsun, değil mi?” dedi sesi boğularak.

Villiers, Jem’e bakarak, “Kimse Harriet’a göz koyamaz,” dedi. “O çok güzel, senin de bildiğin gibi, özellikle de pantolonla. Biliyor musun, bir keresinde neredeyse onunla aramızda bir gönül macerası geçecekti.”

Jem kusacaktı. Başını salladı.

“Ben ona yaklaştım ama o beni tokatladı. O zaman evliydi tabii.”

“Hani Benjamin senin yakın arkadaşındı?”

“Rahatsız edici bir şey, biliyorum. Arkadaşlığın kurallarına uymayan bir yapım var sanırım. Sen Harriet’a sahip olsaydın, tabii o

zaman elimden geleni yapardım. Ama tabii,” dedi nazikçe, “ona sahip değilsin.”

Jem ona kurşun gibi ağır bir ifadeyle baktı. “Yeter, kes artık!”

“Neyi?”

“Beni yönlendirme çabasını.”

Villiers, “Eyvah,” diyerek şarabını yudumladı. “Eski tesirim kalmamış.”

“Eğer Harriet’in peşinden gidersem, senin onu kapmandan korktuğum için gitmeyeceğim. Hem o seni istemez.”

Villiers, “Ağır bir darbe,” diye mırıldandı. “Dost dediğin böyle vurur.”

“O...” Sustu.

“Söyle olabilir, seni sevdiği için beni reddedecektir. Benim talihsizliğim. Neyse ki ben buna alışığım. Neyse, benim yatma vaktim geldi. Çok güzel bir sohbetti, Strange.” Ayağa kalkıp ihtişamlı bir selam verdi.

Başını kaldırıp ona bakarak, “Jem,” dedi.

“İlk isimler çok özeldir. O halde benim ismim de Leopold ama kullanmayacağın için teşekkür ederim.”

Jem, “Leopold,” diyerek ismi tekrarladı. “Sana yakışıyor, bir hükümdar havası veriyor.”

“Hiç sevmem,” dedi.

“Bana Jem demelisin. Böyle zehirli bir hassasiyetle verilen bu kadar nasihatten sonra... dost olduk sayılır.”

Villiers bir an duraksadı ve soğuk gözleri bir tebessümle ısındı. “Hakkın var,” dedi. “Bence de öyle görünüyor.”

Gösterişli ceketini savurarak uzaklaştı.

Brouncker bir köşede kusuyordu.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Cennetin Doğuşu

22 Mart 1784

Eugenia, “Harriet onu ziyaret edebileceğimi söyledi,” dedi. “Ona gidebilirim, değil mi babacığım? Ahırında kedi yavruları varmış, bana öyle söyledi.”

“Tabii.”

Eugenia babasının kucağına oturdu. Jem kızının hâlâ ne kadar hafif olduğunu fark edince tedirgin oldu. “Öğle yemeğini yedin mi?” diye sordu.

Eugenia, “Evet, yahni yedim,” dedi. “Ayrıca aşçı benim için özel bir yumurta pişirdi.”

“Nesi özeldi?”

Eugenia, “İçine *fromage bleu*⁹ diye güzel bir peynir koymuştu,” dedi.

Jem, “Seksenlik bir nine gibi yemek yiyorsun,” dedi.

Eugenia, “*Formage*’ı sevdim,” dedi. Fransızca kelimeler söylemek hoşuna gidiyordu. “Harry’yi de sevdim. Ya da Harriet’ı. Onu özledim.”

“Ben de özledim.” Gerçekten, onun hasretinden göğsünde âdeta fiziksel bir acı duyuyordu. Buna nasıl dayanacağını bilmiyordu.

Eugenia, “Ben onun bizimle kalacağını sanıyordum,” dedi.

Jem boğazını temizledi. “Ben de öyle ummuştum, miniğim. Ancak o bir düşes ve yapacak önemli işleri var.”

“Ben ona ne işleri olduğunu sordum.”

“Ne dedi?”

“İşte... güldü biraz ve dedi ki, onun bölgesindeki insanlarla da seninkiler gibi alakadar olmak gerekiyormuş. Bir de onu özleyen yaşlı bir köpeği varmış. Adı da Bayan Custard.”

Jem ağzını açtı ancak bir şey söylemeden tekrar kapadı.

Harriet’in onu bekleyen yaşlı bir köpeği vardı. Boş bir eve dönüyordu. Jem kafasına bir tuğla yemişçesine sarsılmıştı.

Eugenia telaşlı gözlerle ona bakıyordu. “Üzülme babacığım,” dedi tatlı tatlı. “Ben seni hiç bırakmam. Büyüyünce evim olacak, sen de benimle kalabilirsin.”

Şimdi kendini aptal gibi hissediyordu. Nasıl anlayamamıştı? Harriet’ı seviyordu. Ve sevgi, sevdiği kişiyi, bu kişi bir düşes bile olsa, boş bir eve ve yaşlı bir köpeğe geri göndermemek demekti. Hatta bu kişi sinir bozucu ve gururlu olsa...

Hatta...

Bunları düşünürken Eugenia’ya baktı ve o ana kadar anlamamış olmasına hayret ettiği bir şeyi birdenbire açıkça fark etti.

Kalbindeki acıyı, kemiklerini bile sızlatan bu şiddetli ağrıyı inatçılığı yüzünden çekiyordu. Harriet’ı yalancılıkla suçlamıştı. Ancak hakikatte, kim olduğunu saklayan kendisiydi.

Aptaldı, akılsızdı, babasının takdirini almak için durmadan çırpınan bir çocuktü. Hâlbuki babasının hayatta olmadığını ve iş ahlakının zayıf olduğunu biliyordu.

Yoksa neden evini babasının cennet hayaline çevirecekti? Neden kendisinin gerçekten hayran olduğu türden bir baba, yani emniyetli bir yuva kuran bir baba değildi?

Çünkü babasının takdirini kazanmak istiyordu... ölmüş gitmiş, yaşarken ise ayyaş ve gevşek ahlaklı olan babasının.

Eugenia, Jem’in kolunu çektiyordu. “Babacığım, bu kadar üzülme. Söz, benim yanımda yaşayabilirsin.”

Jem yüzünü onun saçlarına gömdü. “Biliyorum, miniğim. Beni affet.”

Eugenia ona sokuldu ama mantıklı sorusunu sormadan edemedi: “Neden affedeceğim?”

“Sana daha iyi babalık edemediğim için. Sıçanın seni ısırmasına müsaade ettiğim ve misafirlerimle karşılaşmayasın diye seni batı kanadına kapattığım için.”

“Sıçanın soğuktan kaçmak için içeriye girmesi senin kabahatin değil ki baba.”

Gözleri öyle körleşmişti ki nasıl bir hayat yaşadığını görememişti. Fonthill onun delikanlılık hayallerine göre tasarlanmıştı. Kız kardeşinin hayatının kendi kontrolü dışında mahvolmamış olmasını, hak ettiği gibi evlenip çocuk sahibi olmasını istemesi utanılacak bir şey değildi. Ancak ona karşı duyduğu suçluluk duygusu ve sevginin, kendi çocuğunu büyüttüğü eve karşı gözlerini kör etmesine müsaade etmiş olmaktan utanıyordu.

Ancak büyüüp de babasının yozlaşmış kişiliğini anladıktan sonra bile bir çocuk gibi babasının takdirini kazanmaya çalışmasından daha çok utanıyordu. Babasının, tek kız evladının hayatının mahvolmasına sebep olan, kadınlara karşı sığ ve lakayt tavrından utanıyordu.

Tehlikede olan bütün kadınlara emniyetli bir liman veremezdi. Ve babası da geri gelip Fonthill'in kendi cennet hayali olduğunu göremezdi.

Eğer Harriet onu kabul ederse, bir daha asla oyuna oturmayacaktı. Ve o genelev benzeri yamuk kule de dâhil olmak üzere, Fonthill yıkılsa umurunda olmazdı.

“Eugenia,” dedi, “sence Harriet’in evine gitsek bizimle görüşür mü?”

“Görüşür tabii, babacığım.”

Umutsuzluğa kapılıyordu. O çok farklı bir Jem istiyordu. “Gidip onu alamayız,” dedi düşünceli bir şekilde. “Bizim onun evine taşınmamız gerek.”

Eugenia, “Harriet’in yavru kedileri var,” dedi.

Ya onu kabul etmezse? Nasıl kabul edecekti ki? O bir düşesti. Jem gibi bir adamı nasıl kabul edecekti?

Eugenia, “Harriet çok sevinecek,” dedi. “Onun benden ayrılmak istemediğini anladım ben, baba. Biliyorsun, onun kızı yok.”

“Biliyorum.”

Harriet o son konuşmalarının sonunda onu sevdiğini söylemiş, ona yalvarmıştı. Ancak o sırtını dönüp gitmişti. Harriet ona hayatının en değerli hediyesini vermiş, o ise bunu yere çarpmıştı.

Jem âdeta beyninden vurulmuş gibi hissediyordu, birdenbire mantıklı düşünmeye başladı. Harriet’i seviyordu ama onu çok kırmıştı. Eğer onu tekrar kabul etme şansı varsa...

Onun için her şeyi yapacaktı. Evi satacak, oyunu bitirecek, Letafetlere veda edecekti...

Bütün bunları yapmak, onsuz bir hayat geçirme ihtimalinin yanında çok basitti.

Kırkıncı Bölüm

Düşes’in Karşısında

30 Mart 1784

Berrow’un genişliği Fonthill kadar vardı. Toprak olarak onun kadar büyük olmayabilirdi... ama Jem kendini kandırarak değildi. Eski taş ev, etrafı eski meyve bahçeleriyle çevrili bir arazide yer alıyordu. Fonthill onun yanında genç bir komşu gibi duruyordu.

“Harriet bizi kabul etmezse üzülmeyi istemiyorum,” dedi Eugenia’ya.

Küçük kız, ciddi bir ifadeyle babasına baktı. “Olur mu hiç baba? Harriet beni sever.”

Uşak arabanın kapısını açarak Eugenia’nın inmesine yardım etti. Geldikleri bildirildi. Beklediler.

On beş dakika sonra Eugenia yerinde duramamaya ve misafir salonunda hoplaya zıplaya dolaşmaya başladı. Jem’in midesinde âdeta bir düğüm vardı. Buraya gelmesi çok saçmaydı. Muhtemelen Harriet güzel evine döndüğünde, onun gibi bir ahlaksızla evlenmeyi düşündüğü için kendi kendisine kızmıştı.

Birdenbire kapı açıldı. Beaumont Düşesi. Ve... Berrow Düşesi. Son derece süslü, mücevherli, ipek ve saten elbiseli, iki olağanüstü kadın.

Jem, Eugenia'yı yanına çağırdı ve selam verdi.

Harriet bir kadın olarak enfesti. Saçları başının üstünde toplanmış, bütün bukleleri özenle omzuna bırakılmıştı. Elbiseyle pantolonla olduğundan daha çekiciydi. Şimdi çenesinin altında, kravat yerine onun süt gibi beyaz tenini, incecik belini ortaya çıkaran bir elbise vardı. Elbisesinin kabarık etekleri, Jem'e onu yatırıp sırlarını keşfetme arzusu veriyordu.

Harriet, Jem'in gözlerine bir tanıdığa bakar gibi meraklı bir sıcak karşılamayla bakıyordu. "Lord Strange," dedi ve elini öptürmek üzere uzattı. "Bu ne büyük şeref. Ziyaretinizi bu kadar erken beklemiyordum." Sonra Eugenia'ya dönerek içten bir şekilde ona güldü ve samimi bir şekilde yanağına bir öpücük kondurdu.

Eugenia uzanıp Harriet'in kulağına bir şey söyledi.

"Tabii!" dedi Harriet ve Jem'in tarafına hiç bakmadan Eugenia'yı elinden tutup götürdü. "Kediler ahırda," diyordu çıkarken.

Beaumont Düşesi odada kaldı. Jem ise odanın ortasında dikiyordu.

"Niçin geldiniz?" diye sordu.

Jem ona baktı. "Biliyorsunuz... yoksa bilmiyor musunuz?"

"Harriet için geldiniz. Onu bırakmayacaksınız."

"Asla."

"O kadar aptal olmadığınızı anlamıştım. Onu tekrar buraya getireyim."

Jem oturup bekledi. Uzun bir süre bekledi.

Herhalde Harriet ondan intikam alıyordu. Ya da cesaret edemiyordu. Jem ona kızmıyordu. Garip bir huzur içindeydi. Bütün hayatı aşırılıklarla geçmişti. Asla geneleve gitmeyerek babasına karşı çıkmıştı... ancak diğer açılardan babasının izinden gitmişti. On dört

yaşına bastığından beri kendini ve hayatını bir sefilh olarak gözler önüne sermişti.

Tanıdığı insanlar arasında, onu genelevden daha iyi bir yere layık gören tek insan Harriet olmuştu. Harriet uğruna Fonthill'i bırakmaya değerdi.

Beklemeye devam etti.

Nihayet, iki saat sonra, Harriet misafir odasına girdi ve kapıyı sessizce kapatıp üstüne yaslandı. "Eugenia banyo yapıyor. At yalağına düştü."

Jem ayağa kalktı. Harriet elbiseyle, pantolonla olduğundan elli kat daha çekici, daha güzel görünüyordu. "Seni seviyorum."

Harriet umulmadık bir şekilde, "Sevdiğini biliyorum," dedi. Ancak ahırdaki gibi onun kollarına atılmadı. Öylece olduğu yerde durdu.

Jem çaresizce ne söyleyeceğini düşünüyordu. "Elbisen çok yakışmış," dedi. İfadesi tam da bir düşesinki gibiydi. Kibardı. "Saçını böyle toplamayı sevmezdin."

"Sabah Hâkim Truder'la görüştüm ve kapanmamış davaları muhakeme ettik."

Jem'in ağzı kapanıverdi.

"Devletin idari kuvveti elbette düklüğünü aşar," dedi. Tam bir düşes –ve hâkim– gibi dimdik duruyordu. "Senin de bildiğin üzere."

Jem söze nasıl gireceğini bilemiyordu. "Sana söylediğim sözlerde ciddi değildim."

"Mühim değil," derken başını asil bir şekilde hafifçe önüne eğdi. "Anlıyorum. İnsan bazen bir anın ateşine kapılarak aceleci yorumlar yapabiliyor. Sözlerini unutacağım."

Jem ona dikkatlice bakarak, "Ancak ne için özür dilediğimi bilmiyorsun," dedi.

Harriet'in kirpiklerinin titrediğini gören Jem onun görüldüğünü kadar sakin olmadığını anladı.

"Sanıyorum, ben unvanımı açıkladıktan sonra söylediğin yaralayıcı sözlerden bahsediyorsun," dedi. "İnan bana, ne söylediğini hatırlamıyorum."

"Ben her kelimesini hatırlıyorum."

"Söylediğin korkunç sözleri duymamış gibi davranıyorum çünkü sen hiçbir şeyden anlamayan ahmağın tekisin." Bu sözleri üzerlerine basarak söylemişti.

"Öyleyim. Ahmağın tekiyim, Harriet, gerçekten."

Harriet gözlerini kaçırdı.

Jem ona her şeyi anlatacaktı. Ancak anlattıktan sonra da, Harriet'in onu göndermesi için sayısız sebep olacaktı. Diz çöktü, zira bir erkek gerçekten af dilemek istediğinde böyle yapar.

Harriet kaşlarını çatarak, "Yapma!" dedi.

"Yapmalıyım."

Harriet'in dudakları titredi, sonra kısıldı. "Pekâlâ." Ellerini kavuşturdu.

Jem'in dizlerinin altındaki yer çok sert, Harriet'in yüzü ise yerden de sertti. Jem, Harriet'in onu affetmeyeceğini kalbinin derinliklerinde seziyordu. Harriet onu artık sevmiyordu.

"Seni sevdiğimi gerçek anlamda bilmiyordum. Erkekler böyle düşünmezler."

Harriet, "Biliyorum," dedi.

"Kocan seni aslında sevmediği için mi?"

"Bunu zaten biliyordun," dedi Harriet. "Bir kadın olarak ne kadar gösterişsiz olduğunu belirttiğin ve kendimi Bay Cope olarak tanıtarak kimseyi kandıramayacağımı söylediğin dakikalarda."

Jem'in kalbi bu hatıranın ıstırapıyla burkuldu. "Ben öyle söylemek istemedim." Daha fazla dizlerinin üzerinde duramıyordu. Ayağa kalkarak parmaklarını dudaklarına götürdü. "Düşes olduğunu öğrenmek beni kızdırmıştı. Birdenbire ellerimden kayıp gittin. Buna dayanamadım. Hep şunu düşünüyordum... biliyor musun?"

Harriet başını iki yana salladı.

"Sana hiç sahip olamayacağımı. Partideki bütün erkeklerin senin kadın olduğunu bilseler senin için yanıp tutuşacaklarını biliyordum. Londra'ya gidip benim şöhretim olmadan sana kur yapabilirlerdi."

"Karşıma çıkan ilk erkekle evleneceğimi mi düşündün?" Ona merakla bakıyordu.

"Elimde değil," dedi kesik kesik. Harriet'in ellerini bırakmıyordu. "Seni başkasıyla beraber aynı yatakta düşünemiyordum ve sana saldırdım. Ama Harriet sen öyle güzelsin ki. Elbiseyle, pantolonla, sadece çıplak teninle. Şu dünyada seninle sevişmek istemeyecek bir erkek olamaz."

Harriet ellerini kurtardı. "Ne güzel..."

Jem ona bakıyordu ve onu öyle çok seviyordu ki sözleri göğsünde sıkışıyor bir türlü dudaklarından dökülüyordu. Söylese de anlamsızca çıkıyordu.

"Seni sevdiğime inanmıyorsun."

"Aslında inanıyorum," dedi. "Ancak benimle olmak istediğine inanmıyorum. Benimle, Harriet'la. Ben sonuçta sıkıcı bir dulum, bunu biliyorsun. Bir sene boyunca hep siyah giydim. Senin evine gelmeden evvel, hiç fahişe görmedim. İlginç olmakla beraber, bu tecrübe benim aklımı başımdan almadı. Ben sıkıcıyım Jem ama sen değilsin."

"Herkesi gönderdim. Letafetleri, misafirleri, herkesi..."

Harriet ona baktı.

"Bu hafta kuleyi yıkacaklar."

Tekrar ellerini tuttu, bu elleri öperek ona dile getiremediği her şeyi anlatmaya çalıştı. “Kuleyi yıkmalarını söyledim ve Eugenia sana söyleyecektir, ona yeni bir mürebbiye buldum. Eugenia ondan nefret ediyor.”

İlk defa Harriet’in içinde bir ümit uyandı. Temkinli bir şekilde, “Nasıl birisi?” diye sordu.

“Dikkat çekici bir vücudu var. Bu vücudu sana en iyi şu şekilde tarif edebilirim: arkadan ziyade öne doğru gidiyor. Kocasının anısına siyah giyiyor. Adam birkaç sene önce vefat etmiş.”

“Kaç sene?”

“Yirmi altı. Senden başka bir şey düşünemiyorum, Harriet. Sen gidince oyunun hiçbir anlamı kalmadı. At binmek bile keyif vermedi. Günde dört kere o lanet olası resim galerisinde dolaşır oldum. Hep seni hayal ettim.” Onu kendine doğru çekti ve Harriet’a hayatının en tutkulu öpücüğünü verdi.

“Bu kadar yalnız olamam,” dedi kısık sesle. “Bana bunu deme, Harriet. Daha önce kendimi hiç böyle hissetmedim. Sally ile ben... iki çocuk gibiydik. Bana hiç kızmadı, hatalarımı görmedi. Benimle hiç senin gibi sevişmedi.”

Harriet gülümsedi.

Ardından Jem, “Ben de, Sally’yle seninle olduğu gibi tutkuyla sevişmedim,” diyerek Harriet’in yüzünü ellerinin arasına aldı. “Ambarla birlikte olduğumuzdan beri garip bir şey oldu. Seni aklımdan çıkaramıyorum. Seni rahat bırakacaktım. Bir düşessin sen. Oysa benim ailem ile şöhretimse aksine kapkara. Bunun farkındasın, değil mi?”

“Umurumda değil.”

Genç kadının sesindeki dürüstlük Jem’e, “Daha bir şey görmedin,” deme cesareti verdi ama yine de gözlerindeki ifadeden rahatladığı anlaşılıyordu.

Harriet onu öpmek istiyordu ama kendine mani olup kanepeye oturdu.

Jem orada kaldı. Sersemlemiş bir adam, ince, güzel çehresi ve bir çingene kralı gibi karanlık, sert bakışıyla.

Harriet, “Ya arkadaşlarını özlersen?” diye sordu. “Yani, sırf benimle olmak için bütün arkadaşlarını terk etmemelisin. Ve bir gün...” elleri titremesin diye eteklerini tuttu, “benden sıkılacak, oyunu özleyeceksin.”

Jem lacivert ve berrak gözleriyle ona baktı. “Sence ben hiç Eugenia’dan sıkılır mıyım?”

Harriet imkânsız dercesine hafifçe güldü.

“O zaman senden niye sıkılayım?” İddialı konuşmuyor, sadece duygularını ifade ediyordu. “Seni seviyorum, Harriet. Ben kolay sevebilen birisi değilim.”

Harriet tereddütle gülümsedi.

“Seni sevmek istemedim. Özellikle de erkek olduğumu sandığım zaman. Hatta düşes olduğumu öğrendiğimde hiç istemedim.” Omuzlarını kaldırdı. “Ancak gördüğün gibi, işte buradayız. Seni kalbimden söküp atmaya çalıştım ama yapamadım, seni seviyorum. Seni nasıl bırakırım? Eugenia için de aynı şey geçerli. Onu okula bile gönderemedim.”

“Beni de mi batı kanadına kilitleyeceksin?”

Jem bir adım atıp ona yukarıdan baktı. Gözlerindeki ifade...

“Bence batı kanadı senin için çok büyük. Ben daha ziyade bir oda düşünüyorum.”

“Ah,” diye fısıldadı. İnanası gelmiyordu. Jem onu, Harriet’ı seviyordu.

Ve Harriet, Jem’i tanıyordu. Jem onu asla bırakmayacaktı.

Ona doğru atıldığı an, Jem de genç kadına doğru eğildi. Ne kadar zaman öpüştüler, bilmiyorlardı. Birbirleriyle sessizce konuşuyorlardı.

Harriet bir an geri çekilerek, “Beni hiç terk etmeyeceksin, değil mi?” diye fısıldadı.

Jem onun ne söylediğini anladı ve onu bir kez daha öptükten sonra, “Oyunu bıraktım, zaten benim için hiçbir zaman o kadar önemli olmadı. Benjamin’e olan bana olmayacak. Asla. Ben hep seninle kalacağım, Harriet, nerede olursan ol.”

“Yeğenim yaşı gelince bu mülkün sahibi olacak.”

“O zamana kadar, Fonthill’i bir düşes için uygun bir mekân haline getireceğiz,” diye cevap verdi.

“Düşes değil,” diye fısıldadı. “Leydi Strange.”

Jem yeniden onu öpmeye başladı, arada bir öpüşmelerini kesip seksen beş yaşına kadar beraber olacakları, Harriet’ın saçlarının kar beyazı olacağı, dişsiz bir nine olacağı gibi saçma şeyler söylüyordu.

Harriet ise onu susturmak için öpmek zorunda kalıyordu.

Kırk Birinci Bölüm

Açıklamalar, Babalar ve Genelevlerle İlgili Bir Bölüm

Eugenia’yı beraberce yatağa yatırdıkları esnada, yorganın altından acılı bir miyav sesi geldiğini işittiler. Sonra Harriet örtüyü kaldırmayı akıl etti ve bu kediciğin başına gelen talihsiz olayı tahmin etti. Hizmetçiler kedi yavrusunu aldı ve annesinin yanına geri götürdüler.

Hizmetçiler gelip gittikten sonra Jem, genç kadını koridorun duvarına yasladı.

“Bunu sensiz yapamıyorum,” dedi boğuk bir sesle.

Harriet onun ima ettiği şeyi anlamazlıktan gelmeye kalkışmadan, “Yapabilirsin ve yaptın da... Sen çok iyi bir babasın,” dedi.

Ancak Jem başını sallıyordu. “Sana ihtiyacım var. Sıçan, kedi çiši yahut yıkılan kuleleri falan düşündüğüm yok. Benim babam, bana gerçekten babalık yapmadı, o yüzden ben de ne yaptığımı bilmiyorum.”

Başka bir şey söylemedi. Sonra geceyarısı yatakta yatarlarken, Harriet bir dirseğinin üzerinde doğrularak, “Ahırda beni Nick’le bulduğunda neden o kadar kızdığımı merak ediyorum,” dedi.

Jem gözlerini kapayarak onu duymazlıktan geldi ama Harriet'in büyük bir korkusu vardı ve bunu söylemek istiyordu. "Çocukken birisi sana zarar mı verdi?" diye sordu usulca.

Jem birdenbire gözlerini açtı. "Tabii ki hayır."

Harriet bekledi.

"Ama olabiliirdi de. Bizim evde her türlü insan vardı. Bazen haftalar boyu kalırlardı, babama göre bu en büyük eğlenceydi. Çok şanslı olduğumuzu söylerdi."

"Fonthill'de mi yaşadınız?"

"Hayır, Lincolnshire'da yaşıyorduk. O adamlardan birisi Sattaway adlı bir şeytandı. Kız kardeşim on üç yaşındaydı. Ya da on iki. Hatırlamıyorum."

Harriet, "Olamaz!" diye haykırdı.

"Sattaway birkaç hafta sonra gitmişti ama olan olmuştu. Kardeşim hamileydi."

"Sonra ne oldu?"

"Çocuk öldü çünkü kardeşime frengi bulaştırmış. Bir tür hastalık."

Harriet yutkundu. Jem artık konuşmadı. "Sonra da başka bir adam tarafından mı kaçırıldı?"

"Evet."

"Sonra da öldü mü?" diye sordu nihayet.

"Hayır. Ölmedi."

Harriet başını onun göğsüne yasladı ama Jem sadece saçlarını okşuyordu. Nihayet, "Benimle evlenmek istemeyebilirsin," dedi. "Ve..."

Harriet başını kaldırdı. "Beni bırakacak mısın?"

Jem'in gözlerinde bir tebessüm vardı. "Eğer bunu yaparsam adinin tekiyim demektir."

Harriet onun üzerine çıktı. "Sen benim her şeyimsin, Jem. Beni bir daha asla terk etme. Asla."

"Kız kardeşimin Belfast'ta küçük, güzide bir genelevi var. Çok mutlu ya da kendisi mektuplarında öyle söylüyor. Genelevin adı *Uç Uç Böceği*."

"Uç Uç Böceği!"

"Affet, misafirlerimi bu şekilde addettiğinde çok kötü tepki gösterdim. Öyleler tabii."

Harriet bir an durup Jem'in hayatının büyük gerçeğini sindirmeye çalıştı. "Nasıl öyle değiller diyebilirsin ki?" dedi hararetle. "Anlamıyordum. Sen harika bir adamsın, bunu biliyor musun? Seninle iftihar ediyorum."

Jem yüzünü astı. "İftihar edecek neyim var?"

"Sana kız kardeşini hatırlatan bir kadına asla sırtını dönmedin, değil mi?"

Jem yutkundu. "Hayır."

"Baban hayatta mı?"

"Vicdan azabından öldüğünü söylemek hoş olmaz mıydı?" Ağzının aldığı şekil Harriet'in yüreğine oturdu. "Dört sene evvel, Bath'da çok içip de sebze bahçesinin etrafındaki taş duvarın üstünde yürüyebileceğini ispat etmeye çalışınca öldü."

Harriet onu tekrar öptü.

"Ama sen gittikten sonra şunu fark ettim: Ben Fonthill'i onun için kurmuşum... Çocukluğum boyunca bana hafif kadınlarla dolu bir evin, erkeğin cenneti olduğunu söyleyip duran babamdı."

Harriet kısık sesle, "Bu evi kurdun ama o bakımdan hiç faydalanmadın," dedi.

"Karınlarını doyurmak için kendilerini pazarlayan kadınlardan faydalanmak hoşuma gitmez."

Harriet başını tekrar onun göğsüne yasladı ve dingin kalp atışlarını dinledi. “Biz sıkıntıdaki kadınlara yine yardım edebiliriz,” dedi. “Mümkün olan her açıdan. Ama evimizin içinde değil.”

“Sen gittikten sonra Fonthill’in âdeta bir genelev haline geldiğini fark ettim. Evet, benim bir genelevim vardı. Babam on üç yaşındayken beni zorla oraya soktuğundan beri, gönüllü olarak hiçbir geneleve girmedim ben.

Harriet, “Fonthill öyle değil,” dedi.

“Öyle sayılır.” Sesi soğuktu.

“Değil,” dedi üstüne basarak. Oturarak yüzüne baktı. “Kız kardeşin bir genelev işletiyor. Ancak sen böyle bir şey yapmıyorsun. Sen bilim adamlarından şarkıcılara kadar her tür insanı ağırladığın olağanüstü, taşkın bir ev partisi veriyorsun, o kadar. Bazıları senin çatının altında birbirleriyle kaynaştıysa da sen bundan asla çıkar sağlamadın. Bundan ancak kendileri faydalandılar.”

Jem sessizdi.

“Oyun kadınlara hitap eden bir şey değildi,” dedi nazik bir şekilde.

“Ben beş para etmez bir adamım, Harriet,” dedi. “Benimle olmak istediğinden emin misin?”

Harriet konuşamadı bile; yüreği öyle yaralıydı ki. “Sen...” yutkundu, “benimsin. Ben de ruhen taşralı, sıkıcı bir dulum.”

Jem öyle hızlı bir şekilde onun üstüne çıktı ki Harriet sözlerini tamamlayamadı. “Sen de benim Harriet’imsin. Akıllı mı akıllı, komik, karşıma çıkan en olgun ruh. Ve ne kadar önemsiz de olsa, güzelliğiyle beni çıldırtan tek insansın.”

Harriet gülümsedi. “Ben de benzer şeyler söyleyeyim mi?”

Jem başını salladı. “Hiçbiri umurumda değil...”

Harriet gözlerinde yaşlarla, “Sen benim her şeyimsin,” diye fısıldadı. “Senin her şeyini seviyorum, gözlerinin kenarlarındaki çiz-

gilerden, çılgın mimari projelerine, cömertliğine ve tatlılığına kadar. Sen harika bir baba, ayrıca babasının cennet fikrine sahip çıkmak için çaba gösteren, eşsiz bir evlatsın. Bunu yaparken Eugenia’yı daima korudun ve sevdin. Kardeşin gibi talihsiz bütün kadınlara evini açtın ama onlardan hiç faydalanmadın. Ben seni nasıl sevmem, Jem?”

Şimdi ağlıyordu, Jem ise onu öpüyordu. Ancak onun da söyleyecek bir şeyi vardı, o yüzden Harriet ağlamayı bırakıp onu dinledi.

“Benjamin aptalmış, Harriet. Aptal. Hayatta senin gibi neşeli, güzel ve çekici bir kadın tanımadım. Senin en sevdiğim yanın adalet duygun; insanları, ister suçlu olsunlar ister benim gibi, Villiers gibi ya da Nell gibi sersem olsunlar, onları oldukları gibi kabul edecek bir anlayışa sahipsin.”

Bunların üzerine söylenecek başka bir şey yoktu.

Bundan sonra elleriyle konuştular. Ve dudaklarıyla.

Sonunda en büyük hediyeyle... Vücutlarıyla.

Son söz

Eugenia'ın kolu yorulmaya başlamıştı. Erkek kardeşi görüldüğünden daha ağırdı. Kolunda sırtüstü yatmış, uykuya dalacakmış gibi görünüyordu. Hâlbuki hiçbir zaman tam olarak uykuya dalmıyordu. Bu çok sinir bozucuydu.

Tabii Eugenia yürümeyi kestiği an kardeşi gözlerini açarak dişsiz ağızla güldü. Colin kadifemsi kahverengi gözlerini annesinden almıştı. Üzerinde küçük mavi bir gömlek olduğu için gözleri şimdi menekşe rengine çalıyordu.

Eugenia, “Bütün kadınlar sana âşık olacak,” dedi.

Colin iç geçirip gözlerini kapadı. “Haklısın,” dedi Eugenia. “Bu kadar sevmek de biraz yorucu.” Mesela, şimdi misafir odasında sekiz tane beyefendi olduğunu biliyordu. Povy ikide bir odadan içeriye başını uzatarak ona sessizce parmaklarıyla sayıyı bildiriyordu.

Ancak Eugenia, Londra'da onu Colin'den ayıracak bir erkekle karşılaşmamıştı. Kardeşine, “Neden uyumazsın?” diye şarkı söyledi. “Ah, neden uyumazsın?”

Kapı açıldı. Eugenia, Povy'yi bütün parmaklarını kaldırmış görmeyi bekleyerek arkasını döndü. Ama babası gelmişti.

Babası yorgun ancak mutluydu. Eugenia çok sevgili üvey annesinin öğle yemeğinden sonra babasıyla beraber vakit geçirdiğini tahmin ediyordu. Gerçi onların gittiklerini bile fark etmemişti.

Babası yanlarına gelerek, “Sen de hiç uyumazdın,” dedi. “Korkunç bir bebektin.”

Eugenia gülümsedi. “Sen nereden biliyorsun, Lord Strange? Çünkü ben çocukken, sen güzel kadınlar ve soyu karışık erkeklerle dolu evinde gününü gün etmekle meşguldün.”

“Soyu karışık erkekler mi?” dedi. “Bebeği bana ver bakayım.” Colin babasının sesini işitince, başını kaldırmış anlamsız sesler çıkarıyordu.

Eugenia, “Uyutuyordum,” diye şikâyet ederek Colin’i babasına verdi.

Babası onu baştan ayağa süzerek, “Ona bakmak için böyle giyinmedin ya?” dedi. “Elbisen yeni mi? Kabalık etmek istemem kızım ama altına bir şey giydin, değil mi?”

Eugenia başını havaya kaldırdı. “Bu Madam Careme’nin yeni tasarımı, aşığılamazsan sevinirim, babacığım. Seni ilgilendirmeyen şeyler sormazsan da minnettar olurum.” Ama şık sabahlığına bakarak gülümsedi. Sabahlık en iyi ipekli kumaştan yapılmıştı. Göğsünden aşağı düz iniyor ve etek kısmı güzel, küçük bir fırfır şeklinde kabarıyordu.

“Sen bilirsin,” dedi babası. “Aşağıdaki beyler beni beklemiyorlar.”

Eugenia aynada kendine bakarak, “Olabilir,” dedi.

Babası güldü.

“Londra’nın yeni markisini kucaklamak istiyor olabilirler,” dedi.

Ancak babası onu dinlemiyordu. Colin’le oyun oynuyor, kollarını Eugenia’nın çok iyi bildiği şekilde sallıyordu. Yanma gidip başını omzuna yasladı. “Seni seviyorum, baba.”

“Ben de seni, tatlım,” dedi. “Ben de seni.”

Şimdi Eugenia kapıya doğru yürürken bütün o erkekleri neden istemediğini biliyordu. Hepsi bir araya gelse babasının saçının teli olamazlardı da.

Koridorda Harriet’la karşılaştı. Sevgili, tatlı yüzlü annesi babası kadar olmasa da yorgun görünüyordu. Aslında yüzü öyle ıslıl ıslıl parlıyordu ki Eugenia’nın hoşuna gitti.

“Sanırım babam sonunda Colin’i uyutuyor,” diye fısıldadı. “Ben pek beceremedim. Pes edip dadısını çağırmak üzereydim.”

Harriet oturma odasına doğru elini salladı. “On iki tane oldular,” diye fısıldadı.

Eugenia inledi ama dönüp ağır ağır merdivenlere doğru yürüdü.

Harriet gülerek onun gidişini seyretti. Koca burunlu, garip çocuğu büyüyüp güzelleşmişti, birkaç seneye kadar sosyeteye takdim edilecekti. Bekâr erkekler –bilhassa zeki olanları– peşinden ayrılmıyordu.

Jem, Colin’i yatırdığı yataktan başını kaldırarak baktı.

Harriet yumuşak bir sesle, “Sen harikasin,” dedi. Colin hafifçe horuldayarak yan tarafına döndü. Harriet gelip oğluna baktı. “Çok güzel, değil mi?”

Jem onu kollarına aldı. “Senin kadar güzel değil. Babasına benziyor. Gözlerinin kenarlarındaki çizgileri bile şimdiden görüyorum.”

Harriet onun gülen gözlerinin önüne düşmüş saçları sevgi dolu bir hareketle geriye itti. Vücudu paylaştıkları hazdan hâlâ titriyordu. Onun da bu hazzı hâlâ hissettiğini biliyordu. “Seninle ilk karşılaşmamızı hatırlıyor musun? Gördüğüm en yakışıklı erkektin. Villiers’la evine geldiğim günden itibaren seni takibe aldım.”

“Benim ilk düşüncem, Villiers’ın taraf değiştirip seni baştan çıkarmak gibi bir düşüncesi varsa onu en başından öldürmekti. O andan itibaren anlamam gerekirdi. Erkeklerin zevklerini nerede bul-

duklarına hiç aldırmam ama birdenbire kemik bulmuş bir köpek gibi olmuştum.”

Harriet, “Çok garip bir kemik,” diyerek güldü.

Jem ona biraz daha sokuldu. “Pantolondan vazgeçtiğin için sevindiğimi söylemeliyim.”

“Pantolonun içindeyken öğrendiğim her şeyi elbise giyerek de yapabileceğimi öğrendikten sonra bu zor olmadı.”

“Yine de yemek sohbetlerinde hanım hanımcık oturmuyorsun.”

“Hayır,” dedi sırtarak.

“Ayrıca buraların en çok yaralanan binicisisin, gerçi düşesin sabah seherinde pantolonla ata bindiğini kimse bilmiyor.”

“Seni son iki eskrim karşılaşmamızda yendiğimi unutma.”

“Artık bunlar yok,” diye fısıldadı elleriyle karnında daireler çizerek. “Artık eskrim ve binicilik yok, Harriet.”

“Bir süre için.” Gülüyordu.

“Bu bebek nereden geliyor sence?” diye sordu hayretle.

“Her zamanki yerden.” Jem’in bayıldığı kahkahasını attı.

“Biz senelerce çocuk yapmadan evli kaldık. Sonra Colin oldu, şimdi de...”

“Ben hiç beklemiyordum.”

Jem’in elinin altında ufak bir hayat kıpırtısı vardı. “Seninle tanışmadan önce, böyle olur olmaz şeylere ağılamazdım,” diye onu suçladı.

Harriet onu duygusallıktan çıkarıp heyecanlandırana kadar öptü. Ancak Jem, Harriet’ı yormak istemiyordu, bu yüzden öpücüğü her zamanki neticesine varmadı.

Harriet, “Povy kız kardeşinden mektup geldiğini söyledi,” dedi. “Londra’da mutlu herhalde, değil mi?”

Jem başını salladı. “Magdalen House’da müdire olmak çok hoşuna gidiyor... Metropolitan Polisi’nin başkanı hakkında söylediklerine bakıyorum da... Sen ne dersin, Harriet? Olabilir mi?”

Harriet güldü. “Tutuklanmazsa iyidir. Geçen hafta aldığım mektupta, yanlış anlamadıysam, genelevden kurtardığı iki genç kadını anlatıyordu.”

“Kendi emniyetini pek düşünmüyor.”

Harriet, onun yanağını okşayarak, “Her iki çizmesinin içinde de bıçak taşıyormuş,” dedi. “Eugenia’nın da her an silah taşımaya başlamasını bekliyorum. Halasını çok sever.”

Jem bir an sessizce durdu. “Seni pantolonla ilk gördüğümde, böyle bir hayatımız olacağı aklımın ucundan geçmezdi.”

Harriet gerindi. Vücudu serpilmişti. Hamilelik onu ne geçimsiz yapıyor ne de midesini bulandırıyor. Aksine, mutluluktan şarkı söylüyordu. “Seni mahvettim. Orada kraliçenin yatağındaki bir pire kadar mesuttun, etrafın metresler, kortezanlar ve aktrislerle çevriliydi.”

“Ancak hiçbirisiyle alakam yoktu.”

“Beni bekliyordun,” dedi. “Yani ailede pantolon giyecek birisini.” Başını kaldırıp ona baktı ve güldü.

Sessizce tabii.

İskambil Oyunları, Sosyetik Çapkınlıklar Ve Aile Mahkemeleri

Hikâyemiz, Hâkim Truder'ın mahkemesinden bir sahneyle açıldı. Truder, hayalî bir karakter ama mahkemesinde yargılanan “suçlular” gerçek. Zavallı Loveday Billing sadece iki erkekle evlendi (gerçi yedi kişiyle evlenme vakalarına da rastlanmıştır) ama burada anlatıldığı gibi beraat etti. Asilzadelerin başkanlık ettiği mahkemeler çok nadir olmakla birlikte, tamamıyla hayalî değildir (gerçi bir kadının “hâkim” olması çok düşük bir ihtimaldir). İngiliz taşra prosedürleri İngiliz devletin belirlendiği prensiplere bağlı olmayan, ihtiyaçla beraber gelenek çerçevesinde şekillenmiş, ufak yetki alanlarına ve idari mahkemelere bölünmüştü.

Romansın bir bölümünde, Jem her kralın sarayında kendisinininki gibi bir oyun olduğunu söylüyor. Bu oyun, sarayda da düzenlenebilir, bir kır evinde ya da bir tavernada. Oyun fikri Samuel Pepys'in muhteşem günlüğünü okuduktan sonra aklıma geldi. 1633-1703 yılları arasında yaşayan Pepys, karısının “dantelli” elbiselere olan düşkünlüğü yüzünden karısıyla ettiği kavgalardan, çeşitli kadınlarla olan gönül maceralarına (ayrıntılar şifreli yazılmış), İngiliz devletindeki çeşitli vazifelerine kadar her şeyi yazdığı bir günlük tutmuştu. Çok ciddi işlerin, genellikle ya bir tesadüfî görüşme ya da bir iskambil oyunu esnasında rastgele bir şekilde idare edilmesi beni çok şaşırtmıştı. Pepys'in günlüğünün bir yerinde kral bir beyefendiyi kendisiyle oynamaya çağırır, bu beyefendi 50 şilin kaybeder ama memnun olduğunu zira yüksek seviyede kart oynamanın kârının 50 şilinlik kayba değdiğini söyler. Jem'in “Oyun”u işte böyle doğdu.

Pepys, *Georgian* döneminden önce yaşamıştı –fakat günlükteki, erkeklerin metresleri, kadınların da âşıklarının olması *Georgian* döneminin sık rastlanan gerçekleridir. Bir dönemin beyefendi-

sinin hayatına göz atmak için başka bir günlüğe de bakabiliriz. James Boswell, 1740'tan 1795'e kadar yaşamıştır; günlüğünde yirmi dokuz yaşına kadar üç nikâhlı eşi, dört aktris sevgilisi, orta sınıftan üç beraberliği ve daha birçok vasıfsız kadınla birlikte olduğundan bahsetmektedir. Bunlara bir de Rousseau'nun sevgilisini eklemektedir.

Bu dönemde üst sınıftan bir erkek olmak, zinanın bir suçtan ziyade sık bir kaçamak sayıldığı bir dönemde yaşamak anlamına geliyordu. Hal böyleyken, nezaketsizlik kadar aşk da modaydı. “En tatlı hatıramız, ilk aşk öpücüğümüzdür” diye yazan da *Georgian* döneminin cılgın, ünlü İngilizlerinden Lord Byron'dur.